

VERONICA ROTH

EXPERIMENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

Veronica Roth, *Allegiant*

2013 by Veronica Roth

GRUPUL EDITORIAL CORINT
BUCUREȘTI, 2014

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

ISBN 978-606-8623-53-5

*Lui Jo,
călăuza și sprijinul meu*

Fiecare întrebare la care se poate răspunde trebuie să primească un răspuns sau, cel puțin, să fie analizată.

Procese ilogice ale gândirii trebuie să fie confruntate atunci când se ivesc.

Răspunsurile greșite trebuie corectate.

Răspunsurile corecte trebuie afirmate.

— Extras din proclamația Erudiției —

CAPITOLUL UNU

TRIS

MĂ PLIMB prin celula noastră de la sediul Erudiției, cuvintele ei răsunând în mintea mea. *Numele meu va fi Edith Prior și există multe lucruri pe care sunt fericită să le uit.*

— Care va să zică, tu n-ai mai văzut-o *niciodată*? mă întreabă Christina, cu piciorul sprijinit pe o pernă.

A fost împușcată în încercarea noastră disperată de a dezvălui întregului oraș fișierul video cu Edith Prior. Atunci nu știam ce anume avea să conțină sau că urma să spulbere instituția cu care ne mândream, facțiunile și identitățile noastre.

— E vreo bunică sau vreo mătușă sau ceva de genul ăsta?

— Ți-am mai zis, nu, îi spun eu, făcând cale-ntoarsă odată ajunsă în dreptul peretelui. Prior este – era – numele tatălui meu, așa că ar trebui să fie din familia lui. Dar Edith este un nume din Abnegație, iar rudele tatălui meu probabil că au făcut parte din Erudiție, deci...

— Deci e mai bătrână, concluzionează Cara, rezemându-și capul de perete.

Din acest unghi seamănă leit cu fratele ei, Will, prietenul meu, cel pe care l-am omorât. Apoi își îndreaptă părul, iar fantoma lui dispare.

— Cu câteva generații în urmă. O strămoașă.

— Strămoașă...

Cuvântul pare vechi când îl rostesc, precum o cărămidă care se sfărâmă. Ating peretele celulei noastre atunci când revin. Panoul e rece și alb.

Strămoașa mea, iar asta e moștenirea pe care mi-a lăsat-o: libertatea față de facțiuni și informațiile conform cărora identitatea mea Divergentă este mult mai importantă decât aș fi putut ști vreodată. Existența mea e un semnal că trebuie să plecăm din acest oraș și să îi ajutăm pe cei care se află dincolo de el.

— Vreau să știu, spune Cara, trecându-și o mână peste față. Trebuie să știu de când ne aflăm aici. Vrei să încetezi cu plimbatul *măcar pentru o clipă?*

Mă opresc în mijlocul celulei și ridic din sprâncene.

— Scuze, murmură ea.

— E în regulă, zice Christina. Ne aflăm aici de prea mult timp.

Au trecut câteva zile de când Evelyn a pus stăpânire peste haosul din holul central al sediului Erudiției, lătrând câteva ordine concise și închizându-i pe prizonieri în celulele de la etajul al treilea. O femeie fără fațiune a venit să ne trateze rănile și să ne împartă analgezice, iar noi am mâncat și ne-am spălat de câteva ori, dar nimeni nu ne-a spus ce se întâmplă afară. Chiar și când i-am întrebat foarte insistent.

— Mă gândeam că Tobias ar fi trebuit să vină până acum, spun eu, prăbușindu-mă pe marginea patului. *Unde e?*

— Poate că încă-i furios că l-ai mințit și că ai lucrat pe la spate cu tatăl lui, spune Cara.

Îi arunc o căutătură urâtă.

— Four nu e atât de meschin, intervine Christina, fie să o pedepsească pe Cara, fie să mă consoleze pe mine, nu sunt sigură. Probabil că se întâmplă ceva și asta îl împiedică să vină. Ți-a spus să ai încredere în el.

În plin haos, atunci când toată lumea zbiera și când cei fără fațiune încercau să ne împingă către scări, am strâns în pumn tivul cămășii lui pentru a nu mă pierde de el. Dar el m-a apucat de încheieturi și m-a împins, zicându-mi doar atât: *Ai încredere în mine! Mergi unde ți se spune!*

— Încerc, spun eu, și e adevărat.

Încerc să am încredere în el. Dar fiecare părticică din mine, fiecare fibră și fiecare nerv se luptă să se elibereze, nu doar din această celulă, ci și din închisoarea orașului care se află în afara ei.

E musai să văd ce se află dincolo de îngrăditură.

CAPITOLUL DOI

TOBIAS

NU POT SĂ CUTREIER aceste coridoare fără să-mi amintesc de zilele pe care le-am petrecut aici ca prizonier, desculț, durerea pulsând în mine cu fiecare mișcare. Iar odată cu acea amintire mai vine una, cea când o așteptam pe Beatrice Prior să facă ultimii pași spre o moarte sigură, cu pumnii izbînd în ușa, cu picioarele ei atârînd fără vlagă peste brațele lui Peter, atunci când el mi-a spus că ea era doar drogată.

Urăsc locul ăsta.

Nu mai e la fel de curat ca atunci când era sediul Erudiției; acum e devastat din pricina războiului, cu găuri de gloanțe în pereți și cu sticla spartă a becurilor spulberate împrăștiată peste tot. Pășesc peste urme murdare de pași și pe sub luminile pâl_păitoare ale celulei ei și sunt primit fără întrebări, deoarece port simbolul celor fără facțiune – un cerc gol – pe o brasardă neagră și trăsăturile lui Evelyn pe chip. Tobias Eaton era cândva un nume infam, dar acum e unul puternic.

Tris stă ghemuită pe jos, umăr la umăr cu Christina și în diagonală față de Cara. Tris a mea ar trebui să fie palidă și mică – la urma urmei, ea este palidă și mică –, dar, în schimb, încăperea e plină datorită prezenței ei.

Ochii ei rotunzi îi întîlnesc pe ai mei. Se ridică imediat în picioare, apucându-mă într-o îmbrățișare strînsă și lipindu-și chipul de pieptul meu.

Îi strîng umărul cu o mână și mi-o trec pe cealaltă peste părul ei, continuînd și acum să fiu surprins că se termină la ceafă și nu mai jos. M-am bucurat când și l-a tuns, deoarece era părul unei războinice, nu al unei fete, și știam că exact de asta avea ea nevoie.

— Cum de te-au lăsat să intri? întrebă cu vocea ei gravă și limpede.

— Sunt Tobias Eaton, spun eu, iar ea rîde.

— Corect. Uit mereu asta.

Se dă înapoi doar atât cât să se uite la mine. Ochii ei par tremurători, ca și când Tris ar fi un morman de frunze pe cale de a fi împrăștiate de vântul necruțător.

— Ce se-ntâmplă? Ce ți-a luat atât de mult?

Pare disperată, imploratoare. Amintirile mele teribile în legătură cu acest loc simt o nimica toată pe lângă amintirile ei: drumul către execuție, trădarea fratelui ei, serul fricii. Trebuie să o scot de aici.

Cara mă privește cu interes. Nu mă simt în largul meu. E ca și când mi-am tot schimbat pielea și acum nu prea mi se mai potrivește. Urâsc să am parte de public.

— Evelyn a pus stăpânire pe oraș, spun eu. Nimeni nu face un pas fără voia ei. Acum câteva zile a ținut un discurs despre cum ar trebui să ne unim împotriva opresorilor noștri – oamenii din afară.

— Opresori? întrebă Christina.

Scoate o fiolă din buzunar și înhite conținutul – presupun că sunt analgezice pentru rana de la picior provocată de glonț.

Îmi vâr mâinile în buzunare.

— Evelyn – și, de fapt, o mulțime de oameni – e de părere că n-ar trebui să părăsim orașul doar pentru a ajuta niște indivizi care ne-au aruncat aici ca să ne poată folosi mai târziu. Ei vor să încerce să vindece orașul și să ne rezolve nouă problemele în loc să plece pentru a le rezolva pe ale altora. Desigur, parafrazez, spun eu. Bănuiesc că această opinie este foarte convenabilă pentru mama mea, întrucât, atâta timp cât suntem ținuți sub control, ea e la putere. În secunda în care plecăm, va pierde orice control.

— Minunat, spune Tris, dându-și ochii peste cap. Era de așteptat să aleagă cea mai egoistă opțiune.

— Are într-un fel dreptate, spune Christina, strângând fiola între degete. Nu spun că nu vreau să ies din oraș și să văd ce se află acolo, dar avem suficiente probleme și aici. Cum putem ajuta niște oameni pe care nici măcar nu i-am cunoscut?

Tris meditează la asta, molfăindu-și interiorul obrazului.

— Nu știu, recunoaște ea.

Ceasul meu indică ora trei. Am stat aici prea mult timp – destul cât să o fac pe Evelyn să fie suspicioasă. I-am spus că voi veni să rup relația cu Tris și că asta nu îmi va lua prea multă vreme. Nu sunt sigur că m-a crezut pe cuvânt.

— Ascultă, zic eu, am venit aici, de fapt, ca să vă avertizez – vor să înceapă procesele pentru toți prizonierii. O să vă cerceteze sub efectul serului adevărului, iar dacă acesta funcționează, veți fi condamnate drept trădătoare. Cred că ne dorim cu toții să evităm asemenea probleme.

— Condamnate ca *trădătoare*? spune Tris, încruntându-se. Adică, faptul că am dezvăluit întregului oraș adevărul e un act de trădare?

— A fost un act de sfidare împotriva conducătorilor tăi, îi explic eu. Evelyn și ciracii ei nu vor să părăsească orașul. Așa că n-o să-ți mulțumească pentru că le-ai arătat tuturor acel fișier video.

— Aștia sunt exact ca Jeanine!

Face un gest convulsiv, ca și când ar vrea să lovească ceva, dar nu găsește nimic disponibil.

— Sunt pregătiți să facă orice ca să ascundă adevărul, și pentru ce? Pentru a fi regi și regine în micuța lor lume? E ridicol!

Nu vreau să recunosc asta, dar o parte din mine este de acord cu mama mea. Nu le datorez nimic oamenilor din afara acestui oraș, indiferent că sunt sau nu Divergent. Nu sunt sigur că aș vrea să mă ofer să-i ajut în rezolvarea problemelor omenirii, indiferent ce-o fi însemnând asta.

Dar vreau să plec, la fel ca un animal care vrea cu disperare să scape dintr-o capcană. Sălbatic și înnebunit. Dispus să-și roadă piciorul până la os pentru a scăpa.

— Chiar și-așa, adaug eu pe un ton precaut, dacă serul adevărului are efect asupra voastră, veți fi condamnate.

— *Dacă* are efect? întrebă Cara, mijindu-și ochii.

— Divergentă, îi spune Tris, arătând cu degetul spre capul ei. Îți amintești?

— Fascinant.

Cara își vârbă înapoi în coc un fir de păr de la ceafa.

— Dar atipic. Din câte știu eu, cei mai mulți Divergenți nu pot rezista serului adevărului. Mă întreb de ce tu o poți face.

— Tu și ceilalți Erudiți care au băgat vreodată un ac în mine! i-o trântește Tris.

— Vă rog, puteți să fiți puțin atente? Mi-aș dori să nu fiu nevoit să vă scot ilegal din închisoare, spun eu.

Brusc, simțind nevoia de consolare, întind mâna spre Tris, iar ea își ridică degetele pentru a le uni cu ale mele. Nu suntem genul acela de oameni care se ating fără vreun scop anume; fiecare contact fizic dintre noi e important, un val de energie și ușurare.

— Bine, bine, spune ea, acum pe un ton mai blând. Ce idee ți-a venit?

— Am să o conving pe Evelyn să te audieze pe tine prima, o lămuresc eu. Tot ceea ce trebuie să faci este să născocеști o minciună care le va dezvinovăți pe Christina și Cara și apoi să o spui sub influența serului adevărului.

— Ce soi de minciună ar face așa ceva?

— Mă gândesc să las asta în seama ta, îi propun eu, de vreme ce tu ești o mincinoasă mai pricepută.

Am știut imediat ce am rostit cuvintele că ele au atins un punct sensibil pentru amândoi. Ea m-a mințit de nenumărate ori. Mi-a promis că nu se va duce să se lase omorâtă la sediul Erudiției atunci când Jeanine a solicitat ca un Divergent să se sacrifice, iar ea a făcut asta oricum. Mi-a spus că va rămâne acasă pe durata atacului Erudiților, iar apoi am găsit-o la sediul Erudiției, lucrând cu tatăl meu. Înțeleg de ce a făcut toate acele lucruri, dar asta nu înseamnă că noi nu am avut de suferit de pe urma lor.

— Da, admite ea, privind în pământ. Bine, am să mă gândesc eu la ceva.

Îi pun mâna pe braț.

— Am să vorbesc cu Evelyn despre procesul tău. Am să-n cerc să-l grăbesc.

— Mulțumesc.

Simt impulsul – de acum familiar – de a-mi părăsi trupul și de a vorbi direct în mintea ei. Îmi dau seama că este același impuls care mă face să-mi doresc să o sărut de

fiecare dată când o văd, deoarece până și un centimetru distanță între noi mă înfurie la culme. Degetele noastre, care de-abia se atingeau cu câteva clipe în urmă, sunt împletite acum, palma ei fiind umedă din pricina sudorii, a mea fiind aspră în locurile în care am apucat prea multe mânere sau prea multe trenuri în mișcare. Acum, ea pare palidă și mică, însă ochii ei mă fac să mă gândesc la cerurile deschise pe care nu le-am văzut niciodată, ci pe care doar le-am visat.

— Dacă aveți de gând să vă sărutați, faceți-mi o favoare și spuneți-mi, ca să mă pot uita în altă parte, zice Christina.

— O să ne sărutăm, îi spune Tris.

Și chiar asta se întâmplă.

Îi ating obrazul pentru a încetini sărutul, ținându-i gura peste a mea, astfel încât să simt fiecare loc în care buzele noastre se ating și fiecare loc unde se despart. Savurez aerul pe care îl împărțim în secunda următoare și vârful nasului ei este peste al meu. Mă gândesc să spun ceva, dar e prea intim, așa că mă abțin. O clipă mai târziu, îmi dau seama că nu-mi pasă.

— Mi-aș dori să fim singuri, spun eu când ies cu spatele din celulă.

Ea zâmbește.

— Aproape că și eu îmi doresc asta.

În timp ce închid ușa, o văd pe Christina prefăcându-se că vomită și pe Cara râzând, iar pe Tris cu mâinile atârându-i pe lângă corp.

CAPITOLUL TREI

TRIS

— CRED CĂ SUNTEȚI niște țicniți.

Îmi țin mâinile în poală precum un bebeluș care doarme, îmi simt trupul îngreunat din pricina serului adevărului. Sudoarea mi se adună pe pleoape.

— Ar trebui să-mi mulțumiți, nu să mă interogați.

— Ar trebui să-ți mulțumim că ai încălcat instrucțiunile impuse de conducătorii facțiunii tale? Să îți mulțumim că ai încercat să împiedici un conducător al facțiunii tale să omoare pe Jeanine Matthews? Te-ai comportat exact ca o trădătoare.

Evelyn Johnson scui pă cuvintele precum un șarpe. Ne aflăm în sala de conferințe de la sediul Erudiției, unde se desfășoară procesele. Sunt prizonieră de mai bine de o săptămână.

Îl văd pe Tobias, pe jumătate ascuns în întunericul din spatele mamei lui. Și-a ferit privirea din momentul în care m-am așezat pe scaun și mi-au fost tăiate legăturile de plastic care îmi țineau încheieturile laolaltă. Preț de o clipă, privirile ni se intersectează și știu că trebuie să încep să mint.

E mai ușor acum când știu că pot să o fac. E la fel de ușor ca înlăturarea greutateii serului din mintea mea.

— Nu sunt o trădătoare, răspund eu. Atunci când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, eu credeam că Marcus lucra la ordinele celor fără facțiune și ale Neînfricaților. De vreme ce nu m-am putut alătura luptei ca soldat, am fost fericită să pot ajuta într-un alt fel.

— De ce n-ai putut fi soldat?

Lumina fluorescentă îi luminează din spate părul lui Evelyn. Nu îi pot vedea chipul și nu mă pot concentra la ceva mai mult de o secundă înainte ca serul adevărului să mă amenințe din nou că vrea să mă doboare.

— Fiindcă...

Îmi mușc buza, ca și când aș încerca să opresc cuvintele să iasă. Nu știu când am devenit așa de bună la jucat teatru, dar bănuiesc că nu e atât de diferit față de rostitul minciunilor, pentru care am avut mereu un talent aparte.

— Fiindcă nu puteam să țin un pistol în mână, bine? Nu după ce l-am împușcat... pe el. Pe prietenul meu Will. Nu puteam să țin un pistol fără să mă panichez.

Evelyn își mijește ochii. Bănuiesc că nici în cele mai gingașe părți ale ei nu poate găsi vreo urmă de compasiune pentru mine.

— Carevasăzică, Marcus ți-a spus că lucra la ordinele mele și chiar dacă știai ce știai despre relația lui destul de tensionată cu Neînfricații și cu cei fără facțiune, ai preferat să-l crezi?

— Da.

— Înțeleg de ce n-ai ales Erudiția, spune ea râzând.

Îmi simt obrazii arzând. Aș vrea să-i trag o palmă, așa cum sunt sigură că și-ar dori mulți oameni din încăperea asta, cu toate că n-ar îndrăzni să o recunoască. Evelyn ne ține închiși în orașul ăsta controlat de oameni fără facțiune înarmați, care patrulează pe toate străzile. Ea știe că acela care deține armele deține și puterea. Și, având în vedere că Jeanine Matthews a murit, nu a mai rămas nimeni să o provoace.

De la un tiran la altul. Așa a ajuns acum lumea pe care o cunoaștem.

— De ce nu ai spus nimănui despre asta? întrebă ea.

— Nu voiam să fiu nevoită să-mi recunosc slăbiciunile. Și nu voiam ca Four să știe că lucrăm cu tatăl lui. Știam că nu avea să-l încânte acest lucru.

Simt cuvinte noi adunându-mi-se în gât, provocate de serul adevărului.

— Ți-am oferit adevărul despre orașul nostru și motivul pentru care ne aflăm aici. Dacă nu ai de gând să-mi mulțumești pentru asta, ar trebui măcar să *faci* ceva, în loc să stai aici, pe mizeria pe care ai făcut-o, pretinzând că e un tron!

Surâsul zeflemitor al lui Evelyn se schimonosește ca și când tocmai a gustat ceva amar. Se apropie de fața mea și,

pentru prima oară, văd cât de bătrână e cu adevărat; văd ridurile care îi încadrează ochii și gura și paloarea nesănătoasă pe care o are de la prea mulți ani de subnutriție. Și, totuși, e la fel de frumoasă ca fiul ei. Înfometarea nu i-a putut lua asta.

— Chiar fac ceva. Creez o lume nouă, spune ea, iar vocea îi devine din ce în ce mai șoptită, astfel încât de-abia o pot auzi. Am făcut parte din Abnegație. Știu adevărul de mult mai mult timp decât îl știi tu, Beatrice Prior. Nu știu cum reușești să scapi de asta, dar, îți jur, nu vei avea un loc în lumea mea nouă, mai ales nu alături de fiul meu.

Schițez un zâmbet. N-ar trebui s-o fac, dar e mai greu să-mi înăbuș gesturile și expresiile decât cuvintele, ținând cont de greutatea din venele mele. Ea crede că Tobias îi aparține acum. Nu știe adevărul – că el nu îi aparține nimănui, că e pe cont propriu.

Evelyn se îndreaptă de spate, încrucișându-și brațele la piept.

— Serul adevărului a scos la iveală faptul că se prea poate să fii o neghioabă, dar nu și o trădătoare. Acest interogatoriu a luat sfârșit. Ești liberă să pleci.

— Cum rămâne cu prietenele mele? întreb eu lent. Christina, Cara. Nici ele n-au făcut nimic rău.

— O să ne ocupăm și de ele cât de curând, spune Evelyn.

Mă ridic, deși sunt slăbită și amețită din pricina serului. Sala e ticsită de oameni care stau umăr la umăr, iar eu nu pot găsi ieșirea preț de câteva secunde lungi, până ce o persoană mă apucă de mână, un băiat cu pielea caldă, cafenie și cu un zâmbet larg – Uriah. El mă conduce spre ușă. Oamenii încep să pălăvrăgească.

* * *

Uriah mă conduce pe culoar, până ce ajungem la bateria de ascensoare. Ușile liftului se deschid atunci când el apasă pe buton și îl urmez în cabină, fiind în continuare nesigură pe picioare. Când ușile se închid, îl întreb:

— Crezi că partea cu mizeria și cu tronul a fost prea mult?

— Nu. Se așteaptă să fii iute la mânie. De fapt, cred c-ar fi intrat la bănuieli dacă n-ai fi fost.

Simt că interiorul îmi vibrează de energie, așteptând cu sufletul la gură ceea ce urmează să se întâmple. Sunt liberă. Vom găsi o cale de a ieși din oraș. Gata cu așteptatul, cu plimbările prin celulă, cerând paznicilor răspunsuri pe care nu aveam să le primesc.

Totuși, azi-dimineață paznicii mi-au spus câteva lucruri despre noul ordin al celor fără facțiune. Membrilor fostelor facțiuni li se cere să se mute mai aproape de sediul Erudiției și să se amestece între ei, nu mai mult de patru membri ai unei facțiuni în fiecare locuință. De asemenea, trebuie să ne amestecăm și hainele. Mai devreme, ca urmare a aceluși decret special, am primit o cămașă galbenă din Prietenie și o pereche de pantaloni negri din Candoare.

— În regulă, pe-aici...

Uriah mă conduce afară din ascensor. Podeaua sediului Erudiției e toată numai din sticlă, la fel și pereții. Soarele se refractă în ea și creează mici curcubeie de-a lungul podelei. Îmi acopăr ochii cu o mână și îl urmez pe Uriah spre o încăpere lungă, îngustă, cu paturi de-o parte și de alta. Lângă fiecare pat se află un dulap pentru haine și cărți și o măsuță.

— A servit cândva drept dormitorul novicilor din Erudiție, spune Uriah. Am rezervat deja două paturi pentru Christina și Cara.

Pe un pat din apropierea ușii stau trei fete îmbrăcate cu niște cămăși roșii – fete din Prietenie, din câte bănuiesc –, iar în stânga încăperii, o femeie în vârstă stă întinsă pe un pat, cu ochelarii atârându-i de o ureche – probabil o persoană din Erudiție. Știu că ar trebui să încetez să mai categorisesc oamenii în facțiuni când îi văd, dar e un obicei vechi, de care îmi este greu să mă lepăd.

Uriah se aruncă pe unul dintre paturile din colțul îndepărtat. Eu mă așez pe cel de lângă al lui, fericită că, în cele din urmă, sunt liberă și liniștită.

— Zeke mi-a spus că, uneori, celor fără facțiune le ia ceva timp să proceseze exonerările, așa că probabil vor ieși mai

târziu, spune Uriah.

Preț de o clipă sunt ușurată că toți cei la care țin vor ieși diseară din închisoare. Dar apoi îmi amintesc că fratele meu, Caleb, încă se află acolo, întrucât a fost un bine-cunoscut lacheu de-al lui Jeanine Matthews, iar cei fără facțiune nu îl vor exonera niciodată. Însă nu am nicio idee până unde vor ajunge ei pentru a distruge pecetea pe care Jeanine Matthews a lăsat-o asupra acestui oraș.

Nu-mi pasă, gândesc în sinea mea. Dar îmi dau seama imediat că e o minciună. El tot fratele meu rămâne.

— Perfect, spun eu. Mulțumesc, Uriah.

El încuviințează din cap și se reazemă de perete.

— Tu ce mai faci? îl întreb eu. Vreau să zic... Lynn...

Uriah era prieten cu Lynn și Marlene, iar acum amândouă sunt moarte. Mă simt de parcă aș putea să înțeleg situația – la urma urmei, și eu am pierdut doi prieteni, pe Al din pricina presiunilor din cadrul inițierii, iar pe Will din pricina atacului simulat și a deciziilor mele pripite. Dar nu vreau să pretind că suferințele noastre sunt asemănătoare. În primul rând, Uriah își cunoștea prietenii mai bine decât mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Uriah, clătinând din cap. Sau să mă gândesc la asta. Vreau doar să-mi văd în continuare de viață.

— Bine. Înțeleg. Doar că... anunță-mă dacă ai nevoie...

— Da.

Zâmbește și se ridică.

— E bine aici, da? I-am promis mamei c-am s-o vizitez în seara asta, așa că trebuie să plec. Ah, aproape că uitam să-ți zic: Four a spus că vrea să vă vedeți mai târziu.

Mă îndrept de spate.

— Zău? Unde? Când?

— Imediat după ora zece, în Millennium Park. Pe pajiște, spune el zâmbind. Să nu te bucuri prea tare, altminteri o să-ți explodeze capul.

CAPITOLUL PATRU

TOBIAS

MAMA MEA SE AȘAZĂ mereu pe marginile obiectelor de mobilier – scaune, lespezi, mese –, de parcă bănuiește că va fi nevoită s-o taie din loc în orice moment. De data asta, stă pe marginea vechiului birou al lui Jeanine, cu degetele de la picioare sprijinite pe podea și cu lumina cețoasă a orașului profilându-se înapoia ei. E o femeie slabă și musculoasă.

— Cred că trebuie să discutăm despre loialitatea ta, îmi spune ea, dar în glasul ei nu simt reproș, ci doar oboseală.

Preț de o clipă pare atât de epuizată, încât simt că aș putea să văd prin ea, dar apoi se îndreaptă de spate, iar sentimentul dispare.

— În ultima vreme, tu ai fost cel care a ajutat-o pe Tris și care a lansat acel fișier video, continuă ea. Nimeni nu știe asta, dar *eu* știu.

— Ascultă!

Mă aplec în față, ca să-mi sprijin coatele pe genunchi.

— Nu știam ce anume se afla în acel fișier. Am avut încredere în judecata lui Tris mai mult decât în a mea. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

Am socotit că, dacă aveam să-i spun lui Evelyn că m-am despărțit de Tris, asta ar fi făcut-o pe mama să aibă încredere în mine, și am avut dreptate – a devenit mai amabilă, mai deschisă, chiar din clipa în care i-am îndrugat acea minciună.

— Și acum, că tot ai văzut fișierul? mă întreabă Evelyn. Ce crezi acum? Crezi c-ar trebui să părăsim orașul?

Știu ce ar vrea să audă – că nu văd niciun motiv pentru a mă alătura lumii de dincolo de îngrăditură –, dar eu nu sunt un bun mincinos, așa că, în schimb, aleg o parte a adevărului.

— Mi-e teamă de asta, spun eu. Nu sunt sigur dacă e o idee bună să părăsim orașul, știind de pericolele ce ne-ar

putea pândi dincolo.

Meditează la asta preț de o clipă, mușcându-și interiorul obrazului. Am preluat acest gest de la ea – obișnuiam să-mi mestec pielea până la sânge în timp ce așteptam ca tata să sosească acasă, neștiind precis ce versiune a lui aveam să văd: omul în care Abnegația avea încredere și pe care îl respecta sau cel ale cărui mâini mă loveau.

Îmi trec limba peste cicatricile mușcăturilor și îmi înghit amintirea de parcă ar fi fiere.

Evelyn alunecă de pe birou și se îndreaptă spre fereastră.

— Am primit vești tulburătoare în legătură cu o organizație de rebeli care se află printre noi.

Se uită la mine, ridicând dintr-o sprânceană, după care continuă:

— Dintotdeauna oamenii se organizează în grupuri. E un fapt al existenței noastre. Doar că nu mă așteptam să se petreacă atât de curând.

— Ce fel de grup?

— Cel care își dorește să plece din oraș, mă lămurește ea. Azi-dimineață au lansat un soi de proclamație. Își spun Loialii.

Când îmi zărește chipul confuz, adaugă:

— Fiindcă sunt *loiali* scopului originar al orașului nostru, te-ai prins?

— Scopul originar – te referi la conținutul fișierului lui Edith Prior? Că ar trebui să ne trimitem oamenii afară când orașul va avea o populație Divergentă numeroasă?

— Asta, da. Dar și trăitul în facțiuni. Loialii pretind că trebuie să rămânem în facțiuni, fiindcă așa au stat lucrurile încă de la început, zice ea, clătinând din cap. Unora le este mereu frică de schimbare. Dar nu putem să le facem pe plac.

Când facțiunile au fost distruse, o parte din mine s-a simțit ca un deținut care a fost eliberat din închisoare după mulți ani. Nu vreau să evaluez dacă fiecare gând pe care îl am sau fiecare alegere pe care o fac se încadrează într-o ideologie restrânsă. Nu mai doresc să aud de facțiuni.

Dar Evelyn nu ne-a eliberat așa cum crede ea – pur și simplu ne-a făcut pe toți să fim fără facțiune. Îi este teamă de

ceea ce am putea alege dacă ni s-ar oferi o libertate adevărată. Iar asta înseamnă că, indiferent de ceea ce cred eu despre facțiuni, sunt ușurat că cineva, undeva, o sfiidează.

Adopt o mină inexpresivă, însă inima mea bate mai puternic ca niciodată. A trebuit să fiu grijuliu ca să rămân în grațiile lui Evelyn. Mi-e ușor să-i mint pe ceilalți, dar e mult mai dificil să o mint pe ea, singura persoană care știa toate secretele casei noastre din Abnegație, violența care sălășluia între pereții ei.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu acei oameni? o întreb eu.

— Am să-i țin sub control, ce altceva?

Cuvântul „control” mă face să mă îndrept de spate, ajungând să fiu la fel de rigid ca scaunul de sub mine. În acest oraș, „control” înseamnă ace și seruri și să vezi fără să fii văzut; înseamnă simulări, asemenea celei care aproape că m-a făcut să o omor pe Tris sau celei care a transformat Neînfricarea într-o armată.

— Cu simulări? întreb eu târăganat.

Ea se încruntă.

— Evident că nu! Eu nu sunt Jeanine Matthews!

Privirea ei furioasă mă scoate din sărite.

— Nu uita că eu abia dacă te mai cunosc, Evelyn! strig eu, iar ea tresare.

— Atunci, dă-mi voie să-ți spun că nu aș recurge niciodată la simulări pentru a obține ceea ce-mi doresc. Moartea e o soluție mult mai sigură.

E posibil ca ea să aleagă moartea – să omori oameni înseamnă să-i ții în frâu, să le înăbuși răzmerițele înainte ca ele să înceapă. Indiferent cine sunt acești Loiali, ei trebuie să fie avertizați, și asta cât mai repede.

— Pot să aflu cine sunt, spun eu.

— Sunt sigură că poți. Altminteri, de ce ți-aș mai fi povestit despre ei?

Există o mulțime de motive pentru care ar fi făcut asta. Pentru a mă verifica. Pentru a mă prinde. Pentru a mă alimenta cu informații false. Știu ce este mama mea – o persoană pentru care sfârșitul unui lucru nu face decât să

justifice metodele prin care s-a ajuns acolo, la fel ca tatăl meu și, uneori, la fel ca mine.

— Atunci, am s-o fac. Am să-i gădesc.

Mă ridic, iar degetele ei, subțiri ca niște rămurele, se închid în jurul brațului meu.

— Ți mulțumesc.

Mă forțez să o privesc în ochi. Ochii ei sunt aproape de nas, care e acvilin, la fel ca al meu. Pielea e mai închisă decât a mea. Pentru o clipă o văd în griul Abnegației, cu părul des prins la spate cu o mulțime de agrafe, stând vizavi de mine la masa din sufragerie. O văd ghemuită în fața mea, aranjând nasturii cămășii mele, încheiați greșit, înainte să plec la școală, și stând la fereastră, privind spre strada dreaptă, așteptând să zărească mașina tatălui meu, cu mâinile strânse – ba nu, încordate, cu articulațiile degetelor ei bronzate albindu-se din pricina apăsării. Atunci ne unea aceeași frică, iar acum, când nu îi mai este teamă de nimic, o parte din mine vrea să vadă cum ar fi ca noi doi să ne unim puterile.

Simt o durere în piept, ca și când aș fi trădat-o pe femeia care cândva era singurul meu aliat, și mă întorc cu spatele înainte să retractez și să-mi cer scuze.

Părăsesc sediul Erudiției în mijlocul unei mulțimi de oameni, cu privirea confuză, căutând automat culorile facțiunilor, când îmi dau seama că nu mai există așa ceva. Eu port o cămașă gri, jeansi albaștri și o pereche de pantofi negri – haine noi, dar, pe dedesubt, tatuajele mele Neînfricate. Este imposibil să-mi șterg alegerile. În special pe acelea.

CAPITOLUL CINCI

TRIS

IMI SETEZ ALARMA CEASULUI să sune la zece și adorm imediat, fără ca măcar să îmi aleg o poziție mai confortabilă. Câteva ore mai târziu, nu mă trezesc bipurile, ci strigătul de frustrare al unei persoane din încăperea. Opresc alarma, îmi trec degetele prin păr și mă îndrept în pas alergător către una dintre scările de urgență. Ieșirea de la baza scărilor dă direct spre alee, așa încât probabil nu voi fi oprită de nimeni.

Odată ce ajung afară, aerul rece mă trezește complet. Îmi trag mânecile peste degete, ca să-mi țină de cald. Vara e pe sfârșite. Câțiva oameni mărșăluiesc prin apropiere de intrarea sediului, dar niciunul dintre ei nu mă observă furișându-mă pe Michigan Avenue. Când ești o persoană scundă, ai și câteva avantaje.

Îl văd pe Tobias stând în mijlocul pajiștii, purtând un amestec de culori ale facțiunilor – o cămașă gri, o pereche de jeansi albaștri și un hanorac negru cu glugă, reprezentând toate facțiunile pentru care m-am calificat la testul meu de aptitudini. La picioare are un rucsac.

— Cum m-am descurcat? îl întreb când ajung suficient de aproape ca el să mă poată auzi.

— Foarte bine, îmi răspunde. Evelyn te urăște în continuare, dar Christinei și Carei li s-a dat drumul fără a mai fi interogate.

— Perfect, zâmbesc eu.

Mă apucă de partea din față a tricoului, chiar deasupra stomacului, și mă trage spre el, sărutându-mă blând.

— Haide, zice el, îndepărtându-se cu un pas. Am plănuțit ceva pentru seara asta.

— A, da?

— Da, ei bine, mi-am dat seama că noi n-am ieșit niciodată la o întâlnire.

— Haosul și distrugerile au tendința să răpească toate

posibilitățile unei persoane de a ieși la întâlnire.

— Aș vrea să experimentez acest fenomen al „întâlnirilor”.

Merge cu spatele spre imensa structură de metal de la celălalt capăt al pajiștii, iar eu îl urmez.

— Înainte să te fi cunoscut pe tine, nu mergeam decât la întâlniri în grup, iar acelea erau de obicei un dezastru. Se sfârșeau întotdeauna cu Zeke pipăindu-se cu vreo tipă și cu mine stând într-o tăcere stânjenitoare cu vreo fată pe care o jignisem într-un fel sau altul mai devreme.

— Nu ești foarte drăguț, îi spun eu, zâmbind.

— Uite cine vorbește!

— Hei, aș putea fi drăguță dacă aș încerca.

— Hmm, face el, lovindu-și bărbia cu degetul. Atunci, spune ceva drăguț.

— Ești foarte chipeș.

Zâmbește, iar dinții îi strălucesc în întuneric.

— Îmi place chestia asta cu „drăguțul”.

Ajungem la capătul pajiștii. De aproape, structura de metal e mai mare și mai ciudată decât era de la depărtare. E, de fapt, o scenă, iar deasupra ei se arcuiesc plăci de metal, care se răsucesc în direcții diferite, precum o cutie de aluminiu explodată. Ne plimbăm prin apropierea uneia dintre acele plăci de pe dreapta, către partea din spate a scenei, care iese înclinată din pământ. Acolo, niște bârne metalice susțin din spate plăcile. Tobias își aranjează rucsacul pe umeri și pune mâna pe o bârână. Se cațără.

— Scena asta îmi pare foarte cunoscută, zic eu.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut împreună a fost să ne cațărăm pe roata de la carusel, dar atunci eu am fost cea care a insistat să urcăm cât mai sus.

Îmi suflec mânecile și îl urmez. Umărul încă mă doare din pricina răniilor produse de glonț, dar e aproape complet vindecat. Totuși, îmi las greutatea mai mult pe mâna stângă și încerc să împing cu picioarele ori de câte ori se poate. Privesc în jos spre încâlceala de bare de dedesubt și dincolo de ele, spre pământ, și râd.

Tobias urcă spre un loc unde două plăci de metal se unesc într-un V, lăsând suficient spațiu pentru ca doi oameni să se

așeze. Se răsucește, înghesuindu-se între cele două plăci, și, atunci când mă apropii, întinde mâna pentru a mă ajuta. Nu am nevoie de ajutor, dar nu îi spun – sunt prea ocupată să mă bucur de atingerea mâinilor lui pe trupul meu.

Scoate o pătură din rucsac și ne învelește pe amândoi, apoi ia două pahare din plastic.

— Vrei să ai mintea limpede sau amețită? întrebă el, aruncând o privire în rucsac.

— Aăă...

Înclin capul într-o parte.

— Limpede. Cred că trebuie să vorbim despre niște lucruri, nu-i așa?

— Așa e.

Scoate o sticlută cu un lichid acidulat și, în timp ce îi răsucește capacul, spune:

— Am furat-o din bucătăria Erudiției. Se pare că e delicioasă.

Toarnă în ambele pahare, iar eu iau o gură. Orice ar fi, e dulce ca un sirop și are gust de lămâie și mă face să mă înfior. A doua înghițitură e mai bună.

— Trebuie să vorbim despre niște lucruri, spune el.

— Corect.

— Ei bine...

Tobias se încruntă spre paharul lui.

— Bine, înțeleg de ce ai lucrat în cârdășie cu Marcus și de ce ai simțit că nu-mi puteai mărturisi. Dar...

— Dar ești furios, termin eu. Fiindcă te-am mințit. De câteva ori.

El încuviințează, fără să mă privească.

— Nici măcar nu are legătură cu Marcus. Lucrurile s-au întâmplat mult mai devreme. Nu știu dacă poți înțelege cum a fost să mă trezesc singur și să știu că te-ai dus...

...să *întâmpini moartea*, e ceea ce bănuiesc că ar vrea să spună, dar nu poate rosti cuvintele.

— ... spre sediul Erudiției.

— Nu, probabil că nu pot.

Iau o altă înghițitură, clătindu-mi gura cu băutura îndulcită înainte să o las să alunece pe gât.

— Ascultă, eu... eu m-am gândit de multe ori să-mi dau viața pentru anumite lucruri, dar nu am înțeles ce însemna cu adevărat „să-ți dai viața” până ce nu m-am aflat chiar acolo, când aproape că era să se întâmple asta.

Mă uit la el și, într-un târziu, îmi întoarce privirea.

— Acum știi, spun eu. Știu că vreau să trăiesc. Știu că vreau să fiu sinceră cu tine. Dar... dar nu pot face asta, n-am s-o fac dacă tu nu vei avea încredere-n mine sau dacă îmi vei vorbi în acel fel protector pe care îl folosești uneori...

— *Protector?* Dar făceai lucruri ridicole, riscante...

— Da, admit eu. Și crezi că m-a ajutat faptul că mi-ai vorbit ca și când aș fi fost un copil prost?

— Și ce-ar fi trebuit să fac? întrebă el. Erai lipsită de logică!

— Poate că nu aveam nevoie de logică!

Mă aplec în față, nemaifiind în stare să mă prefac că sunt relaxată.

— Mă simțeam de parcă eram sfâșiată de sentimentul de vină și aveam nevoie de răbdarea și de bunătatea ta, nu să *url* la mine. A, și să ascunzi de mine planurile, de parcă n-aș fi putut să înțeleg...

— Nu voiam să te împovărez mai mult decât era cazul.

— Deci mă consideri sau nu o persoană puternică? îl întreb încruntată. Fiindcă se pare că ești de părere că pot suporta o muștruluală, dar că nu mă pot descurca și cu altceva. Ce vrea să-nsemne asta?

— Firește că te cred puternică, spune el, scuturând din cap. Doar că... nu sunt obișnuit să le comunic oamenilor anumite lucruri. De obicei, prefer să mă descurc singur cu ele.

— Sunt o persoană de încredere, să știi. Poți să ai încredere în mine. Și poți să mă lași pe mine să decid dacă pot sau nu să mă descurc.

— Bine, încuviințează el. Dar gata cu minciunile. Pentru totdeauna.

— Bine.

Mă simt încordată și înghesuită, ca și când trupul meu a fost forțat să intre în ceva mult prea mic pentru el. Dar nu

vreau să se sfârșească în felul acesta conversația, așa că îl iau de mână.

— Îmi pare rău că te-am mințit, îi zic. Chiar îmi pare rău.

— Ei bine, n-am vrut să te fac să crezi că nu te respect.

Rămânem așa o vreme, ținându-ne de mână. Mă reazem de placa de metal. Deasupra mea, cerul este gol și întunecat, luna e acoperită de nori. Găsesc o stea în fața noastră, în timp ce norii plutesc, dar se pare că e singura. Totuși, când îmi las capul pe spate, văd clădirile de pe Michigan Avenue, ca un șir de santinele care stau de strajă.

Rămân tăcută până ce sentimentul de încordare și înghesuiață dispare. În locul lui simt acum o ușurare profundă. De obicei nu îmi este atât de ușor să renunț la furie, dar ultimele săptămâni au fost cumplite pentru amândoi și sunt fericită să mă eliberez de sentimentele de care m-am agățat în tot acest timp, furia și teama că el mă urăște și vina de a lucra în secret cu tatăl său.

— Chestia asta e cam scârboasă, zice el, golindu-și paharul și punându-l jos.

— Da, chiar așa e, întăresc eu, privind spre ceea ce a rămas în paharul meu.

Îl dau de dușcă pe tot, înfiorându-mă când bulele îmi ard gâtul.

— Nu știi de ce se laudă mereu Erudiții. Prăjitura Neînfricaților e mult mai bună.

— Mă întreb care ar fi fost specialitatea Abnegației, dacă ar fi avut vreuna.

— Pâine rancedă.

El râde.

— Terci de ovăz.

— Lapte.

— Uneori cred tot ceea ce ne-au învățat, spune el. Dar e evident că nu e așa, de vreme ce stau aici, ținându-te de mână fără să mă fi căsătorit cu tine.

— Ce te învață Neînfricații în legătură cu... asta? întreb eu, făcând un gest cu capul spre mâinile noastre împreunate.

— Ce te învață Neînfricații... hmm.

Zâmbește.

— Fă ce vrei, dar folosește mijloace de protecție, asta te învață.

Ridic din sprâncene. Mă înroșesc instantaneu.

— Cred că mi-ar plăcea să gădesc o cale de mijloc, spune el. Să gădesc acel loc între ceea ce-mi doresc și ceea ce cred că e înțelept.

— Sună bine. Dar ce anume vrei?

Cred că știu răspunsul, dar vreau să-l aud pe el rostindu-l.

— Hmm...

Zâmbește și se apleacă în față, stând pe genunchi. Își lipește mâinile de placa de metal, încadrându-mi capul cu brațele, și mă sărută, lent, pe gură, sub bărbie, deasupra claviculei. Eu rămân neclintită de teamă să nu fac vreo mișcare stupidă sau care să nu îi placă. Dar apoi mă simt de parcă aș fi o statuie, ca și când nu m-aș afla aici deloc, așa că îi ating talia, șovăind.

Apoi buzele noastre se întâlnesc din nou și el își trage tricoul de sub mâinile mele, astfel încât acum îi ating pielea. Mă trezesc la viață, apropiindu-mă mai tare de el, palmele mele mângâindu-i spatele, alunecându-i peste umeri. Respirația lui devine tot mai precipitată, la fel și a mea, și simt gustul băuturii cu lămâie, aduldmecc mirosul de vânt de pe pielea lui, iar tot ce-mi doresc e mai mult și mai mult.

Îi ridic tricoul. Acum câteva clipe îmi era frig, dar nu cred că vreunuia dintre noi îi mai este rece acum. El își petrece brațul în jurul taliei mele, puternic și sigur, și mâna liberă se joacă în părul meu, iar eu îmi țin respirația, absorbind totul – pielea lui netedă, însemnată peste tot cu cerneală neagră, și insistența sărutului său, și aerul rece care ne-a învăluit pe amândoi.

Mă relaxez și nu mă mai simt ca un soldat Divergent, sfidând serurile și conducătorii, ci mai destinsă, mai ușoară, de parcă e în regulă să râd puțin când degetele lui mă mângâie pe șolduri și pe spate. Oftez în urechea lui când mă lipește de el, îngropându-și fața într-o parte a gâtului meu, astfel încât să mă poată săruta acolo. Mă simt în același timp puternică și slabă – și am ocazia, măcar pentru o scurtă vreme, să fiu amândouă.

Nu știu cât de mult timp a trecut până să ne ia din nou frigul, iar acum ne ghemuim unul în celălalt, sub pătură.

— Devine din ce în ce mai dificil să fii înțelept, șoptește el, zâmbind în urechea mea.

Eu îi întorc zâmbetul și spun:

— Cred că așa și trebuie să fie.

CAPITOLUL ȘASE

TOBIAS

SE PUNE CEVA la cale.

Simt asta în timp ce împing tava la coada de la cantină și observ capetele aplecate laolaltă ale unui grup de oameni fără facțiune, deasupra terciului lor de ovăz. Orice e pe cale să se întâmple se va întâmpla cât de curând.

Ieri, când am ieșit din biroul lui Evelyn, am mai tândălit pe hol, pentru a trage cu urechea la următoarea ei întrunire. Înainte să închidă ușa, am auzit-o spunând ceva despre o demonstrație. Întrebarea care mă macină e: mie de ce nu mi-a spus?

Probabil că nu are încredere în mine. Asta înseamnă că nu fac o treabă bună pretinzând că sunt mâna ei dreaptă.

Mă așez la masă cu același mic dejun ca toți ceilalți: un castron de terci de ovăz, cu o ploaie de zahăr brun deasupra, și o ceașcă de cafea. Urmăresc grupul de oameni fără facțiune în timp ce înghit din mâncare fără să o savurez. Unul dintre ei – o fată, probabil de paisprezece ani – se tot uită la ceas.

Sunt abia la jumătatea micului dejun când aud țipetele. Fata agitată sare de pe scaun de parcă ar fi ars-o și se alătură celor fără facțiune, care pornesc spre ușă. Eu sunt chiar în urma lor, făcându-mi loc cu coatele printre cei care se mișcă mai greu, ajungând în holul central al sediului Erudiției, acolo unde un portret al lui Jeanine Matthews zace fărâmițat pe podea.

Un grup de persoane fără facțiune s-a adunat deja afară, chiar pe Michigan Avenue. Fuioare de nori acoperă soarele, făcând lumina zilei cețoasă. Aud pe cineva strigând „Moarte facțiunilor!” și pe alții repetând sloganul de luptă, transformându-l într-o incantație, până ce îmi umple urechile, *Moarte facțiunilor, moarte facțiunilor*. Le văd pumnii în aer, de parcă ar fi niște Neînfricați înflăcărați, dar le

lipsește bucuria specifică lor. Chipurile le sunt schimonosite de furie.

Îmi croiesc drum spre centrul grupului, iar apoi văd în jurul a ce s-au adunat de fapt: bolurile imense ale facțiunilor, cele de la Ceremonia Alegerii, sunt răsturnate, conținuturile lor împrăștiate pe drum, cărbuni și sticlă și piatră și pământ și apă, toate amestecate.

Îmi aduc aminte cum mi-am tăiat palma pentru a-mi adăuga sângele peste cărbuni, primul meu act de sfidare față de tatăl meu. Îmi aduc aminte de valul de putere dinlăuntru meu și de unda de ușurare. Evadare. Aceste boli au însemnat evadarea mea.

Edward se află printre ei, cioburile de sticlă transformându-se în praf sub călcăiul său, ținând un baros ridicat deasupra capului. Îl coboară spre unul dintre bolurile răsturnate, făcând o gaură în metal. Praful de cărbune se ridică în aer.

Trebuie să mă abțin să nu dau fuga spre el. Nu-l poate distruge, nu acel bol, nu Ceremonia Alegerii, nu simbolul triumfului meu. Acele lucruri nu ar trebui să fie distruse.

Mulțimea crește, nu doar cu oamenii fără facțiune, care poartă brasarde negre cu un cerc alb desenat pe ele, ci și cu oameni din toate fostele facțiuni, fără banderole de apartenență. Un bărbat din Erudiție – facțiunea fiind indicată de părul cu cărare pe mijloc, pieptănat cu grijă – iese din mulțime tocmai când Edward ridică barosul pentru o nouă lovitură. Bărbatul apucă mânerul cu mâinile lui catifelate, pătate de cerneală, așezându-le deasupra mâinilor lui Edward, și se împing unul în celălalt, scrâșnind din dinți.

Văd peste mulțime un cap blond – Tris, purtând o cămașă albastră, largă, fără mâneci, care îi scoate în evidență marginile tatuajelor ei de pe umeri. Dă să pornească spre Edward și spre bărbatul din Erudiție, dar Christina o oprește, ținând-o cu ambele mâini.

Chipul bărbatului din Erudiție devine purpuriu. Edward e mai înalt și mai puternic decât el. Nu are nicio șansă; e un prost că încearcă. Edward smulge mânerul barosului din mâinile bărbatului și lovește din nou. Dar și-a pierdut

echilibrul, amețit de furie – barosul îl izbește pe om în umăr, cu toată forța, metalul crăpându-i osul.

Pentru o clipă, tot ce aud sunt strigătele bărbatului din Erudiție, ca și când tot restul lumii își ține respirația.

Apoi mulțimea o ia razna, toți alergând spre boluri, spre Edward, spre bărbatul din Erudiție. Se izbesc unii de alții, apoi de mine, umeri și coate și capete lovindu-mă iar și iar.

Nu știu încotro s-o apuc: spre bărbatul din Erudiție, spre Edward, spre Tris? Nu pot gândi; nu pot respira. Mulțimea mă împinge către Edward, iar eu îl apuc de mână.

— Dă-i drumul! strig peste zgomote.

Singurul lui ochi bun mă fulgeră și el își dezvelește dinții, încercând să se elibereze din strânsoarea mea.

Îmi ridic genunchiul și îi trag una în coaste. El se împleticește îndărăt, scăpând barosul. Îl iau, îl țin aproape de picior și pornesc spre Tris.

Ea se află undeva în fața mea, încercând să ajungă spre bărbatul din Erudiție. Privesc cum cotul unei femei o lovește în obraz, făcând-o să se clatine înapoi. Christina îi dă un brânci femeii.

Apoi se aude o împușcătură. O dată, de două ori. De trei ori.

Mulțimea se împrăștie, toți oamenii fugind îngroziți de amenințarea gloanțelor, și încerc să văd cine a fost împușcat, însă aglomerația de trupuri e prea intensă. De-abia pot zări ceva.

Tris și Christina se ghemuiesc lângă bărbatul din Erudiție căruia i-a fost spulberat umărul. Chipul îi e însângerat și hainele îi sunt murdare de urme de tălpi. Părul lui atent pieptănat e ciufulit. Nu se mișcă.

La câțiva metri de el, Edward zace într-o baltă de sânge. Glonțul l-a nimerit în stomac. Mai sunt și alți oameni la pământ, dar nu-i recunosc, oameni care s-au împiedicat sau au fost împușcați. Bănuiesc că gloanțele fuseseră menite numai lui Edward – ceilalți pur și simplu s-au aflat la locul nepotrivit.

Mă uit agitat prin jur, dar nu văd cine a tras. Oricine o fi fost, probabil că s-a făcut nevăzut prin mulțime.

Arunc barosul lângă bol și îngenunchez lângă Edward, pietrele Abnegației intrându-mi în rotule. Ochiul său sănătos se mișcă într-una sub pleopă – e în viață, deocamdată.

— Trebuie să-l ducem la spital, spun oricui m-ar asculta, dar aproape toată lumea a plecat.

Privesc peste umăr, spre Tris și spre bărbatul din Erudiție, care nu s-a mișcat deloc.

— A mu...?

Ea își lipește degetele de gâtul omului, luându-i pulsul, iar ochii îi sunt larg deschiși și lipsiți de expresie. Clatină din cap. Nu, nu mai trăiește. Oricum, nu credeam că mai era în viață.

Închid ochii. Bolurile facțiunilor îmi sunt întipărite pe pleoape, răsturnate, cu conținuturile adunate grămadă pe stradă. Simbolurile vechiului nostru stil de viață, distruse... un bărbat mort, alții răniți... și pentru ce?

Pentru nimic. Pentru gândirea limitată a lui Evelyn: un oraș unde facțiunile le sunt furate oamenilor, împotriva voinței lor.

Ea a vrut ca noi să avem mai mult de cinci alegeri. Acum nu mai avem nici măcar una.

În acel moment îmi dau seama că nu pot fi aliatul ei și că nici nu aș fi putut fi vreodată.

— Trebuie să plecăm, spune Tris, iar eu știu că nu vorbește despre Michigan Avenue sau despre Edward, care trebuie dus la spital.

Vorbește despre oraș.

— Trebuie să plecăm, repet eu.

* * *

Spitalul improvizat de la sediul Erudiției miroase a chimicale, care aproape că îmi înțepă nasul. Închid ochii în timp ce o aștept pe Evelyn.

Sunt atât de furios, încât nu-mi vine să stau aici, ci vreau să-mi fac bagajul și să plec. Probabil că a plănuit acea demonstrație, altminteri nu ar fi știut despre ea cu o zi înainte, și probabil că știa că avea să scape de sub control,

având în vedere în ce situație tensionată se află toată lumea. Dar a făcut-o oricum. Pentru ea e mai important un gest de mare amploare în legătură cu facțiunile decât siguranța sau potențiala pierdere a unor vieți omenești. Nu știu de ce mă surprinde.

Aud ușile ascensorului deschizându-se.

— Tobias!

Vine într-un suflet spre mine și mă strânge de mâini, care sunt lipicioase din pricina sângelui. Ochii ei negri sunt înspăimântați când spune:

— Ești rănit?

E îngrijorată pentru mine. Acest gând e ca un mic val de căldură în interiorul meu – probabil că mă iubește dacă îmi face griji pentru mine. Probabil că încă e capabilă să iubească.

— Sângele e al lui Edward. Am ajutat să-l aducem aici.

— Cum e? mă întreabă ea.

Clatin din cap.

— A murit.

Nu știu cum altfel s-o spun.

Ea se face mică, îmi dă drumul la mâini și se așază pe unul dintre scaune. Mama mea l-a acceptat pe Edward după ce el a fugit din Neînfricare. Probabil că l-a învățat cum să fie din nou un războinic, după ce și-a pierdut ochiul și facțiunea și condiția socială. N-am știut niciodată că au fost atât de apropiați, dar acum îmi dau seama că așa a fost, după licărul lacrimilor din ochii ei și după tremurul degetelor. Nu am mai văzut-o de când eram mic să manifeste atâta emoție, de când tatăl meu o izbea de pereții sufrageriei.

Alung această amintire, încercând parcă să o vâr într-un sertar care e mult prea mic pentru așa ceva.

— Îmi pare rău, spun eu.

Nu știu dacă o spun din suflet sau doar ca să creadă în continuare că sunt de partea ei. Apoi adaug, de probă:

— De ce nu mi-ai spus de această demonstrație?

Ea clatină din cap.

— N-am știut nimic despre asta.

Minte. Știu sigur. Decid să plec. Pentru a-i rămâne în

grații, trebuie să evit orice conflict cu ea. Sau poate că nu vreau să insist cu problema morții lui Edward atât de curând. Uneori îmi este greu să-mi dau seama unde se sfârșește strategia și unde începe compasiunea.

— Aha.

Mă scarpin după ureche.

— Poți să intri să-l vezi, dacă vrei.

— Nu, îmi răspunde, cu gândurile departe. Știu cum arată un cadavru.

— Poate c-ar trebui să plec.

— Mai rămâi, spune ea.

Atinge scaunul gol dintre noi.

— Te rog.

Mă așez pe scaunul de lângă ea și, deși îmi spun că nu sunt decât un agent sub acoperire care ascultă de așa-zisul său conducător, mă simt ca un fiu care își consolează mama îndurerată.

Stăm cu umerii lipiți, respirând în același ritm, și nu ne spunem niciun cuvânt.

CAPITOLUL ȘAPTE

TRIS

ÎN TIMP CE MERGEM, Christina răsuțește în mână o piatră neagră. Durează câteva secunde până ce-mi dau seama că, de fapt, e o bucată de cărbune din bolul Neînfricaților de la Ceremonia Alegerii.

— N-am vrut s-aduc vorba despre asta, dar mă gândesc aproape întruna la asta, zice ea. Că din cei zece novici transferați cu care am început, numai șase mai sunt în viață.

În fața noastră se află clădirea Hancock și, lângă ea, Lake Shore Drive, porțiunea de trotuar pustiu deasupra căreia am zburat cândva ca o pasăre. Mergem pe trotuarul crăpat, una lângă cealaltă, cu hainele îmbibate de sângele lui Edward, uscat între timp.

Încă nu m-am obișnuit cu gândul că Edward, de departe cel mai talentat novice transferat pe care l-am avut, băiatul al cărui sânge l-am șters de pe podeaua dormitorului, a murit. Acum chiar a murit.

— Și dintre cei drăguți, spun eu, am rămas doar tu, eu și... Myra, poate.

N-am mai văzut-o pe Myra de când a părăsit sediul Neînfricaților împreună cu Edward, imediat după ce lui i-a fost înfipt în ochi un cuțit pentru unt. Știu că s-au despărțit nu mult timp după aceea, dar niciodată n-am știut unde s-a dus ea. Oricum, nu cred că am schimbat vreodată mai mult de două vorbe.

O ușă dublă de la clădirea Hancock este deja deschisă, atârnând din balamale. Uriah a spus că va veni aici mai devreme pentru a da drumul la generator și, evident, când apăs cu degetul butonul ascensorului, lumina îmi strălucește prin deget.

— Ai mai fost pe-aici? o întreb, atunci când pășim în lift.

— Nu, spune Christina. Vreau să zic, nu înăuntru. Nu m-am dat niciodată cu linia de zbor, nu-ți amintești?

— Da, ai dreptate.

Mă sprijin de perete.

— Ar trebui să încerci, înainte să plecăm.

— Da.

Christina s-a dat cu un ruj roșu. Îmi aduce aminte de felul în care bomboanele pătează pielea copiilor atunci când aceștia le mănâncă neglijent.

— Uneori o înțeleg pe Evelyn. S-au întâmplat atâtea lucruri îngrozitoare, încât sunt momente când mi se pare a fi o idee bună să rămânem aici și pur și simplu să... încercăm să curățăm mizeria asta înainte să ne implicăm în alta.

Îmi zâmbește ușor.

— Dar, desigur, n-am de gând să fac asta, adaugă ea. Nici măcar nu știu de ce. Probabil de curiozitate.

— Ai vorbit cu părinții tăi despre asta?

Câteodată, uit că ea nu e ca mine, fără vreo familie care să o țină legată într-un loc. Are o mamă și o surioară, ambele din fosta Candoare.

— Trebuie să aibă grijă de sora mea, spune Christina. Ei nu știu dacă dincolo e un loc sigur; nu vor să riște pentru ea.

— Dar n-au nimic împotriva ca tu să pleci?

— N-au avut nimic împotriva să mă alătur altei facțiuni. Așa că nu vor avea nimic împotriva nici de data asta, îmi răspunde ea, mutându-și privirea în jos. Ei pur și simplu vor să duc o viață cinstită, înțelegi? Și nu pot face asta aici. Pur și simplu știu că nu pot.

Ușile ascensorului se deschid și vântul ne atinge imediat, o boare caldă, întrețesută cu fire de iarnă rece. Aud voci venind de pe acoperiș și mă urc pe scară pentru a ajunge la ele. Scara se balansează cu fiecare pas pe care îl fac, dar Christina o ține bine pentru mine până ce ajung sus.

Uriah și Zeke sunt acolo, aruncând pietricele de pe acoperiș și ascultând cum acestea zăngăne când lovesc geamurile. Uriah încearcă să îi dea una în cot lui Zeke înainte să arunce, pentru a-i face o festă, dar Zeke e prea iute pentru el.

— Hei, spun ei la unison când ne zăresc.

— Stați puțin, voi sunteți cumva rude? întrebă Christina

zâmbind.

Ei râd, dar Uriah pare puțin buimac, ca și când nu e cu adevărat prezent în acest moment sau în acest loc. Bănuiesc că asta ți se întâmplă atunci când pierzi pe cineva în felul în care el a pierdut-o pe Marlene, cu toate că pentru mine nu a fost la fel.

Pe acoperiș nu există echipamentul pentru linia de zbor, dar nu de asta am venit. Nu știu de ce au făcut-o ceilalți, însă eu voiam doar să fiu sus – voiam să privesc cât de departe puteam. Dar tot pământul la vest de locul în care mă aflu e negru, ca și când ar fi fost acoperit cu o pătură închisă la culoare. Pentru o clipă, mă gândesc că pot desluși un licăr de lumină la orizont, dar în următoarea secundă dispare, fiind doar o festă pe care mi-o joacă ochii.

Și ceilalți sunt tăcuți. Mă întreb dacă se gândesc la același lucru.

— Ce credeți că se află dincolo? întrebă Uriah într-un târziu.

Zeke pur și simplu ridică din umeri, dar Christina își încearcă norocul.

— Dacă e cam același lucru? Doar... și mai multe clădiri care se prăbușesc, mai multe facțiuni, mai mult din toate?

— Nu se poate, spune Uriah, clătinând din cap. Trebuie să fie *altceva*.

— Sau nu-i nimic, sugerează Zeke. Acei oameni care ne-au băgat pe toți aici ar putea fi morți. Totul ar putea fi pustiu.

Mă înfior. Nu m-am gândit niciodată la asta, însă are dreptate – de când ne-au băgat aici, nu știm ce s-a întâmplat dincolo sau câte generații au trăit și au murit între timp. Am putea fi ultimii oameni rămași.

— Nu contează, spun eu, mai enervată decât intenționam. Nu contează ce e acolo, trebuie să vedem cu ochii noștri. Și, odată ce-am făcut-o, o să înfruntăm problemele.

Rămânem acolo o bucată bună de vreme. Urmăresc cu privirea marginile accidentate ale clădirilor, până ce toate ferestrele luminate se contopesc într-o linie. Apoi Uriah o întrebă pe Christina despre revoltă, iar momentul nostru de liniște, de tăcere, trece de parcă ar fi fost luat de vânt.

A doua zi, Evelyn stă printre rămășițele portretului lui Jeanine Matthews din holul central al sediului Erudiției și anunță un nou set de reguli. Membrii fostelor facțiuni și cei fără facțiune umplu acel spațiu și se împrăștie și pe stradă pentru a auzi ce are de spus noua noastră conducătoare, iar soldații fără facțiune se aliniază de-a lungul pereților, cu degetele pe trăgaciul armelor. Ținându-ne sub control.

— Evenimentele de ieri au scos la iveală faptul că nu mai putem avea încredere unii în ceilalți, zice ea.

E pământie la față și pare epuizată.

— Vom introduce mai multă ordine în viețile tuturor până când situația va fi mai stabilă. Prima dintre aceste măsuri este o oră de stingere: toată lumea este obligată să se întoarcă la ora nouă seara la spațiile de locuit atribuite. Nimeni nu va părăsi acele spații până la ora opt dimineața. Gărzile vor patrula pe străzi permanent, astfel încât noi să fim în siguranță.

Pufnesc și încerc să maschez acest lucru cu o tuse. Christina îmi dă un ghiont în coaste și își duce degetul la buze. Nu știu de ce îi pasă – nu e ca și cum m-ar putea auzi Evelyn de acolo de unde se află.

Tori, fosta conducătoare a Neînfricaților, înlăturată chiar de Evelyn, stă la câțiva metri de mine, cu brațele încrucișate la piept. Schițează un zâmbet.

— De asemenea, a sosit vremea să ne pregătim pentru noul nostru mod de viață fără facțiuni. Începând de azi, toți oamenii vor începe să se instruiască pentru slujbele pe care cei fără facțiune le-au prestat dintotdeauna pentru noi. Ca atare, cu *toții* vom face acele slujbe prin rotație, pe lângă celelalte îndatoriri pe care le-am îndeplinit în mod tradițional în cadrul facțiunilor.

Evelyn zâmbește, fără a zâmbi cu adevărat. Nu știu cum reușește.

— Vom contribui cu toții în mod egal pentru orașul nostru, așa cum se cuvine. Facțiunile ne-au divizat, dar acum vom fi uniți. Acum și pururea.

În jurul meu, toți oamenii fără facțiune ovaționează. Eu mă simt pur și simplu nelalocul meu. Nu că n-aș fi de acord cu ea, însă nici membrii fostelor facțiuni care s-au ridicat ieri împotriva lui Edward nu vor rămâne tăcuți după asta. Felul în care Evelyn ține orașul sub control nu e atât de puternic pe cât i-ar plăcea ei să creadă.

* * *

Nu vreau să mă lupt cu mulțimea după anunțul lui Evelyn, așa că îmi croiesc drum pe holuri până ce dau de una dintre scările din spate, cea pe care, nu cu mult timp în urmă, am urcat pentru a ajunge la laboratorul lui Jeanine. Treptele erau atunci pline de trupuri. Acum sunt curate și răcoroase, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat aici.

Când trec de etajul al patrulea, aud un țipăt și zgomote de încăierare. Deschid ușa și văd o grămadă de oameni – tineri, mai tineri decât mine, și purtând cu toții banderole ale celor fără facțiune – adunați în jurul unui tânăr aflat la podea.

Nu un tânăr oarecare, ci unul din Candoare, îmbrăcat în alb și negru din cap până-n picioare.

Alerg spre ei și, când văd o fată înaltă fără facțiune pregătindu-se să-i tragă un șut, strig la ea:

— Hei!

Nu mi-e de niciun folos – șutul îl lovește în coaste pe băiatul din Candoare, iar el mârâie în timp ce se ferește.

— Hei! strig din nou, iar de data asta fata se întoarce.

E mult mai înaltă decât mine – de fapt, cu vreo cincisprezece centimetri –, dar sunt doar supărată, nu înfricoșată.

— Înapoi, îi cer eu. Dă-te înapoi de lângă el!

— A încălcat codul vestimentar. Îmi cunosc bine drepturile și nu primesc ordine de la iubitorii de facțiuni, îmi zice ea, cu ochii pe tatuajele de pe clavicula mea.

— Becks, o atenționează băiatul fără facțiune de lângă ea. Asta e tipa aia, Prior, cea cu fișierul video.

Ceilalți par impresionați, dar fata pur și simplu zâmbește cu dispreț.

— Așa, și?

— Așa, și, îi spun eu, a trebuit să rănesc o mulțime de oameni pentru a trece de ritualul de inițiere al Neînfricaților și te voi răni și pe tine, dacă voi fi nevoită s-o fac.

Îmi scot hanoracul albastru și i-l arunc băiatului din Candoare, care mă privește de la pământ, cu sângele siroindu-i din arcadă. Se ridică, continuând să se țină de coaste, și își pune hanoracul pe umeri ca pe o pătură.

— Poftim, îi spun. Acum respectă codul vestimentar.

Fata cântărește situația în minte, evaluând dacă ar trebui sau nu să se lupte cu mine. Practic, aud ce gândește – sunt scundă, deci sunt o țintă ușoară, dar sunt Neînfricată, deci nu chiar atât de ușor de bătut. Poate că știe că am omorât oameni sau poate că pur și simplu nu vrea să intre în bucluc, dar își pierde aplombul; îmi dau seama după nehotărârea pe care o exprimă gura ei.

— Ai face bine să-ți păzești spatele, îmi spune ea.

— Îți garantez că nu-i nevoie s-o fac, îi răspund eu. Acum, cărați-vă de-aici!

Rămân suficient timp cât să-i văd împrăștiindu-se, apoi o iau și eu din loc. Băiatul din Candoare mă strigă:

— Așteaptă! Hanoracul tău!

— Păstrează-l! strig eu drept răspuns.

Cotesc, crezând că voi ajunge la un nou șir de trepte, dar sfârșesc într-un hol alb, identic cu cel în care tocmai fusesem. Mi se pare că aud pași în urma mea și mă răsucesc pe călcâie, gata să lupt cu fata fără facțiune, dar nu e nimeni acolo.

Încep să devin paranoică.

Deschid una dintre ușile de pe culoarul principal, sperând să găsesc o fereastră, astfel încât să mă pot reorienta, dar nu descopăr decât un laborator devastat, cu eprubete și tuburi împrăștiate pe toate mesele. Pe podea sunt împrăștiate mici bucățele de hârtie și mă aplec să culeg una când, deodată, luminile se sting. Mă năpustesc spre ușă. O mână mă apucă de braț și mă trage într-o parte. Cineva îmi îndeasă un sac peste cap în timp ce altcineva mă împinge spre perete. Mă zbat, luptându-mă cu materialul care îmi acoperă fața, și tot

ce-mi trece prin minte este: *Nu din nou, nu din nou, nu din nou.* Îmi eliberez un braț, lovind pe cineva în umăr, sau în bărbie, nu-mi dau seama.

— Hei! spune o voce. Asta a *durut!*

— Tris, ne pare rău că te-am speriat, rostește o altă voce, însă anonimatul face parte din felul în care operăm. Nu vrem să-ți facem niciun rău.

— Atunci, dă-mi *drumul!* spun eu, aproape mârâind.

Toate mâinile care mă țineau la perete îmi dau drumul.

— Cine sunteți? vreau eu să știu.

— Suntem Loialii, îmi răspunde vocea. Și suntem mulți, cu toate că nu suntem niciunul...

Nu mă pot stăpâni: izbucnesc în râs. Poate că e din cauza șocului – sau a fricii, inima mea domolindu-și bătăile, mâinile mele tremurând de ușurare.

Iar vocea continuă:

— Am auzit că nu îi ești loială lui Evelyn Johnson și lacheilor ei fără facțiune.

— Asta-i ridicol.

— Nu la fel de ridicol ca a-ți dezvălui identitatea când nu e nevoie s-o faci.

Încerc să văd printre fibrele materialului care îmi acoperă capul, dar acestea sunt prea dese și este prea întuneric. Încerc să mă relaxez, lipită de perete, dar este dificil fără vederea care să mă ajute să mă orientez. Strivesc un pahar de laborator sub pantof.

— Nu, nu-i sunt loială, spun eu. De ce-ar fi asta important?

— Deoarece înseamnă că vrei să pleci, răspunde vocea.

Simt un fior de încântare.

— Vrem să-ți cerem o favoare, Tris Prior. Măine-seară, la miezul nopții, vom avea o întrunire. Vrem să-i aduci pe prietenii tăi Neînfricați.

— Bine, spun eu. Dă-mi voie să te-ntreb: dacă o să văd mâine cine sunteți, de ce este atât de important să-mi țineți chestia asta pe cap azi?

Asta pare să o pună în încurcătură pe persoana cu care vorbesc.

— O zi poate cuprinde multe pericole, spune vocea. Ne vedem mâine, la miezul nopții, în locul unde ți-ai făcut mărturisirea.

Deodată, ușile se deschid în lături, valul de curent lipindu-mi sacul de obraz, și aud oameni alergând pe culoar. Până când reușesc să-mi scot sacul de pe cap, de pe coridor nu se mai aude nimic. Mă uit la sac – este o față de pernă de culoare albastru-închis, pe care sunt pictate cuvintele „Facțiunea înaintea sângelui”.

Oricine ar fi ei, cu certitudine au fler pentru dramatism.

Locul unde ți-ai făcut mărturisirea.

Există un singur loc care ar putea fi: sediul Candorii, locul unde am cedat în fața serului adevărului.

* * *

Când reușesc în cele din urmă să ajung în dormitor în acea seară, găsesc un bilet de la Tobias, vârât sub sticla de apă de pe noptieră.

VI —

Procesul fratelui tău va avea loc mâine-dimineață și se va desfășura cu ușile închise. Nu pot să asist, altminteri voi stârni suspiciuni, dar îți voi aduce verdictul de îndată ce pot. Atunci vom putea stabili un soi de plan.

Indiferent de ce se va întâmpla, toate acestea se vor încheia curând.

— IV

CAPITOLUL OPT

TRIS

E ORA NOUĂ. Ei ar putea decide verdictul pentru Caleb chiar acum, când îmi leg șireturile la pantofi, când îmi netezesc așternutul pentru a patra oară pe ziua de azi. Îmi trec mâinile prin păr. Cei fără facțiuni țin procese cu ușile închise numai atunci când au impresia că verdictul este evident, iar Caleb era mâna dreaptă a lui Jeanine înainte ca ea să fi fost ucisă.

N-ar trebui să-mi fac griji în ceea ce privește verdictul lui. E deja hotărât. Toți asociații apropiați ai lui Jeanine vor fi executați.

De ce-ți pasă? mă întreb în sinea mea. *El te-a trădat. N-a încercat să împiedice execuția ta.*

Nu îmi pasă. Ba îmi pasă. Nu știu.

— Bună, Tris, spune Christina, bătând în tocul ușii.

Uriah se strecoară în spatele ei. El continuă să zâmbească, dar acum zâmbetul lui arată de parcă ar fi făcut din apă, fiind pe punctul de a i se scurge de pe chip.

— Ai primit vești? mă întreabă ea.

Verific din nou încăperea, cu toate că știu deja că e pustie. Toată lumea e la micul dejun, așa cum ne cere orarul. I-am rugat pe Uriah și Christina să sară peste o masă, astfel încât să le pot spune ceva. Stomacul deja îmi chiorăie.

— Da, zic eu.

Ei se așază pe patul de vizavi, iar eu le povestesc cum am fost încolțită într-unul dintre laboratoarele Erudiției în seara precedentă, le spun despre fața de pernă, despre Loiali și despre întrunire.

— Mă surprinde că nu i-ai tras decât un pumn unuia dintre ei, îmi spune Uriah.

— Păi, eram depășită numeric, îl lămuiesc eu, simțindu-mă în defensivă.

Faptul că am avut încredere în ei imediat n-a constituit o

dovadă a Neînfricării, dar trăim niște vremuri bizare. Și, oricum, nici nu mai știu cât de Neînfricată sunt de fapt, acum că facțiunile nu mai există.

Gândul îmi provoacă o durere ciudată în piept. E greu să te desparți de anumite lucruri.

— Așadar, ce crezi că vor? mă întrebă Christina. Doar să părăsească orașul?

— Așa se pare, dar nu știu, îi răspund.

— De unde să știm că nu sunt oamenii lui Evelyn, care încearcă să ne păcălească să o trădăm?

— Nici asta nu știu, spun eu. Însă va fi imposibil să ieși din oraș fără ajutorul cuiva, iar eu nu intenționez să stau aici să învăț să conduc autobuze și să mă duc la culcare atunci când mi se spune.

Christina îi aruncă o privire plină de îngrijorare lui Uriah.

— Hei, spun eu, voi nu trebuie să veniți, însă eu trebuie să plec de-aici. Trebuie să aflui cine era Edith Prior și cine ne așteaptă dincolo de îngrăditură, dacă o fi careva. Nu știu de ce, dar trebuie să aflui.

Inspir adânc. Habar nu am de unde provine această senzație de disperare, dar acum, că sunt conștientă de asta, este imposibil să o ignor – e asemenea unei ființe care s-a trezit dintr-un somn adânc înăuntrul meu. Se zvârcolește în stomacul și în gâtul meu. Trebuie să plec. Trebuie să aflui adevărul.

Pentru prima oară, zâmbetul de pe buzele lui Uriah a dispărut.

— Și eu la fel, îmi zice el.

— Bine, este de acord Christina.

Ochii ei negri exprimă îngrijorare, însă ridică din umeri.

— Așadar, mergem la întrunire.

— Bun. Ar putea unul din voi să-i spună lui Tobias? Se presupune că eu trebuie să stau la distanță, de vreme ce ne-am „despărțit”, spun eu. Haideti să ne întâlnim pe alee, la unsprezece și jumătate.

— Îl anunț eu. Cred că astăzi sunt în grupul lui, zice Uriah. Învățăm despre fabrici. De-abia *aștept*

Rânjește.

— Pot să-i spun și lui Zeke? Sau nu putem avea suficientă încredere în el?

— Fă-o. Însă ai grijă ca el să nu dea sfoară-n țară.

Îmi verific din nou ceasul. Nouă și un sfert. De acum s-a dat verdictul; e aproape ora la care toată lumea trebuie să învețe slujbele celor fără facțiune. Am senzația că până și cel mai mic lucru mă poate face să tresar de spaimă. Genunchiul îmi tremură fără voia mea.

Christina îmi pune o mână pe umăr, dar nu mă întrebă nimic, iar eu îi sunt recunoscătoare. Nu știu ce i-aș putea spune.

* * *

Eu și Christina străbatem un drum complicat prin sediul Erudiției, mergând spre scările din spate, evitând patrulele celor fără facțiune. Îmi trag mâneca pentru a-mi acoperi încheietura. Înainte să plec, mi-am desenat o hartă pe braț — știu cum să ajung de aici la sediul Candorii, însă nu știu care sunt străzile lăturalnice care ne vor ține departe de ochii curioși ai celor fără facțiune.

Uriah ne așteaptă dincolo de ușă. E îmbrăcat numai în negru, însă zăresc o tușă din griul Abnegației pe sub gulerul hanoracului. E bizar să-i văd pe prietenii mei Neînfricați îmbrăcați în culorile Abnegației, ca și când ar fi fost cu mine întreaga mea viață. Oricum, uneori asta e senzația pe care o am.

— Le-am spus lui Four și lui Zeke, însă ne vom întâlni cu ei acolo, zice Uriah. Să mergem!

Alegăm în grup compact pe aleea care duce spre Monroe Street. Rezist tentației de a mă crispa la fiecare pas mai apăsător. În acest moment, cel mai important e să fim rapizi, nu tăcuți. Cotim spre Monroe, iar eu arunc o privire în urmă pentru a vedea dacă nu suntem urmăriți de patrule. Văd siluete întunecate îndreptându-se către Michigan Avenue, însă acestea dispar în spatele șirului de clădiri, fără să se oprească.

— Unde-i Cara? îi șoptesc Christinei când suntem deja pe

State Street și destul de departe de sediul Erudiției, astfel încât să putem vorbi în siguranță.

— Nu știu, nu cred că a fost invitată, zice Christina. Ceea ce e cu adevărat bizar. Știu că ea vrea să...

— Șșt! face Uriah. Încotro?

Îmi folosesc lumina ceasului pentru a vedea cuvintele pe care mi le-am scris pe braț.

— Randolph Street!

Alegăm în ritm susținut, pantofii noștri tropăind ușor pe trotuar, respirând aproape la unison. În pofida febrei musculare, e plăcut să alergi.

Când ajungem la pod, picioarele mă dor, dar apoi văd clădirea Merciless Mart de cealaltă parte a râului mlăștinos, abandonată și neluminată, și, în ciuda durerii, zâmbesc. Reduc ritmul pașilor după ce traversez podul, iar Uriah mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

— Iar acum, zice el, trebuie să urcăm un milion de trepte.

— Poate că au pornit lifturile?

— Nicio șansă, clatină el din cap. Pariez că Evelyn monitorizează tot consumul de energie – e cea mai bună cale să-și dea seama dacă oamenii se întâlnesc în secret.

Oftez. Mi-o fi plăcând să alerg, dar urăsc să urc trepte.

* * *

Când în cele din urmă ajungem gâfâind în capul scărilor, e douăsprezece fără cinci. Ceilalți o iau înainte în timp ce eu îmi trag sufletul lângă bateria de ascensoare. Uriah avea dreptate – din câte îmi dau seama, nu e nicio lumină aprinsă în afară de semnele de ieșire. La lumina albăstruie a acestora îl văd pe Tobias ieșind din camera de interogatoriu aflată în fața noastră.

De la întâlnirea noastră, am vorbit cu el numai în mesaje codate. Trebuie să rezist impulsului de a mă arunca în brațele lui și de a-mi trece degetele peste curbura buzei și peste gropița din obraz, pe care o face atunci când zâmbeste, și peste linia dură a sprâncenelor și a maxilarului. Însă mai sunt două minute până la miezul nopții. Nu avem timp.

El mă cuprinde cu brațele și mă strânge preț de câteva secunde. Respirația lui îmi gădilă urechea și închid ochii, relaxându-mă în cele din urmă. Miroase a vânt și a transpirație și a săpun, a Tobias și a siguranță.

— Intrăm? mă întreabă el. Oricine or fi, probabil că sunt prompti.

— Da.

Picioarele îmi tremură din pricina efortului – nu mă pot imagina coborând scările și alergând înapoi la sediul Erudiției.

— Ai aflat despre Caleb?

El se crispează.

— Poate c-ar trebui să vorbim despre asta mai târziu.

Acesta e răspunsul de care am nevoie.

— O să-l execute, nu-i așa? îl întreb în șoaptă.

El încuviințează cu o mișcare a capului și mă ia de mână. Nu știu cum să mă simt. Încerc să nu simt nimic.

Intrăm împreună în încăperea unde Tobias și cu mine am fost cândva interogați sub influența serului adevărului. *Locul unde ți-ai făcut mărturisirea.*

Un cerc de lumânări aprinse este aranjat pe podea deasupra unei balanțe a Candorii gravată în lespede. În încăperea există un amestec de chipuri cunoscute și necunoscute: Susan și Robert stau în picioare unul lângă celălalt, vorbind; Peter e singur într-o latură a încăperii, cu brațele încrucișate; Uriah și Zeke sunt cu Tori și alți câțiva Neînfricați; Christina e cu mama și sora ei; și, într-un colț, sunt doi Erudiți care par emoționați. Noile veșminte nu pot șterge diviziunile dintre noi; acestea sunt adânc întipărite în ființa noastră.

Christina îmi face semn.

— Ea e mama mea, Stephanie, spune ea, arătând spre o femeie cu șuvițe argintii într-o claie de păr negru cărlionțat. Și sora mea, Rose. Mamă, Rose, ea e prietena mea, Tris, și instructorul meu de inițiere, Four.

— Evident, spune Stephanie. Am văzut interogatoriile lor acum câteva săptămâni, Christina.

— Știi asta, pur și simplu voiam să fiu *politicoasă*...

— Politețea este decepția în...

— Da, da, știu.

Christina își dă ochii peste cap.

Mama și sora ei, remarc eu, se privesc, cu prudență sau furie, sau poate cu amândouă. Apoi, sora ei se întoarce spre mine și îmi spune:

— Care va să zică, tu l-ai omorât pe iubitul Christinei.

Cuvintele ei creează o senzație de răceală în mine, ca și cum un șuvoi de gheață îmi separă o parte a corpului de cealaltă. Vreau să răspund, să mă apăr, dar nu îmi găsesc cuvintele.

— Rose! o muștră Christina.

Lângă mine, Tobias se îndreaptă de spate, mușchii încordându-i-se. Gata de luptă, ca întotdeauna.

— Credeam că vorbim pe șleau, spune Rose. Așa pierdem mai puțin timp.

— Și vă mai mirați de ce am plecat din facțiunea noastră, zice Christina. A fi sincer nu înseamnă să spui tot ce vrei, oricând vrei. Înseamnă că ceea ce alegi să spui este adevărul.

— O minciună prin omisiune rămâne o minciună.

— Vrei adevărul? Nu mă simt în largul meu și nu vreau să fiu aici cu voi în acest moment. Ne vedem mai târziu.

Mă ia de braț și ne conduce pe mine și pe Tobias departe de familia ei, clătînând din cap în tot acest timp.

— Îmi pare rău pentru asta. Ele nu sunt exact genul care iartă.

— E în regulă, îi spun, deși nu este.

Am crezut că, atunci când am căpătat iertarea Christinei, partea dificilă ce a urmat morții lui Will avea să ia sfârșit. Însă când omori o persoană pe care o iubești, partea dificilă nu se sfârșește niciodată. Devine doar mai ușor să nu te mai gândești la ceea ce tocmai ai săvârșit.

Ceasul meu indică ora douăsprezece. În celălalt capăt al încăperii se deschide o ușă și înăuntru pășesc două siluete zvelte. Prima e Johanna Reyes, fosta purtătoare de cuvânt a Prieteniei, identificabilă datorită cicatricei care îi brăzdează chipul și a nuanței de galben care se întrezărește pe sub jacheta ei neagră. A doua este o femeie, dar nu îi văd chipul,

ci doar faptul că e îmbrăcată în albastru.

Simt un junghi de spaimă. Seamănă cu... Jeanine.

Nu, am văzut-o murind. Jeanine e moartă.

Femeia se apropie. E impozantă și blondă, ca Jeanine. Din buzunarul de la piept îi atârnă o pereche de ochelari și are părul pieptănat în cosiță. O Erudită din cap până-n picioare, însă nu Jeanine Matthews.

Cara.

Cara și Johanna sunt conducătoarele Loialilor?

— Salutare, zice Cara și toate discuțiile încetează.

Ea zâmbește, dar expresia de pe chipul ei pare impusă, de parcă tocmai aderă la o convenție socială.

— N-ar trebui să ne aflăm aici, așa că întrunirea va fi scurtă. Unii dintre voi – Zeke, Tori – ne-au ajutat în ultimele câteva zile.

Îl privesc lung pe Zeke. Zeke a ajutat-o pe Cara? Bănuiesc că am uitat că el a fost cândva un spion Neînfricat. Ceea ce s-a întâmplat probabil atunci când și-a dovedit loialitatea în fața Carei – aveau o oarecare relație de prietenie înainte ca ea să părăsească sediul Erudiției în urmă cu puțin timp.

El se uită la mine, ridică din sprâncene și rânjește.

Johanna continuă:

— Unii dintre voi vă aflați aici deoarece vrem să vă cerem ajutorul. Cu toții vă aflați aici deoarece nu aveți încredere în capacitatea lui Evelyn de a hotărî soarta acestui oraș.

Cara își împreunează palmele în față.

— Noi considerăm că trebuie să urmăm indicațiile fondatorilor orașului, care au fost exprimate în două moduri: formarea facțiunilor și misiunea Divergenților așa cum a fost ea formulată de către Edith Prior, și anume de a trimite oameni dincolo de îngrăditură pentru a ajuta pe oricine se află acolo, de vreme ce avem o mare populație Divergentă. Chiar dacă nu am atins acea dimensiune a populației Divergente, noi considerăm că situația din orașul nostru a devenit suficient de cumplită pentru a trimite oricum oameni dincolo de îngrăditură. În conformitate cu intențiile fondatorilor orașului nostru, avem două țeluri: să îi detronăm pe Evelyn și pe cei fără facțiune, astfel încât să

putem restabili facțiunile, și să trimitem o parte dintre noi dincolo de oraș, pentru a vedea ce se află acolo. Johanna se va ocupa de primul țel, iar eu de cel din urmă, ceea ce reprezintă lucrul asupra căruia ne vom concentra în această seară.

Își aranjează la loc o șuviță de păr care i-a ieșit din cosiță.

— Nu mulți dintre noi vor putea să meargă, deoarece un grup atât de numeros ar stârni suspiciuni. Evelyn nu ne va lăsa să plecăm fără o luptă, așadar, consider că cel mai bine ar fi să recrutăm oameni care știu că pot supraviețui unor situații periculoase.

Îl privesc pe furiș pe Tobias. Cu certitudine noi avem experiență în ceea ce privește pericolul.

— Christina, Tris, Tobias, Tori, Zeke și Peter sunt alegerile mele, zice Cara. Cu toții v-ați dovedit abilitățile într-un fel sau în altul și, din acest motiv, aș vrea să vă rog să veniți cu mine în afara orașului. Desigur, nu aveți nicio obligație să fiți de acord.

— *Peter?* întreb fără să gândesc.

Nu-mi pot închipui ce-ar fi putut să facă Peter pentru „a-și dovedi abilitățile” în fața Carei.

— I-a împiedicat pe Erudiți să te omoare, zice Cara blând. Cine crezi că l-a înzestrat cu tehnologia necesară, astfel încât să îți însceneze moartea?

Ridic din sprâncene. Nu m-am mai gândit niciodată la asta – prea multe s-au întâmplat după execuția mea ratată pentru ca eu să zăbovesc asupra detaliilor salvării mele. Dar, desigur, la acea vreme Cara era singura trădătoare renumită din Erudiție, singura persoană pe care Peter o cunoștea pentru a-i putea cere ajutorul. Cine altcineva să-l fi ajutat? Cine altcineva să fi știut cum?

Nu ridic nicio altă obiecție. Nu vreau să părăsesc acest oraș cu Peter, însă sunt prea disperată să plec pentru a face caz în legătură cu asta.

— Sunt mulți Neînfricați, spune o fată din cealaltă parte a încăperii, părând sceptică.

Are sprâncene groase, împreunate și tenul palid. Când își întoarce capul, îi văd tatuajul din spatele urechii. Fără

îndoială, o Neînfricată transferată la Erudiți.

— Adevărat, zice Cara. Însă ceea ce ne trebuie în acest moment sunt oameni care pot ieși din oraș nevătămați și cred că antrenamentul Neînfricătorilor îi face să fie potriviți pentru această însărcinare.

— Regret, dar nu cred că pot să merg, zice Zeke. Nu pot să las pe Shauna aici. Nu după ce sora ei tocmai... ei bine, știți voi.

— Merg eu, zice Uriah, ridicând mâna. Și eu sunt Neînfricat. Ochesc bine. Și asigur farmecul necesar.

Râd. Cara nu pare să se amuze, însă încuviințează dând din cap.

— Mulțumesc.

— Cara, trebuie să ieși repede din oraș, zice fata Neînfricată-devenită-Erudită. Ceea ce înseamnă că trebuie să pui pe cineva să conducă trenurile.

— Bună remarcă, zice Cara. Știe cineva de-aici cum să conducă un tren?

— O, știu eu, zice fata. Nu era clar?

Părțile componente ale planului sunt puse cap la cap. Johanna sugerează să luăm camioanele Prieteniei de la capătul liniei de tren până dincolo de oraș și se oferă voluntar să ni le asigure. Robert se oferă să o ajute. Stephanie și Rose se oferă să îi monitorizeze mișcările lui Evelyn din orele de dinaintea evadării și să raporteze printr-o stație de emisie-recepție orice comportament neobișnuit de la sediul Prieteniei. Neînfricatul care a venit cu Tori se oferă să ne facă rost de arme. Fata Erudită trece în revistă punctele slabe, la fel și Cara, iar acestea sunt curând rezolvate, de parcă tocmai am fi construit o structură sigură.

Mai rămâne o singură întrebare, pe care o adresează Cara:

— Când ar fi bine să plecăm?

Și mă ofer să răspund eu:

— Măine-seară.

CAPITOLUL NOUĂ

TOBIAS

AERUL NOPTII mi se strecoară în plămâni, ca și când ar fi una dintre ultimele mele respirații. Măine voi părăsi acest loc și voi căuta altul.

Uriah, Zeke și Christina pornesc spre sediul Erudiției, iar eu o prind pe Tris de mână pentru a o reține.

— Așteaptă, îi spun. Hai să mergem undeva.

— Să mergem undeva? Dar...

— Nu stăm mult.

O trag spre colțul clădirii. Noaptea aproape că pot vedea felul în care arată apa atunci când umple canalul pustiu, întunecată și cu încrețituri care formează un model sub lumina lunii.

— Tu ești cu mine, îți amintești? N-o să te aresteze.

Face o mișcare cu buzele – e aproape un zâmbet.

După colț, ea se reazemă de perete, iar eu stau în picioare în fața ei, având râul în spate. S-a dat cu ceva negru în jurul ochilor pentru a le pune în evidență culoarea, făcându-i luminoși și fermecători.

— Nu știi ce să fac.

Își duce palmele la față, înfigându-și apoi degetele în păr.

— Vreau să spun, în legătură cu Caleb.

— Nu știi?

Își dă o mână la o parte pentru a mă privi.

— Tris!

Îmi pun palmele pe perete de-o parte și de cealaltă a feței ei și apoi mă sprijin în ele.

— Nu vrei ca el să moară. Știu că nu vrei.

— Chestia e că...

Își închide ochii.

— Sunt atât de... *furioasă*. Încerc să nu mă gândesc la el, pentru că, atunci când o fac, nu vreau decât să...

— Știu. Dumnezeuule, știu.

Întreaga mea viață mi-am petrecut-o visând cu ochii deschiși cum să-l omor pe Marcus. Odată chiar am și hotărât cum aveam să o fac – cu un cuțit, astfel încât să simt cum căldura îi părăsește trupul, astfel încât să pot fi suficient de aproape și să văd cum lumina îi părăsește ochii. Această decizie m-a înspăimântat la fel de mult cum a făcut-o și violența lui.

— Totuși, părinții mei ar vrea ca eu să-l salvez.

Își deschide ochii și își ridică privirea spre cer.

— Ei ar spune că e o dovadă de egoism să lași pe cineva să moară fiindcă ți-a greșit. Iartă, iartă, iartă.

— Aici nu e vorba despre ce vor ei, Tris.

— Ba da, este!

Se desprinde de perete.

— Mereu este despre ceea ce vor ei. Deoarece el le aparține lor mai mult decât îmi aparține mie. Și eu vreau să-i fac mândri de mine. Este tot ce vreau.

Mă privește în adâncul ochilor, hotărâtă, fermă. Eu n-am avut niciodată părinți care să constituie un exemplu, părinți cărora să le împlinești așteptările, însă ea a avut. Îi văd în adâncul ființei ei, în curajul și frumusețea pe care i le-au imprimat asemenea unor amprente.

O mângâi pe obraz, strecurându-mi degetele în părul ei.

— Îl voi scoate de-acolo.

— Poftim?

— Îl voi scoate din celulă. Măine, înainte să plecăm.

Dau afirmativ din cap.

— O voi face.

— Zău? Ești sigur?

— Cât se poate de sigur.

— Eu...

Se încruntă.

— Ți mulțumesc. Ești... uimitor.

— Nu spune asta. Încă n-ai aflat care-mi sunt motivele, spun rânjind. Vezi tu, de fapt nu te-am adus aici ca să vorbim despre Caleb.

— A, nu?

O prind cu mâinile de șolduri și o împing blând în perete.

Ea mă privește cu ochi limpezi și nerăbdători. Mă aplec suficient cât să îi simt respirația, însă mă trag înapoi când se apleacă și ea, necăjindu-mă.

Își trece degetele prin găicile jeanșilor mei și mă lipește de ea, astfel încât trebuie să mă sprijin pe antebrațe. Încearcă să mă sărute, însă îmi aplec capul pentru a mă feri, sărutând-o sub ureche, apoi de-a lungul maxilarului, până pe gât. Pielea ei este moale și are gust de sare, ca și când ar fi alergat pe timp de noapte.

— Fă-mi o favoare, îmi șoptește ea la ureche, și renunță la motivele pure.

Își trece palmele peste mine, mângâindu-mă peste toate locurile în care am tatuaje, pe spate și pe coaste. Buricele degetelor ei se strecoară sub betelia jeanșilor și mă lipesc de ea. Respir cu nasul lipit de gâtul ei, incapabil să mă mișc.

În cele din urmă ne sărutăm, iar asta este o ușurare. Ea oftează, iar eu simt un zâmbet răutăcios înflorindu-mi pe chip.

O ridic, astfel încât cea mai mare parte a greutatei ei să fie suportată de perete, iar ea mă prinde cu picioarele pe după talie. Râde, sărutându-mă din nou, iar eu mă simt puternic, însă și ea se simte la fel, prinzându-mă de brațe cu degetele ei ferme. Aerul nopții mi se strecoară în plămâni și am senzația că e una dintre primele mele guri de aer.

CAPITOLUL ZECE

TOBIAS

CLĂDIRILE RUINATE din sectorul Neînfricării arată ca niște portaluri spre alte lumi. În fața mea văd Turla străpungând cerul.

Pulsul din degete marchează secunde care trec. Îmi simt plămâni plini cu aer, deși vara se apropie de sfârșit. Cândva, alergam tot timpul și luptam tot timpul, deoarece îmi păsa de mușchii mei. Acum, după ce picioarele m-au salvat de nenumărate ori, nu pot să nu observ că alergatul și luptatul sunt doar o modalitate de a scăpa de pericole, o cale de a rămâne în viață.

Când ajung în dreptul clădirii, mă plimb în fața intrării pentru a-mi trage sufletul. Deasupra mea, panourile de sticlă reflectă lumina în toate direcțiile. Undeva deasupra, există scaunul pe care am stat în timp ce conduceam atacul simulat, iar pe perete se vede o dâră din sângele tatălui lui Tris. Undeva, acolo sus, vocea lui Tris penetrează simularea sub care mă aflu și îi simt mâna sub piept, trăgându-mă înapoi la realitate.

Deschid ușa către încăperea cu peisajul fricii și scot capacul cutiuței negre, care se afla în buzunarul meu de la spate, ca să verific seringile. Aceasta e cutia pe care am folosit-o dintotdeauna, vătuită în jurul acelor; e un semn că sunt ori o minte bolnavă, ori curajos.

Poziționez acul deasupra gâtului și închid ochii în timp ce apăs pistonul. Cutiuța neagră cade zăngănind pe jos, dar, când deschid ochii, a dispărut.

Stau în picioare pe acoperișul clădirii Hancock, în apropierea liniei de zbor, acolo unde Neînfricării flirtează cu moartea. Norii sunt negri de ploaie, iar vântul îmi umple gura atunci când o deschid pentru a inspira. În dreapta, linia de zbor pocnește, iar coarda de sârmă biciuie îndărăt și sparge ferestrele de sub mine.

Vederea mi se îngustează în jurul marginii acoperișului, prinzând-o ca într-o capcană în centrul unui mic orificiu. Îmi aud propriile respirații în pofida vântului șuierător. Mă forțez să merg spre margine. Ploaia îmi biciuie umerii și capul, târându-mă spre pământ. Îmi balansez greutatea în față, doar puțin, și cad, maxilarul fiind încleștat în jurul țipetelor mele înăbușite și sufocate de propria-mi teamă.

După ce aterizez, n-am nicio secundă la dispoziție pentru a mă odihni înainte ca pereții să se închidă în jurul meu, lemnul pocnindu-mă peste spinare, apoi peste cap și peste picioare. Claustrofobie. Îmi adun brațele la piept, închid ochii și încerc să nu intru în panică.

În acest peisaj al fricii mă gândesc la Eric; el își controla teroarea cu respirații adânci și logică. Iar Tris își construia arme imaginare ca să-și atace cele mai urâte coșmaruri. Însă eu nu sunt Eric și nici Tris. Ce sunt? Ce îmi trebuie *mie* pentru a-mi învinge temerile?

Cunosc răspunsul, sigur că-l cunosc: trebuie să le neg puterea de a mă controla. Trebuie să știu că sunt mai puternic decât ele.

Inspir și pocnesc cu palmele în pereții din stânga și din dreapta mea. Cutia se crapă, apoi se sparge, scândurile zdrobindu-se de podeaua de beton. Stau în picioare, în întuneric, deasupra lor.

Amar, instructorul meu de inițiere, ne-a învățat că peisajele fricii noastre erau întotdeauna în flux, schimbându-și forma odată cu stările noastre și modificându-se odată cu micile șoapte ale coșmarurilor noastre. Al meu a fost întotdeauna același, până în urmă cu câteva săptămâni, când mi-am dovedit mie însumi că puteam să-mi înving tatăl. Până când am descoperit că eram îngrozit de gândul de a pierde pe cineva.

Nu știu ce urmează să mai văd.

Aștept mult timp, fără să se schimbe ceva. E în continuare întuneric. Podeaua e tot rece și dură, iar inima îmi bate mai repede de cât e firesc. Privesc în jos la ceas și descopăr că e pe mâna greșită – de obicei îl port la stânga, nu la dreapta, iar cureaua ceasului nu e gri, ci neagră.

Apoi remarc părul țepos de pe degete, care înainte nu exista. Bătăturile de pe încheieturi au dispărut. Mă uit în jos și sunt îmbrăcat cu pantaloni și cămașă gri; sunt mai lat în talie și mai subțire spre umeri.

Ridic ochii spre o oglindă care acum se găsește în fața mea. Chipul care se zgâiește din oglindă este al lui Marcus.

El îmi face cu ochiul, iar eu simt mușchii din jurul ochiului contractându-se, cu toate că nu le-am cerut să o facă. Fără avertisment, brațele lui – ale mele – ale *noastre* se năpustesc spre oglindă și pătrund prin ea, strângându-se în jurul gâtului reflexiei mele. Dar apoi oglinda dispare și mâinile mele – ale lui – ale *noastre* sunt în jurul gâtului nostru, pete negre încețoșându-ne vederea. Ne prăbușim la pământ, iar strânsoarea este dură ca fierul. Nu pot să gândesc. Nu pot să mă gândesc la o modalitate de a ieși din asta.

Din instinct, țip. Sunetul vibrează în palme. Îmi imaginez acele mâini ca fiind cu adevărat ale mele, mari, cu degete subțiri și cu încheieturi bătătorite de la orele de lovit în sacul de box. Îmi imaginez propria-mi reflexie asemenea unei ape curgând peste pielea lui Marcus, înlocuind fiecare bucățiță din el cu o bucățiță din mine. Mă refac în propria-mi imagine.

Eu îngenunchez pe beton, respirând sacadat.

Mâinile îmi tremură și îmi trec degetele peste gât, peste umeri, peste brațe. Doar pentru a mă asigura.

Acum câteva săptămâni, în trenul cu care mergeam pentru a ne întâlni cu Evelyn, i-am spus lui Tris că Marcus încă era prezent în peisajul fricii mele, dar că el se schimbase. Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la asta; mi-a ocupat gândurile în fiecare noapte înainte să adorm și îmi reclama atenția de fiecare dată când mă trezeam. Încă mă temeam de el, știu, însă într-un mod diferit – nu mai eram copil, temându-mă pentru siguranța mea. Eram un bărbat, temându-mă de amenințarea pe care o exercita asupra caracterului meu, asupra viitorului meu și a identității mele.

Însă chiar și acea frică, știu, nu se compară cu cea care urmează. Cu toate că sunt conștient că urmează, aș vrea să-

mi deschid o venă și să-mi scurg serul din trup, decât să o revăd.

Un petic de lumină apare pe betonul din fața mea. O mână, cu degetele strânse ca niște gheare, se întinde spre lumină, urmată de o altă mână, și apoi de un cap cu păr blond și aspru. Femeia tușește și se trage în cercul de lumină, centimetru cu centimetru. Încerc să mă mișc spre ea să o ajut, dar sunt înțepenit.

Femeia își întoarce chipul spre lumină și văd că este Tris. Sângele care îi curge de pe buze se prelinge pe bărbie. Ochii ei injectați îi fixează pe ai mei.

— Ajutor, găfâie ea.

Tușește roșu pe podea, și mă arunc spre ea, știind cumva că, dacă nu ajung mai repede la ea, lumina îi va părăsi ochii. Niște mâini mă prind de brațe și de umeri și de piept, formând o cușcă de carne și oase, dar eu continui să mă îndrept spre ea. Zgârii mâinile care mă țin, dar nu fac decât să mă zgârii pe mine însumi.

O strig pe nume, iar ea tușește din nou, de data asta cu și mai mult sânge. Țipă după ajutor, iar eu strig spre ea și nu aud nimic. Nu simt nimic, cu excepția propriilor mele bătăi de inimă, cu excepția propriei mele terori.

Ea cade la pământ, imobilă, și își dă ochii peste cap. Este prea târziu.

Întunericul se risipește. Luminile revin. Pereții din încăperea peisajului fricii sunt acoperiți de graffiti, iar vizavi de mine se găsește peretele-oglină care dă în camera de observație, în colțuri aflându-se camerele care înregistrează toată sesiunile, toate fiind acolo unde se presupune că ar trebui să fie. Gâtul și spatele îmi sunt acoperite de transpirație. Îmi șterg fața cu poalele cămășii și mă îndrept către ușa din față, lăsând în urmă cutiuța neagră cu seringă și acele.

Nu mai e nevoie să îmi retrăiesc temerile. Tot ceea ce trebuie să fac acum este să încerc să le înving.

* * *

Știu din experiență că numai încrederea poate duce o persoană într-un loc interzis. Cum ar fi celulele de la cel deal treilea etaj al sediului Erudiției.

Se pare, totuși, că aici nu funcționează. Un om fără facțiune mă oprește cu capătul puștii înainte să ajung la ușă, iar eu sunt agitat, sufocându-mă.

— Unde mergi?

Pun mâna pe pușca lui și o îndepărtez de brațul meu.

— Nu îndrepta asta spre mine. Mă aflu aici la ordinele lui Evelyn. Merg să văd un prizonier.

— N-am auzit astăzi să existe vizite după program.

Cobor tonul vocii, astfel încât el să aibă senzația că aude un secret.

— Asta fiindcă ea n-a vrut să fie oficial.

— Chuck! strigă cineva de pe scările de deasupra noastră.

E Therese. Face un gest cu mâna în timp ce coboară.

— Lasă-l să treacă. E în regulă.

O salut din cap pe Therese și continui să merg. Molozul din hol a fost măturat, dar becurile sparte n-au fost înlocuite, astfel încât merg trec prin porțiuni de întuneric care seamănă cu niște vânătaii, îndreptându-mă către celula potrivită.

Când ajung pe coridorul din nord, nu mă duc direct la celulă, ci mai degrabă spre femeia care stă în capăt. E de vârstă mijlocie, cu ochi care îi lăcrimează și cu gura făcută pungă. Arată de parcă orice lucru ar obosi-o, inclusiv eu.

— Bună, îi spun. Numele meu este Tobias Eaton. Am venit să iau un prizonier la ordinele lui Evelyn Johnson.

Expresia nu i se schimbă când îmi aude numele, așa că, timp de câteva secunde, sunt sigur că va trebui să o las inconștientă pentru a obține ceea ce vreau. Ea scoate o bucată de hârtie boțită din buzunar și o netezește pe palma stângă. Pe ea se găsește lista numelor prizonierilor și numerele corespunzătoare ale încăperilor.

— Numele? mă întreabă ea.

— Caleb Prior. 308A.

— Ești fiul lui Evelyn, nu-i așa?

— Mda. Adică, vreau să spun... da.

Ea nu pare genul de persoană căreia să-i placă să audă cuvântul „mda”.

Mă conduce spre o ușa albă din metal, pe care scrie 308A – mă întreb la ce era folosită când orașul nostru nu avea nevoie de atât de multe celule. Tastează codul, iar apoi ușa se deschide.

— Bănuiesc că eu ar trebui să mă prefac că nu văd ce vei face tu? mă întreabă ea.

Probabil că ea crede că am venit să-l omor. Mă decid să o las să creadă asta.

— Da, îi răspund.

— Fă-mi o favoare și pune o vorbă bună pentru mine la Evelyn. Nu mai vreau atât de multe ture de noapte. Numele meu e Drea.

— S-a făcut.

Strânge hârtia în pumn și o îndeasă înapoi în buzunar în timp ce se îndepărtează. Țin mâna pe clanță până ce femeia ajunge la postul ei și se întoarce, astfel încât nu mai este cu fața spre mine. Se pare că a mai făcut asta de câteva ori până acum. Mă întreb câți oameni au dispărut din aceste celule la porunca lui Evelyn.

Intru. Caleb Prior stă la o masă de metal, aplecat deasupra unei cărți, cu părul adunat într-o parte a capului.

— Ce vrei? mă întreabă el.

— Îmi displace să-ți dau vestea...

Mă opresc. M-am hotărât acum câteva ore cum avea să decurgă întâlnirea – vreau să-i dau o lecție lui Caleb. Iar asta implică niște minciuni.

— Vezi tu, de fapt, n-aș zice că-mi displace. Execuția ta a fost devansată cu câteva săptămâni. Va avea loc în seara asta.

Îi trezesc interesul. Se răsuțește iute în scaun și mă privește fix, cu ochi sălbatici, larg deschiși, ca o pradă în fața prădătorului.

— E o glumă?

— Nu prea mă pricep să spun glume.

— Ba nu. Clatină din cap. Ba nu, am câteva săptămâni, nu e în seara asta, nu...

— Dacă-ți ții gura, îți dau o oră să te adaptezi la această veste. Dacă nu taci din gură, te las inconștient și te împușc pe aleea de-afară înainte să te trezești. Hotărăște-te acum.

Să vezi un Erudit procesând ceva e ca și cum ai privi interiorul unui ceas, părțile componente funcționând toate, schimbându-și poziția, adaptându-se, lucrând laolaltă pentru a forma o anumită funcție, care, în acest caz, este cea de a pricepe decesul său iminent.

Caleb își mută privirea spre ușa deschisă din spatele meu și înșfacă scaunul, întorcându-l și repezindu-l spre trupul meu. Picioarele scaunului mă lovesc puternic, ceea ce mă încetinește suficient cât să-l las să treacă.

Îl urmăresc pe hol, brațele usturându-mă acolo unde scaunul m-a lovit. Sunt mai iute decât el – îi sar în spate și el cade la podea cu fața, fără să apuce să se sprijine. Cu genunchiul ținut pe spatele lui, îi aduc încheieturile mâinilor laolaltă, strecurându-i-le într-o legătură din plastic. El geme și, când îl ridic în picioare, din nas îi curge sânge.

Drea mă privește doar pentru o clipă, apoi se uită în altă parte.

Îl târăsc pe hol, dar nu în direcția din care am venit, ci spre o ieșire de urgență. Coborâm câteva trepte înguste, acolo unde zgomotul pașilor noștri e acoperit de ecoul lor, disonant și gol. Odată ce am ajuns la capătul treptelor, ciocănesc la ușa de ieșire.

Zeke o deschide, având un rânjet stupid pe chip.

— N-ai avut probleme cu paznicul?

— Nu.

— Mi-am imaginat că Drea va fi ușor de păcălit. Ei nu-i pasă de nimic.

— Se pare că a mai privit de câteva ori în altă parte.

— Nu mă surprinde. Țasta-i Prior?

— În carne și oase.

— De ce sângerează?

— Pentru că e un idiot.

Zeke îmi oferă o jachetă neagră, cu simbolul celor fără facțiune prins pe guler.

— N-am știut că idioțenia face ca oamenilor să înceapă să

le curgă spontan sânge din nas.

Petrec jacheta în jurul umerilor lui Caleb și închei unul dintre nasturi deasupra pieptului. El îmi evită privirea.

— Cred că este un nou fenomen, îi spun. Aleea e liberă?

— M-am asigurat că este.

Zeke îmi întinde pistolul, cu mânerul spre mine.

— Ai grijă, e încărcat. Acum ar fi grozav dacă m-ai lovi, astfel încât să par mai convingător când le voi spune celor fără facțiune că mi l-ai furat.

— Vrei să te lovesc?

— Ah, de parcă n-ai fi vrut s-o faci de atâtea ori. Hai, fă-o, Four.

Chiar îmi place să lovesc oameni – îmi place explozia de putere și energie și senzația că sunt de neatins fiindcă le pot face rău oamenilor. Însă urăsc acea parte din mine, întrucât este partea cea mai distrusă.

Zeke se pregătește, iar eu îmi fac mâna pumn.

— Fă-o repede, tontălăule, spune el.

Mă decid să țintesc maxilarul, care este prea puternic pentru a se rupe, dar care va prezenta o vânătaie pe cinste, îmi iau avânt, lovindu-l exact unde am intenționat. Zeke geme, apucându-se de față cu ambele mâini. Durerea mi se răspândește în braț și îmi scutur mâna.

— Grozav.

Zeke scuipe la baza clădirii.

— Păi, cam asta-i.

— Așa cred.

— Probabil că n-o să te mai văd, nu-i așa? Adică, știi că ceilalți s-ar putea să se întoarcă, dar tu...

Se oprește, dar un moment mai târziu își reia gândul.

— Pari fericit să lași totul în urmă, asta e.

— Mda, probabil că ai dreptate.

Îmi privesc pantofii.

— Ești sigur că nu vrei să vii?

— Nu pot. Shauna nu poate să-și manevreze scaunul cu roțile acolo unde mergeți voi, iar eu n-am de gând s-o părăsesc, știi asta, nu?

Își pipăie falca ușor, verificând pielea.

— Asigură-te că Uri n-o să bea prea mult, bine?

— Da, îl liniștesc eu.

— Ba nu, vorbesc serios, zice el, iar vocea îi devine gravă, așa cum se întâmplă întotdeauna când e serios. Promite-mi că vei avea grijă de el.

Dintotdeauna a fost clar pentru mine, încă de când i-am cunoscut, că Zeke și Uriah erau mai apropiați decât majoritatea fraților. Și-au pierdut tatăl când erau mici și bănuiesc că, după aia, Zeke a început să treacă dincolo de linia care separă părinții de frați. Nu-mi pot imagina ce simte Zeke să-l vadă părăsind orașul acum, mai ales că Uriah e doborât de durere din pricina morții lui Marlene.

— Îți promit, îi spun eu.

Știu că ar trebui să plec, însă ceva mă îndeamnă să mai rămân o clipă, simțind importanța acestui moment. Zeke a fost unul dintre primii prieteni pe care mi i-am făcut în Neînfricare, după ce am supraviețuit inițierii. Apoi a lucrat în camera de control cu mine, urmărind camerele și scriind programe stupide care înșiruiau cuvinte pe ecran sau jocuri de ghicit numere. Niciodată nu m-a întrebat care era numele meu adevărat sau de ce un novice de prim rang a sfârșit în securitate și instrucție în loc să fie conducător. Nu mi-a cerut nimic.

— Hai să ne îmbrățișăm, zice el.

Ținându-l strâns pe Caleb, îmi petrec brațul liber în jurul lui Zeke, iar el face la fel. Când ne despărțim, îl trag pe Caleb pe alee și nu rezist să nu strig:

— O să-mi fie dor de tine!

— Și mie, scumpule!

El rânjește, iar dinții lui sunt albi în lumina crepusculară. Dinții sunt ultimul lucru pe care îl văd înainte să mă întorc și să pornesc spre tren.

— Tu te duci undeva, zice Caleb printre respirații. Tu și alți câțiva.

— Da.

— Merge și soră-mea?

Întrebarea trezește în mine o furie animalică, ce n-ar putea fi satisfăcută de cuvinte aspre sau insulte. Ar putea fi

satisfăcută numai dacă l-aș pocni puternic peste urechi cu dosul palmei. El se crispează și se face mic, pregătindu-se pentru a doua lovitură.

Mă întreb dacă și eu arătam așa când tata proceda la fel cu mine.

— Ea nu e sora ta, îi spun. Ai trădat-o. Ai torturat-o. I-ai luat singura familie care îi mai rămăsese. Și asta fiindcă... ce? Fiindcă ai vrut să-i păstrezi secretele lui Jeanine, fiindcă ai vrut să rămâi în oraș, teafăr și nevătămat? Ești un laș.

— Nu sunt laș! zice Caleb. Aș ști dacă...

— Hai să ne întoarcem la aranjamentul potrivit căruia tu îți ții pliscul.

— Bine, spune el. Oricum, unde mă duci? Ai putea foarte bine să mă omori și-aici, nu-i așa?

Mă opresc. Cu coada ochiului zăresc o siluetă mergând pe trotuar în spatele nostru. Mă răsucesc și ridic arma, dar silueta dispare pe o alee.

Continui să merg, trăgându-l pe Caleb după mine, ascultând dacă se aud pași în urma mea. Zdrobim cioburi sub picioare. Privesc clădirile întunecate și plăcuțele cu numele străzilor, care atârnă aidoma ultimelor frunze ale toamnei. Apoi ajung la gara de unde vom lua trenul și îl conduc pe Caleb spre un șir de trepte din metal care duc la peron. Văd trenul venind de departe, făcându-și ultima călătorie prin oraș. Cândva, trenurile erau o forță a naturii pentru mine, continuându-și drumul, indiferent de ceea ce făceam noi între limitele orașului, ceva care pulsa și era viu și puternic. Acum, i-am cunoscut pe bărbații și femeile care le operau și o parte din mister a dispărut, însă ceea ce semnifică trenurile pentru mine nu va dispărea niciodată – primul meu act ca Neînfricat a fost să sar într-un tren și, în fiecare zi după aceea, ele au constituit sursa libertății mele, mi-au dat puterea să mă mișc în lumea asta atunci când m-am simțit atât de prins în sectorul Abnegației, în casa care a fost pentru mine o închisoare.

Când se apropie, tai legătura din jurul încheieturilor lui Caleb cu un briceag și îl apuc zdravăn de braț.

— Știi cum să faci asta, da? spun eu. Te urci în ultimul

vagon.

El își descheie jacheta și o lasă să cadă la pământ.

— Da.

Pornind la unul dintre capetele peronului, alergăm împreună de-a lungul scândurilor uzate, ținând pasul cu ușa deschisă. El nu întinde mâna spre mâner, așa că îl împing eu. Se împiedică, apoi îl apucă și se urcă în ultimul vagon. Rămân fără spațiu – peronul se termină – înșfac mânerul și mă arunc înăuntru, mușchii absorbindu-mi reculul forței.

În vagon, Tris stă în picioare, zâmbind strâmb. Jacheta ei neagră e închisă până la gât, încadrându-i chipul în întuneric. Mă apucă de guler și mă trage pentru un sărut. Când se dă înapoi, îmi spune:

— Întotdeauna mi-a plăcut să te privesc făcând asta.

Zâmbesc.

— Asta ai plănuțit? mă întreabă Caleb din spatele meu. Ca ea să fie aici când ai să mă omori? Asta-i...

— Să-l *omori*? mă întreabă Tris, fără să se uite la fratele ei.

— Mda, l-am lăsat să creadă că era condus spre execuție, rostesc eu destul de tare, astfel încât el să poată auzi. Știi tu, așa cum a făcut și el cu tine în sediul Erudiției.

— Eu... deci nu-i adevărat?

În lumina lunii, se vede că a rămas cu gura căscată din pricina șocului. Observ că are cămașa încheiată greșit.

— Nu, îi spun. De fapt, ți-am salvat viața.

El dă să zică ceva, iar eu îl întrerup.

— S-ar putea să nu vrei încă să-mi mulțumești. Te luăm cu noi. Dincolo de îngrăditură.

Dincolo de îngrăditură – locul pe care cândva el a încercat din răspuțeri să îl evite, astfel încât a ajuns să își trădeze sora. Oricum, pare a fi o pedeapsă mult mai potrivită decât moartea. Moartea este atât de iute, atât de sigură. Acolo unde mergem acum, nimic nu e sigur.

Pare înspăimântat, însă nu atât de înspăimântat cum am crezut că va fi. Am senzația că înțeleg în acest moment felul în care își prioritizează lucrurile în minte: în primul rând, viața lui; în al doilea rând, confortul într-o lume pe care și-a creat-o singur; și, undeva după asta, viețile oamenilor pe

care ar trebui să-i iubească. El este genul de persoană detestabilă care nu pricepe cât este de detestabilă și, dacă l-aș copleși cu insulte, asta nu va schimba cu nimic situația; nimic n-o va face. În loc să fiu furios, mă simt greoi, nefolositor.

Nu vreau să mă mai gândesc la el. O iau pe Tris de mână și o conduc în capătul celălalt al vagonului, astfel încât să putem privi orașul dispărând în urma noastră. Stăm unul lângă celălalt în cadrul ușii deschise, ținându-ne fiecare de câte un mâner. Clădirile creează un model întunecat, zdrențuit, profilat pe cer.

— Am fost urmăriți, îi spun.

— Vom fi precauți, îmi spune ea.

— Unde sunt ceilalți?

— În primele vagoane. Am crezut că ar trebui să fim singuri. Sau, mă rog, pe cât se poate de singuri.

Îmi zâmbește. Acestea sunt ultimele momente în oraș. Firește că ar trebui să le petrecem singuri.

— Chiar o să-mi fie dor de locul ăsta, spune ea.

— Zău? Eu mai degrabă aș zice „călătorie sprâncenată”.

— N-o să-ți fie dor de *nimic*? N-ai nicio amintire plăcută? mă înghiontește ea.

— Bine, îi spun zâmbind. Sunt câteva.

— Și vreuna care să mă includă și pe mine? mă întrebă ea. Sună cam egoist. Înțelegi ce vreau să spun.

— Așa cred, îi răspund, ridicând din umeri. Vreau să zic, în Neînfricare am dus o altă viață, am avut un nume diferit. Am ajuns să fiu Four datorită instructorului meu de inițiere. El mi-a dat numele.

— Zău?

Ea își înclină capul.

— Eu de ce nu l-am cunoscut?

— Deoarece a murit. Era Divergent.

Ridic iarăși din umeri, dar nu mă simt bine. Amar a fost prima persoană care a remarcat că eram Divergent și m-a ajutat să ascund asta. Însă n-a putut să-și ascundă propria Divergență, iar asta l-a omorât.

Ea mă mângâie ușor pe braț, dar păstrează tăcerea. Îmi

schimb greutatea de pe un picior pe celălalt, simțindu-mă nelalocul meu.

— Vezi? o întreb. Prea multe amintiri neplăcute aici. Sunt gata să plec.

Mă simt pustiit, nu din pricina tristeții, ci a ușurării, toată tensiunea părăsindu-mă. În acel oraș se află Evelyn și Marcus și toată jalea și coșmarurile și amintirile neplăcute și facțiunile care m-au ținut prizonier în interiorul uneia dintre versiunile mele. O strâng pe Tris de mână.

— Privește, îi spun, arătând spre un grup de clădiri din depărtare. Acolo e sectorul Abnegației.

Ea zâmbeste, însă ochii ei sunt sticloși, ca și cum o parte adormită din ea se luptă să iasă și să se reverse. Trenul scârțâie pe șine, o lacrimă curge pe obrazul lui Tris, iar orașul dispare în întuneric.

CAPITOLUL UNSPREZECE

TRIS

TRENUL ÎNCETINEȘTE atunci când ne apropiem de îngrăditură – un semnal din partea conductorului că va trebui să coborâm curând. Eu și Tobias stăm în cadrul ușii vagonului în timp ce trenul alunecă leneș pe șine. El își petrece brațul în jurul umerilor mei și își lipește nasul de părul meu, inspirând profund. Îl privesc, mă uit la clavicula vizibilă din anchiorul tricoului, la curbura vagă a buzei lui, și simt ceva care se încălzește în interiorul meu.

— La ce te gândești? mă întreabă el la ureche, în șoaptă.

Mă trezesc la realitate. Îl studiez mereu, dar nu întotdeauna *așa* – am senzația că am fost prinsă făcând ceva stânjenitor.

— La nimic! De ce?

— Fără motiv.

Mă trage mai aproape de el și îmi culc capul pe umărul lui, inspirând adânc aerul rece. Încă miroase a vară, a iarbă care crește în căldura soarelui.

— Se pare că ne apropiem de îngrăditură, îi spun.

Îmi dau seama de asta întrucât clădirile dispar, lăsând doar câmpiile punctate de strălucirea ritmică a licuricilor. În spatele meu, Caleb stă lângă cealaltă ușă, cu genunchii la piept. Ochii ni se întâlnesc în momentul nepotrivit și aș vrea să țip spre părțile întunecate din el, astfel încât să mă audă într-un final, să înțeleagă în cele din urmă ce mi-a făcut, dar, în loc de asta, îi susțin privirea, până când el nu mai suportă și și-o mută în altă parte.

Stau în picioare, folosind mânerul pentru a-mi ține echilibrul, iar Tobias și Caleb procedează la fel. La început, Caleb încearcă să stea în spatele nostru, însă Tobias îl împinge în față până la marginea vagonului.

— Tu primul. La semnalul meu! spune el. Și... sari!

Îi dă un brânci lui Caleb, suficient cât să coboare din

vagon, iar fratele meu dispare din raza mea vizuală. Urmează Tobias, lăsându-mă singură în vagon.

E ceva stupid să-ți fie dor un lucru când sunt atât de mulți oameni de care să-ți fie dor, însă deja mi-e dor de trenul acesta și de toate celelalte care m-au cărat prin oraș, orașul *meu*, după ce am fost suficient de curajoasă cât să călătoresc cu ele.

Îmi trec o singură dată degetele peste peretele vagonului, apoi sar. Trenul se mișcă atât de încet, încât supracompensez cu aterizarea, prea obișnuită să alerg atunci când vine momentul, și cad. Iarba uscată îmi zgârie palmele și mă ridic în picioare, scrutând întunericul în căutarea lui Tobias și a lui Caleb. Înainte să-i găsesc, o aud pe Christina:

— Tris!

Ea și Uriah vin spre mine. El ține o lanternă și pare mai alert decât era în această după-amiază, ceea ce e un semn bun. În spatele lor sunt mai multe lumini, mai multe voci.

— Fratele tău a reușit? mă întreabă Uriah.

— Da.

Într-un târziu îl văd pe Tobias venind spre noi, ținându-l de mână pe Caleb.

— Nu sunt sigur de ce un Erudit ca tine nu poate pricepe, zice Tobias, dar n-ai să poți să alergi mai repede decât mine.

— Are dreptate, zice Uriah. Four este rapid. Nu la fel de rapid ca mine, însă cu certitudine mai rapid decât un Nas ca tine.

Christina râde.

— Un ce?

— Un Nas.

Uriah își atinge laterala nasului.

— E ca un joc de cuvinte. Miroase, adică știe, adică Erudiție... Ai priceput? E ca și cum ai spune Bățos.

— Neînfricații au argoul cel mai ciudat. Tontălău, Nas... există vreun termen și pentru Candoare?

— Desigur, răspunde Uriah zâmbind. Măgari.

Christina îl împinge pe Uriah, tare, făcându-l să scape lanterna. Râzând, Tobias ne conduce spre restul grupului, care ne așteaptă la câțiva metri depărtare. Tori flutură

lanterna în aer pentru a ne face pe toți atenți, apoi spune:

— În regulă, Johanna și camioanele vor fi la zece minute de mers pe jos de-aici, așa că haideți să pornim. Și dacă aud pe cineva că scoate vreun cuvânt, îl bat de-1 las lat. Încă n-am ieșit de-aici.

Mergem în grup, precum un șiret strâns. Tori se află la câțiva metri în fața noastră și, de la spate, pe întuneric, îmi amintește de Evelyn, cu membrele ei slabe și musculoase, cu umerii trași în spate, atât de sigură pe ea, încât aproape că e înspăimântător. În lumina lanternelor pot să disting tatuajul în formă de șoim pe care îl are la ceafă, primul lucru despre care i-am vorbit atunci când mi-a administrat testul de aptitudini. Ea mi-a spus că este un simbol al fricii pe care o învinsese, frica de întuneric. Mă întreb dacă încă o mai are, cu toate că a muncit din greu să o înfrunte – mă întreb dacă temerile chiar dispar cu adevărat sau doar își reduc puterea asupra noastră.

Ea se îndepărtează tot mai mult de noi cu fiecare minut care trece, pasul ei semănând mai mult a pas alergător decât a pas de plimbare. Este nerăbdătoare să plece, să scape din acest loc în care fratele ei a fost ucis și în care ea a devenit celebră doar pentru a fi detronată de o femeie fără facțiune care nu trebuia să fie în viață.

E atât de departe, încât atunci când încep împușcăturile, văd doar lanterna căzând, nu și trupul ei.

— Răspândiți-vă! zbiară Tobias, acoperind sunetul țipetelor noastre, haosul nostru. Fugiți!

Caut mâna lui în întuneric, dar n-o găsesc. Apuc arma pe care mi-a dat-o Uriah înainte să plecăm și o ridic, ignorând nodul din gât atunci când îi simt răceala. Nu pot alerga pe întuneric. Am nevoie de lumină. Sprintez în direcția trupului lui Tori – a lanternei ei căzute.

Aud focurile de armă, însă nu le aud cu adevărat, și țipetele, și tropăielile. Aud bătăile inimii mele, însă nu le aud cu adevărat. Mă ghemuiesc lângă dâra de lumină pe care ea a lăsat-o să cadă și ridic lanterna, intenționând doar să o înșfac și să continui să alerg, însă îi văd chipul în strălucirea acesteia. Fața îi licărește din pricina transpirației, iar ochii i

se rostogolesc sub pleoape, de parcă ar căuta ceva, însă este prea obosită să găsească.

Unul dintre gloanțe a nimerit-o în abdomen, iar celălalt în piept. N-are cum să-și revină din așa ceva. Poate că sunt supărată pe ea că s-a luptat cu mine în laboratorul lui Jeanine, dar rămâne, totuși, Tori, femeia care a păstrat secretul Divergenței mele. Mi se pune un nod în gât când îmi amintesc că am urmat-o în sala pentru testul de aptitudini, cu ochii pe șoimul ei tatuat.

Ridică ochii și se concentrează asupra mea. Se încruntă, dar nu vorbește. Mut lanterna în plica degetului mare și întind mâna să o prind de degetele ei transpirate.

Aud pe cineva apropiindu-se și îndrept lanterna și arma în aceeași direcție. Raza de lumină surprinde o femeie care poartă brasarda celor fără facțiuni și ține în mână o armă îndreptată spre capul meu. Trag, strângând din dinți atât de tare, încât aceștia scârțâie.

Glonțul o nimerește pe femeie în stomac, iar ea țipă, trăgând orbește în întuneric.

Mă uit din nou la Tori, care are ochii închiși, la trupul ei liniștit. Îndreptând lanterna spre pământ, sprintez, îndepărtându-mă de ea și de femeia pe care tocmai am împușcat-o. Picioarele mă dor și plămâni mă ustură. Nu știu încotro mă îndrept, dacă alerg spre pericol sau mă îndepărtez de acesta, dar continui să alerg cât pot de mult.

În cele din urmă văd o lumină în depărtare. La început cred că e o altă lanternă, însă, pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că e mai mare și mai stabilă decât lumina unei lanterne – e un far. Aud un motor și mă ghemuiesc în iarba înaltă pentru a mă ascunde, stingând lanterna și ținându-mi arma pregătită. Camionul încetinește și aud o voce:

— Tori?

Pare a fi Christina. Camionul e roșu și ruginit, un vehicul al Prieteniei. Mă ridic în picioare, îndreptând lumina spre mine, astfel încât să mă poată vedea. Camionul se oprește la câțiva metri de mine, iar Christina sare de pe locul din dreapta șoferului, prinzându-mă într-o îmbrățișare. Reiau în minte ceea ce s-a întâmplat, încercând să fac totul să fie real:

trupul lui Tori căzând, mâinile femeii fără facțiune acoperindu-și abdomenul. Nu merge. Nu pare real.

— Slavă Domnului! zice Christina. Urcă! Mergem s-o găsim pe Tori.

— Tori a murit, spun fără nicio inflexiune, iar cuvântul „murit” mă aduce la realitate.

Îmi șterg lacrimile de pe obraji cu podul palmelor și mă lupt să-mi controlez respirația sacadată.

— Eu... eu am tras în femeia care a omorât-o.

— Poftim?

Johanna pare înnebunită. Se apleacă de pe locul șoferului.

— Ce-ai spus?

— Tori a murit, îi spun. Am văzut cum s-a întâmpat.

Expresia Johannei este ascunsă de părul ei. Expiră forțat.

— Ei bine, hai să mergem să-i găsim pe ceilalți.

Urc în camion. Motorul toarce în timp ce Johanna apasă pedala de accelerație și ne clătinăm pe iarbă în căutarea celorlalți.

— Ai văzut pe cineva? întreb eu.

— Pe câțiva. Cara, Uriah...

Johanna clatină din cap.

— Pe nimeni altcineva.

Apuc mânerul portierei și strâng cu putere. Dacă aș fi încercat mai tare să-l găsesc pe Tobias... dacă nu m-aș fi oprit pentru Tori...

Dacă Tobias n-a reușit?

— Sunt convinsă că sunt cu toții bine, spune Johanna. Băiatul ăla al tău știe să-și poarte de grijă.

Încuviințez, fără să fiu convinsă. Tobias poate să-și poarte de grijă, însă în cazul unui atac, supraviețuirea e accidentală. Nu e nevoie de abilități pentru a sta într-un loc unde nu te nimerește niciun glonț, sau să tragi în întuneric și să nimerești un bărbat pe care nu l-ai văzut. E doar noroc, sau providență, în funcție de credința ta. Și nu știu – n-am știut niciodată – în ce cred eu de fapt.

El e bine el e bine el e bine.

Tobias e bine.

Mâinile îmi tremură, iar Christina mă strânge de genunchi.

Johanna ne conduce spre punctul de întâlnire, unde i-a văzut pe Uriah și pe Cara. Văd cum acul vitezometrului urcă, apoi se stabilizează la o sută douăzeci de kilometri la oră. Ne ciocnim una de cealaltă în cabină, aruncate într-o parte și-n alta din pricina terenului accidentat.

— Acolo! arată Christina.

E un grup de lumini în fața noastră, unele de mărimea unui vârf de ac, ca niște lanterne, iar altele rotunde, ca niște faruri.

Tragem în apropiere și îl văd. Tobias stă pe capota celuilalt camion, cu un braț plin de sânge. Cara e în fața lui, cu o trusă de prim ajutor. Caleb și Peter stau așezați pe iarbă, câțiva metri mai încolo. Înainte ca Johanna să oprească de tot camionul, deschid portiera și sar, fugind spre el. Tobias se ridică, ignorând ordinele Carei de a sta locului, și ne ciocnim, el prinzându-mă pe după umeri cu brațul rănit, ridicându-mă în aer. Spatele îi este transpirat, iar când mă sărută are gust de sare.

Toate nodurile de încordare din mine se desfac brusc. Pentru moment, mă simt de parcă aș fi refăcută, de parcă aș fi nou-nouță.

El e bine. Am ieșit din oraș. El e bine.

CAPITOLUL DOISPREZECE

TOBIAS

BRAȚUL ÎMI PULSEAZĂ ca o a doua bătaie de inimă din pricina răniilor de glonț. Tris îmi mângâie cu încheieturile degetelor ei încheieturile mele în timp ce ridică mâna pentru a arăta ceva în dreapta noastră: un șir de clădiri lungi, scunde, luminate de lămpile albastre de urgență.

— Ce sunt acelea? întreabă Tris.

— Celelalte sere, răspunde Johanna. Nu necesită multă muncă umană, dar creștem și cultivăm în cantități mari acolo – animale, materii prime, grâu și-așa mai departe.

Panourile lor strălucesc în lumina stelelor, ascunzând comorile pe care mi le imaginez că se găsesc înăuntru, mici plante cu fructe atârând în ramuri, șiruri de cartofi îngropați în pământ.

— Nu le arătați vizitatorilor, îi spun. Nu le-am văzut niciodată.

— Cei din Prietenie păstrează câteva secrete, spune Johanna, părând mândră.

Drumul din fața noastră este lung și drept, marcat de crăpături și de porțiuni umflate. Pe margini există copaci noduroși, stâlpi de iluminat stricați și vechile linii de tensiune. Din loc în loc există câte o dală pătrată izolată, cu ierburi crescând prin beton, sau câte o adunătură de lemne putrezite în locurile în care cândva a existat o casă.

Cu cât mă gândesc mai mult la acest peisaj pe care patrurile de Neînfricați îl considerau normal, cu atât mai mult văd un vechi oraș ridicându-se în jurul meu, clădirile fiind mai scunde decât cele pe care le-am lăsat în urmă, însă la fel de numeroase. Un oraș vechi, care a fost transformat în teren viran ca toți cei din Prietenie să se ocupe de agricultură. Cu alte cuvinte, un oraș vechi care a fost demolat, ars și îngropat, de unde chiar și drumurile au dispărut, pământul fiind lăsat în paragină peste toată ruina.

Scot mâna pe geam, iar vântul îmi învâluie degetele ca niște bucle de păr. Când eram foarte mic, mama pretindea că putea alcătui diverse forme din vânt și mi le dădea să le folosesc: ciocane și cuie, spade sau patine cu rotile. Era un joc pe care îl jucam seară de seară pe peluza din fața casei, înainte ca Marcus să ajungă acasă. Ne ajuta să trecem mai ușor peste momentele de groază.

În lada camionului, în spatele nostru, sunt Caleb, Christina și Uriah. Christina și Uriah stau așezați destul de aproape, astfel încât umerii li se ating, însă ei privesc în direcții opuse, mai mult străini decât prieteni. Exact în urma noastră este un alt camion, condus de Robert, în care călătoresc Cara și Peter. Tori trebuia să fie cu ei. Gândul mă face să fiu pustiit, golit. Ea mi-a administrat testul de aptitudini. M-a făcut să gândesc, pentru prima dată, că aș putea părăsi Abnegația – că trebuia s-o fac. Am senzația că-i datorez ceva, dar ea a murit înainte să îi pot da acel ceva.

— Am ajuns, zice Johanna. Limita externă a patrulelor de Neînfricați.

Niciun gard sau niciun zid nu marchează diviziunea dintre sediul Prieteniei și lumea externă, însă îmi amintesc că patrulele de Neînfricați monitorizau zona din camera de control, asigurându-se că nu depășeau limita, care este marcată de o serie de indicatoare cu X-uri pe ele. Patrulele erau organizate în așa fel încât camioanele rămâneau fără combustibil dacă mergeau prea departe, un sistem delicat de verificări și controale care conservau siguranța noastră și a lor – și, îmi dau seama acum, secretul pe care îl păstra Abnegația.

— Au depășit vreodată limita? întrebă Tris.

— De câteva ori, răspunde Johanna. Era responsabilitatea noastră să facem față situației atunci când se iveau.

Tris îi aruncă o privire, iar ea ridică din umeri.

— Fiecare facțiune are un ser, zice Johanna. Serul Neînfricării oferă realități halucinante, al Candorii adevărul, al Prieteniei oferă pace, al Erudiției oferă moarte...

Auzind acestea, Tris se înfioară vizibil, însă Johanna continuă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Iar cel al Abnegației resetează amintiri.

— Resetează *amintiri*?

— Ca amintirile Amandei Ritter, spun eu. Ea a spus: „Există multe lucruri pe care sunt fericită să le uit”, îți amintești?

— Da, întocmai, zice Johanna. Cei din Prietenie sunt însărcinați cu administrarea serului Abnegației oricui trece de limită, suficient cât să-i facă să uite experiența. Sunt sigură că există câțiva care s-au strecurat pe lângă noi, însă nu mulți.

Apoi se așterne tăcerea. Răsucesc informațiile iar și iar în mintea mea. E ceva profund greșit în a-i lua amintirile unei persoane – cu toate că știu că era necesar pentru a păstra orașul în siguranță oricâtă vreme ar fi fost nevoie, simt asta după felul în care mi se strânge stomacul: ia-i amintirile unei persoane, și atunci persoana nu va mai fi aceeași.

Simt că toate trăirile mele o iau razna, deoarece, cu cât trecem mai departe dincolo de limitele patrulelor de Neînfricați, cu atât ajungem mai aproape să vedem ce zace dincolo de singura lume pe care am cunoscut-o vreodată. Sunt terifiat și încântat și confuz și alte o sută de lucruri în același timp.

Văd ceva în fața noastră, în lumina zorilor, și o apuc pe Tris de mână.

— Privește, îi spun.

CAPITOLUL TREISPREZECE

TRIS

ACEASTĂ LUME NOUĂ e plină de drumuri și de clădiri întunecate și de linii de tensiune prăbușite.

Din câte îmi dau seama, aici nu există viață; nicio mișcare, niciun sunet, cu excepția vântului și a pașilor mei.

E ca și cum peisajul ar fi o propoziție întreruptă, o parte atârând în aer, neterminată, iar cealaltă un subiect cu totul diferit. Pe partea dinspre noi a propoziției există teren pustiu, iarbă și kilometri întregi de stradă. De cealaltă parte există două ziduri din beton, cu șase linii de tren între ele. În față există un pod din beton, construit deasupra zidurilor, iar liniile de tren sunt încadrate de clădiri din lemn, cărămidă și sticlă, cu ferestre întunecate, printre acestea înălțându-se copaci atât de sălbatici, încât ramurile acestora au crescut laolaltă.

Pe un marcaj din dreapta scrie 90.

— Acum ce facem? întrebă Uriah.

— Urmărim șinele, îi spun, dar îmi iese atât de șoptit, încât aud numai eu.

* * *

Coborâm din camioane la linia de demarcație dintre lumea noastră și a lor – oricine ar fi „ei”. Robert și Johanna își iau rămas-bun, întorc camioanele și pornesc înapoi spre oraș. Îi privesc plecând. Nu-mi pot imagina că au venit până aici și acum se întorc, dar îmi imaginez că sunt lucruri pe care trebuie să le facă în oraș. Johanna încă are o rebeliune de-a Loialilor de organizat.

Noi, ceilalți – Tobias, Caleb, Peter, Christina, Uriah, Cara și cu mine – pornim cu puținele noastre bunuri de-a lungul șinelor de cale ferată.

Șinele nu seamănă cu cele din oraș. Sunt lustruite și netede, iar în loc de traverse există plăci de metal texturat.

Înainte de a mă vedea unul dintre trenuri pe șine, abandonat lângă zid. Este placat cu metal deasupra și în față, asemenea unei oglinzi, cu geamurile vopsite pe laterale. Când ne apropiem, văd șiruri de bănci în interior, cu perne cafenii pe ele. Probabil că oamenii nu trebuie să urce și să coboare sărind din aceste trenuri.

Tobias merge în spatele meu pe una dintre șine, cu brațele ridicate, pentru a-și menține echilibrul. Ceilalți s-au împrăștiat: Peter și Caleb aproape de un zid, Cara lângă celălalt. Nimeni nu vorbește mult, exceptând momentele când arată spre ceva nou, un marcaj sau o clădire sau vreun indiciu a felului în care arăta această lume când era populată de oameni.

Zidurile din beton îmi atrag atenția – sunt acoperite cu imagini ciudate de oameni cu pielea atât de netedă, încât cu greu mai arată a oameni, sau de sticle colorate de șampon, sau balsam, sau vitamine, sau alte substanțe necunoscute, cuvinte pe care nu le înțeleg, „vodcă” și „coca-cola” și „băutură energizantă”. Culorile și formele și cuvintele și imaginile sunt atât de țipătoare, atât de abundente, încât te hipnotizează.

— Tris!

Tobias pune mâna pe umărul meu și mă opresc.

El înclină capul și întrebă:

— Auzi asta?

Aud pași și vocile liniștite ale tovarășilor noștri. Aud respirația mea și a lui. Însă, între toate acestea, există o huruială aproape silențioasă, inconsistentă în intensitatea ei. Pare a fi un motor.

— Opriți-vă cu toții! strig eu.

Spre surprinderea mea, toată lumea se supune, chiar și Peter, și ne adunăm în centrul șinelor. Îl văd pe Peter scoțându-și arma și ridicând-o, iar eu procedez la fel, cu ambele mâini unite pentru a o stabili, amintindu-mi de ușurința cu care obișnuiam să o ridic. Această ușurință a dispărut acum.

Ceva apare de după cotitura din față: un camion negru, care e mai mare decât orice camion pe care l-am văzut

vreodată, suficient cât să încapă mai mult de zece oameni în remorca lui acoperită.

Mă înfior.

Camionul trece zguduindu-se peste șine și se oprește la vreo zece metri în fața noastră. Îl văd pe bărbatul care îl conduce – are tenul măsliniu și părul lung, legat la ceafă.

— Dumnezeu! zice Tobias și își înăsprește strânsoarea pe armă.

O femeie coboară de pe locul din față. Pare să fie cam de vârsta Johannei, cu pielea presărată de pistrui și cu părul atât de închis la culoare, încât pare aproape negru. Sare pe pământ și ridică ambele mâini, ca să vedem că nu este înarmată.

— Bună, zice ea și zâmbește agitată. Numele meu este Zoe. El e Amar.

Face un gest cu capul pentru a ni-l arăta pe șofer, care a coborât și el din camion.

— Amar a murit, zice Tobias.

— Ba nu, n-am murit. Vino, Four! îl cheamă Amar.

Chipul lui Tobias se crispează de teamă. Nu-l învinovățesc. Nu se întâmplă în fiecare zi să vezi pe cineva la care ai ținut întorcându-se din morți.

Chipurile tuturor oamenilor pe care i-am pierdut năvălesc în mintea mea. Lynn. Marlene. Will. Al.

Tata. Mama.

Ce-ar fi să fie cu toții în viață, așa, ca Amar? Ce-ar fi ca această cortină care ne separă să nu fie moartea, ci un gard și o fâșie de pământ?

Nu mă pot abține să nu sper, oricât de prostesc ar fi.

— Lucrăm pentru aceeași organizație care a fondat orașul vostru, zice Zoe în timp ce se uită la Amar. Aceeași organizație din care venea Edith Prior. Și...

Bagă mâna în buzunar și scoate o fotografie parțial boțită. O întinde, iar apoi privirea ei o caută pe a mea în mulțimea de oameni și de arme.

— Cred c-ar trebui să te uiți la asta, Tris, zice ea. Voi face un pas înainte și-o voi lăsa pe pământ, pe urmă voi păși înapoi. E în regulă?

Îmi cunoaște numele. Mi se pune un nod în gât de teamă. *Cum* de îmi cunoaște numele? Și nu doar numele – porecla, numele pe care l-am ales când m-am alăturat Neînfricaților.

— În regulă, răspund, însă vocea îmi este răgușită, astfel încât cuvintele de-abia se aud.

Zoe face un pas în față, pune fotografia pe șina de tren, apoi își reia poziția inițială. Eu ies din siguranța conferită de trupa noastră mai numeroasă și mă las pe vine lângă fotografie, uitându-mă la ea în tot acest timp. Pe urmă merg cu spatele, cu fotografia în mână.

În fotografie se vede un grup de oameni în fața unui gard de plasă, ținându-se cu toții pe după umeri. Văd o versiune copilărească a lui Zoe, recognoscibilă datorită pistruiilor, și câțiva oameni pe care nu îi cunosc. Când sunt pe punctul de a o întreba ce rost are ca eu să mă uit la această fotografie, o recunosc pe tânăra femeie cu părul blond, legat la spate, și cu un zâmbet larg.

Mama mea. Ce caută mama lângă oamenii aceștia?

Ceva – jale, durere, dor – mă apasă în piept.

— Sunt multe de explicat, zice Zoe. Dar asta nu e cel mai bun loc în care s-o facem. Am vrea să vă ducem la sediul nostru. E un drum scurt cu mașina.

Continuând să țină arma ridicată, Tobias mă atinge pe încheietura mâinii, ridicând fotografia mai aproape de chipul lui.

— Asta e mama ta? mă întreabă el.

— E mama? întreabă Caleb.

Îl împinge pe Tobias pentru a vedea fotografia peste umărul meu.

— Da, le răspund amândurora.

— Crezi c-ar trebui s-avem încredere în ei? mă întreabă Tobias pe un ton scăzut.

Zoe nu pare a fi o mincinoasă. Iar dacă știe cine sunt și a știut cum să ne găsească aici, se datorează, probabil, faptului că are o oarecare formă de acces în oraș, ceea ce înseamnă că probabil spune adevărul cu privire la faptul că a făcut parte din același grup cu Edith Prior. Și apoi mai este și Amar, care urmărește fiecare mișcare pe care o face Tobias.

— Am venit aici deoarece am vrut să-i găsim pe acești oameni, spun eu. Trebuie să avem încredere în cineva, nu-i așa? Altminteri vom umbla printr-un ținut pustiu, probabil murind de foame.

Tobias îmi dă drumul la mână și își lasă arma în jos. Procedez la fel. Ne urmează și ceilalți, Christina lăsându-și ultima arma jos.

— Oriunde mergem, trebuie să fim liberi să plecăm oricând, zice Christina, bine?

Zoe își pune mâna pe piept, deasupra inimii.

— Aveți cuvântul meu de onoare.

Sper, de dragul nostru, al tuturor, că are într-adevăr onoare.

CAPITOLUL PAISPREZECE

TOBIAS

STAU PE MARGINEA remorcii camionului, ținându-mă de structura pe care se sprijină prelata. Vreau ca această nouă realitate să fie o simulare pe care să o pot manipula, dacă aș reuși să-mi dau seama despre ce e vorba. Dar nu este și nu îmi dau seama despre ce e vorba.

Amar trăiește.

„Adaptează-te!” era una dintre comenzile lui favorite în timpul inițierii mele. Uneori o striga atât de des, încât ajungeam să o visez; mă trezea asemenea unui ceas deșteptător, solicitând mai mult de la mine decât aș fi putut eu da. *Adaptează-te*. *Adaptează-te* mai repede, *adaptează-te* mai bine, *adaptează-te* la lucrurile la care niciun om n-ar trebui să se adapteze.

Cum ar fi ăsta: să părăsești o lume pe deplin formată și să descoperi o alta.

Sau ăsta: să descoperi că prietenul tău mort trăiește, de fapt, și conduce camionul în care călătorești.

Tris stă așezată în spatele meu, pe bancheta din remorcă, ținând în mâini fotografia boțită. Își trece degetele peste chipul mamei ei, aproape atingându-l, însă nu chiar. Christina stă de-o parte a ei, iar Caleb de cealaltă. Probabil că îl lasă să stea doar ca să poată vedea fotografia; întregul ei trup se ferește de el, lipindu-se de Christina.

— E mama voastră? întrebă Christina.

Tris și Caleb încuviințează.

— E foarte tânără aici. Și drăguță, adaugă Christina.

— Da, așa este. Era, de fapt.

Mă aștept ca vocea lui Tris să sune trist în timp ce răspunde, de parcă ar dura-o amintirea frumuseții pieritoare a mamei ei. În schimb, vocea îi este emoționată, cu buzele strânse în anticipare. Sper că nu-și face false speranțe.

— Lasă-mă să o văd, zice Caleb, întinzând mâna spre sora lui.

Tăcută, fără să îl privească, ea îi dă fotografia.

Mă întorc cu spatele spre lumea de care ne îndepărtăm – capătul șinelor de tren. Porțiunile imense de câmpie. Și, în depărtare, Butucul, de-abia vizibil în ceața care acoperă contururile orașului. E un sentiment straniu să-l văd din locul acesta, de parcă încă aş putea să-l ating dacă mi-aș întinde suficient mâna, cu toate că m-am îndepărtat de el.

Peter se mută spre capătul remorcii camionului, alături de mine, ținându-se de prelată pentru a se echilibra. Șinele de tren descriu o curbă, îndepărtându-se de noi, și nu mai zăresc câmpia. Zidurile de pe ambele părți dispar treptat, pe măsură ce terenul devine plat, și văd pretutindeni clădiri, unele mici, așa cum sunt casele Abnegației, iar alte mari, așa cum ar fi clădirile din oraș răsturnate pe o parte.

Copacii, crescuți în neștire și imenși, se înalță dincolo de armăturile din ciment menite a-i îngrădi, rădăcinile lor năpădind trotuarul. Pe marginea unui acoperiș sunt cocoțate un șir de păsări negre asemănătoare celor tatuate pe clavicula lui Tris. Când camionul trece prin dreptul lor, ele cârâie și se împrăștie în văzduh.

E o lume sălbatică.

Brusc, e prea mult pentru mine ca să pot suporta și sunt nevoit să mă întorc cu spatele și să mă așez pe una dintre banchete. Îmi prind capul între palme, ținând ochii închiși, astfel încât să nu fiu nevoit să mai primesc nicio informație. Simt brațul puternic al lui Tris pe spatele meu, trăgându-mă spre silueta ei delicată. Palmele îmi sunt amortite.

— Concentrați-vă doar pe ce este aici, acum, ne spune Cara din partea opusă a camionului. La modul în care se mișcă acest camion. O să vă ajute.

Încerc. Mă gândesc la cât e de tare bancheta de sub mine și la vibrația continuă a camionului, chiar și pe teren plan, simțind-o până în măduva oaselor. Detectez cele mai mici mișcări la stânga și la dreapta, înainte și înapoi, și absorb toate legănările în timp ce rulează peste șine. Mă concentrez până ce în jurul meu totul devine întunecat și nu mai simt

trecerea timpului sau panica descoperirii, ci doar mișcarea noastră pe pământ.

— Probabil că acum ar trebui să privești în jur, zice Tris, și vocea ei pare slabă.

Christina și Uriah stau în picioare acolo unde stăteam eu, privind pe după prelată. Mă uit peste umerii lor, să văd încotro ne îndreptăm. Există o îngrăditură înaltă, care se întinde traversând peisajul, care pare pustiu prin comparație cu densitatea de clădiri îngrădite pe care le-am văzut înainte să mă așez. Gardul are zăbrele negre, verticale, cu capete ascuțite, care se înclină spre exterior, de parcă ar vrea să înțepe pe oricine ar încerca să se cațere peste.

La câțiva metri după el e un alt gard, de data asta de plasă, asemănător celui din jurul orașului, cu sârmă ghimpată deasupra. Aud un bâzâit puternic, care provine dinspre cel de-al doilea gard, o încărcătură electrică. În spațiul dintre ele circulă oameni care poartă arme ce seamănă oarecum cu puștile noastre de paintball, însă mult mai letale, mult mai puternice.

Pe o placă de pe primul gard scrie BIROUL DE ASISTENȚĂ GENETICĂ.

Aud vocea lui Amar, vorbindu-le paznicilor înarmați, dar nu știu ce spune. Se deschide o poartă în primul gard, pentru a ne lăsa să intrăm, apoi o poartă în cel de-al doilea. Dincolo de cele două garduri este... ordine.

Din câte îmi dau seama, există clădiri scunde, separate de peluze de iarbă tunsă și copaci tineri. Drumurile care fac legătura între ele sunt bine întreținute și bine marcate, cu săgeți care arată spre diferite destinații: SERE, drept înainte; AVANPOSTUL SECURITĂȚII, la stânga; REȘEDINȚELE OFIȚERILOR, la dreapta; SEDIUL PRINCIPAL, drept înainte.

Mă ridic și mă aplec peste marginea camionului pentru a vedea sediul, jumătate din corpul meu atârând deasupra drumului. Clădirea Biroului de Asistență Genetică nu e înaltă, dar e, totuși, imensă, mai largă decât pot eu să cuprind cu privirea, un mamut de sticlă, oțel și beton. În spatele sediului există câteva turnuri înalte, având deasupra cupole – nu știu de ce, dar atunci când le văd mă gândesc la

o cameră de control și mă întreb dacă nu cumva asta și sunt.

În afară de paznicii dintre garduri, afară sunt puțini oameni, care se opresc să ne privească, însă noi înaintăm atât de iute, încât nu apuc să le văd expresiile.

Camionul se oprește în fața unei uși duble, iar Peter este primul care sare. Noi, ceilalți, ne împrăștiem pe trotuar în urma lui și stăm umăr lângă umăr, atât de aproape, încât aud cât de repede respiră toată lumea. În oraș eram împărțiți după facțiuni, după vârstă, după istorie. Dar aici toate acele diviziuni dispar. Ne avem doar pe noi.

— Și începem, murmură Tris, în timp ce Zoe și Amar se apropie.

Și începem, spun în sinea mea.

* * *

— Bine ați venit la sediu, zice Zoe. Clădirea a fost odinioară Aeroportul O'Hare, unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din țară. Acum este sediul central al Biroului de Asistență Genetică – sau, pur și simplu, Biroul, așa cum îi spunem noi pe-aici. Este una dintre agențiile guvernului Statelor Unite.

Simt cum îmi cade fața. Cunosc toate cuvintele pe care le spune, în afară de faptul că nu sunt foarte sigur ce e acela un „aeroport” sau ce sunt „state unite”. Dar, oricum, pentru mine n-au noimă nici măcar alăturate. Nu sunt singurul care pare confuz – Peter ridică ambele sprâncene, de parcă ar pune o întrebare.

— Îmi pare rău, zice ea. Tot uit cât de puține lucruri știți.

— Consider că e vina *voastră* dacă nu știm nimic, nu a noastră, remarcă Peter.

— Ar trebui să reformulez, spune Zoe, zâmbind blând. Tot uit cât de puține informații v-am furnizat. Un aeroport este un centru pentru transportul aerian și...

— Transport *aerian*? întrebă Christina, nevenindu-i să creadă.

— Una dintre invențiile tehnologice, despre care nu era necesar ca noi să știm când eram în interiorul orașului, e

transportul aerian, zice Amar. E sigur, rapid și uimitor.

— Uau, face Tris.

Ea pare încântată. Eu, în schimb, mă gândesc la mersul în viteză prin aer, sus, deasupra sediului, și am senzația că îmi vine să vomit.

— În fine. Când experimentele au început să aibă loc, aeroportul a fost convertit în acest sediu, astfel încât să putem monitoriza experimentele de la distanță, spune Zoe. Intenționez să vă conduc în camera de control să faceți cunoștință cu David, conducătorul Biroului. Veți vedea o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegeți, dar poate că e cel mai bine să primiți niște explicații preliminare înainte să începeți să-mi puneți întrebări legate de ele. Așa că notați-vă lucrurile despre care vreți să aflați mai multe și simțiți-vă liberi să ne întrebați pe mine sau pe Amar mai târziu.

Pornește spre intrare și ușile se dau în lături, deschise de doi paznici înarmați, care îi zâmbesc în chip de salut în timp ce ea trece. Contrastul dintre salutul prietenesc și armele purtate pe umăr e aproape umoristic. Armele sunt imense și mă întreb ce simți când trași cu ele, dacă poți simți puterea mortală din ele doar trecându-ți degetul peste trăgaci.

Simt un aer rece pe față când intru în sediu. Ferestrele se arcuiesc deasupra capului meu, lăsând să intre lumina palidă, însă asta e cel mai atrăgător lucru la acest loc – pardoseala de gresie este închisă la culoare din cauza mizeriei și a vechimii, iar pereții sunt gri cu alb. În fața noastră există o mare de oameni și de mașinării, cu o pancartă pe care scrie CONTROL DE SECURITATE. Nu înțeleg de ce le trebuie atât de multă securitate dacă sunt deja protejați de două rânduri de garduri, unul dintre ele electrificat, și de câteva rânduri de paznici, dar nu e lumea mea ca să întreb.

Nu, asta nu e deloc lumea mea.

Tris mă atinge pe umăr și îmi arată spre intrare.

— Uită-te acolo.

În partea opusă a încăperii, dincolo de controlul de securitate, se află un bloc imens de piatră, cu un aparat de sticlă suspendat deasupra. Este un exemplu clar de lucruri

pe care le vom vedea și pe care nu le vom înțelege. De asemenea, nu înțeleg foamea din ochii lui Tris, care devorează totul în jurul nostru, de parcă numai asta ar putea să o țină în viață. Uneori am senzația că suntem la fel, dar, alteori, cum ar fi acum, simt diferența dintre personalitățile noastre, de parcă tocmai așa fi nimerit într-un perete.

Christina îi spune ceva lui Tris și amândouă zâmbesc. Tot ce aud este înăbușit și distorsionat.

— Te simți bine? mă întreabă Cara.

— Da, îi răspund automat.

— Vezi tu, ar fi perfect logic să fii panicat în momentele astea, îmi spune ea. Nu e nevoie să insiști permanent să-ți arăți masculinitatea ta de nezdruncinat.

— Ce anume...?

Ea zâmbește și îmi dau seama că glumea.

Toți cei de la controlul securității fac un pas în lateral, alcătuiind un tunel prin care să trecem. În fața noastră, Zoe anunță:

— Nu sunt admise arme în incintă, însă dacă le lăsați la punctul de control le puteți lua când ieșiți, în cazul în care alegeți să procedați astfel. După ce le lăsați, vom trece prin scanere și ne vom vedea de drum.

— Femeia asta este enervantă, zice Cara.

— Poftim? întreb eu. De ce?

— Nu face distincție între ea și cunoștințele ei, spune Cara în timp ce își scoate arma. Spune într-una lucruri ca și cum ar fi evidente, când, de fapt, nu sunt evidente.

— Ai dreptate, admit eu fără convingere. E enervant.

În fața mea o văd pe Zoe punându-și arma într-o lădiță gri și intrând apoi într-un scanner – e o cutie de mărimea unui om, cu un tunel drept în mijloc, suficient de larg pentru un corp. Îmi scot și eu arma, care e grea din cauza gloanțelor nefolosite, și o pun în lădița pe care mi-o întinde paznicul, unde se află și celelalte arme.

O privesc pe Zoe trecând prin scanner, apoi pe Amar, Peter, Caleb, Cara și Christina. Când mă aflu în fața lui, uitându-mă la pereții care îmi vor strânge trupul între ei, încep să simt din nou senzația de panică, mâinile amorțite și pieptul

care mă strânge. Scannerul îmi amintește de cutia din lemn care m-a ținut prizonier în peisajul fricii mele, strângându-mi oasele cu putere.

Nu pot, nu voi intra în panică aici.

Îmi oblig picioarele să se miște spre scanner și stau în mijloc, unde au stat toți ceilalți. Percep ceva mișcându-se în pereți și se aude un bip ascuțit. Mă înfior și tot ce văd este mâna paznicului, care îmi fac semn să înaintez.

Acum e în regulă să evadez.

Ies împleticindu-mă din scanner, iar în jurul meu se deschide aerul. Cara îmi aruncă o privire întrebătoare, dar nu spune nimic.

Când Tris mă ia de mână după ce trece prin scanner, de-abia o simt. Îmi amintesc cum am trecut prin peisajul fricii mele cu ea, trupurile noastre apăsate laolaltă în cutia de lemn închisă în jurul nostru, palma mea pe pieptul ei, simțindu-i bătăile inimii. E suficient să mă ancoroz din nou în realitate.

După ce trece și Uriah, Zoe ne face din nou semn să înaintăm.

Dincolo de punctul de control, edificiul nu e la fel de neîngrijit ca până acum. Podelele sunt tot din gresie, însă aceasta este lustruită la perfecție și există pretutindeni ferestre. Văd de-a lungul unui coridor șiruri de mese de laborator și computere, ceea ce îmi amintește de sediul Erudiției, însă aici e mai luminos și nimic nu pare a fi ascuns.

Zoe ne conduce la dreapta, spre un pasaj mai întunecat. Când trecem pe lângă oameni, aceștia se opresc să se uite la noi și simt privirile lor ca pe niște mici raze de căldură, făcându-mă să mă înroșesc de la gât până în obraji.

Mergem o vreme, pătrunzând mai adânc în sediu, iar apoi Zoe se oprește și se întoarce cu fața spre noi.

În spatele ei există un cerc mare de ecrane albe, ca niște molii dând târcoale unei flăcări. Oamenii din cerc sunt așezați la pupitre joase, tastând furioși în fața a și mai multe ecrane, acestea stând cu fața spre exterior, nu spre interior. Este o cameră de control, dar nu este închisă și nu-mi dau

seama ce observă ei aici, de vreme ce toate ecranele sunt întunecate. În fața ecranelor sunt îngrămădite scaune, bănci și mese, de parcă oamenii se adună acolo să privească după bunul plac.

La câțiva metri în fața camerei de control se află un bărbat mai în vârstă, zâmbitor și îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, la fel ca toți ceilalți. Când ne vede apropiindu-ne, își desface mâinile de parcă ar vrea să ne ureze bun venit. David, presupun.

— Asta, zice bărbatul, este ceea ce am așteptat încă de la bun început.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

TRIS

SCOT FOTOGRAFIA din buzunar. Bărbatul din fața mea – David – este și el acolo, alături de mama mea, cu fața mai netedă, cu talia ceva mai subțire.

Acopăr chipul mamei cu buricul degetului. Toată speranța care creștea în mine s-a risipit. Dacă mama, tata sau prietenii mei ar fi fost în viață, ar fi așteptat la ușă sosirea noastră. Ar fi trebuit să am mai multă experiență și să nu cred că orice s-a întâmplat cu Amar – orice o fi fost – s-ar putea întâmpla din nou.

— Numele meu este David. După cum probabil v-a zis Zoe deja, sunt conducătorul Biroului de Asistență Genetică. Mă voi strădui să vă explic lucrurile, ne spune David. Primul lucru pe care ar trebui să-l știți este că informațiile pe care vi le-a dat Edith Prior sunt doar parțial adevărate.

Rostind numele „Prior”, își fixează privirea asupra mea. Tremur de anticipare – de când am văzut acel video, am fost disperată să primesc niște răspunsuri, iar acum dorința mi se va îndeplini.

— Ea v-a furnizat doar atâtea informații câte vă erau necesare pentru a veni în întâmpinarea scopurilor experimentelor noastre, spune David. Și, în multe cazuri, asta înseamnă suprasimplificare, omitere și, categoric, falsificare. Acum, că vă aflați aici, nu mai e nevoie de niciunul dintre acele lucruri.

— Tot vorbiți despre „experimente”, zice Tobias. Ce experimente?

— Da, bine, ajungeam la asta, zice David, privindu-l pe Amar. De unde au început atunci când ți le-au explicat ție?

— Nu contează de unde începi. Tot nu le poți face să fie mai ușor de înghițit, zice Amar, ciupindu-și cuticulele.

David cugetă preț de o clipă, apoi își drege vocea.

— Cu mult timp în urmă, guvernul Statelor Unite...

— Ce anume? întrebă Uriah.

— E o țară, răspunde Amar. Una mare. Are granițe și propriul guvern, iar noi ne aflăm chiar acolo. Putem vorbi despre asta mai târziu. Continuați, domnule.

David își apasă degetul mare în palmă și își masează mâna, clar zăpăcit de toate întreruperile.

Începe din nou:

— Acum câteva secole, guvernul acestei țări a devenit interesat să impună anumite comportamente dezirabile cetățenilor săi. Fuseseră întreprinse studii care indicau că tendințele violente puteau fi depistate parțial în genele unei persoane – o genă numită „gena crimei” a fost prima dintre acestea, dar au mai existat și altele, predispoziții genetice pentru lașitate, necinste, inteligență limitată – cu alte cuvinte, toate însușirile care, în cele din urmă, contribuie la decăderea unei societăți.

Am fost învățați că facțiunile au fost alcătuite pentru a rezolva problema, cea a firilor noastre defecte. În aparență, oamenii pe care îi descrie David – oricine vor fi fost aceștia – credeau și ei în această problemă.

Cunosc foarte puține despre genetică – numai ceea ce văd că trece de la părinte la copil, în chipul meu și în cele ale prietenilor mei. Nu-mi pot imagina izolarea unei gene pentru crimă, lașitate sau necinste. Acele lucruri par prea nebuloase pentru a avea o localizare concretă în trupul unei persoane, însă eu nu sunt om de știință.

— Evident, există câțiva factori care determină personalitatea, inclusiv modul în care a fost crescută o persoană și experiențele sale, continuă David, însă, în pofida păcii și a prosperității care au domnit în această țară timp de aproape un secol, li s-a părut avantajos strămoșilor noștri să reducă riscul acestor însușiri de nedorit, existente în populația noastră, prin corectarea lor. Cu alte cuvinte, prin modificarea omenirii. Așa s-a născut experimentul manipulării genetice. A fost nevoie de mai multe generații pentru ca orice tip de manipulare genetică să se manifeste, însă oamenii au fost aleși în număr mare din imensa masă a populației, în concordanță cu proveniența și comportamentul

lor, și li s-a dat opțiunea de a oferi un dar generațiilor noastre viitoare, o alterare genetică ce avea să-i facă pe descendenții lor ceva mai buni.

Mă uit la ceilalți. Peter își țuguie buzele, disprețuitor. Caleb se încruntă. Cara a rămas cu gura căscată, de parcă ar fi însetată după răspunsuri și intenționează să le înghită din aer. Christina pare doar sceptică, având o sprânceană ridicată, iar Tobias își privește lung pantofii.

Am senzația că nu aud nimic nou – aceeași filosofie care a separat facțiunile, conducând oamenii la manipularea genelor în locul separării în grupe bazate pe virtuți. Înțeleg asta. La un anumit nivel, chiar sunt de acord. Dar nu știu cum se leagă de noi aici, acum.

— Însă când manipulările genetice au început să-și facă efectul, modificările au avut consecințe dezastruoase. După cum s-a dovedit, încercarea a avut ca rezultat nu gene corectate, ci unele deteriorate, continuă David. Îndepărtează-i cuiva frica, sau inteligența limitată, sau necinstea... și i-ai luat compasiunea. Îndepărtează-i cuiva agresivitatea... și i-ai luat motivarea sau abilitatea de a se afirma. Îndepărtează-i cuiva egoismul... și i-ai luat simțul autoconservării. Dacă vă gândiți la asta, sunt sigur că înțelegeți exact ce vreau să spun.

Bifez fiecare calitate în minte pe măsură ce el le rostește – frică, inteligență limitată, necinste, agresivitate, egoism. El *vorbește* despre facțiuni. Și are dreptate când spune că fiecare facțiune pierde ceva atunci când câștigă o virtute: Neînfricații – curajoși, dar cruzi; Erudiții – inteligenți, dar vanitoși; cei din Prietenie – pașnici, dar pasivi; cei din Candoare – cinstiți, însă nechibzuiți; cei din Abnegație – altruști, dar bățoși.

— Omenirea n-a fost niciodată perfectă, însă modificările genetice au făcut să fie și mai rea ca înainte. Aceasta s-a manifestat sub forma a ceea ce noi numim Războiul Purității. Un război civil, purtat de cei cu genele deteriorate, împotriva guvernului și a tuturor celor cu gene pure. Războiul Purității a cauzat un nivel de distrugere nemaiîntâlnit până atunci pe pământul american, eliminând aproape jumătate din

populația țării.

— Am pornit prezentarea vizuală, spune unul dintre oamenii aflați la pupitrele camerei de control.

Pe ecranul de deasupra capului lui David apare o hartă. Are o formă necunoscută, deci nu sunt sigură ce ar putea să reprezinte, dar e acoperită de petice de lumină roz, roșii și stacojii.

— Așa arăta țara noastră înainte de Războiul Purității, spune David. Și așa arată după...

Luminile încep să scadă, peticele micșorându-se asemenea băltoacelor de apă care se usucă la soare. Apoi îmi dau seama că luminile roșii erau oameni – oameni dispărând, luminile lor stingându-se. Privesc lung spre ecran, incapabilă să procesez o asemenea pierdere substanțială.

David continuă:

— Când, în cele din urmă, războiul s-a sfârșit, oamenii au pretins o soluție permanentă la problema genetică și de aceea s-a format Biroul de Asistență Genetică. Înarmați cu toate cunoștințele științifice aflate la dispoziția guvernului nostru, predecesorii noștri au proiectat experimente pentru a reda omenirii puritatea genetică. I-au chemat pe indivizii cu gene deteriorate să vină, astfel încât Biroul să le poată modifica genele. Apoi, Biroul i-a plasat în medii sigure, pentru a se stabili pe termen lung, echipați cu versiunile de bază ale serurilor, astfel încât să-i ajute să-și controleze societatea. Ei aveau să aștepte trecerea timpului – ca generațiile să treacă, ca fiecare să producă oameni din ce în ce mai vindecați genetic. Sau, așa cum îi cunoașteți acum... Divergenții.

Încă de când Tori mi-a spus cuvântul care denumea ceea ce sunt – Divergentă –, am vrut să știu ce înseamnă. Și iată aici cel mai simplu răspuns pe care l-am primit: „Divergent” înseamnă că genele mele sunt vindecate. Pure. Întregi. Ar trebui să mă simt ușurată că în sfârșit cunosc adevăratul răspuns, însă e ceva că nu-mi dă pace.

Am crezut că „Divergent” explica tot ce sunt și tot ce aș putea fi. Poate că mă înșelasem.

Simt că mi se taie respirația în timp ce revelațiile încep să-și facă loc în mintea și în sufletul meu, pe măsură ce David

înlătură straturile de minciuni și de secrete. Îmi ating pieptul pentru a-mi simți bătăile inimii, pentru a încerca să mă liniștesc.

— Orașul vostru este unul dintre acele experimente pentru vindecarea genetică și, de departe, cel mai încununat de succes, datorită proporției de modificări comportamentale. Adică, facțiunile.

David ne zâmbește de parcă ar fi ceva de care noi ar trebui să fim mândri, însă eu nu sunt. Ei ne-au creat, ei au dat formă lumii noastre, ei ne-au spus ce să credem.

Dacă ei ne-au spus ce să credem și noi n-am aflat prin propriile noastre puteri, e încă adevărat? Îmi apăs și mai tare mâna peste piept. *Liniștește-te.*

— Facțiunile au fost încercarea predecesorilor noștri de a încorpora un element „nutritiv” în acest experiment – ei au descoperit că simpla corecție genetică nu era suficientă pentru a schimba modul în care oamenii se comportau. S-a stabilit că o nouă ordine socială, combinată cu modificarea genetică, ar fi cea mai completă soluție la problemele comportamentale pe care le crease deteriorarea genetică.

Zâmbetul lui David pălește uitându-se în jur la noi. Nu știu la ce se așteptase – ca și noi să-i zâmbim? El continuă:

— Facțiunile au fost introduse ulterior în majoritatea experimentelor noastre, dintre care trei sunt în prezent active. Am ajuns departe pentru a vă proteja, pentru a vă observa și pentru a învăța de la voi.

Cara își trece mâinile peste păr, de parcă ar verifica dacă are șuvițe zbârlite. Negăsind niciuna, spune:

— Așadar, atunci când Edith Prior a spus că noi trebuia să detectăm cauza Divergenței și să venim să vă ajutăm, asta a fost...

— „Divergent” este numele pe care am hotărât să-l dăm aceluia care au atins nivelul dorit de vindecare genetică, zice David. Am vrut să ne asigurăm că liderii orașului vostru îi prețuiau. Nu ne-am așteptat ca liderul Erudiției să înceapă să-i vâneze – sau ca Abnegația să îi spună acelei femei ce anume erau – și, contrar celor spuse de Edith Prior, niciodată n-am intenționat *cu adevărat* ca voi să ne trimiteți o armată

de Divergenți. La urma urmelor, n-avem cu adevărat nevoie de ajutorul vostru. Pur și simplu avem nevoie ca genele voastre vindecate să rămână intacte și să fie transmise mai departe generațiilor viitoare.

— Așadar, spui că dacă nu suntem Divergenți, suntem *deteriorați*, zice Caleb.

Vocea îi tremură. Niciodată n-am crezut că aveam să-l văd pe Caleb pe punctul de a izbucni în lacrimi din pricina unui asemenea lucru, dar el este pe punctul de-a o face.

Liniștește-te, îmi spun din nou, și respir adânc, lent.

— Deteriorați *genetic*, da, zice David. Oricum, am fost surprinși să descoperim că acea componentă a modificării comportamentale din experimentul orașului vostru a fost de efect – până nu de mult chiar a ajutat în ceea ce privește problemele comportamentale care făceau ca manipularea genetică să fie atât de problematică. Asta pentru început. Deci, în general, n-ați fi capabili să vă dați seama dacă genele unei persoane au fost deteriorate sau vindecate numai din comportamentul acestuia.

— Sunt inteligent, zice Caleb. Deci tu insiști că, dat fiind faptul că strămoșii mei au fost *modificați* pentru a fi isteți, eu, urmașul lor, nu pot da dovadă de compasiune. Eu și toate celelalte persoane deteriorate genetic suntem limitați de genele deteriorate. Iar Divergenții nu sunt.

— Ei bine, spune David, ridicând din umeri. Gândește-te la asta.

Caleb mă privește pentru prima dată după multe zile, iar eu, la rândul-mi, îl privesc lung. Oare explicația pentru trădarea lui Caleb constă în genele lui deteriorate? Ca o boală pe care nu o poate vindeca și pe care nu o poate controla? Nu pare corect.

— Genele nu înseamnă totul, spune Amar. Oamenii, inclusiv cei deteriorați genetic, fac alegeri. Asta e ceea ce contează.

Mă gândesc la tata, născut Erudit, nu Divergent; un bărbat care nu se putea abține să nu fie isteț, alegând Abnegația, angajându-se într-o luptă pe viață împotriva propriei sale naturi și, în cele din urmă, împlinind-o. Un

bărbat luptându-se cu el însuși, exact cum și eu mă lupt cu mine însămi.

Războiul acesta intern nu pare să fie produsul deteriorării genetice – pare complet *uman*.

Mă uit la Tobias. Este atât de devastat, atât de adus de umeri, încât pare a fi gata să leșine. Nu e singurul care are această reacție: Christina, Peter, Uriah și Caleb par cu toții uluiți. Cara ține tivul bluzei între degete și își trece degetul mare peste material, încruntându-se.

— Sunt multe lucruri de procesat, spune David.

Puțin spus! Alături de mine, Christina pufnește.

— Și n-ați dormit toată noaptea, încheie David, de parcă n-ar fi fost întrerupt. Așadar, vă voi conduce într-un loc unde să puteți avea parte de odihnă și mâncare.

— Așteaptă! îi spun.

Mă gândesc la fotografia din buzunar și la faptul că Zoe îmi cunoștea numele atunci când mi-a dat-o. Mă gândesc la ceea ce ne-a spus David, despre faptul că ne-a ținut sub observație și că a învățat de la noi. Mă gândesc la șirurile de ecrane albe, care se află drept în fața mea.

— Ai spus că ne-ai observat. Cum?

Zoe își face gura pungă. David dă din cap spre unul din oamenii aflați la pupitrele din spatele lui. Deodată, toate ecranele pornesc, fiecare prezentând imagini luate de diferite camere. Pe cele aflate cel mai aproape de mine, văd sediul Neînfricaților. Merciless Mart. Millennium Park. Clădirea Hancock. Butucul.

— Ați știut dintotdeauna că Neînfricații țin sub observație orașul, folosind camere de securitate. Ei bine, avem acces și la acele camere.

Ne-au urmărit!

* * *

Mă bate gândul să plec.

Străbatem din nou punctul de control în drumul nostru spre locul în care ne conduce David și mă gândesc că voi trece din nou prin el, luându-mi arma și fugind din acest loc

unde am fost urmărită. De când eram mică. Primii mei pași, primele cuvinte, prima mea zi de școală, primul meu sărut.

Urmărită, atunci când Peter m-a atacat. Când facțiunea mea a fost pusă sub o simulare și transformată în armată. Atunci când părinții mei au murit.

Ce altceva au mai văzut?

Singurul lucru care mă oprește să plec este fotografia din buzunar. Nu pot să-i părăsesc pe acești oameni până când nu aflu cum au cunoscut-o pe mama.

David ne conduce prin sediu spre o zonă acoperită de covoare, cu plante în ghivece pe fiecare latură. Tapetul de pe pereți este vechi și îngălbenit, cojindu-se în colțuri. Îl urmăresc într-o încăpere mare, cu tavan înalt, podea de lemn și lumini care strălucesc galben-portocaliu. Există paturi de campanie aranjate în două rânduri și cuferे lângă ele pentru ceea ce am adus cu noi, cu ferestre mari cu perdele elegante pe partea cealaltă a încăperii. Când mă apropiesc de ele, văd că sunt uzate și deșirate pe margini.

David ne spune că această parte a sediului a fost un hotel, legat de aeroport printr-un tunel, iar că încăperea cu pricina a fost cândva o sală de bal. Din nou, cuvintele nu înseamnă nimic pentru mine, însă el nu pare să remarce acest lucru.

— Desigur, aici e un spațiu de cazare temporar. Când vă veți hotărî ce vreți să faceți, vă vom instala în altă parte, fie în acest sediu sau altundeva. Zoe se va asigura că aveți tot ce vă trebuie. Mă întorc mâine să văd ce faceți.

Mă uit la Tobias, care se plimbă încolo și înapoi în fața ferestrelor, rozându-și unghiile. Nu mi-am dat seama că are acest obicei. Poate că n-a fost niciodată suficient de tulburat să o fi făcut până acum.

Aș putea rămâne să-l consolez, dar am nevoie de răspunsuri în legătură cu mama și n-am de gând să mai aștept nicio clipă. Sunt sigură că, dintre toți, Tobias va înțelege. Îl urmez pe David în hol. Ieșind din încăpere, se reazemă de perete și se scarpină la ceafă.

— Bună, îi spun. Numele meu este Tris. Cred că ai cunoscut-o pe mama.

El tresare ușor, dar, în cele din urmă, îmi zâmbește. Îmi

încrucieșez brațele. Mă simt la fel ca atunci când Peter mi-a smuls prosopul în timpul inițierii mele pentru a fi răutăcios: expusă, stânjenită, furioasă. Poate că nu e cinstit să îndrept toate astea împotriva lui David, dar nu mă pot abține. El este conducătorul acestui sediu – al Biroului.

— Da, desigur, zice el. Te recunosc.

De unde? Camerele acelea înfiorătoare care mi-au urmărit fiecare mișcare? Strâng și mai tare brațele la piept.

— Bine.

Aștept o secundă, apoi spun:

— Trebuie să știi despre mama. Zoe mi-a dat o poză cu ea și tu stăteai exact lângă ea în acea fotografie, astfel încât îmi închipui că m-ai putea ajuta.

— A, zice el. Pot să văd poza?

O scot din buzunar și i-o dau. El o netezește cu buricele degetelor și, privind-o, afișează un zâmbet ciudat, de parcă ar mângâia-o cu ochii. Îmi schimb greutatea de pe un picior pe celălalt – am senzația că întrerup un moment intim.

— Ea a făcut cândva o excursie înapoi la noi, zice el. Înainte să devină mamă. Atunci am făcut fotografia.

— *Înapoi* la voi? întreb eu. Ea era una de-a voastră?

— Da, răspunde David simplu, de parcă n-ar fi un cuvânt care îmi schimbă întreaga lume. Ea provenea din acest loc. Am trimis-o în oraș când era tânără, pentru a rezolva o problemă cu experimentul.

— Deci ea știa, spun eu și vocea îmi tremură, dar nu știu de ce. Ea *știa* despre acest loc și despre ceea ce era dincolo de îngrăditură.

David pare încurcat, cu sprâncenele lui stufoase încruntate.

— Păi, da, desigur.

Tremurul îmi coboară în brațe, apoi în palme și, curând, întregul trup mi se înfioară, de parcă ar respinge un tip de otravă pe care l-am înghițit, iar otrava este cunoaștere. Cunoașterea acestui loc și a ecranelor sale și a tuturor minciunilor pe care mi-am construit viața.

— Ea știa că voi ne *urmăreați* în fiecare clipă... privind cum a *murit* ea și cum a murit tata și cum toți au început să se

omoare între ei! Și ați trimis pe cineva să o ajute, să mă ajute? Nu! Nu, tot ce-ai făcut a fost să iei notițe.

— Tris...

Încearcă să mă atingă, iar eu îi împing mâna.

— Nu-mi spune așa. N-ar fi trebuit să-mi cunoști numele. N-ar fi trebuit să știi nimic despre noi.

Tremurând, mă întorc în cameră.

* * *

Înăuntru, ceilalți și-au ales paturile și și-au pus lucrurile jos. Suntem doar noi aici, niciun intrus. Mă reazem de peretele de lângă ușă și îmi șterg palmele asudate de pantaloni.

Nimeni nu pare să se adapteze ca lumea. Peter e culcat cu fața la perete. Uriah și Christina stau jos unul lângă celălalt, purtând o conversație șoptită. Caleb își masează tâmplele cu buricele degetelor. Tobias încă se plimbă și își roade unghiile. Iar Cara e singură, trecându-și mâna peste față. Pentru prima dată de când o cunosc, pare supărată, iar armura Erudită i-a dispărut.

Mă așez jos, vizavi de ea.

— Nu arăți prea bine.

Părul ei, de obicei neted și prins în coc, este ciufulit. Se uită urât la mine.

— Drăguț din partea ta să mi-o spui.

— Îmi pare rău, zic. N-am vrut să sune așa.

— Știi, spune ea oftând. Sunt... sunt Erudită, știi tu.

Zâmbesc ușor.

— Da, știi.

— Ba nu, ripostează Cara, clătinând din cap.

— Doar asta sunt. Erudită. Și acum îmi spun că este rezultatul unui defect în genetica mea... și că facțiunile nu sunt decât o închisoare mentală pentru a ne ține sub control. Exact cum au zis Evelyn Johnson și cei fără facțiune.

Se oprește.

— Așadar, de ce să formăm grupul Loialilor? De ce ne-am bătut capul să venim aici?

Nu mi-am dat seama cât de fidelă era deja Cara ideii de a fi o Loială – față de sistemul de facțiuni, față de fondatorii noștri. Pentru mine era doar o identitate temporară, puternică, fiindcă mă putea scoate din oraș. Pentru ea, atașamentul trebuie să fi fost mult mai profund.

— Tot e bine c-am venit aici, îi spun. Am descoperit adevărul. Nu e valabil și pentru tine?

— Ba sigur că este, șoptește Cara. Însă înseamnă că îmi trebuie alte cuvinte pentru ceea ce sunt.

Imediat după moartea mamei, m-am ținut strâns de Divergența mea, de parcă ar fi fost un colac de salvare. Aveam nevoie de acel cuvânt pentru a-mi spune cine eram când în jurul meu totul se prăbușea. Dar acum mă întreb dacă-mi mai trebuie, dacă noi vom mai avea vreodată cu adevărat *nevoie* de aceste cuvinte: „Neînfricat”, „Erudit”, „Divergent”, „Loial”, sau dacă putem să fim doar prieteni sau iubiți sau frați, definiți de alegerile pe care le facem și de iubirea și loialitatea care ne leagă.

— Mai bine vezi ce face el, zice Cara, dând din cap spre Tobias.

Traversez sala și mă opresc în fața ferestrelor pentru a observa partea vizibilă a sediului, care e formată din aceeași sticlă și același oțel, aceleași trotuar, iarbă și garduri. Când mă vede, vine lângă mine.

— Ești bine? îl întreb.

— Da.

Se așază pe pervazul ferestrei, cu fața la mine, astfel încât ochii noștri sunt la același nivel.

— Adică, nu, nu chiar. Chiar acum mă gândesc la cât de lipsit de sens a fost totul. Sistemul de facțiuni, vreau să zic.

Își freacă ceafa și mă întreb dacă se gândește la tatuajele de pe spate.

— Am pus tot ce-am avut în asta. Cu toții. Chiar dacă nu ne-am dat seama că o făceam.

— La asta te gândești?

Ridic din sprâncene.

— Tobias, ne-au *urmărit*. Tot ce s-a întâmplat, tot ce-am făcut. N-au intervenit, ci doar ne-au invadat intimitatea. În

mod constant.

Își freacă tâmplele cu buricele degetelor.

— Așa cred, totuși, nu asta mă deranjează pe mine.

Probabil că i-am oferit o privire plină de neîncredere fără să fi vrut, întrucât clatină din cap.

— Tris, am lucrat în camera de control a Neînfricaților. Existau camere pretutindeni, permanent. Am încercat să te avertizez că oamenii te urmăreau în timpul inițierii, îți amintești?

Îmi amintesc ochii lui privind de la tavan spre colțuri. Avertismentele lui codate, sâsâite printre dinți. Nu mi-am dat niciodată seama că mă avertiza în legătură cu camerele – nu mi-a trecut niciodată prin minte, până acum.

— Cândva mă deranja și pe mine, mi-a zis el, dar am trecut peste asta cu mult timp în urmă. Mereu am gândit că eram pe cont propriu, iar acum se dovedește că am avut dreptate – ne-au lăsat singuri. Exact așa stau lucrurile.

— Bănuiesc că nu accept asta, spun eu. Dacă vezi pe cineva la ananghie, ar trebui să-l ajuți. Chiar dacă e vorba de-un experiment sau nu. Și... Dumnezeu!

Mă crispez.

— Toate lucrurile pe care le-au văzut.

El îmi zâmbeste ușor.

— Ce e? vreau eu să știu.

— Mă gândeam la câteva dintre lucrurile pe care le-au văzut, spune el, punându-și mâna pe talia mea.

Mă uit urât la el, preț de o clipă, dar nu pot continua, nu cu el zâmbind în felul acesta. Fără să știu că încercă să mă facă să mă simt mai bine. Zâmbesc și eu puțin.

Mă așez lângă el pe pervaz, cu palmele așezate sub pulpe.

— Vezi tu, Biroul care a creat facțiunile nu e cu mult mai diferit decât ce am crezut noi că s-a întâmplat: cu mult timp în urmă, un grup de oameni a hotărât că sistemul de facțiuni ar fi cel mai bun mod de viață – sau modalitatea de a face oamenii să trăiască cele mai bune vieți posibil.

La început nu îmi răspunde, ci își mușcă buzele și privește la picioarele noastre, așa cum stau alături pe podea, vârful picioarelor mele de-abia atingând podeaua.

— Asta ajută, de fapt, zice el, însă există atât de multă minciună, încât e greu să-mi închipui care a fost adevărul, ce a fost real, ce contează.

Îl iau de mână, strecurându-mi degetele între ale lui. El își lipește fruntea de a mea.

Mă trezesc gândind *Mulțumesc, Doamne, pentru asta*, și apoi înțeleg de ce este preocupat. Ce-ar fi dacă Dumnezeuul părinților mei, întregul lor sistem de credință, este doar ceva inventat de o mână de oameni de știință pentru a ne ține sub control? Și nu doar credințele lor legate de Dumnezeu și despre ce altceva mai este acolo, ci și despre bine și rău, despre altruism? Trebuie ca toate aceste lucruri să se schimbe fiindcă știm cum a fost făcută lumea noastră?

Nu știu.

Gândul reverberează în mine. Așa că îl sărut – lent, încât să-i simt căldura gurii și apăsarea blândă și respirația în timp ce ne desprindem.

— Cum se face, întreb eu, că ne găsim mereu înconjurați de oameni?

— Nu știu, zice el. Poate fiindcă suntem proști.

Râd, și râsul, nu lumina, este cel care alungă întunericul care se acumula în mine, care îmi amintește că încă trăiesc, fie și în acest loc bizar, unde tot ce am știut vreodată se năruie. Știu câteva lucruri – știu că nu sunt singură, că am prieteni, că iubesc. Știu de unde vin. Știu că nu vreau să mor, iar pentru mine asta înseamnă ceva – mai mult decât aș fi putut să spun cu câteva săptămâni în urmă.

* * *

La ceas de seară ne împingem paturile ceva mai aproape și ne privim în ochi în momentele de dinainte de a adormi. Când în cele din urmă el adoarme, degetele noastre sunt împletite în spațiul dintre paturi.

Zâmbesc ușor și mă las și eu pradă somnului.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

TOBIAS

SOARELE ÎNCĂ nu a apus complet când adormim, dar mă trezesc după câteva ore, la miezul nopții, având mintea mult prea preocupată pentru a mă putea odihni, ticsită de gânduri, întrebări și îndoieli. Tris a dat drumul mai devreme mâinii mele, iar degetele ei ating acum podeaua. E tolănită pe saltea și părul îi acoperă ochii.

Îmi vâr picioarele în pantofi și ies pe culoar, șireturile biciuind mochetele. Sunt atât de obișnuit cu sediul Neînfricaților, încât nu mă aștept ca podelele de lemn de sub mine să scârțâie – eu sunt obișnuit cu hârșăitul și ecoul pietrelor și cu mugetul și pulsația apei din prăpastie.

La o săptămână după inițierea mea, Amar – îngrijorat că deveneam extrem de izolat și de obsesiv – m-a invitat să mă alătur unor Neînfricați mai mari la un joc de Provocări. Pentru provocarea mea, ne-am întors la Carieră ca să-mi fac primul tatuaj, peticul de flăcări Neînfricate care îmi acoperă cutia toracică. A fost agonizant. Am savurat fiecare secundă.

Ajung la capătul culoarului și mă trezesc într-un atrium, înconjurat de mirosul de pământ umed. Pretutindeni sunt plante și copaci suspendați în apă, în același fel în care erau și în serele din Prietenie. În mijlocul încăperii se află un copac într-un rezervor de apă imens, ridicat foarte sus deasupra podelei, astfel încât pot vedea încâlceala de rădăcini de dedesubt, ciudat de umane, precum nervii.

— Nu ești la fel de vigilent pe cât erai cândva, spune Amar în spatele meu. Te-am urmărit până aici tocmai din holul central al hotelului.

— Ce vrei?

Lovesc rezervorul cu încheieturile degetelor, stârnind cercuri în apă.

— Mă gândeam că dorești să-ți explic de ce nu sunt mort, spune el.

— M-am gândit la asta, spun eu. Nu ne-au lăsat niciodată să-ți vedem trupul. N-ar fi atât de greu să înscenezi o moarte dacă nu arăți trupul.

— Se pare că ai deslușit misterul.

Amar își împreunează mâinile.

— Ei bine, atunci am să plec, dacă nu ești curios...

Îmi încrucișez brațele la piept.

Amar își trece o mână prin părul negru, legându-și-l la spate cu un elastic cauciucat.

— Mi-au înscenat moartea fiindcă eram Divergent, iar Jeanine începuse să omoare Divergenții. Au încercat să salveze cât de mulți oameni au putut înainte ca ea să ajungă la ei, dar a fost dificil, întrucât ea era mereu cu un pas înaintea tuturor.

— Mai sunt și alții? întreb eu.

— Câțiva, îmi răspunde.

— Vreunul numit Prior?

Amar clatină din cap.

— Nu, din păcate, Natalie Prior chiar a murit. Ea a fost cea care m-a ajutat să ies. Și l-a mai ajutat și pe celălalt tip... George Wu. Îl cunoști? Patrulează acum, altminteri ar fi venit cu mine să vă luăm. Sora lui e încă în oraș.

Numele îmi face stomacul ghem.

— O, Doamne, spun, după care mă sprijin de rezervor.

— Ce e? Îl cunoști?

Clatin din cap.

Nu-mi pot imagina asta. S-au scurs doar câteva ore între moartea lui Tori și sosirea noastră. Într-o zi normală, câteva ore înseamnă multe verificări ale ceasului, mult timp de pierdut. Dar ieri, câteva ore au impus o barieră impenetrabilă între Tori și fratele ei.

— Tori e sora lui, spun eu. A încercat să iasă cu noi din oraș.

— A încercat, repetă Amar. Ah! Uau. Asta-i...

Amândoi rămânem tăcuți o vreme. George nu va putea niciodată să se reunească cu sora lui, iar ea a murit crezând că el fusese omorât de Jeanine. Nu mai poți rosti nimic – cel puțin, nu ceva care să merite să fie rostit.

Acum că ochii mei s-au obișnuit cu lumina, observ că plantele din această încăpere au fost alese pentru frumusețe, nu pentru caracterul lor practic – flori și iederă și mănunchiuri de frunze purpurii și roșii. Singurele flori pe care le-am văzut vreodată sunt cele sălbatice sau inflorescențele merilor din grădinile Prieteniei. Acestea sunt mult mai extravagante decât acelea, vibrante și complexe, petale împăturite în petale. Orice ar fi acest loc, nu are nevoie să fie la fel de pragmatic precum orașul nostru.

— Femeia care ți-a găsit trupul, spun eu. Ea doar... mințea în legătură cu asta?

— Nu poți avea încredere în oameni să mintă coerent, spune el, ridicând din sprâncene. Nu m-am gândit niciodată că aş spune asta, dar, oricum, e adevărat. Ea a fost resetată, amintirile ei au fost modificate astfel încât să mă includă pe mine aruncându-mă de pe Turlă, iar cadavrul nu era al meu. Dar lucrurile erau și-așa agitate ca oamenii să-și mai dea seama de asta.

— A fost resetată. Vrei să spui, cu serul Abnegației?

— Noi îl numim „serul memoriei”, de vreme ce, tehnic vorbind, nu aparține Abnegației, dar, da, acela e.

Mai devreme eram furios pe el. Nu știu sigur de ce. Poate că eram furios din cauză că lumea a devenit un loc atât de complicat, că n-am știut niciodată măcar o frântură de adevăr în această privință. Sau că mi-am permis să jelesc o persoană care nu a murit cu adevărat, la fel cum mi-am jelit mama în toți acei ani în care crezusem că murise. Să păcălești pe cineva să jelească e unul dintre cele mai crude trucuri pe care le poate face cineva, iar eu am pățit-o de două ori.

Dar, în timp ce-l privesc, furia mi se risipește, precum marea care se retrage. Iar în locul furiei mele se află prietenul și instructorul meu de inițiere, din nou în viață.

Rânjesc.

— Așadar, ești în viață, spun eu.

— Mai important, zice el, arătând cu degetul spre mine, tu nu mai ești supărat în legătură cu asta.

Mă ia de mână și mă strânge într-o îmbrățișare puternică,

lovindu-mă cu palma pe spate. Încerc să-i întorc entuziasmul, dar nu vine din proprie inițiativă – când ne despărțim, îmi simt chipul cald. Și, judecând după felul în care izbucnește în hohote de râs, e și roșu.

— Odată Bătos, mereu Bătos, spune el.

— Mă rog, zic eu. Așadar, îți place aici?

Amar ridică din umeri.

— Nu prea am de-ales, dar, da, îmi place. Lucrez la pază, evident, de vreme ce asta am fost învățat să fac. Ne-ar plăcea să beneficiem de compania ta, dar bănuiesc că ești probabil mult prea bun pentru așa ceva.

— Deocamdată nu m-am hotărât dacă voi rămâne aici, spun. Dar, mulțumesc, cred.

— Nu există niciun loc mai bun decât aici. Toate celelalte orașe – acolo locuiesc cei mai mulți oameni, în acele zone imense, metropolitane, precum orașul nostru – sunt mizerabile și periculoase, dacă nu cunoști oamenii care trebuie. Aici măcar ai apă curată, mâncare și siguranță.

Îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul și nu mă simt în largul meu. Nu vreau să mă gândesc ce o să fac, dacă voi rămâne aici, transformând acest sediu în căminul meu. Deja mă simt prins în capcană de propria-mi dezamăgire. Nu la asta m-am gândit când am fugit de părinții mei și de amintirile rele pe care mi le-au oferit. Totuși, nu vreau să tulbur pacea cu Amar, acum că în sfârșit mi-am recăpătat prietenul, așa că spun doar:

— Am să mă mai gândesc la asta.

— Ascultă, mai trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Ce anume? A mai înviat careva?

— Nu e o înviere propriu-zisă dacă n-am fost mort niciodată, nu-i așa? spune Amar, clătinând din cap. Nu, este vorba despre oraș. Cineva a auzit asta în camera de control – procesul lui Marcus este programat pentru mâine-dimineață.

Știam că avea să urmeze – știam că Evelyn avea să-l păstreze pentru final, să savureze fiecare moment în timp ce îl privea zvârcolindu-se sub serul adevărului, ca și când ar fi fost ultima ei masă. Nu mi-am dat seama că, dacă voiam, aveam șansa să-l urmăresc. M-am gândit că în sfârșit

scăpasem de ei, de ei toți, o dată pentru totdeauna.

— Aha, e tot ceea ce pot să rostesc.

Încă mă simt amețit și confuz când mă întorc în dormitor mai târziu și mă sui în pat. Nu știu ce am de gând să fac.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

TRIS

MĂ TREZESC CHIAR ÎNAINTE de răsărit. Ceilalți dorm liniștiți – Tobias cu brațul peste ochi, deși e încălzit, de parcă s-ar fi trezit și s-ar fi plimbat în toiul nopții. Christina și-a tras perna peste cap. Rămân întinsă timp de câteva minute, descoperind modele pe tavan, apoi mă încălț și îmi trec degetele prin păr pentru a-l netezi.

Holurile din sediu sunt pustii, cu excepția câtorva soldați ici și colo. Presupun că tocmai și-au încheiat tura de noapte, deoarece sunt aplecați deasupra ecranelor, cu bărbiile proptite pe palme, sau sprijiniți în mături, amintindu-și cu greu că trebuie să folosească obiectul respectiv. Îmi vâr mâinile în buzunare și urmez indicatoarele către intrare. Vreau să mă uit mai bine la sculptura pe care am văzut-o ieri.

Oricine o fi fost cel care a construit acest loc, probabil că a iubit lumina. Există sticlă în arcadele fiecărui tavan de pe holuri și de-a lungul tuturor pereților mai joși. Chiar și acum, când încă nu s-a luminat bine de ziuă, există suficientă lumină.

Caut în buzunarul de la spate insigna pe care mi-a dat-o Zoe la cina de ieri-seară și trec de controlul de securitate ținând-o în mână. Apoi văd sculptura la câteva sute de metri distanță de ușa pe care am intrat ieri, mohorâtă, masivă și misterioasă, aidoma unei entități vii.

E o bucată mare de piatră neagră, pătrătoasă și aspră, ca stâncile de pe fundul prăpastiei. E străbătută drept pe mijloc de o crăpătură largă, iar spre margini există fâșii de rocă de culoare mai deschisă. Deasupra pietrei e suspendat un rezervor de sticlă de aceleași dimensiuni, plin cu apă. În centrul rezervorului este plasată o sursă de lumină, care strălucește prin apă, refractându-se pe măsură ce face văturele. Aud un zgomot slab, o picătură de apă lovind

piatra. Provine de la un mic tub care trece prin mijlocul rezervorului. La început am impresia că rezervorul pur și simplu curge, însă cade o altă picătură, apoi o a treia, și o a patra, la același interval de timp. Picăturile sunt colectate și apoi dispar printr-un canal îngust, săpat în piatră. Probabil că efectul este intenționat.

— Salut!

Zoe se află de cealaltă parte a sculpturii.

— Îmi pare rău, tocmai eram pe punctul de a merge în dormitor în căutarea ta, apoi te-am văzut îndreptându-te înapoi și mă întrebam dacă nu cumva te-ai rătăcit.

— Nu, nu m-am rătăcit, îi răspund eu. Aici intenționez să ajung.

— Aha!

Vine lângă mine și își încrucișează brațele la piept. E aproape la fel de înaltă ca mine, însă ea stă mai dreaptă, astfel încât pare mai înaltă.

— Da, e cam ciudată, nu găsești?

În timp ce vorbește, eu îi privesc pistruii de pe obraji, mici puncte asemănătoare razelor de soare strecurate prin frunzișul des.

— Semnifică ceva?

— Este simbolul Biroului de Asistență Genetică, răspunde ea. Bucata de piatră e problema cu care ne confruntăm. Rezervorul de apă reprezintă potențialul nostru de a îndrepta această problemă. Iar picătura de apă este ceea ce, de fapt, suntem capabili să facem în orice moment.

Nu mă pot abține – izbucnesc în râs.

— Nu prea încurajator, nu-i așa?

Ea zâmbește.

— E una dintre modalitățile în care o poți privi. Eu prefer să o privesc altfel – adică, dacă suntem suficient de constanți, cu timpul chiar și niște picături de apă pot schimba piatra. Iar ea nu va mai reveni niciodată la forma inițială.

Îmi arată centrul pietrei, unde există o mică adâncitură, care seamănă cu un bol nu foarte adânc săpat în piatră.

— De pildă, asta n-a fost acolo când au instalat sculptura.

Încuviințez și privesc următoarea picătură căzând. Cu toate că sunt precaută în ceea ce privește Biroul și toți oamenii de aici, simt cum mă străbate un fior de speranță. Este un simbol practic, comunicând atitudinea răbdătoare care le-a permis oamenilor de aici să rămână atât de mult timp, urmărind și așteptând. Însă trebuie să întreb:

— N-ar fi mai eficient să dați drumul la întregul rezervor deodată?

Îmi imaginez valul de apă ciocnindu-se cu stânca și revărsându-se peste podeaua de gresie, adunându-se în jurul pantofilor mei. Când încerci să faci ceva punct cu punct, în cele din urmă lucrurile se vor rezolva cu timpul, însă am impresia că atunci când consideri că există cu adevărat o problemă, faci tot ce-ți stă în puteri, întrucât nu te poți abține.

— Pe moment, răspunde ea. Însă atunci n-am mai avea apă să facem și altceva, iar deteriorarea genetică nu este genul de problemă care să poată fi rezolvată cu o singură încărcătură mare.

— Înțeleg asta. Mă întreb dacă e un lucru bun să te resemnezi, acceptând pași mici, când ai putea face unii mari.

— Cum ar fi?

Ridic din umeri.

— Nu prea știu. Dar merită să te gândești la asta.

— Destul de corect.

— Așadar... spuneai că mă căutai? o întreb. De ce?

— A, da!

Zoe se lovește cu mâna peste frunte.

— Uitam de asta. David m-a rugat să te găsesc și să te duc la laboratoare. Acolo există ceva ce i-a aparținut mamei tale.

— Mamei mele?

Vocea mea pare strangulată și pițigăiată. Mă conduce din nou spre punctul de control.

— Te avertizez că s-ar putea ca oamenii să se zgâiască la tine, îmi spune Zoe în timp ce trecem prin scannerul de securitate.

Acum, pe coridoare, există mai mulți oameni decât erau mai devreme – probabil că e timpul să-și înceapă lucrul.

— Chipul tău este unul cunoscut aici. Oamenii de la Birou urmăresc adesea ecranele, iar în ultimele luni ai fost implicată în o mulțime de lucruri interesante. Mulți dintre cei tineri consideră că ești de-a dreptul o eroină.

— A, bine, spun eu, simțind un gust acru în gură. Eroismul este lucrul asupra căruia m-am concentrat. Adică, vezi tu, am încercat să nu mor.

Zoe se oprește.

— Îmi pare rău. Intenția mea nu a fost să mă amuz pe seama evenimentelor prin care ai trecut.

Încă nu mă simt în largul meu gândindu-mă că toată lumea ne-a urmărit, ca și cum aș avea nevoie să mă ascund undeva unde să nu mai pot fi văzută. Însă Zoe nu prea are ce face în legătură cu asta, așa că nu mai spun nimic.

Cea mai mare parte dintre oamenii care trec pe holuri sunt îmbrăcați în variante ale aceleiași uniforme – aceasta există în nuanțe de bleumarin sau verde-închis, iar unii dintre ei poartă jachetele, combinezoanele sau hanoracele deschise, lăsând să se vadă tricouri într-o largă paletă de culori, unele având imprimeuri.

— Culorile uniformelor semnifică ceva? o întreb pe Zoe.

— Da. Bleumarinul înseamnă oameni de știință sau cercetători, iar verdele înseamnă personalul ajutor – ei se ocupă de întreținere, de buna funcționare a lucrurilor, chestii din astea.

— Deci sunt asemenea celor fără facțiune.

— Ba nu, zice ea. Nu. Dinamica e diferită aici – toată lumea face tot ce poate pentru a sprijini misiunea. Fiecare este prețuit și este important.

Avea dreptate: oamenii chiar se zgâiesc la mine. Cei mai mulți pur și simplu mă privesc puțin cam prea mult, dar unii mă arată cu degetul și chiar îmi rostesc numele, de parcă le-ar aparține. Asta mă face să mă simt țintuită locului, ca și cum n-aș putea să mă mai mișc în direcția în care doresc.

— O mulțime dintre cei din personalul ajutor au fost cândva implicați în experimentul din Indianapolis – un alt oraș, nu departe de-aici, zice Zoe. Însă, pentru ei, tranziția a fost mai ușoară decât va fi pentru voi – Indianapolis nu are

componentele comportamentale ale orașului vostru.

Ea tace o clipă, după care continuă.

— Facțiunile, vreau să spun. După câteva generații, când orașul vostru nu s-a dezbinat singur cum au făcut-o celelalte orașe, Biroul a implementat componentele facțiunii în orașele mai noi – Saint Louis, Detroit și Minneapolis –, utilizând experimentul relativ nou din Indianapolis drept grup de control. Biroul și-a plasat întotdeauna experimentele în Vestul Mijlociu, deoarece acolo există mai mult spațiu între zonele urbane. În est, totul e mai aproape.

— Carevasăzică, în Indianapolis voi doar... le-ați corectat genele și i-ați înghesuit prin vreun oraș? Fără facțiuni?

— Ei aveau un sistem complex de reguli, dar... da, cam asta e ceea ce s-a întâmplat.

— Și n-a funcționat foarte bine?

— Nu.

Ea strânge din buze.

— Oamenii deteriorați genetic, care au fost condiționați de suferință și nu sunt învățați să trăiască într-un mod diferit, așa după cum i-ar fi învățat facțiunile, sunt foarte distructivi. Experimentul a eșuat rapid – în decursul a trei generații. Chicago – orașul tău – și celelalte orașe care au facțiuni s-au descurcat mult mai bine.

Chicago. E atât de ciudat să ai un nume pentru un loc care pentru mine a fost întotdeauna doar acasă. Face ca orașul să pară mai mic în mintea mea.

— Așadar, voi faceți de ceva timp treaba asta, îi spun eu.

— Da, a trecut ceva timp. Biroul este diferit față de cea mai mare parte a agențiilor guvernamentale, din cauza naturii concentrate a muncii noastre și a așezării noastre izolate și oarecum îndepărtate. Noi transmitem copiilor noștri cunoștințele și scopul, în loc să ne bazăm pe numiri sau angajări. Am fost pregătită întreaga mea viață pentru ceea ce fac acum.

Prin ferestrele numeroase văd un vehicul ciudat – are formă de pasăre, cu două structuri sub formă de aripi și un vârf ascuțit, însă are roți, exact ca o mașină.

— Asta e pentru călătoriile aeriene? întreb, arătând spre

vehicul.

— Da, îmi spune ea zâmbind. E un avion. Poate că vom putea să vă urcăm într-unul cândva, dacă n-o să vi se pară prea *înfricoșător*.

Nu reacționez la jocul de cuvinte. Nu prea pot să uit modul în care m-a recunoscut pe loc.

David stă lângă una dintre ușile din față. Când ne observă, ne face din mână.

— Bună, Tris, spune el. Zoe, îți mulțumesc c-ai adus-o aici.

— Cu plăcere, domnule, zice Zoe. Atunci, vă las. Am multe de făcut.

Îmi zâmbește, apoi se îndepărtează. Nu vreau să plece – acum că a plecat, am rămas cu David și cu amintirea felului în care am țipat ieri la el. El nu spune nimic legat de asta. Își scanează cartela în senzorul ușii pentru a o deschide.

Încăperea de dincolo de ușă este un birou fără ferestre. Un tânăr, poate de vârsta lui Tobias, stă așezat la un birou, iar în partea cealaltă a încăperii există un birou neocupat. Când intrăm, tânărul își ridică privirea, apoi tastează ceva pe ecranul computerului și se ridică în picioare.

— Bună ziua, domnule, spune el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Matthew. Unde e supraveghetorul tău? întrebă David.

— S-a dus să ia niște mâncare de la cantină, zice Matthew.

— Ei bine, poate că poți tu să mă ajuți. Am nevoie să-mi încarci dosarul lui Natalie Wright pe un ecran portabil. Poți să faci asta?

Wright? gândesc eu. Oare ăsta o fi fost adevărul nume de familie al mamei mele?

— Desigur, spune Matthew, și se așază iar.

Tastează ceva la computer și scoate o serie de documente, dar nu sunt suficient de aproape pentru a le putea vedea.

— Bine, mai rămâne doar să se transfere. Probabil că tu ești Beatrice, fiica lui Natalie.

Își proptește bărbia în podul palmei și mă privește cu un ochi critic. Ochii lui sunt atât de închiși la culoare, încât par negri, și sunt ușor oblici. Nu pare impresionat sau surprins să mă vadă.

— Nu prea semeni cu ea.

— Tris, spun eu automat.

Dar mi se pare reconfortant că el nu-mi cunoaște porecla – asta înseamnă, probabil, că nu-și petrece tot timpul zgâindu-se la ecrane, ca și cum viețile noastre în oraș ar fi o distracție pentru el.

— Și da, știu că nu semănăm.

David trage un scaun, lăsându-l să scârțâie pe gresie, și apoi îl bate cu mâna.

— Stai jos! Am să-ți dau un ecran cu toate fișierele lui Natalie, astfel încât tu și fratele tău să le puteți citi, însă, în timp ce se încarcă, aș putea la fel de bine să-ți spun povestea.

Mă așez pe marginea scaunului, iar el se așază la biroul supraveghetorului lui Matthew, răsucind pe metalul tăbliei acestuia o ceașcă de cafea pe jumătate goală.

— Dă-mi voie să încep prin a spune că mama ta a fost o descoperire fantastică. Am localizat-o aproape din întâmplare în interiorul lumii deteriorate, iar genele ei erau aproape perfecte.

David radiază.

— Am scos-o dintr-o situație neplăcută și am adus-o aici, unde a petrecut mai mulți ani, însă apoi ne-am confruntat cu o criză în interiorul zidului orașului vostru, iar ea s-a oferit voluntară pentru a fi plasată acolo în scopul rezolvării acesteia. Însă sunt convins că deja știi lucrurile astea.

Preț de câteva secunde, tot ce pot să fac este să clipesc spre el. Mama a venit din afara acestui loc? De unde?

Din nou mă cuprinde gândul că ea s-a plimbat pe aceste holuri, că a privit orașul pe ecranele din camera de control. Oare a stat pe acest scaun? Oare picioarele ei au atins aceste plăci de gresie? Brusc, am senzația că există semne invizibile ale mamei mele pretutindeni, pe toți pereții și toate mânerele și toți stâlpii.

Strâng marginea scaunului și încerc să-mi organizez gândurile, astfel încât să-i pot adresa o întrebare.

— Nu, nu știu, recunosc eu. Ce criză?

— Reprezentatul Erudiților tocmai începuse să-i omoare pe

Divergenți, desigur, spune el. Individul se numea Nor... Norman?

— Norton, spune Matthew. Predecesorul lui Jeanine. Se pare că el i-a transmis ideea de a-i omorî pe Divergenți, chiar înainte de a face o criză de inimă.

— Mulțumesc. În fine, am trimis-o pe Natalie să investigheze situația și să împiedice asasinatele. Desigur, n-am visat niciodată că ea avea să rămână acolo atât de mult timp, dar ne-a fost de folos – nu ne gândiserăm niciodată să avem un om al nostru acolo, iar ea putea face multe lucruri importante pentru noi. Precum și să-și clădească o viață, ceea ce, evident, te include și pe tine.

Mă încrunt.

— Dar Divergenții continuau să fie omorâți atunci când eu eram novice.

— Tu nu știi decât despre cei care au murit, îmi spune David. Nu și despre cei care n-au murit. Unii dintre ei sunt aici, în acest sediu. Cred că l-ai întâlnit pe Amar mai devreme? El e unul dintre ei. Unii dintre Divergenții salvați aveau nevoie să se distanțeze de experimentul vostru – era prea dur pentru ei să-i urmărească pe oamenii pe care îi iubiseră și îi cunoscuseră cândva continuându-și viețile, astfel încât au fost pregătiți pentru a se integra în viața de dincolo de Birou. Însă, da, mama ta a făcut o muncă deosebit de importantă.

De asemenea, a spus câteva minciuni și foarte puține adevăruri. Mă întreb dacă tata știa cine era ea, de unde era ea de fapt. La urma urmelor, el era un conducător al Abnegației, și, în consecință, unul dintre păstrătorii adevărului. Brusc, mă cuprinde un gând cumplit: ce-ar fi dacă ea s-a căsătorit cu el numai pentru că așa trebuia să procedeze, ca parte a misiunii ei în oraș? Ce-ar fi dacă întreaga lor relație a fost o prefăcătorie?

— Deci ea n-a fost, de fapt, născută Neînfricată, spun eu în timp ce fac ordine printre minciunile care probabil că au existat.

— Când a intrat prima dată în oraș, era Neînfricată, deoarece avea deja tatuaje și ar fi fost greu să le explice asta

băştinaşilor. Avea şaisprezece ani, însă am spus că avea cincisprezece, astfel încât să aibă ceva timp să se adapteze. Intenţia noastră în ceea ce o priveşte era...

El ridică din umeri.

— Ei bine, ar trebui să-i citeşti dosarul. N-ar fi corect faţă de perspectiva unei tinere de şaisprezece ani s-o fac eu.

Ca şi când ar fi aşteptat acel semnal, Matthew deschide un sertar şi scoate o bucată de sticlă, mică şi plată. Tastează pe ea cu un deget şi acolo apare o imagine. Este unul dintre documentele care s-a deschis pe computerul său. Îmi oferă mie tableta. E mai solidă decât mă aşteptam să fie, dură şi puternică.

— Nu-ţi face griji, practic este indestructibilă, îmi spune David. Sunt sigur că vrei să te întorci la prietenii tăi. Matthew, vrei, te rog, să o conduci înapoi la hotel pe domnişoara Prior? Trebuie să mă ocup de nişte lucruri.

— Şi eu nu? întreabă Matthew, după care îmi face cu ochiul. Glumeam, domnule. O conduc.

— Îţi mulţumesc, îi spun lui David, înainte să iasă pe uşă.

— Pentru puţin, răspunde el. Să-mi dai de ştire dacă ai întrebări.

— Gata? mă întreabă Matthew.

E înalt, poate de aceeaşi înălţime cu Caleb, iar părul lui negru este ciufulit artistic în faţă, de parcă ar fi petrecut o mulţime de timp să-i dea aspectul de proaspăt coborât din pat. Sub uniforma bleumarin poartă un tricou negru, simplu, şi un şnur negru în jurul gâtului, care se ridică peste mărul lui Adam atunci când înhite.

Ies cu el din micul birou şi mergem pe culoar. Mulţimea care adineauri era prezentă s-a mai rărit. Probabil că s-au apucat de lucru sau iau micul dejun. În acest loc se desfăşoară vieţi, oamenii dorm şi mănâncă şi lucrează, nasc copii, îşi alcătuiesc familii şi apoi mor. Acesta este locul căruia cândva mama mea îi spunea „acasă”.

— Mă întreb cât mai ai până să cedezi, îmi spune el. După descoperirile pe care le-ai făcut, toate deodată.

— N-am de gând să cedez, îi spun, simţindu-mă în defensivă.

Deja am făcut-o, mă gândesc eu, dar nu vreau s-o recunosc.

Matthew ridică din umeri.

— Eu aş face-o. Dar ai dreptate.

În faţă văd o plăcuţă pe care scrie INTRARE HOTEL. Strâng tableta la piept, nerăbdătoare să ajung înapoi în dormitor şi să-i povestesc lui Tobias despre mama.

— Ascultă, unul dintre lucrurile pe care eu şi supraveghetorul meu le facem este testarea genetică, zice Matthew. Mă întrebam dacă tu şi tipul celălalt – fiul lui Marcus Eaton – aţi vrea să veniţi, astfel încât să vă pot testa genele.

— De ce?

— Din curiozitate, spune el, ridicând din umeri. Până acum n-am mai testat genele cuiva din ultima generaţie a experimentului, iar manifestările anumitor lucruri sunt puţin cam... ciudate la tine şi Tobias.

Ridic din sprâncene.

— Tu, de exemplu, ai dat dovadă de o rezistenţă extraordinară la ser – cei mai mulţi dintre Divergenţi nu sunt capabili să reziste serurilor aşa cum o faci tu. Iar Tobias poate rezista simulărilor, însă el nu prezintă unele dintre caracteristicile pe care ne-am aşteptat să le aibă Divergenţii, îţi pot explica mai târziu, cu lux de amănunte.

Ezit, nefiind sigură dacă vreau să-mi văd genele, sau pe ale lui Tobias, sau să le comparăm, de parcă ar conta. Dar expresia lui Matthew e una de nerăbdare, aproape ca a unui copil, şi îi înţeleg curiozitatea.

— O să-l întreb dacă are chef, îi spun. Însă eu sunt dispusă. Când?

— E bine în dimineaţa asta? mă întreabă el. Pot să vin să te iau în aproximativ o oră. Oricum nu ai voie să intri în laboratoare fără mine.

Încuviinţez. Mă simt brusc încântată să aflu mai multe despre genele mele, ceea ce îmi dă aceeaşi senzaţie precum cititul jurnalului mamei: o voi putea recupera parţial.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

TOBIAS

E CIUDAT SĂ VEZI cum arată dimineața oamenii pe care nu îi cunoști prea bine, cu ochi somnoroși și cu încrețituri lăsate de pernă pe obraji; să afli că, de exemplu, Christina este veselă dimineața, că Peter se trezește cu părul perfect drept, iar Cara comunică printr-o serie de mormăieli, îndreptându-se, centimetru cu centimetru, către cafea.

Primul lucru pe care îl fac este să mă spăl și să mă schimb în hainele pe care ei ni le-au oferit, care nu sunt cu mult diferite de hainele cu care sunt obișnuit, însă toate culorile sunt amestecate, ca și când nu ar însemna nimic pentru cei de aici, ceea ce, probabil, e adevărat. Eu port o cămașă neagră și jeanși albaștri, încercând să mă conving că e normal, că mă simt normal, că mă adaptez.

Procesul tatălui meu are loc azi. Încă nu m-am hotărât dacă am să-l urmăresc sau nu.

Când mă întorc, Tris e deja îmbrăcată, stând cocoțată pe marginea unuia dintre paturile de campanie, dând senzația că e gata s-o taie din loc în orice clipă. Exact ca Evelyn.

Înșfac o brioșă de pe tava cu micul dejun ce ne-a fost adusă și mă așez în fața ei.

— Bună dimineața. Te-ai trezit devreme.

— Da, spune ea, întinzându-și piciorul astfel încât să și-l proptească între gleznelor mele. Zoe m-a găsit azi-dimineață la sculptura aceea imensă. David avea ceva să-mi arate.

Ridică ecranul de sticlă care se află lângă ea pe pat. Luminează când îl atinge, arătând un document.

— Este dosarul mamei mele. A scris un jurnal – unul mic, din câte văd, dar e bine și așa.

Își schimbă poziția, de parcă nu se simte în largul ei.

— Nu am citit prea mult din el.

— Atunci, zic eu, de ce nu-l citești?

— Nu știu.

Îl pune jos, iar ecranul se închide automat.

— Cred că mi-e teamă.

Copiii din Abnegație rareori își cunosc părinții în vreo formă care să semnifice cu adevărat ceva, întrucât părinții din Abnegație nu se dezvăluie niciodată așa cum o fac ceilalți părinți când copiii lor ajung la o anumită vârstă. Ei se ascund în spatele armurii formate din haine gri și fapte altruiste, convinși fiind că a împărtăși înseamnă a te autocomplace. Acest dosar nu îi va permite lui Tris doar să recupereze o parte a mamei ei, ci și să descopere o fereastră către adevărata personalitate a lui Natalie Prior.

Înțeleg, apoi, de ce îl ține de parcă ar fi un obiect magic, ceva care ar putea să dispară în orice moment. Și de ce vrea să-l lase nedescoperit o vreme. Fiindcă așa mă simt și eu în legătură cu procesul tatălui meu. I-ar putea dezvălui niște lucruri pe care ea nu și-ar dori să le afle.

Îi urmăresc traiectoria privirii peste încăpere, acolo unde se află Caleb, care mestecă niște cereale – morocănos, ca un copil supărat.

— Ai de gând să i-l arăți și lui? întreb eu.

Ea nu-mi răspunde.

— De obicei, nu i-aș lua partea în nicio împrejurare, spun eu. Dar în acest caz... cred că dosarul nu îți aparține numai ție.

— Știu asta, îmi răspunde ea pe un ton ușor înțepat. Firește c-am să i-l arăt. Dar cred că mai întâi am să vreau să-l citesc doar eu.

Nu o pot contrazice. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții ținând informațiile doar pentru mine, întorcându-le din nou și din nou în mintea mea. Impulsul de a împărtăși ceva este unul cu totul nou, în vreme ce impulsul de a ascunde e la fel de natural precum respiratul.

Ea oftează, apoi rupe o bucățică din brioșa mea. Îi împing ușor degetele când ea se dă înapoi.

— Hei! mai sunt o mulțime de brioșe, la doi metri în dreapta ta.

— Atunci, n-ar trebui să fii îngrijorat c-am luat puțin din a ta, spune ea zâmbind.

— Destul de corect.

Mă trage de tricou spre ea și mă sărută. Îmi pun mâna sub bărbia ei și o țin nemișcată în timp ce-i întorc sărutul.

Apoi observ că-mi fură încă o bucățică din brioadă, așa că mă dau înapoi, uitându-mă urât.

— Pe bune, îi zic. Am să-ți aduc una de pe masă. O să-mi ia doar o secundă.

Ea rânjește.

— Auzi, voiam să te rog ceva. Vrei să mergi cu mine în dimineața asta să facem un mic test genetic?

„Un mic test genetic” îmi sună a oximoron.

— De ce? întreb.

Să îmi ceară cineva să-mi vadă genele e ca și cum mi-ar cere să mă dezbrac în pielea goală.

— Ei bine, tipul ăsta cu care m-am întâlnit – Matthew îl cheamă – lucrează într-unul dintre laboratoarele de-aici, iar el spune că ar fi interesați să ne verifice materialul nostru genetic pentru cercetările lor, îmi explică ea. Și a întrebat în mod special de tine, fiindcă se pare că ești un soi de anomalie.

— Anomalie?

— Aparent, prezinți unele trăsături Divergente, dar nu prezinți altele, mă lămurește ea. Nu știu. E pur și simplu curios. Nu ești obligat să faci testul.

Aerul din jurul capului meu e mai cald și mai dens. Pentru a mai îndulci disconfortul, îmi duc mâna la ceafă să mă scarpin.

Undeva în următoarea oră, Marcus și Evelyn vor fi pe ecrane. Brusc, îmi dau seama că nu mă voi putea uita la așa ceva.

Așa că, deși nu *prea* vreau să-i permit unui străin să-mi examineze piesele de puzzle care îmi constituie existența, spun:

— Desigur. Am să-l fac.

— Minunat, exclamă ea, după care îmi mai ia o bucățică din brioadă.

O șuviță de păr îi cade peste ochi, iar eu i-o dau la o parte înainte ca ea să observe. Îmi acoperă mâna cu palma ei, care

e caldă și puternică, iar eu schițez un zâmbet.

Ușa se deschide și în sală pășește un tânăr cu ochi oblici și păr negru. Îl recunosc imediat ca fiind George Wu, fratele mai mic al lui Tori. „Georgie” îi spunea ea.

Tânărul zâmbește fericit, iar eu simt nevoia de a da înapoi, de a pune și mai multă distanță între mine și tristețea lui iminentă.

— Tocmai m-am întors, spune el fără suflare. Mi-au spus că sora mea a plecat cu voi și...

Eu și Tris ne privim încurcați. În jurul nostru, ceilalți îl observă pe George lângă ușă și devin tăcuți, același tip de tăcere care se așterne la o înmormântare din Abnegație. Până și Peter, la care mă aștept să se bucure de nefericirea altuia, pare uluit, ducându-și mâinile de pe șolduri în buzunare și invers.

— Și... începe George din nou. De ce mă priviți cu toții așa?

Cara face un pas în față, fiind pe cale să ia asupra ei anevoioasa decizie de a da vestea proastă, dar nu mi-o pot imagina pe Cara reușind să înfăptuiască bine acest lucru, așa că mă ridic, vorbind peste ea.

— Într-adevăr, sora ta a plecat cu noi, spun eu. Dar am fost atacați de cei fără facțiune, iar ea... n-a supraviețuit.

Există atât de multe lucruri lipsă în această frază – cât de iute a fost totul, și sunetul trupului ei lovind pământul, și oamenii care au început să fugă în dezordine prin noapte, împiedicându-se prin iarbă. Nu m-am întors în locul în care se afla. Ar fi trebuit s-o fac – dintre toți oamenii din gașca noastră, pe Tori o știam cel mai bine. Experimentasem forța cu care mâinile ei strângeau acul de tatuaj și cum râsul ei părea aspru, ca și când ar fi fost frecat cu șmirghel.

George se sprijină de peretele din spatele lui ca să-și țină echilibrul.

— Poftim?

— Și-a dat viața apărându-ne pe noi, spune Tris pe un ton surprinzător de blând. Fără ea, niciunul dintre noi n-ar fi reușit să iasă.

— A... murit? spune George pe un ton slab.

Își reazemă tot trupul de perete, iar umerii îi atârnă fără vlagă.

Îl văd pe Amar pe culoar, cu o bucată de pâine prăjită în mână, zâmbetul pălindu-i imediat de pe chip. El pune pâinea jos, pe masa de lângă ușă.

— Am încercat să te găsec mai devreme să-ți spun, zice Amar.

Seara trecută, Amar a pronunțat numele lui George atât de indiferent, încât nu credeam că se cunoșteau foarte bine. Dar se pare că se cunosc.

Ochii lui George devin sticloși, iar Amar îl cuprinde într-o îmbrățișare. Degetele lui George strâng puternic cămașa lui Amar, încheieturile lor albindu-se instantaneu. Nu-l aud plângând și poate că n-o face, poate că nu are nevoie decât să se țină de ceva. Eu nu am decât amintiri încețoșate în legătură cu momentele de tristețe când credeam că mama mea murise – sentimentul că eram separat de toate lucrurile din jurul meu și acea senzație constantă de a înghiți ceva. Nu știu cum e pentru alți oameni.

Într-un târziu, Amar îl scoate pe George din încăpere și îi privesc mergând pe hol unul lângă celălalt, vorbind în șoaptă.

* * *

Abia ce îmi aduc aminte că am fost de acord să particip la un test genetic, când altcineva apare la ușa dormitorului – un băiat, sau nu chiar un băiat, de vreme ce pare a fi de-o vârstă cu mine. Îi face cu mâna lui Tris.

— A, el e Matthew, spune ea. Bănuiesc că trebuie să mergem.

Mă ia de mână și mă conduce spre ușă. Cumva, se pare că am uitat când a menționat că „Matthew” nu era un om de știință ursuz și bătrân. Sau poate că n-a menționat asta.

Nu fi prost! gândesc eu.

Matthew îmi întinde mâna.

— Salut! Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Matthew.

— Tobias, spun eu, fiindcă „Four” sună straniu în acest

loc, unde oamenii nu se vor legitima niciodată după numărul de temeri pe care îl au. Asemenea!

— Așadar, să mergem către laboratoare, zice el. Pe-aici!

Sediul este ticsit de oameni în dimineața asta, cu toții îmbrăcați în uniforme verzi sau bleumarin care le ajung până la gleznă sau se opresc la câțiva centimetri deasupra încălțărilor, totul depinzând de înălțimea persoanei. Sediul e plin de zone deschise care leagă cele mai mari holuri, precum camerele unei inimi, fiecare în parte fiind marcată cu o literă și un număr, iar ceilalți oameni par să întreprindă un du-te-vino constant între ele, unii ducând dispozitive de sticlă precum cel pe care Tris l-a adus azi-dimineață, alții cu mâinile goale.

— Care-i treaba cu numerele? întrebă Tris. E doar o formă de a cataloga fiecare zonă?

— Cândva, au fost porți de îmbarcare, zice Matthew. Adică fiecare avea o ușă și un pasaj ce ducea către un anumit avion, care mergea spre o anumită destinație. Când au transformat aeroportul în sediu, au scos toate scaunele pe care oamenii le foloseau să-și aștepte zborul și le-au înlocuit cu echipamente de laborator, cele mai multe fiind luate din școlile din oraș. Această zonă a sediului este, de fapt, un laborator imens.

— La ce lucrează? Credeam că voi pur și simplu observați experimentele, spun eu, urmărind cu privirea cum o femeie aleargă dintr-o parte a holului în alta, ținând cu ambele mâini un ecran, ca și când ar fi o ofrandă.

Raze de lumină se întind peste gresia curată, infiltrându-se prin geamurile din tavan. Prin geamuri, totul pare pașnic, fiecare petic de iarbă fiind tuns și copacii sălbatici unduindu-se în depărtare, și e greu să-ți imaginezi că oamenii se distrug reciproc acolo din pricina „genelor deteriorate” sau că locuiesc sub regulile stricte ale lui Evelyn în orașul pe care l-am lăsat în urmă.

— Unii dintre ei chiar asta fac. Tot ceea ce observă în toate experimentele rămase trebuie consemnat și analizat, iar asta necesită multă muncă. Însă alții dintre ei lucrează la câteva metode mai bune pentru a trata deteriorarea genetică, sau

dezvoltă serurile spre propriul nostru folos, nu al experimentelor – zeci de proiecte. Tot ce trebuie să faci este să vii cu o idee nouă, să aduni o echipă și să o propui consiliului care conduce sediul la ordinele lui David. De obicei, ei aprobă cam toate proiectele care nu sunt riscante.

— Da, spune Tris, dându-și ușor ochii peste cap. Mai bine să nu riște.

— Au motive întemeiate pentru ceea ce fac, continuă Matthew. Înainte ca facțiunile și serurile să fi fost introduse, experimentele obișnuiau să fie atacate din interior aproape în permanență. Serurile ajută oamenii din experiment să țină lucrurile sub control, în special serul memoriei. Ei bine, acum bănuiesc că nu lucrează nimeni la acela – se află în Laboratorul Armelor.

„Laboratorul Armelor.” Spune cuvintele astea de parcă ar fi deosebit de fragile. Cuvinte sacre.

— Așadar, la început Biroul ne-a dat serurile, zice Tris.

— Da. Iar apoi Erudiții au continuat să lucreze la ele, să le perfecționeze. Inclusiv fratele tău. Ca să fiu sincer, am copiat unele dezvoltări de seruri de la ei, după ce i-am urmărit în camera de control. Numai că ei n-au făcut prea multe cu serul memoriei – serul Abnegației. Pentru noi a însemnat mai mult, de vreme ce e cea mai importantă armă a noastră.

— Armă, repetă Tris.

— Ei bine, în primul rând protejează orașele împotriva propriilor lor rebeliuni – șterge amintirile oamenilor și nu mai e nevoie să-i omori; ei pur și simplu uită pentru ce luptau. Și, de asemenea, îl putem folosi împotriva rebelilor de la periferie, zonă aflată la distanță de-o oră de-aici. Uneori, locuitorii de la periferie încearcă să ne asalteze, astfel că serul memoriei îi oprește fără să-i omoare.

— Asta e... încep eu.

— Cam îngrozitor? sugerează Matthew. Da, cam așa ceva. Însă mai-marii de-aici îl consideră sprijinul nostru vital, respirația noastră artificială. Am ajuns.

Ridic din sprâncene. A vorbit despre conducătorii lui cu atâta lejeritate, încât aproape c-am ratat momentul. Mă întreb dacă acest loc e acel gen de loc unde părerile diferite

pot fi expuse în public, în toiul unei conversații normale, și nu în locuri secrete, pe voci șoptite.

Își scanează cartela lângă ușa masivă din stânga noastră și intrăm pe un nou culoar, acesta fiind îngust, cu iluminare fluorescentă. Se oprește în fața unei uși marcate TERAPIE GENETICĂ: SALA 1. Înăuntru, o fată cu piele cafenie și combinezon verde înlocuiește hârtiile care acoperă masa de examinare.

— Ea e Juanita, tehnicianul de laborator. Juanita, ei sunt...

— Da, știu cine sunt, spune ea zâmbind.

Cu coada ochiului, o văd pe Tris încordându-se, amintindu-și brusc că viețile noastre au fost transmise de camerele de supraveghere. Dar nu spune nimic.

Fata întinde mâna spre mine.

— Supraveghetorul lui Matthew e singura persoană care-mi spune Juanita, după Matthew, desigur. Eu sunt Nita. Ai nevoie să pregătesc două teste?

Matthew încuviințează.

— Imediat, zice ea.

Deschide câteva dulapuri din cealaltă parte a sălii și începe să scoată lucruri. Toate sunt etichetate și ambalate în plastic sau hârtie. În încăpere se aud numai foșnete de ambalaje.

— Cum vă place aici? ne întreabă ea.

— Durează până te adaptezi, îi răspund.

— Da, te înțeleg perfect, îmi spune Nita zâmbind. Eu provin dintr-un alt experiment – cel din Indianapolis, care a eșuat. A, nu știți unde e Indianapolis, nu-i așa? Nu e foarte departe de-aici. Faci mai puțin de-o oră cu avionul.

Tace o clipă, după care continuă.

— Nici asta nu înseamnă nimic pentru voi. Știți ce? Nu e important.

Scoate o seringă și un ac din ambalajul de plastic, iar Tris înlemnește.

— Pentru ce e aia? întreabă ea.

— Ne va permite să-ți citim genele, îi răspunde Matthew. Te simți bine?

— Da, încuviințează ea, dar tot e încordată. Eu doar... nu suport să fiu injectată cu substanțe misterioase.

Matthew dă din cap a încuviințare.

— Ți jur că n-o să facă decât să-ți citească genele. Asta e tot ce face. Nita poate să-ți confirme.

Nita încuviințează.

— Bine, zice Tris. Dar... pot să mi-o fac singură?

— Sigur, spune Nita.

Pregătește seringă, umplând-o cu lichidul pe care intenționează să ni-l injecteze, și i-o înmânează lui Tris.

— Am să-ți ofer cea mai simplă explicație cu privire la felul în care funcționează asta, spune Matthew, în timp ce Nita îi curăță brațul lui Tris cu antiseptic.

Mirosul e neplăcut și înțepător.

— Lichidul e plin de microcomputere. Ele sunt programate să detecteze anumite însemne genetice și să transmită informațiile către un computer. Va dura aproximativ o oră să-mi ofere informațiile de care am nevoie, cu toate că, evident, le-ar lua mult mai mult să citească tot materialul tău genetic.

Tris își înfinge acul în mână și apasă pistonul.

Nita îmi ridică brațul și trece peste el tifonul pătat cu antiseptic portocaliu. Lichidul din seringă e gri-argintiu, precum solzii de pește, și, în timp ce îmi pătrunde în vene prin ac, îmi imaginez tehnologia microscopică mestecând într-una prin corpul meu, citindu-mă și analizându-mă. Lângă mine, Tris ține o bucată de vată peste înțepătură și îmi zâmbește.

— Ce sunt... microcomputerele?

Matthew dă din cap, iar eu continui:

— Mai exact, ce anume caută ele?

— Păi, când predecesorii noștri de la Birou au inserat gene „corectate” în strămoșii voștri, au inclus și un următor genetic, care ne arată când o persoană a atins vindecarea genetică. În acest caz, următorul genetic reprezintă faptul de a fi conștient pe durata simulărilor – e ceva ce putem testa cu ușurință, iar rezultatele ne arată dacă genele voastre s-au vindecat sau nu. Acesta este unul dintre motivele pentru care

toți cei din oraș trebuie să treacă prin testul de aptitudini la vârsta de șaisprezece ani – dacă sunt conștienți în timpul testării, asta ne arată că s-ar putea să aibă gene vindecate.

Adaug testul de aptitudini la lista mentală de lucruri care au fost cândva importante pentru mine și pe care acum trebuie să-l înlătur din cauză că era un șiretlic care le oferea acestor oameni informația sau rezultatul dorit.

Nu pot să cred că, pentru acești oameni, starea de conștiență pe durata simulărilor, ceva ce mă făcea să mă simt puternic și unic, ceva pentru care Jeanine și Erudiții *omorau* oameni, este, de fapt, doar un semn al vindecării genetice. Precum un cod special care să îi informeze că mă aflu în societatea lor vindecată genetic.

Matthew continuă:

— Singura problemă cu următorul genetic este aceasta: chiar dacă ești conștient pe durata simulărilor și rezisti serurilor, asta nu înseamnă că ești neapărat Divergent. E doar o simplă corelație. Uneori, oamenii vor fi conștienți pe durata simulărilor sau vor opune rezistență serurilor, chiar dacă încă au gene deteriorate.

Ridică din umeri.

— De aceea sunt interesat de genele tale, Tobias. Sunt curios să văd dacă ești cu adevărat Divergent sau dacă starea ta de conștiență pe durata simulărilor pur și simplu te face să pari așa.

Nita, care curăță blatul, își strânge buzele de parcă se abține cu greu să spună ceva. Brusc, devin neliniștit. Oare e posibil să nu fiu Divergent?

— Nu ne rămâne decât să așteptăm, spune Matthew. Mă duc să iau ceva de mâncare pentru micul dejun. Voi vreți să mâncați ceva?

Eu și Tris clătinăm din cap.

— Mă întorc repede. Nita, vrei, te rog, să le ții companie?

Matthew pleacă fără să aștepte răspunsul Nitei, iar Tris se așază pe masa de examinare, hârtia boțindu-se sub ea și rupându-se pe margini, acolo unde atârnă picioarele ei. Nita își vâra mâinile în buzunarul combinezonului și se uită la noi. Ochii ei sunt de culoare închisă, cu aceeași strălucire ca

a unei bălți de ulei sub un motor. Îmi întinde o bucățică de vată, pe care o apăs pe picătura de sânge de pe braț.

— Deci provii dintr-un oraș-experiment, zice Tris. De când ești aici?

— De când s-a anulat experimentul din Indianapolis, adică, de vreo opt ani. M-aș fi putut integra în marea populație, cei care locuiesc în afara experimentelor, dar părea prea copleșitor, răspunde ea, rezemându-se de blat. Așa că m-am oferit voluntară să vin aici. Am fost femeie de serviciu. Bănuiesc că avansez.

Spune asta cu o vagă urmă de amărăciune. Îmi închipui că aici, la fel ca în Neînfricare, există o limită în ceea ce privește avansările, iar ea a atins-o mai devreme decât se aștepta. Așa cum am făcut și eu când am ales să muncesc în camera de control.

— Orașul tău avea facțiuni? se interesează Tris.

— Nu, era grupul de control – i-a ajutat să-și dea seama că, prin comparație, facțiunile aveau efect. Totuși, existau o mulțime de reguli – ore de stingere, ore de trezire, regulamente de securitate. Nu aveam voie să purtăm arme. Lucruri de genul ăsta.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, iar o clipă mai târziu îmi doresc să fi tăcut, din cauză că buzele Nitei se îndoie în jos, ca și când fiecare amintire atârnă de marginile lor.

— Ei bine, câțiva dintre oamenii de-acolo știau să fabrice arme. Au făcut o bombă – știți voi, ceva exploziv – și au activat-o în clădirea guvernului, spune ea. O mulțime de oameni au murit. Și, după asta, Biroul a hotărât că experimentul nostru a fost un eșec. Au șters amintirile tuturor celor care au pus bomba și pe noi ceilalți ne-au relocat. Eu sunt una dintre puținii care au vrut să vină aici.

— Îmi pare rău, spune Tris, aproape șoptit.

Uneori uit că există și părți mai blânde în ea. Multă vreme n-am văzut decât forță, evidențiată precum mușchii brațelor ei sau cerneala neagră de pe claviculă.

— E în regulă. Nu e ca și cum voi n-ați ști cum sunt lucrurile astea, spune Nita. Cu tot ceea ce a făcut Jeanine Matthews și tot tacâmul.

— De ce nu ne-au oprit experimentul? întrebă Tris. Așa cum au procedat cu al vostru?

— S-ar putea să-l închidă, zice Nita. Dar având în vedere că experimentul Chicago a avut succes pentru multă vreme, cred că nu prea le vine să-l abandoneze acum. A fost primul care a avut facțiuni.

Îndepărtez bucata de vată de pe mână. Există un punctuleț roșu acolo unde a intrat acul, dar nu mai sângerează.

— Vreau să cred că aș fi ales Neînfricarea, spune Nita. Dar nu cred c-aș fi avut curajul să mă aflu acolo.

— Ai fi surprinsă să afli ce curaj poate avea cineva la nevoie, zice Tris.

Simt un junghi în piept. Are dreptate. Disperarea poate împinge o persoană să facă lucruri surprinzătoare. Amândoi știm asta.

* * *

Matthew se întoarce la fix și stă la computer un timp după aia, ochii săi mișcându-se cu repeziciune citind ceva pe ecran. De câteva ori scoate sunete revelatorii, un „hmm!” sau un „ah!”. Cu cât întârzie să ne spună ceva, orice, cu atât mai încordați devin mușchii mei, până ce îmi simt umerii ca făcuți din piatră în loc de carne. Într-un târziu, își ridică privirea și întoarce ecranul, astfel încât să vedem ce scrie pe el.

— Acest program ne ajută să interpretăm datele într-un fel în care putem înțelege. Ceea ce vedeți aici e o descriere simplificată a unei secvențe ADN din materialul genetic al lui Tris, spune el.

Poza de pe ecran e formată dintr-o adunătură complicată de linii și numere, cu câteva părți evidențiate în galben și roșu. În afară de asta nu pricep nicio iotă din acea poză – îmi depășește cu mult nivelul de înțelegere.

— Părțile evidențiate sugerează gene vindecate. Nu le-am fi văzut dacă genele ar fi fost deteriorate.

Lovește cu degetul anumite zone ale ecranului. Nu înțeleg

ce anume vrea să ne arate, dar el nu pare să observe, fiind prins în propriile lui explicații.

— Aceste evidențieri ne indică faptul că programul a găsit, de asemenea, și un următor genetic, conștiința în timpul simulărilor. Combinația de gene vindecate și conștiința în timpul simulărilor este exact ceea ce mă aștept să găsesc într-un Divergent. Acum urmează partea ciudată.

Atinge din nou ecranul, care se schimbă, însă mi se pare la fel de confuz, fiind format dintr-o rețea de linii, amestecate cu numere.

— Asta este harta genelor lui Tobias, ne explică Matthew. După cum puteți vedea, are componentele genetice potrivite pentru conștiința în timpul simulărilor, însă nu are aceleași gene „vindecate” pe care le are Tris.

Îmi simt gâtul uscat, ca după primirea unor vești proaste, însă tot nu am priceput care sunt acele vești proaste.

— Asta ce vrea să-nsemne? întreb eu.

— Înseamnă că nu ești Divergent. Genele tale încă sunt deteriorate, însă suferi de o anomalie genetică ce îți permite oricum să fii conștient pe durata simulărilor. Cu alte cuvinte, pari a fi un Divergent, fără ca, de fapt, să fii unul.

Procesez informația lent, bucată cu bucată. Nu sunt Divergent. Nu sunt ca Tris. Sunt deteriorat genetic.

Cuvântul „deteriorat” mă lovește de parcă ar fi făcut din plumb. Bănuiesc că am știut dintotdeauna că e ceva în neregulă cu mine, dar am crezut că era din cauza tatălui meu sau a mamei mele și a durerii pe care ei mi-au lăsat-o ca moștenire de familie, transmisă din generație în generație. Și asta înseamnă că singurul lucru bun pe care l-a avut tatăl meu – Divergența lui – n-a ajuns până la mine.

Nu mă uit la Tris – n-aș suporta să fac asta. În schimb, mă uit la Nita. Expresia ei e dură, aproape furioasă.

— Matthew, spune ea. Nu vrei să iei datele astea să le analizezi în laboratorul tău?

— Păi, plănuiam să le discut mai întâi cu oamenii în cauză, spune Matthew.

— Nu cred că e o idee bună, zice Tris, tăioasă ca o lamă.

Matthew spune ceva ce nu aud cu adevărat; îmi ascult

bubuitul inimii. El apasă din nou pe ecran, iar poza ADN-ului meu dispare, așa că ecranul e din nou gol, doar o bucată de sticlă. El pleacă, spunându-mi să mă duc să-l vizitez la laborator dacă doresc mai multe informații, iar eu, Tris și Nita rămânem tăcuți în sală.

— Nu e mare scofală, spune Tris pe un ton ferm. Bine?

— Nu tu ești cea în măsură să-mi spui asta! zic eu, mai tare decât am intenționat.

Nita își face de lucru cu blatul, asigurându-se că rezervoarele sunt aliniat, cu toate că nu s-au mișcat de când am intrat în această încăpere.

— Ba da, sunt! exclamă Tris. Ești aceeași persoană care erai și acum cinci minute și acum patru luni și acum optsprezece ani! Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Cuvintele ei sunt adevărate, însă în acest moment îmi vine greu să o cred.

— Deci vrei să spui că asta nu mă afectează cu nimic, spun eu. Adevărul nu te afectează cu nimic.

— Care adevăr? întrebă ea. Oamenii ăștia îți spun că ceva e în neregulă cu genele tale și tu gata, ai și înghițit gălușca?

— Scria acolo, motivez eu, gesticulând spre ecran. Ai văzut și tu.

— De asemenea, te văd și pe tine, zice ea pe un ton înfipt, apucându-mă de mână. Și știi cine ești.

Clatin din cap. Încă nu o pot privi în ochi, nu pot să privesc spre nimic.

— Eu... trebuie să mă plimb puțin. Ne vedem mai târziu.

— Tobias, așteaptă...

Ies, și o parte din presiunea acumulată se eliberează de îndată ce părăsesc sala. Merg pe coridorul înghesuit, care parcă îmi apasă plămâinii, și pășesc pe holurile luminate de soare. Cerul este senin. Aud pași în urma mea, dar sunt prea grei pentru a-i aparține lui Tris.

— Hei!

Nita își răsuțește piciorul, făcându-l să scârțâie pe gresie.

— Nu vreau să te presez, însă mi-ar plăcea să discutăm despre toate aceste... lucruri legate de deteriorarea genetică. Dacă ești interesat, propun să ne vedem aici diseară, la ora

nouă. Și... nu vreau să-ți jignesc prietena sau ceva de genul, dar ar fi mai bine dacă n-ai aduce-o și pe ea.

— De ce? întreb eu.

— Ea e PG – pură genetic. Așa că nu poate înțelege că... ei bine, e greu de explicat. Ai încredere în mine, da? E mai bine dacă rămâne o vreme pe tușă.

— Bine.

— Bine, încuviințează și Nita. Tre' să plec.

O urmăresc alergând înapoi în sala de terapie genetică, iar apoi o iau din loc. Nu știu încotro mă îndrept, ci doar că, atunci când merg, frenezia de informații pe care le-am acumulat în ultimele zile își domolește iuțeala, își domolește țipătul din mintea mea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

TRIS

NU MĂ DUC DUPĂ EL, fiindcă nu știu ce să-i spun.

Când am aflat că eram Divergentă, am considerat acest lucru o putere secretă pe care nu o mai avea nimeni, ceva ce mă făcea diferită, mai bună, mai puternică. Acum, după ce am comparat ADN-ul meu cu al lui Tobias pe un ecran de computer, îmi dau seama că „Divergent” nu înseamnă ceea ce credeam eu că înseamnă. E doar un cuvânt care desemnează o anumită secvență din ADN-ul meu, precum un cuvânt care desemnează toți oamenii cu ochi căprui sau păr blond.

Îmi sprijin capul în mâini. Dar acești oameni încă sunt de părere că înseamnă ceva – ei încă sunt de părere că asta înseamnă că m-am vindecat într-un mod în care Tobias nu a putut-o face. Iar ei vor ca eu să cred cu adevărat.

Ei bine, nu pot. Și nu sunt sigură de ce Tobias o crede – de ce e atât de dornic să accepte că e deteriorat.

Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Ies din sala de terapie genetică de îndată ce Nita se întoarce.

— Ce i-ai spus? o întreb.

E drăguță. Înaltă, dar nu foarte înaltă, subțire, dar nu foarte subțire, cu pielea într-o nuanță frumoasă.

— Am vrut să mă asigur că știa încotro merge, spune ea. E un loc care te cam zăpăcește.

— Adevărat.

Pornesc spre... ei bine, nu știu unde, dar departe de Nita, fata drăguță care vorbește cu iubitul meu când eu nu sunt de față. Și totuși, nu e ca și când ar fi fost o conversație lungă.

O zăresc pe Zoe la capătul holului, iar ea îmi face semn să mă apropii. Pare mult mai relaxată acum decât era azi-dimineață, cu fruntea netedă și cu părul lăsat liber pe umeri. Își vâra mâinile în buzunarele combinezonului.

— Tocmai le-am spus și celorlalți, zice ea. Am planificat o călătorie cu avionul, care o să aibă loc peste două ore, desigur, pentru cei care vor să meargă. Tu ce zici?

Teama și încântarea se agită în stomacul meu, la fel cum au făcut-o înainte să fiu pregătită de lansare la linia de zbor de pe clădirea Hancock. Îmi imaginez cum e să zbor prin aer într-o mașină cu aripi, energia motorului și vântul șuierând prin toate spațiile din pereți și probabilitatea, oricât de insignifiantă ar fi ea, ca să se defecteze ceva, iar eu să plonjez spre o moarte sigură.

— Da, spun eu.

— Ne întâlnim la poarta B14. Folosește-te de săgeți! mă îndrumă ea zâmbind, după care pleacă.

Privesc prin geamurile de deasupra mea. Cerul e limpede, având culoarea ochilor mei. Există un soi de inevitabilitate în el, de parcă m-a așteptat dintotdeauna, poate din cauză că eu mă dau în vânt după înălțimi, în vreme ce alții se tem de ele, sau poate din cauză că odată ce ai văzut lucrurile pe care le-am văzut eu, mai există doar o singură frontieră pe care trebuie să o explorezi, iar aceasta se află deasupra.

* * *

Scările metalice care duc spre trotuar scârțâie cu fiecare pas pe care îl fac. Trebuie să-mi dau capul pe spate ca să privesc avionul, care e mai mare decât mă așteptam, alb-argintiu. Imediat sub aripă se află un cilindru uriaș, cu lame care se rotesc în interior. Îmi imaginez lamele trăgându-mă înăuntru și scuipându-mă pe partea cealaltă, și mă înfior.

— Cum poate o chestie atât de mare să stea în aer? întrebă Uriah din spatele meu.

Clatin din cap. Nu știu și nici nu vreau să mă gândesc la asta. O urmez pe Zoe pe un alt șir de trepte, acestea fiind conectate la o gaură din laterala avionului. Mâna îmi tremură când apuc balustrada și privesc peste umăr pentru ultima oară, ca să verific dacă Tobias ne-a ajuns din urmă. Nu e acolo. Nu l-am mai văzut de când cu testul genetic.

Mă aplec atunci când intru în gaură, cu toate că e mai

înaltă decât capul meu. În interiorul avionului există șiruri întregi de scaune acoperite cu material textil albastru, destrămat. Aleg unul din față, la geam. O bară de metal mă împunge în coaste. Simt de parcă ar fi un schelet de scaun fără niciun fel de material care să-l sprijine.

Cara se așază în spatele meu, iar Peter și Caleb se duc în partea din spate a avionului și se așază unul lângă celălalt, tot la geam. N-am știut că sunt prieteni. Pare că se potrivesc, dat fiind cât de detestabili sunt amândoi.

— Cât de veche e chestia asta? o întreb pe Zoe, care stă pe unul din rândurile din față.

— Destul de veche, răspunde ea. Însă am refăcut complet părțile importante. Are mărimea potrivită pentru ceea ce ne trebuie.

— La ce îl folosiți?

— În cea mai mare parte a timpului în misiuni de supraveghere. Ne place să stăm cu ochii pe ceea ce se întâmplă pe la periferie, în caz că ar reprezenta o amenințare pentru ceea ce se întâmplă aici.

Zoe face o pauză.

— Periferia este un loc mare, oarecum haotic, între Chicago și cea mai apropiată zonă metropolitană aflată sub control guvernamental, Milwaukee, care se află la o distanță de trei ore de mers cu mașina.

Aș vrea să întreb ce anume se *întâmplă* la periferie, însă Uriah și Christina se așază pe locurile de lângă mine, așa că am ratat ocazia. Uriah lasă suportul de braț între noi și se apleacă peste mine pentru a privi pe geam.

— Dacă Neînfricații ar fi știut despre asta, s-ar fi așezat cu toții la coadă să învețe să-l conducă, zice el. Inclusiv eu.

— Ba nu, s-ar fi legat de aripi, spune Christina, dându-i un ghiont. Nu-ți cunoști facțiunea?

Uriah o împinge cu degetul în obraz drept răspuns, apoi se întoarce din nou spre geam.

— L-ați văzut vreunul dintre voi pe Tobias astăzi? întreb eu.

— Nu, nu l-am văzut, răspunde Christina. E totul în regulă?

Înainte să pot răspunde, o femeie mai în vârstă, cu riduri în jurul gurii, se oprește pe culoarul dintre șirurile de scaune și își împreunează mâinile.

— Numele meu este Karen și astăzi voi pilota acest avion! ne anunță ea. Poate părea înspăimântător, dar nu uitați: șansele de a avea un accident de avion sunt în realitate mult mai scăzute decât șansele de a avea un accident de mașină.

— Exact ca șansele noastre de a supraviețui dacă *ne prăbușim*, murmură Uriah, dar zâmbește.

Ochii lui negri sunt alerti și pare vesel ca un copil. Nu l-am mai văzut așa de când a murit Marlene. A redevenit chipeș.

Karen dispăre în partea din față a avionului, iar Zoe se așază pe latura cealaltă a culoarului, vizavi de Christina, răsucindu-se într-o parte și în alta, pentru a ne oferi instrucțiuni precum „Legăți-vă centurile!” și „Nu vă ridicați până când nu am atins altitudinea de croazieră!”. Nu știu ce-o fi aia altitudine de croazieră, iar ea nu ne explică, în stilul ei caracteristic. A fost aproape o minune că și-a amintit să ne explice mai devreme despre periferie.

Avionul începe să se deplaseze în marșarier și sunt surprinsă de cât de lină e mișcarea, de parcă deja am pluti deasupra pământului. Apoi se întoarce și rulează pe asfalt, care este pictat cu zeci de linii și simboluri. Inima mea bate din ce în ce mai repede pe măsură ce ne îndepărtăm de sediu, iar dintr-un interfon se aude vocea lui Karen.

— Pregătiți-vă pentru decolare!

Îmi încleștez mâinile pe suportul pentru brațe în timp ce avionul se pune în mișcare. Forța de inerție mă lipește de scheletul scaunului, iar peisajul se transformă într-o pată de culoare. Apoi simt ridicarea, înălțarea avionului, și văd pământul întinzându-se vast sub noi, totul devenind din ce în ce mai mic cu fiecare secundă care trece. Rămân cu gura căscată și uit să mai respir.

Văd sediul, sub forma unei imagini care seamănă cu un neuron, pe care am văzut-o cândva în manualul meu de știință, și gardul care îl înconjoară. În jurul său există o rețea de alei de beton între care sunt înghesuite clădiri.

Și apoi, brusc, nu mai văd drumurile sau clădirile,

deoarece sub noi nu există decât o întindere de cenușiu, verde și cafeniu și, oriunde ai privi, nu se vede decât pământ, pământ, pământ.

Nu știi la ce m-am așteptat. Să văd locul unde se sfârșește lumea, asemenea unei stânci uriașe atârând de cer?

La ce nu m-am așteptat este să știu că am fost o persoană care stătea într-o casă pe care nici măcar nu pot să o văd de aici. Că am mers pe o stradă, printre sute – mii – de alte străzi.

La ce nu m-am așteptat era să mă simt atât de mică.

— Nu putem zbura prea sus sau prea aproape de oraș, deoarece nu vrem să atragem atenția, așa că vom observa de la mare distanță. Ceea ce vedeți în stânga avionului este o parte a distrugerilor cauzate de Războiul Purității, înainte ca rebelii să recurgă la arme biologice în locul explozivilor, zice Zoe.

Sunt nevoită să clipesc pentru a-mi înlătura lacrimile înainte să văd ceea ce la început pare să fie un grup de clădiri întunecate. La o examinare mai atentă, îmi dau seama că aceste clădiri n-ar trebui să fie de culoare închisă – sunt atât de carbonizate, încât nu mai pot fi recunoscute. Unele dintre ele sunt aplatizate. Pavajul dintre ele este spart în bucăți aidoma unei coji de ou.

Seamănă cu anumite părți ale orașului, dar, în același timp, sunt diferite. Distrugerile din oraș ar fi putut fi produse de oameni. Aceasta trebuie să fi fost produsă de altceva, de ceva mai mare.

— Iar acum veți vedea o mică parte din Chicago! ne anunță Zoe. Veți vedea că o porțiune din lac a fost secată, astfel încât să putem construi gardul, însă am lăsat cât s-a putut de mult din el.

Auzind lămuririle, văd cei doi colți de pe acoperișul Butucului, care e la fel de mic ca o jucărie aflată la depărtare, linia frântă a orașului nostru întrerupând marea de beton. Și, dincolo de el, o întindere cafenie – mlaștina – și dincolo de ea... albastru.

Odată am alunecat pe linia de zbor de pe clădirea Hancock și mi-am imaginat cum ar arăta mlaștina plină de apă

albastră-cenușie și strălucind în soare. Și acum, că pot să văd mai departe decât am văzut vreodată, știu că dincolo de limitele orașului nostru este exact cum mi-am imaginat, lacul din depărtare scânteind cu dăre de lumină, marcate de textura valurilor.

Avionul e tăcut, cu excepția mugetului constant al motorului.

— Uau! exclamă Uriah.

— Șșt! îl muștră Christina.

— Cât de mare e prin comparație cu restul lumii? întrebă Peter din partea cealaltă a avionului.

Se aude de parcă s-ar îneca la fiecare cuvânt.

— Orașul nostru, vreau să zic. În materie de suprafață de teren. Ce procent?

— Chicago ocupă în jur de trei sute șazeci și cinci de kilometri pătrați, spune Zoe. Suprafața planetei e puțin mai mică de trei sute douăzeci și două de milioane de kilometri pătrați. Procentajul este... atât de mic, încât este negliabil.

Ne oferă datele cu calm, de parcă pentru ea n-ar însemna nimic. Însă pe mine mă izbesc drept în abdomen și mă simt strivită, de parcă ceva m-ar zdrobi în interior. Atât de mult spațiu. Mă întreb cum e în locurile de dincolo de ale noastre; mă întreb cum trăiesc oamenii acolo.

Mă uit din nou pe fereastră, inspirând adânc și rar, cu trupul mult prea încordat pentru a mă mișca. Și, în timp ce privesc lung pământul, mă gândesc că asta, cel puțin, este o dovadă convingătoare a Dumnezeului părinților mei, a faptului că lumea noastră este atât de imensă, încât nu putem avea control asupra ei, că nu putem fi atât de mari pe cât ne simțim.

Atât de mic, încât este negliabil.

E ciudat, însă în acest gând e ceva ce mă face să mă simt aproape... liberă.

* * *

În acea seară, când ceilalți sunt cu toții la cină, mă așez pe pervazul ferestrei din dormitor și deschid ecranul pe care mi

l-a dat David. Măinile îmi tremură atunci când deschid fișierul etichetat „Jurnal”.

Citesc prima consemnare:

David îmi spune într-una să scriu tot ce am experimentat. Cred că el se așteaptă să fie îngrozitor, poate chiar vrea să fie așa. Bănuiesc că anumite evenimente au fost, însă au fost la fel de rele pentru toată lumea, astfel încât nu e ca și cum aș fi deosebită.

Am crescut într-o casă unifamilială din Milwaukee, Wisconsin. Niciodată n-am știut prea multe despre cine era în teritoriul aflat dincolo de orașul nostru (pe care toată lumea de aici îl numește „periferia”), în afară de faptul că nu trebuia să mă duc acolo. Mama se ocupa cu aplicarea legii; era explozivă și era imposibil să îi faci pe plac. Tata era profesor; el era flexibil, înțelegător și nefolositor. Într-o zi s-au certat în camera de zi și lucrurile au scăpat de sub control, astfel că el a înșfăcat-o, iar ea l-a împușcat. În acea noapte i-a îngropat trupul în curtea din spate în timp ce eu mi-am adunat o bună parte din lucruri și am ieșit pe ușa din față. N-am mai văzut-o niciodată.

Acolo unde am crescut eu existau tragedii la tot pasul. Cei mai mulți dintre părinții prietenilor mei beau până se tâmpeau sau țipau prea mult sau încetaseră de mult să se mai iubească. Și asta era ceva normal, nu era cine știe ce chestie. Așa că atunci când am plecat, aveam certitudinea că eram un alt articol de pe lunga listă a lucrurilor îngrozitoare care se întâmplaseră în cartierul nostru în ultimul an.

Știam că, dacă aș fi mers în vreun loc oficial, cum ar fi un alt oraș, funcționarii guvernamentali aveau să mă oblighe să mă întorc acasă la mama, iar eu nu credeam că aș mai fi putut să o privesc fără să văd dâra de sânge pe care o lăsase capul tatălui meu pe covorul din sufragerie, așa că nu am mers în niciun loc oficial. Am mers la periferie, acolo unde trăiește o

adunătură de oameni într-o micuță colonie, construită din prelată și aluminiu, în niște ruine rămase de după război, trăind din resturi și arzând hârtii pentru a se încălzi, deoarece guvernul nu le poate asigura nimic, de vreme ce își cheltuiesc resursele încercând să ne adune laolaltă din nou, lucru pe care îl fac de mai bine de o sută de ani, de când războiul ne-a separat. Sau refuză să le asigure. Nu știu.

Într-o zi, am văzut un bărbat în toată firea bătându-și unul dintre copii, acolo, la periferie, și l-am lovit în cap cu o scândură, pentru a-l face să înceteze, iar el a murit acolo, în stradă. Aveam doar treisprezece ani. Am fugit. Am fost înhățată de un individ dintr-o dubiță, unul care părea a fi polițist. Însă el nu m-a dus pe marginea drumului să mă împuște, și nici la închisoare; m-a dus într-o zonă de securitate și mi-a testat genele, povestindu-mi despre toate experimentele din oraș și că genele mele erau mai curate decât cele ale altor oameni. Pentru a mi-o dovedi, mi-a arătat chiar și o hartă a genelor mele pe un ecran.

Însă am omorât un om, așa cum a făcut și mama. David zice că e în regulă, deoarece n-am vrut și fiindcă acel om era pe punctul de a omori un copilăș. Dar sunt destul de sigură că nici mama n-a intenționat să-l omoare pe tata, așa că ce importanță are dacă intenționezi sau nu să faci ceva? Accident sau greșeală, rezultatul este același și lumea a mai pierdut o viață.

Bănuiesc că asta am experimentat. Și să-l aud pe David vorbind despre asta e ca și cum totul s-ar fi întâmplat din cauza faptului că, demult, foarte demult, oamenii au încercat să-și pună mintea cu natura umană și au sfârșit prin a face să fie și mai rău,

Cred că asta are noimă. Sau așa mi-ar plăcea mie să cred.

Îmi mușc buza inferioară. Aici, în sediul Biroului, oamenii sunt în cantină chiar în acest moment, mâncând, bănd și râzând. În oraș probabil că se întâmplă la fel. Viața se desfășoară normal în jurul meu, iar eu sunt singură în fața acestor revelații.

Strâng ecranul la piept. Mama era de aici. Acest loc reprezintă atât trecutul meu istoric, cât și cel prezent. O simt în pereți, în aer. O simt instalată în mine, pentru a nu mai pleca niciodată. Moartea nu a putut să o șteargă; ea este permanentă.

Răceala sticlei trece prin cămașă și mă înfior. Uriah și Christina intră pe ușa dormitorului, râzând de ceva anume. Privirea limpede a lui Uriah și pașii lui fermi mă umplu de ușurare și, brusc, îmi simt ochii jucând în lacrimi. El și Christina par alarmați și se sprijină de ferestre, de-o parte și de alta a mea.

— Ești bine? mă întreabă ea.

Încuviințez și clipesc pentru a-mi alunga lacrimile.

— Ce-ați mai făcut azi?

— După călătoria cu avionul ne-am dus și am urmărit o vreme ecranele din camera de control, zice Uriah. E destul de bizar să vezi ce pun la cale, acum, că suntem plecați. Totuși, nimic nou – Evelyn e o ticăloasă, la fel și lacheii ei, și așa mai departe – însă am avut senzația că aș fi primit un buletin informativ.

— Nu cred că mi-ar plăcea să mă uit la alea, spun eu. Prea... sinistru și invaziv.

Uriah ridică din umeri.

— Nu știi, dacă ei vor să mă urmărească scărpinându-mă în fund sau luând cina, am impresia că asta spune mai multe despre ei decât despre mine.

Râd.

— Cât de des te scarpini în fund, mai exact?

Mă înghiontește cu cotul.

— Nu că aș vrea să schimb subiectul *fundurilor*, despre care cu toții putem fi de acord că este incredibil de important... spune Christina, zâmbind ușor. Însă sunt de acord cu tine, Tris. Pur și simplu să privesc acele ecrane mă

face să mă simt îngrozitor, de parcă aş face ceva pe ascuns. Cred că de-acum încolo am să mă țin departe de treaba asta.

Arată spre ecranul din poala mea, unde lumina încă pâlpâie în jurul cuvintelor mamei.

— Ce-i asta?

— Se pare că mama era de-aici. De fapt, ea era din lumea de afară, dar apoi a venit aici, iar la vârsta de cincisprezece ani a fost plasată în Chicago drept Neînfricată.

— Mama ta era de-aici? mă întreabă Christina.

Dau afirmativ din cap.

— Da, e o nebunie. Ca să fie și mai bizar, a scris acest jurnal și l-a lăsat lor. Asta citeam înainte să intrați voi.

— Uau! exclamă ușor Christina. Asta e de bine, nu? Adică, ajungi să afli mai multe despre ea.

— Da, e de bine. Și nu, încă nu sunt tulburată. Poți să încetezi cu privirea aia.

Îngrijorarea de pe chipul lui Uriah începe să dispară.

Oftez.

— Mă tot gândesc... că, într-un fel, aparțin acestor locuri. Că aici ar putea fi căminul meu.

Christina se încruntă.

— Poate, zice ea, și am impresia că nu o crede, dar, oricum, e drăguț din partea ei că o spune.

— Nu știu ce să zic, intervine Uriah, iar acum pare a fi serios. Nu sunt sigur că există vreun loc unde să mă simt din nou ca acasă. Nici măcar dacă ne-am întoarce.

Poate că asta e adevărat. Poate că suntem străini, indiferent unde mergem, fie că e lumea din afara Biroului, sau aici, în Birou, sau înapoi în experiment. Totul s-a schimbat, iar schimbarea nu va înceta prea curând.

Sau poate că vom face un cămin undeva în interiorul nostru, pentru a-l duce oriunde cu noi – așa cum o port pretutindeni pe mama.

Caleb intră în dormitor. Pe cămașa lui este o pată care pare a fi sos, însă el nu dă semne că ar fi remarcat-o – are acea privire pe care o recunosc acum ca fiind fascinație intelectuală și, preț de o clipă, mă întreb ce a citit sau a privit de îl face să arate așa.

— Bună, zice el și aproape că se îndreaptă spre mine, dar probabil că mi-a văzut repulsia, întrucât se oprește brusc.

Acopăr ecranul cu palma, cu toate că el nu îl poate vedea din partea opusă a încăperii, și îl privesc lung, incapabilă – sau lipsită de dorința – de a-i răspunde.

— Crezi c-ai să mai vorbești vreodată cu mine? mă întreabă el trist, colțurile gurii lăsându-i-se în jos.

— Dacă o va face, șocul mă va ucide, spune Christina pe un ton glacial.

Privesc în altă parte. Adevărul este că uneori vreau pur și simplu să uit tot ce s-a întâmplat și să mă întorc la felul în care eram înainte ca noi doi să ne fi ales alte facțiuni. Chiar dacă el mă corecta mereu, amintindu-mi să fiu altruistă, era mai bine decât asta – acest sentiment că trebuie să protejez chiar și jurnalul mamei de el, astfel încât el să nu-l poată otrăvi așa cum a făcut cu toate celelalte lucruri. Mă ridic și îl îndes sub pernă.

— Haide, îmi spune Uriah. Vrei să vii cu noi să luăm desertul?

— Nu l-ai luat deja?

— Și ce dacă am făcut-o?

Uriah își dă ochii peste cap și își petrece brațul pe după umerii mei, conducându-mă spre ușă.

Mergem împreună toți trei spre cantină, lăsându-l pe fratele meu în urmă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

TOBIAS

— NU ERAM SIGURĂ că vei veni, îmi spune Nita.

Când se întoarce ca să mă conducă spre locul în care voia să ajungem, văd că tricoul ei larg îi atârnă la spate și că are un tatuaj pe șira spinării, dar nu îmi dau seama ce anume reprezintă.

— Și voi vă faceți tatuaje aici? întreb eu.

— Unii oameni da. Cel de pe spatele meu e sticlă spartă.

Face o pauză, acel tip de pauză pe care îl faci când te gândești dacă e bine sau nu să împărtășești ceva personal.

— Mi l-am făcut fiindcă sugerează deteriorare. E... un soi de glumă.

Iarăși cuvântul acela, „deteriorare”, cel care se scufundă și re apare, care se scufundă și re apare în mintea mea de când cu testul genetic. Dacă e o glumă, nu e una amuzantă nici măcar pentru Nita – ea scuipe explicația de parcă are un gust amar.

Ne plimbăm pe unul dintre coridoarele pardosite cu gresie, care acum e aproape pustiu, având în vedere că e spre sfârșitul orelor de muncă, și coborâm un șir de trepte. În timp ce pășim pe scări, lumini albastre, verzi, mov și roșii dansează pe pereți, schimbându-și culorile la fiecare secundă. Tunelul de la baza scărilor este lat și întunecat și numai lumina ciudată ne călăuzește. Podeaua de aici e făcută din gresie veche, și chiar și prin tălpile pantofilor mei o simt zgrunțuroasă, din pricina pământului și a prafului adunat.

— Când s-au mutat aici pentru prima oară, această zonă a aeroportului a fost refăcută complet și extinsă, îmi povestește Nita. O vreme, după Războiul Purității, toate laboratoarele se aflau sub pământ, pentru a le menține în siguranță în cazul unui atac. Acum numai personalul ajutător coboară aici.

— Cu ei vrei să mă întâlnesc eu?

Ea încuviințează din cap.

— Personalul ajutor e mai mult decât un simplu loc de muncă. Aproape toți suntem DG-uri – deteriorați genetic, resturi rămase după experimentele eșuate din orașe sau urmașii altor resturi sau oameni scoși din afară, ca mama lui Tris, doar că fără avantajul ei genetic. Și toți oamenii de știință și conducătorii sunt PG-uri – puri genetic, descendenții unor oameni care au rezistat mișcării de inginerie genetică încă de la început. Desigur, există câteva excepții, dar sunt atât de puține, încât ți le-aș putea enumera pe degetele de la o mână.

Sunt pe cale să întreb de ce diviziunea este atât de strictă, dar îmi dau seama și singur. Așa-numiții „PG” au crescut în această comunitate, lumea lor fiind plină de experimente și observații și învățături. Cei „DG” au crescut în experimente, unde au trebuit să învețe doar atât cât să supraviețuiască până la următoarea generație. Diviziunea se bazează pe cunoaștere, pe competențe – dar, așa cum am învățat de la cei fără facțiune, un sistem care se bazează pe un grup de oameni needucați să facă munca murdară fără să le ofere șansa de a-și îmbunătăți situația e un sistem incorect.

— Cred că prietena ta are dreptate, să știi, spune Nita. Nimic nu s-a schimbat; acum pur și simplu îți cunoști mai bine limitele. Fiecare ființă umană are limite, chiar și PG-urile.

— Carevasăzică, există o limită care merge spre... ce? Spre compasiunea mea? Conștiința mea? întreb eu. Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Nita mă studiază cu atenție, dar nu-mi răspunde.

— E ridicol, spun eu. De ce să încercați, tu sau ei sau oricine altcineva, să îmi stabiliți limitele?

— Așa stau lucrurile, Tobias, îmi zice ea. E doar genetic, nimic mai mult.

— E o minciună, mă rățoiesc eu. Aici e vorba de mult mai mult decât niște simple gene, și tu știi bine asta.

Simt nevoia să plec, să mă întorc și să alerg spre dormitor. Furia clocotește și freamătă în mine, un val de căldură, și nici măcar nu sunt sigur de cine e provocată. De Nita, care

tocmai a acceptat că e oarecum limitată, sau de oricine i-o fi spus asta? Poate că e de toată lumea.

Ajungem la capătul tunelului și ea se împinge cu umărul într-o ușa masivă din lemn. Dincolo de ea se află o lume zgomotoasă și sclipitoare. Încăperea e luminată de becuri mici și strălucitoare, agățate de cabluri, însă cablurile sunt atât de numeroase, încât tavanul e acoperit de o rețea de galben și alb. Într-un capăt al încăperii se află o tejghea din lemn, cu sticle scânteietoare în spatele ei și o mare de pahare deasupra. În stânga se găsesc mese și scaune, iar în dreapta un grup de oameni cântă la instrumente muzicale. Muzica umple aerul, iar singurele sunete pe care le recunosc – din experiența mea limitată cu cei din Prietenie – provin de la coardele ciupite ale chitarei și de la tobe.

Mă simt de parcă aș sta în lumina reflectoarelor și toată lumea se uită la mine, așteptând să mă mișc, să vorbesc, să fac ceva. Pentru o clipă e dificil să aud ceva peste muzica și pălăvrăgeala din încăperea, dar, după câteva secunde, mă obișnuiesc și o aud pe Nita spunând:

— Pe-aici! Vrei ceva de băut?

Sunt pe cale să răspund, când cineva dă buzna în încăperea. E mic de statură, iar tricoul pe care îl poartă îi atârnă pe corp, fiind cu două numere prea mare. Le face semn muzicanților să se oprească, iar ei o fac suficient cât el să strige:

— Se dă verdictul!

Jumătate din oamenii din încăperea se ridică și se grăbesc spre ușă. Îi arunc Nitei o privire întrebătoare, iar ea se încruntă și o cută i se ivește pe frunte.

— Verdictul cui? întreb eu.

— Fără îndoială, al lui Marcus, îmi răspunde ea.

O iau la fugă.

* * *

Sprintez înapoi prin tunel, strecurându-mă printre spațiile deschise dintre oameni și făcându-mi loc atunci când nu găsesc niciunul. Nita e în urma mea, strigându-mi să mă

opresc, dar eu nu mă pot opri. Sunt separat de acest loc și de acești oameni și de propriul meu trup și, în plus, întotdeauna am fost bun la alergat.

Urc treptele câte trei deodată, ținându-mă de bară ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu știu pentru ce sunt atât de nerăbdător – pentru condamnarea lui Marcus? Pentru achitarea lui? Oare sper ca Evelyn să-l găsească vinovat și să-l execute sau sper că o să-l absolve de orice vină? Nu-mi dau seama. Pentru mine, orice deznodământ e făcut din aceeași plămadă. Ori e răutatea lui Marcus sau masca lui, ori e răutatea lui Evelyn sau masca ei.

Nu trebuie să-mi amintesc unde se află camera de control, fiindcă oamenii de pe culoar mă conduc într-acolo. Când ajung, îmi fac loc să ajung în fața mulțimii și iată-i acolo, părinții mei, difuzați pe jumătate dintre ecrane. Toți oamenii se îndepărtează de mine, șoptind, cu excepția Nitei, care stă lângă mine, recăpătându-și suflul.

Cineva dă volumul mai tare, ca să le putem auzi vocile. Cârâie, distorsionate de amplificatoare, dar recunosc vocea tatălui meu; o aud schimbându-se în toate locurile potrivite, ridicându-se în toate locurile potrivite. Aproape că îi pot prezice cuvintele înainte să le rostească.

— A durat ceva timp, spune el, zâmbind cu dispreț. Savurezi momentul?

Îngheț. Nu e masca lui Marcus. Nu e persoana pe care orașul o cunoaște drept tatăl meu – răbdătorul și calmul conducător al Abnegației, care nu i-ar face rău nimănui, cu atât mai puțin fiului sau soției lui. Acesta este omul care își scotea cureaua de la brâu, gaică cu gaică, și o înfășura în jurul degetelor. Acesta este acel Marcus pe care eu îl cunosc cel mai bine, iar faptul că îl văd, așa cum îl văd și în peisajul fricii mele, mă transformă într-un copil.

— Firește că nu, Marcus, spune mama mea. Ai servit bine acest oraș timp de mulți ani. Nu e o decizie pe care eu sau sfinții mei am putut să o luăm în grabă.

Marcus nu își poartă masca, dar Evelyn o face. Pare atât de sinceră, încât aproape că-mi vine să o cred.

— Eu și foștii reprezentanți ai facțiunilor am meditat mult

asupra situației. Anii tăi de serviciu, loialitatea pe care ai inspirat-o membrilor facțiunii tale, sentimentele mele față de tine ca fostă soție...

Pufnesc.

— Încă sunt soțul tău, spune Marcus. Abnegația nu îngăduie nimănui să divorțeze.

— Ba da, în caz de abuz domestic, îi răspunde Evelyn, și mie îmi revine acel sentiment, goliciunea și greutatea.

Nu pot să cred că ea tocmai a recunoscut asta în public.

Și totuși, acum vrea ca oamenii din oraș să o vadă într-o anumită postură – nu drept femeia fără suflet care a preluat controlul vieților lor, ci drept femeia pe care Marcus a lovit-o, victima secretului pe care soțul ei l-a ascuns între pereții unei case curate și a unor haine gri, călcate la dungă.

Și, în acest moment, știu care va fi deznodământul acestei situații.

— O să-l omoare, spun eu.

— Pe de altă parte, spune Evelyn, aproape pe un ton dulce, este adevărat că ai comis infracțiuni atroce împotriva acestui oraș. Ai mințit niște copii nevinovați, făcându-i să-și riște viețile pentru tine. Refuzul tău de a respecta ordinele mele și ale lui Tori Wu, fosta conducătoare a Neînfricaților, au dus la nenumărate decese în atacul Erudiților. Ți-ai trădat oamenii fiindcă nu ai făcut ceea ce se stabilise și fiindcă nu ai luptat împotriva lui Jeanine Matthews. Ți-ai trădat propria facțiune dezvăluind ceea ce trebuia să fie un secret.

— Eu nu am...

— Nu am terminat, îl întrerupe Evelyn. Luând în considerare munca ta adusă acestui oraș, ne-am hotărât asupra unei soluții alternative. Spre deosebire de ceilalți foști reprezentanți ai facțiunilor, tu nu vei fi iertat și nici nu vei avea permisiunea de a-ți da cu părerea asupra problemelor legate de acest oraș. Nici nu vei fi executat drept trădător. În schimb, vei fi trimis afară, dincolo de îngrăditură și de sediul Prieteniei, și nu vei avea voie să te întorci.

Marcus pare surprins. Nu-l învinuiesc.

— Felicitări, spune Evelyn. Ai privilegiul de a începe o viață nouă.

Oare ar trebui să mă simt ușurat că tatăl meu nu va fi executat? Furios că am fost foarte aproape să scap într-un sfârșit de el și că acum el se va afla în continuare în această lume, încă atârânănd deasupra capului meu?

Nu știu. Nu simt nimic. Mâinile îmi amortesc, așa că știu că mă panichez, dar nu o simt cu adevărat, nu în felul în care o fac în mod normal. Sunt copleșit de nevoia de a mă afla în altă parte, așa că mă întorc și îmi las în urmă părinții și pe Nita și orașul în care am locuit cândva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

TRIS

CONDUCEREA ANUNȚĂ simularea unui atac dis-de-diminează, prin sistemul de comunicație, în timp ce luăm micul dejun. Vocea feminină, clară, ne spune să ne încuiem ușile în oricare încăpere ne-am afla, să acoperim ferestrele și să rămânem tăcuți până ce alarmele nu mai sună.

— Simularea va avea loc la oră fixă, ne spune ea.

Tobias pare obosit și palid, cu cearcăne sub ochi. Ia o brioșă, rupând mici bucățele din ea, uneori mâncându-le, alteori uitând să o facă.

Cei mai mulți dintre noi ne-am trezit târziu, pe la zece, probabil din cauză că nu aveam altceva de făcut. Când am plecat din oraș ne-am pierdut atât facțiunile, cât și scopul nostru în viață. Aici nu avem altceva de făcut decât să așteptăm să se întâmple ceva și, în loc să mă simt relaxată, nu pot decât să mă simt nervoasă și tensionată. Sunt obișnuită să am ceva de făcut, ceva pentru care să lupt mereu. Încerc să-mi amintesc că trebuie să mă relaxez.

— Ne-au luat ieri într-o călătorie cu avionul, îi spun lui Tobias. Tu pe unde-ai umblat?

— Am simțit nevoia să mă plimb. Să procesez lucrurile, spune el pe un ton ușor răspicat, iritat. Cum a fost?

— Impresionant!

Stau față în față cu el, astfel că genunchii ni se ating în spațiul dintre paturile noastre.

— Lumea e... mult mai mare decât credeam eu.

El încuviințează din cap.

— Probabil că mie nu mi-ar fi plăcut. Înălțimea și toate alea.

Nu știu de ce, dar reacția lui mă dezamăgește. Vreau să-mi spună că și-ar fi dorit să fi fost acolo cu mine, să fi experimentat alături de mine acea călătorie. Sau măcar să mă întrebe ce voiam să spun prin „impresionant”. Și tot ce-

mi poate spune e că nu i-ar fi plăcut?

— Te simți bine? îl întreb. Arăți de parcă n-ai pus geană pe geană în ultima vreme.

— Păi, ziua de ieri a fost destul de revelatoare, spune el, sprijinindu-și fruntea în palmă. Nu mă poți învinui că sunt supărat pe chestia asta.

— Vreau să zic, poți să fii supărat în legătură cu ce vrei tu, spun eu încruntându-mă, dar, din perspectiva mea, nu prea par să existe multe lucruri pentru care să fii supărat. Știi că a fost un șoc, dar, așa cum am spus, tu ești aceeași persoană care erai și ieri și alaltăieri, indiferent de ceea ce spun oamenii ăștia.

El clatină din cap.

— Nu vorbesc despre genele mele. Mă refer la Marcus. Chiar n-ai habar, nu-i așa?

Întrebarea e acuzatoare, deși tonul nu e. Se ridică să-și arunce brișoa la gunoi.

Mă simt îndurerată și frustrată. Firește că știu ce s-a întâmplat cu Marcus. Când m-am trezit, despre asta se vorbea în cameră. Dar, dintr-un anume motiv, nu credeam că îl va supăra să afle că tatăl său nu va fi executat. Aparent, m-am înșelat.

Nu mă ajută faptul că alarmele sună fix atunci, împiedicându-mă să îi mai spun ceva. Sirenele sunt atât de puternice și de asurzitoare, încât abia pot să gândesc normal, darămite să mă mai și mișc. Pun o mână peste ureche și pe cealaltă o vâr sub pernă, scoțând ecranul cu jurnalul mamei mele.

Tobias încuie ușa, trage perdelele și toată lumea se așază pe paturile de campanie. Cara își pune o pernă peste cap. Peter se așază cu spatele lipit de perete și cu ochii închiși. Nu știu unde e Caleb – presupun că face cercetări în legătură cu subiectul care îl fascina ieri – sau unde se află Christina și Uriah – poate că explorează sediul. Ieri, după desert, păreau foarte hotărâți să descopere fiecare cotlon al acestui loc. În schimb, eu am ales să descopăr gândurile mamei mele – a scris câteva însemnări despre prima impresie pe care i-a făcut-o sediul, ciudata curățenie a locului, cum toată lumea

zâmbea tot timpul, cum s-a îndrăgostit de oraș urmărindu-l din camera de control.

Pornesc ecranul, sperând să-mi distragă atenția de la toată zarva din sediu.

Astăzi m-am oferit voluntară să mă duc în oraș. David spune că Divergenții mor pe capete și că cineva trebuie să oprească asta, întrucât e o risipă a celui mai bun material genetic. Bănuiesc că trebuie să fii destul de bolnav să o numești așa, dar David nu se referă chiar la asta – el pur și simplu vrea să spună că dacă nu ar fi Divergenții cei care ar muri, noi nu am interveni până ce nu s-ar ajunge la un anumit nivel de distrugerii, dar, de vreme ce e vorba de ei, trebuie să luăm atitudine chiar acum.

Doar câțiva ani, a spus el. Tot ce am aici sunt câțiva prieteni, nicio familie, și sunt suficient de tânără, astfel încât îmi va fi ușor să mă integrez – pur și simplu șterg și realimentez amintirile câtorva oameni și gata, am intrat. La început mă vor pune în Neînfricare, fiindcă am deja câteva tatuaje, iar asta ar fi greu de explicat oamenilor din interiorul experimentului. Singura problemă e că la Ceremonia Alegerii de anul viitor va trebui să mă alătur Erudiților, deoarece acolo se află asasinul și nu sunt sigură că sunt suficient de isteată pentru a trece printr-o inițiere. David spune că nu contează, că îmi poate modifica rezultatele, dar nu mi se pare normal. Chiar dacă Biroul crede că facțiunile nu înseamnă nimic, că sunt doar un soi de modificare comportamentală care îi va ajuta cu deteriorarea, acei oameni cred în ele și nu mi se pare normal să te joci pur și simplu cu sistemul lor.

Îi urmăresc de câțiva ani și nu trebuie să aflu mai multe pentru a mă integra. Fac pariu că eu cunosc orașul acela mai bine decât ei. Va fi dificil să trimit vești către Birou – unii oameni ar putea să observe că mă conectez la un server de la distanță în locul unui

server din interiorul oraşului, așa încât probabil că însemnările mele vor fi mai rare sau inexistente. Îmi va fi greu să mă separ de toate lucrurile pe care le știu, dar poate că va fi bine. Poate că va fi un nou început.

Aș avea nevoie de așa ceva.

Sunt multe lucruri de asimilat, dar mă trezesc că recitesc următoarea frază: *Singura problemă e că la Ceremonia Alegerii de anul viitor va trebui să mă alătur Erudiților, deoarece acolo se află asasinul.* Nu știu la care asasin se referă – poate la predecesorul lui Jeanine Matthews? –, însă ceea ce mi se pare și mai derutant e că ea *nu* s-a alăturat Erudiților.

Ce s-a întâmplat de a ales în schimb Abnegația?

Alarmerle se opresc și urechile parcă-mi sunt astupate în lipsa lor. Ceilalți ies alene din cameră, dar Tobias rămâne în urmă, pianotând cu degetele pe picior. Nu-i vorbesc – nu sunt sigură că vreau să aud ce are de zis în acest moment, când suntem amândoi cu nervii la pământ.

Dar nu spune decât:

— Pot să te sărut?

— Da, îi răspund ușurată.

Se apleacă, îmi atinge obrazul, iar apoi mă sărută blând.

Ei bine, cel puțin știe cum să-mi îmbunătățească starea de spirit.

— Nu m-am gândit la ceea ce s-a întâmplat cu Marcus. Ar fi trebuit s-o fac, îi spun eu.

El ridică din umeri.

— S-a terminat.

Știu că nu s-a terminat. Cu Marcus nu se termină niciodată lucrurile; fărădelegile pe care le-a comis sunt mult prea mari. Dar nu vreau să insist cu asta.

— Mai multe însemnări în jurnal? întrebă el.

— Da. Până acum au fost doar câteva amintiri de la sediu. Dar devine interesant.

— Asta-i bine, zice el. Te las să citești.

Îmi zâmbește ușor, dar îmi dau seama că încă e obosit și

supărat. Nu încerc să-l opresc. Într-un fel, e ca și cum ne-am abandona fiecare durerilor noastre sufletești, el cu pierderea Divergenței și a speranțelor pe care și le-a făcut în legătură cu procesul lui Marcus, iar eu, într-un sfârșit, cu pierderea părinților mei.

Apăs pe ecran pentru a citi următoarea însemnare.

Dragă David,

Ridic din sprâncene. Acum îi scrie lui David?

Dragă David,

Îmi pare rău, dar n-o să se întâmple așa cum am plănuit noi.

Nu pot s-o fac. Știu că o să mă consideri o adolescentă tâmpită, dar e viața mea și, dacă am să fiu aici câțiva ani, am s-o fac în felul meu. Voi fi în stare să-mi fac treaba și din afara Erudiției. Așa că mâine, la Ceremonia Alegerii, eu și Andrew vom alege împreună Abnegația.

Sper că nu ești furios. Mă rog, chiar de-ai fi, bănuiesc că n-am să știu.

— Natalie —

Citesc însemnarea din nou și din nou, lăsând cuvintele să mă pătrundă. *Eu și Andrew vom alege împreună Abnegația.*

Chiar dacă am gura acoperită cu mâna, zâmbesc, îmi sprijin capul pe geamul ferestrei și las lacrimile să curgă în tăcere.

Părinții mei s-au iubit. Suficient cât să renunțe la planuri și facțiuni. Suficient cât să sfideze „facțiunea înaintea sângelui”. Sângele înaintea facțiunii – ba nu, *iubirea* înaintea facțiunii, pe vecie.

Închid ecranul. Nu vreau să mai citesc ceva care îmi poate umbri această stare de bine: că plutesc pe ape liniștite.

Ceea ce e ciudat e că, în loc să fiu tristă, îmi recuperez, de fapt, mama, fragment cu fragment, cuvânt cu cuvânt, rând cu rând.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

TRIS

În dosar mai sunt cam douăsprezece însemnări, iar ele nu-mi spun ceea ce vreau să aflu, cu toate că îmi oferă și mai multe întrebări. Și, în loc ca aceste însemnări să conțină doar gândurile și impresiile ei, se pare că îi sunt adresate *cuiva*.

Dragă David,

Credeam că îmi ești prieten, nu supraveghetor, dar se pare că m-am înșelat.

Ce credeai că o să se întâmple când aveam să ajung aici, că urma să trăiesc singură, fără niciun prieten, pe vecie? Că nu mă voi atașa de cineva? Că n-o să fac singură alegeri?

Am lăsat *totul* în urmă pentru a veni aici când nimeni nu voia s-o facă. Ar trebui să-mi mulțumești, nu să mă acuzi că am pierdut scopul misiunii. Hai să ți-o spun pe șleau: n-am de gând să uit de ce mă aflu aici doar pentru că am ales Abnegația și urmează să mă mărit. Merit să am o viață proprie și personală. Una pe care eu să o aleg, nu una pe care tu și Biroul să o alegeți în locul meu. Ar trebui să știi totul despre asta – după toate lucrurile pe care le-am văzut și prin care am trecut, ar trebui să înțelegi de ce mă atrage această viață.

Sincer, cred că ție nu-ți pasă, de fapt, că nu am ales Erudiția, așa cum ar fi trebuit s-o fac. Mi se pare că tu ești mai degrabă gelos. Și dacă vrei să-ți mai transmit noutăți de-aici, îmi vei cere scuze că te-ai îndoit de mine. Dacă nu o faci, n-am să-ți mai trimit deloc noutăți și, în mod clar, n-am să mai ies din oraș ca să te vizitez la sediu. Rămâne la latitudinea ta.

— Natalie —

Mă întreb dacă avea dreptate în legătură cu David. Gândul ăsta nu-mi dă pace. Chiar era gelos pe tata? Oare gelozia lui a dispărut cu timpul? Nu pot să văd relația decât prin ochii ei și nu sunt convinsă că e cea mai sigură sursă de informații când vine vorba de asta.

Îmi dau seama că înaintează în vârstă în timp ce scrie în jurnal, limbajul ei devenind mai rafinat în vreme ce timpul o separă de periferia în care a locuit odată, reacțiile ei devenind mult mai cumpătate. Se maturizează.

Verific data următoarei însemnări. A fost scrisă câteva luni mai târziu, dar nu îi este adresată lui David, așa cum fuseseră celelalte. Și tonul e diferit – nu e la fel de familiar, la fel de direct.

Apăs pe ecran, răsfoind însemnările. Îmi ia vreo zece apăsări pentru a ajunge din nou la una care să-i fie adresată lui David. Data sugerează că a fost scrisă doi ani mai târziu.

Dragă David,

Am primit scrisoarea ta. Înțeleg de ce nu mai poți fi tu cel care vei primi noutățile și am să-ți respect decizia, însă îmi va fi dor de tine.

Îți doresc toată fericirea din lume.

— Natalie —

Încerc să dau înainte, dar însemnările din jurnal s-au terminat. Ultimul document din dosar e un certificat de deces. Cauza morții: *multiple plăgi împușcate în piept*. Mă legăn ușor, pentru a-mi alunga din minte imaginea cu ea prăbușindu-se pe stradă. Nu vreau să mă gândesc la moartea ei. Vreau să aflu mai multe despre ea și despre tatăl meu, despre ea și David. Orice lucru care poată să-mi distragă atenția de la felul în care viața ei a luat sfârșit.

* * *

Faptul că mai târziu în acea dimineață mă duc cu Zoe în camera de control e un semn care atestă cât de disperată sunt după informații – și după acțiune. Zoe vorbește cu

managerul camerei de control despre o întâlnire cu David, în timp ce eu privesc în gol, hotărâtă, spre picioarele mele, nedorind să văd ceea ce se află pe ecrane. Simt că dacă mi-aș permite să mă uit, chiar și preț de o secundă, voi deveni dependentă de ele, pierdută în lumea veche, deoarece nu știu cum să navighez prin apele acestei lumi noi.

Totuși, în timp ce Zoe își termină conversația, nu-mi pot ține în frâu curiozitatea. Privesc spre ecranul mare care atârnă deasupra birourilor. Evelyn stă pe patul ei, mângâind un obiect de pe noptieră. Mă apropii ca să văd ce anume e acel obiect, iar femeia de la biroul din fața mea spune:

— Aceasta este camera de supraveghere a lui Evelyn. O urmărim douăzeci și patru din douăzeci și patru.

— O puteți auzi?

— Doar dacă mărim volumul, îmi răspunde femeia. Dar noi îl ținem de obicei închis. E greu să asculți zi de zi atâta pălăvrăgeală.

Încuviințez din cap.

— Ce tot mângâie acolo?

— Un soi de sculptură, nu știu, spune femeia, ridicând din umeri. Se uită la chestia asta mult timp.

O știu de undeva – din dormitorul lui Tobias, unde am dormit după ce aproape că am fost executată la sediul Erudiției. E fabricată din sticlă albastră, o formă abstractă care arată precum un val de apă înghețat brusc.

Îmi ating bărbia cu buricele degetelor în timp ce răscolesc prin amintiri. El mi-a mărturisit că Evelyn i-a dat-o când era mic și i-a spus s-o ascundă de tatăl lui, care nu ar fi fost de acord cu un obiect nefolositor, dar frumos. La început nu mi-am bătut capul prea mult cu acea sculptură, dar probabil că pentru ea semnifică ceva, dacă a cărat-o tocmai din sectorul Abnegației până la sediul Erudiției pentru a o ține pe noptieră. Poate că era modalitatea ei de a se răzvrăti împotriva sistemului de facțiuni.

Pe ecran, Evelyn își sprijină bărbia în mână și privește lung spre sculptură preț de o clipă. Apoi se ridică, își scutură mâinile și iese din cameră.

Nu, nu cred că acea sculptură simbolizează răzvrătirea ei.

Cred că e doar un simplu obiect care îi amintește de Tobias. Cumva, nu mi-am dat seama că, atunci când Tobias a fugit din oraș cu mine, el nu a fost doar un rebel care și-a sfidat conducătorul – a fost un fiu care și-a abandonat mama. Iar ea suferă.

Oare suferă și el?

Chiar dacă relația lor a fost dificilă, acele legături nu se pot rupe niciodată. Nu e cu puțință.

Zoe mă atinge pe umăr.

— Voiai să mă-ntrebi ceva?

Dau din cap și mă întorc. Zoe era tânără în fotografia în care stătea lângă mama, dar important e că era acolo, așa încât bănuiesc că trebuie să știe câte ceva. L-aș fi întrebat pe David, dar având în vedere că e conducătorul Biroului, e dificil să dai de el.

— Voiam să te întreb câteva lucruri despre părinții mei, spun eu. Citesc jurnalul mamei și nu prea-mi dau seama cum s-au cunoscut sau de ce au ales împreună Abnegația.

Zoe încuviințează lent din cap.

— Am să-ți spun tot ce știu. Ai chef de-o plimbare până la laborator? Trebuie să-i las un mesaj lui Matthew.

Stă cu mâinile la spate, sprijinindu-și-le la baza coloanei. Eu încă țin ecranul pe care mi l-a dat David. E marcat peste tot de amprentele mele și cald de la atingerea constantă. Înțeleg de ce Evelyn mângâie într-una acea sculptură – e ultima parte care i-a mai rămas din fiul ei, așa cum tableta e ultima parte pe care o mai am din mama. Mă simt mai aproape de ea când o am la mine.

Cred că de asta nu i-o pot da lui Caleb, cu toate că și el are dreptul să o vadă. Nu sunt sigură că o pot lăsa să plece.

— S-au întâlnit la școală, îmi povestește Zoe. Tatăl tău, deși era un om foarte inteligent, nu prea excela când venea vorba de psihologie, iar profesorul – în mod nesurprinzător, un Erudit – îi făcea zile fripte din cauza asta. Așa că mama ta s-a oferit să-l ajute după ore, iar el le-a spus părinților lui că lucra la un soi de proiect pentru școală. Au procedat așa timp de câteva săptămâni, iar apoi au început să se întâlnească pe ascuns – cred că unul dintre locurile lor

preferate era fântâna din Millennium Park. Fântâna Buckingham? Cea de lângă mlaștină?

Mi-i imaginez pe mama și tata stând lângă o fântână, sub ploaia fină a unei ape, picioarele lor atingând ușor fundul de beton. Știu că fântâna la care se referă Zoe nu funcționează de multă vreme, așa încât ploaia fină a apei nu a existat niciodată acolo, însă imaginea e mai drăguță așa.

— Ceremonia Alegerii se apropia și tatăl tău era nerăbdător să plece din Erudiție, întrucât văzuse ceva îngrozitor...

— Ce? Ce a văzut?

— Ei bine, tatăl tău era prieten bun cu Jeanine Matthews, spune Zoe. A văzut-o executând un experiment pe un om fără facțiune, dându-i ceva la schimb – mâncare, haine sau ceva de genul ăsta. În fine, ea testa serul simulării, care ulterior a fost inclus în inițierea Neînfricaților – vezi tu, cu multă vreme în urmă, simulările fricii nu erau generate de temerile individuale ale unei persoane, ci de temerile generale, cum ar fi înălțimile sau păianjenii –, iar Norton, pe-atunci reprezentantul Erudiților, era acolo, lăsându-l să funcționeze mult mai mult decât era cazul. Bărbatul fără facțiune nu prea și-a mai revenit. Și, pentru tatăl tău, acel lucru a pus capac.

Se oprește în fața ușii laboratorului și o deschide cu cartela ei. Intrăm în biroul prăfuit unde David mi-a dăruit jurnalul mamei mele. Matthew stă cu nasul la câțiva centimetri de ecranul computerului, cu ochii mijiți. De-abia remarcă prezența noastră atunci când intrăm.

Mă simt copleșită de dorința de a zâmbi și a plânge în același timp. Mă așez pe scaunul de lângă biroul alăturat, cu mâinile strânse între genunchi. Tatăl meu a fost un om dificil. Dar și un om bun.

— Tatăl tău voia să iasă din Erudiție, iar mama ta nu voia să intre acolo, indiferent care ar fi fost misiunea ei – dar ea tot voia să fie aproape de Andrew, așa c-au ales împreună Abnegația.

Face o pauză, după care continuă.

— Așa după cum sunt sigură că știi, acest lucru i-a făcut

pe mama ta și pe David să se distanțeze. El și-a cerut scuze în cele din urmă, dar a spus că nu mai putea primi vești de la ea – nu știu de ce, nu a vrut să ne spună –, așadar, rapoartele care au venit după aceea erau foarte scurte și informative. De aceea nu se regăsesc în jurnal.

— Dar ea a fost în continuare capabilă să-și îndeplinească misiunea din Abnegație.

— Da. Și cred că era mult mai fericită acolo decât ar fi fost printre Erudiți, spune Zoe. Desigur, într-un fel, s-a dovedit că Abnegația nu era cu mult mai bună. Se pare că nu există nicio scăpare în fața deteriorărilor genetice. Până și conducerea Abnegației a fost otrăvită de asta.

Mă încrunt.

— Te referi la Marcus? Fiindcă el e Divergent. Deteriorarea genetică nu a avut nimic de-a face cu asta.

— Un om înconjurat de deteriorarea genetică nu poate decât să o imite în propriul lui comportament, spune Zoe. Matthew, David vrea să stabilească o întrunire cu supraveghetorul tău, pentru a discuta despre una dintre dezvoltările serurilor. Ultima oară, Alan a uitat complet de asta, așa că mă întrebam dacă nu cumva ai putea să-l însoțești.

— Desigur, spune Matthew, fără să-și ridice ochii din computer. Am să-l rog să stabilească o oră.

— Minunat! Ei bine, trebuie să plec – sper c-am putut să-ți fiu de folos cât de cât, Tris.

Îmi zâmbește și pleacă.

Eu stau încovoiată, cu coatele pe genunchi. Marcus era Divergent – pur genetic, la fel ca mine. Dar nu pot să accept că el era un om rău doar din cauză că era înconjurat de oameni deteriorați genetic. Așa am fost și eu. Și Uriah. Și mama mea. Dar niciunul dintre noi nu s-a luat de vreunul dintre oamenii dragi.

— Argumentul ei are câteva hibe, nu-i așa? spune Matthew.

Mă privește de după biroul lui, lovind cu degetul în brațul scaunului.

— Da, îi răspund.

— Unii oameni de-aici vor să dea vina pe deteriorarea genetică pentru tot ce s-a întâmplat, spune el. E mai ușor să accepte asta decât adevărul – că nu pot ști absolut totul despre o persoană și că nu pot înțelege de ce se comportă așa cum se comportă.

— Toată lumea trebuie să dea vina pe ceva pentru felul în care e lumea asta, spun eu. Pentru tatăl meu era Erudiția.

— Atunci, cred că n-ar trebui să-ți spun că Erudiții au fost dintotdeauna preferații mei, spune Matthew, zâmbind vag.

— Pe bune? întreb eu, îndreptându-mi spatele. De ce?

— Nu știu, bănuiesc că sunt de acord cu ei. Că dacă oamenii ar continua să învețe despre lumea care-i înconjoară, ar avea mult mai puține probleme.

— Toată viața i-am desconsiderat, spun eu, sprijinindu-mi bărbia în mână. Tatăl meu îi ura pe Erudiți, așa că și eu am învățat să-i urăsc, pe ei și tot ceea ce făceau ei cu timpul lor. Abia acum mă gândesc că el s-a înșelat. Sau poate că era doar... influențat.

— În legătură cu Erudiții sau cu învățatul?

Ridic din umeri.

— Cu ambele. Mulți oameni din Erudiție m-au ajutat când nici nu le-am cerut asta.

Will, Fernando, Cara – cu toții Erudiți, cu toții fiind unii dintre cei mai tari oameni pe care i-am cunoscut vreodată, chiar și pentru puțină vreme.

— Se chinuiau din răspuțeri să transforme lumea într-un loc mai bun, spun eu, clătinând din cap. Ceea ce Jeanine a făcut nu are nimic de-a face cu setea de cunoaștere care conduce la setea de putere, așa cum mi-a spus tata, ci cu frica ei față de această lume mare, care a făcut-o să fie lipsită de putere. Poate că Neînfricații au fost cei care au avut dreptate.

— Există o veche zicală, spune Matthew. Cunoașterea înseamnă putere. Puterea de a comite atrocități, ca Jeanine... sau puterea de a face lucruri bune, ca noi. Puterea în sine nu e atroce. Așadar, cunoașterea în sine nu e atroce.

— Bănuiesc că am fost învățată să le suspectez pe amândouă. Puterea și cunoașterea, spun eu. Pentru cei din

Abnegație, puterea ar trebui să le fie oferită oamenilor care nu o vor.

— E adevărat ce spui, zice Matthew, dar poate c-ar trebui să renunți la acea suspiciune.

Bagă mâna sub birou și scoate o carte. E groasă, cu o copertă uzată și margini franjurate. Pe ea scrie BIOLOGIE UMANĂ.

— E puțin rudimentară, dar cartea asta m-a ajutat să învăț ce înseamnă să fii om, spune el. Să fii o piesă complicată, misterioasă, dintr-o mașinărie biologică și, chiar mai uimitor, să ai capacitatea de a analiza această mașinărie! Asta e un lucru special, fără precedent în toată istoria evoluției. Capacitatea noastră de a cunoaște lumea și pe noi înșine e ceea ce ne face oameni.

Îmi întinde cartea și se întoarce din nou cu fața spre computer. Privesc în jos, spre coperta uzată, și îmi trec degetele peste marginile paginilor. El face ca dobândirea cunoașterii să pară un lucru secret, frumos și vechi. Cred că, dacă voi citi cartea asta, voi putea merge înapoi către toate generațiile umane, până la prima, oricare ar fi fost aceea – că voi putea lua parte la ceva mult mai mare și mai vechi decât mine.

— Ți mulțumesc, îi spun.

Dar nu mă refer la carte, ci la faptul că mi-a dat ceva înapoi, un lucru pe care l-am pierdut înainte să-l fi putut deține cu adevărat.

* * *

Holul central al hotelului miroase a lămâie conflată și a clor, o combinație acră, care îmi arde nările când inspir. Trec pe lângă o plantă în ghiveci, cu o floare de prost gust, care înflorește printre crengi, îndreptându-mă spre dormitorul care a devenit căminul nostru temporar. În timp ce merg, șterg ecranul cu tivul cămășii, încercând să înlătur câteva amprente.

Caleb e singur în dormitor, cu părul ciufulit și cu ochii roșii de la somn. Clipește spre mine când intru și arunc

cartea de biologie pe patul meu. Simt un junghi de durere în stomac și îmi lipsesc de șold ecranul care conține dosarul mamei noastre. *E fiul ei. Are dreptul să-i citească jurnalul, la fel ca tine.*

— Dacă ai ceva să-mi spui, zice el, spune-mi.

— Mama a locuit aici.

O spun prea tare și prea pripit, de parcă ar fi fost un secret păstrat multă vreme.

— Locuia la periferie, ei au adus-o aici, unde a locuit câțiva ani, după care a intrat în oraș, pentru a-i împiedica pe Erudiți să mai omoare Divergenți.

Caleb clipește confuz. Înainte să mă pierd cu firea, îi întind ecranul.

— Dosarul ei e aici. Nu e foarte mare, dar ar trebui să-l citești.

El se ridică și ia bucata de sticlă. E mult mai înalt acum, mult mai înalt decât mine. O vreme, când eram copii, eu am fost cea înaltă, cu toate că eram aproape cu un an mai mică. Acea a fost cea mai bună perioadă a noastră, când nu simțeam că el era mai mare sau mai bun sau mai isteț sau mai altruist decât mine.

— De când știi de asta? mă întreabă el, mijindu-și ochii.

— Nu contează.

Fac un pas înapoi.

— Îți spun acum. Apropo, poți să păstrezi tableta. Eu am terminat de citit.

El șterge ecranul cu mâneca și navighează cu degete abile la prima însemnare din jurnalul mamei. Mă aștept să se așeze și să o citească, încheind, astfel, conversația, dar, în schimb, oftează.

— Și eu am ceva să-ți arăt, spune el. În legătură cu Edith Prior. Vino.

Numele ei, nu atașamentul care mi-a mai rămas față de el, e cel care mă face să-l urmez când pornește din loc.

Leșim din dormitor, mergem pe hol, cotind de câteva ori până ce ajungem într-o încăpere extrem de diferită față de tot ceea ce am văzut în sediul Biroului. E lungă și îngustă, cu pereții acoperiți de rafturi pe care se află cărți albastre-gri

identice, groase și grele precum dicționarele. Între primele două șiruri se află o masă lungă din lemn, cu scaune de jur împrejur. Caleb apasă pe întrerupător și aprinde o lumină palidă, care îmi amintește de sediul Erudiției.

— Am petrecut mult timp aici, spune el. E camera arhivelor. Ei păstrează aici o parte dintre informațiile și datele experimentului din Chicago.

Merge de-a lungul rafturilor din latura dreaptă a încăperii, trecându-și degetele peste cotoarele cărților. Scoate unul dintre volume și îl pune pe masă, în așa fel încât se deschide, iar paginile lui sunt acoperite de texte și imagini.

— De ce nu țin toate informațiile astea pe computere?

— Bănuiesc că au început să le arhiveze înainte să fi dezvoltat un sistem de securitate sofisticat în rețeaua lor, zice el, fără să-și ridice privirea. Datele nu dispar niciodată, însă hârtia poate fi distrusă pentru totdeauna, așa că poți să scapi de ele dacă nu vrei să ajungă în mâinile cui nu trebuie. Uneori e mai sigur să ai totul tipărit.

Ochii lui verzi se mișcă iute în timp ce caută un anume loc, degetele fiindu-i agile, făcute pentru întors pagini. Mă gândesc cum și-a deghizat acea parte din el, ascunzând cărți între grindă și perete în casa noastră din Abnegație, până ce, în ziua Ceremoniei Alegerii, și-a aruncat sângele în apa Erudiției. Ar fi trebuit să știu că era un mincinos, fiind loial numai față de el însuși.

Simt din nou acel junghi de durere. De-abia pot suporta să stau aici cu el, cu ușile închise, între noi aflându-se doar o masă.

— Aha, aici era.

Atinge o pagină cu degetul, apoi întoarce cartea ca să mi-o arate.

Pare a fi copia unui contract, dar e scrisă de mână:

Eu, Amanda Marie Ritter, din Peoria, Illinois, îmi dau consimțământul pentru următoarele proceduri:

- Procedura de „vindecare genetică”, definită de către Biroul de Asistență Genetică drept „o procedură de inginerie genetică, menită a corecta

genele clasificate drept «deteriorate» în pagina trei a acestui formular”.

● „Procedura de resetare”, definită de către Biroul de Asistență Genetică drept „o procedură de ștergere a amintirilor, menită a-i face pe participanții la experiment să fie mai bine pregătiți pentru experiment”.

Declar că un membru al Biroului de Asistență Genetică mi-a comunicat toate riscurile și beneficiile acestor proceduri. Înțeleg că acest lucru înseamnă că Biroul îmi va atribui un nou trecut și o nouă identitate și că voi fi trimisă în experimentul din Chicago, Illinois, unde voi locui pentru tot restul vieții.

Accept să mă reproduc de cel puțin două ori, astfel încât să ofer genelor mele corectate cea mai bună șansă de supraviețuire. Înțeleg că voi fi încurajată să fac acest lucru când voi fi reeducată după procedura de resetare.

De asemenea, îmi dau consimțământul ca atât copiii mei, cât și copiii copiilor lor etc. să continue acest experiment, până când Biroul de Asistență Genetică îl va considera complet. Ei vor primi aceeași istorie falsă pe care o voi primi și eu după procedura de resetare.

Semnat,

Amanda Marie Ritter

* * *

Amanda Marie Ritter. Ea era femeia din video, Edith Prior, strămoașa mea.

Mă uit la Caleb, ai cărui ochi sunt luminați de cunoaștere, ca și când ar exista în ei un fir electric.

Strămoașa *noastră*.

Trag un scaun și mă așez.

— Ea a fost strămoașa tatei?

El încuviințează din cap și se așază vizavi de mine.

— Da, cu șapte generații în urmă. O mătușă. Fratele ei e cel care a dus mai departe numele de Prior.

— Iar asta e...

— Un formular de consimțământ, spune el. Consimțământul ei de a se alătura experimentului. Notele de final spun că era doar o schiță – ea a fost unul dintre proiectanții experimentului original. O membră a Biroului. În experimentul original au existat foarte puțini membri ai Biroului; cei mai mulți oameni din experiment nu lucrau pentru guvern.

Citesc din nou cuvintele, încercând să le deslușesc. Când am văzut-o în materialul video, mi se părea foarte logic că avea să devină o rezidentă a orașului nostru, că avea să intre în facțiunile noastre, că avea să se ofere voluntară să lase în urmă ceea ce a lăsat. Dar asta era înainte să știu cum era, de fapt, viața în afara orașului, și nu pare la fel de groaznică pe cât ne-a descris-o Edith în mesajul pe care ni l-a lăsat.

Ea ne-a livrat o manipulare abilă în acel video, care era menit să ne țină sub control și dedicați viziunii Biroului – *lumea din afara orașului e grav avariata și Divergenții trebuie să vină aici să o vindece*. Nu era chiar o minciună, întrucât oamenii din Birou chiar cred că genele vindecate vor repara anumite lucruri, că dacă ne integrăm în populația generală și transmitem mai departe genele noastre lumea va fi un loc mai bun. Dar ei nu au avut nevoie ca Divergenții să iasă din orașul nostru precum o armată care să lupte împotriva in justiției și să-i salveze pe ceilalți, așa cum a sugerat Edith. Mă întreb dacă Edith Prior a crezut ceea ce a spus sau dacă a spus acele lucruri doar fiindcă așa a trebuit.

Pe următoarea pagină se află o fotografie cu ea, ținând buzele ferm strânse, șuvițe de păr șaten încadrându-i chipul. Probabil că văzuse ceva îngrozitor dacă s-a oferit voluntară să-și șteargă amintirile și să ia viața de la zero.

— Știi de ce s-a alăturat experimentului? întreb eu.

Caleb clatină din cap.

— Arhivele sugerează – cu toate că sunt foarte vagi la acest capitol – că oamenii s-au alăturat experimentului pentru ca familiile lor să poată scăpa de sărăcia lucie – familiile participanților primeau o compensație lunară timp de zece ani. Dar, evident, pe Edith nu asta a motivat-o, de vreme ce ea lucra pentru Birou. Bănuiesc că i s-a întâmplat ceva

traumatizant, ceva care a făcut-o să uite tot.

Mă încrunt spre fotografie. Nu-mi pot imagina ce fel de sărăcie ar motiva oamenii să se uite pe ei înșiși și pe cei dragi, astfel încât familiile lor să poată primi o compensație lunară. Poate că eu am trăit cu pâinea și cu legumele din Abnegație în cei mai mulți ani din viață, neavând nimic în plus, dar nu am fost niciodată atât de disperată. Probabil că situația lor a fost mult mai rea decât orice altceva am văzut în oraș.

Nu-mi imaginez de ce și Edith a fost atât de disperată. Sau poate că ea nu avea pe nimeni pentru care ar fi meritat să-și păstreze amintirile.

— Am vrut să aflu care erau precedentele legale pentru a-ți da consimțământul în numele urmașilor tăi, spune Caleb. Cred că e o extrapolare să-ți dai acordul pentru un copil sub optsprezece ani, deși pare puțin ciudat.

— Cred că noi toți hotărâm care e soarta copiilor noștri prin alegerile pe care le facem în viață, spun eu. Oare noi doi am fi ales aceleași facțiuni dacă mama și tata n-ar fi ales Abnegația? Nu știu. Poate că nu ne-am mai fi simțit atât de sufocați. Poate că am fi devenit niște oameni diferiți.

Gândul acesta mi se strecoară în minte precum o creatură târătoare. *Poate că am fi devenit niște oameni diferiți. Oameni care nu își trădează surorile.*

Privesc lung spre masa din fața mea. Pentru cele câteva minute care au trecut, a fost ușor să pretind că eu și Caleb eram din nou frați. Dar realitatea – și furia – se pot ține la distanță doar pentru o anumită perioadă de timp înainte ca adevărul să lovească din nou. În timp ce îmi ridic privirea, mă gândesc să mă uit la el exact în același fel în care am făcut-o când m-au ținut prizonieră la sediul Erudiției. Cred că sunt prea obosită pentru a mă mai certa cu el sau pentru a-i asculta scuzele; prea obosită să-mi mai pese că fratele meu m-a abandonat.

— Edith s-a alăturat Erudiților, nu-i așa? întreb eu pe un ton înțepat. Chiar dacă a adoptat un nume din Abnegație?

— Da!

Se pare că nu mi-a observat tonul.

— De fapt, cei mai mulți strămoși ai noștri erau din Erudiție. Au mai existat vreo câțiva rătăciți prin Abnegație și unul sau doi în Candoare, însă linia generală e destul de constantă.

Simt o răceală, gata să tremur și apoi să mă sparg.

— Așadar, presupun că ai folosit asta drept scuză în mintea ta perversă pentru ceea ce ai făcut, spun eu pe un ton ferm. Pentru că te-ai alăturat Erudiților, pentru că le-ai fost loial. Vreau să zic, dacă ar fi trebuit în tot acest timp să fii unul de-al lor, atunci înseamnă că „facțiunea înaintea sângelui” se transformă în ceva acceptabil, corect?

— Tris...

Ochii săi mă imploră să-l înțeleg, dar eu nu înțeleg. N-am s-o fac.

Mă ridic.

— Așadar, eu știu acum despre Edith și tu știi despre mama. Bun. Atunci, hai s-o lăsăm așa.

Uneori, când îl privesc, simt un junghi de compasiune față de el, iar alteori parcă aș vrea să-l strâng de gât. Însă acum vreau doar să scap și să pretind că asta nu s-a întâmplat niciodată. Ies din camera arhivelor, iar pantofii îmi scârțâie pe podea în timp ce alerg înapoi spre hotel. Alerg până ce simt miros de lămâie, după care mă opresc.

Tobias stă pe holul din afara dormitorului. Eu am rămas fără suflu și îmi simt bătăile inimii până și în buricele degetelor; sunt copleșită, luptându-mă cu sentimente de pierdere, surpriză, furie și dorință.

— Tris, spune Tobias, adoptând o mină îngrijorată. Ești bine?

Clatin din cap, luptându-mă în continuare să respir, și îl izbesc de perete cu trupul meu, buzele mele găsindu-le pe ale lui. Preț de o clipă, el încearcă să mă împingă deoparte, dar apoi probabil că se hotărăște că nu îi pasă dacă sunt bine, nu îi pasă dacă el e bine, nu îi pasă. Nu am mai fost singuri împreună de câteva zile. Săptămâni. Luni.

Degetele lui alunecă în părul meu, iar eu mă agăț de brațele lui ca să-mi mențin echilibrul în timp ce ne apăsăm unul în celălalt precum două spade încleștate. El e mai

puternic decât oricare altă persoană pe care o cunosc și mai cald decât își dă seama oricine altcineva; el e un secret pe care l-am ținut și îl voi ține pentru tot restul vieții.

Se apleacă și mă sărută pe gât, mângâindu-mă în tot acest timp, după care își sprijină mâinile pe talia mea. Eu îmi trec degetele prin găicile pantalonilor lui, închizându-mi ochii. În acel moment știu exact ce vreau; vreau să dau jos toate straturile de haine dintre noi, să dau jos fiecare lucru care ne separă, trecutul, prezentul și viitorul.

Aud pași și hohote de râs răsunând în celălalt capăt al culoarului și ne despărțim imediat. Cineva – probabil Uriah – fluieră, dar eu de-abia îl aud din pricina pulsațiilor din urechi.

Ochii lui Tobias îi întâlnesc pe ai mei și e la fel ca prima dată când l-am privit în timpul inițierii mele, după simularea fricii; ne privim prea mult, prea insistent.

— Taci, strig spre Uriah, fără să-mi întorc privirea de la Tobias.

Uriah și Christina intră în dormitor, iar eu și Tobias îi urmărim, ca și când nu s-a întâmplat nimic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

TOBIAS

SEARA, CÂND CAPUL MEU plin de gânduri atinge perna, aud ceva foșnind sub obraz. Un bilet ascuns în fața de pernă.

T:

Hai să ne vedem în afara intrării din hotel la ora unsprezece. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nita —

Mă uit spre patul lui Tris. E tolănită pe spate și o șuviță de păr care îi acoperă nasul și gura flutură de fiecare dată când ea respiră. Nu vreau să o trezesc, dar mă simt ciudat să mă întâlnesc cu o fată în toiul nopții fără să îi spun și ei. În special acum, când încercăm din răspuțeri să fim sinceri unul cu celălalt.

Îmi verific ceasul. Unsprezece fără un sfert.

Nit a e doar o prietenă. Poți să-i spui mâine lui Tris. S-ar putea să fie urgent.

Dau pătura la o parte și îmi vâr picioarele în pantofi – în ultima vreme dorm în hainele de zi. Trec pe lângă patul lui Peter, apoi pe lângă cel al lui Uriah. Văd că de sub perna lui iese gâtul unei sticle. O apuc cu două degete și o duc spre ușă, unde o ascund sub perna unuia dintre paturile de campanie neocupate. Nu am avut grijă de el așa cum i-am promis lui Zeke că voi face.

Odată ajuns pe culoar, îmi leg șireturile și îmi aranjez părul. Am încetat să-l mai tund în stilul Abnegației când am vrut ca Neînfricații să mă vadă ca pe un potențial conducător, însă îmi lipsește ritualul stilului vechi, bâzâitul mașinii de tuns și mișcările grijulii ale mâinilor mele, știind să acționez mai bine cu ajutorul degetelor decât cu ajutorul privirii. Când eram mic, tata obișnuia s-o facă, pe holul de la etajul casei noastre din Abnegație. El era mai mereu neatent

cu lama și mă zgâria la ceafă sau mă tăia la ureche. Dar nu se plângea niciodată că trebuia să mă tundă. Asta e ceva, bănuiesc.

Nita bate din picior. De data asta poartă o cămașă albă cu mâneci scurte, iar părul e legat la spate. Îmi zâmbește, dar nu cu prea multă convingere.

— Pari îngrijorată, îi spun.

— Fiindcă sunt, îmi răspunde ea. Haide, există un loc pe care voiam să ți-l arăt.

Mă conduce pe culoarele slab luminate, pustii cu excepția unor oameni de serviciu ici și colo. Se pare că toți o cunosc pe Nita – îi fac cu mâna sau îi zâmbesc. Ea își bagă mâinile în buzunare, mutându-și privirea cu grijă atunci când se întâmplă să ne uităm unul la altul.

Trecem printr-o ușă fără senzor de securitate care să o țină încuiată. Încăperea e mare și rotundă, cu un candelabru de sticlă atârând în centrul ei. Podelele sunt din lemn lustruit de culoare închisă, iar pereții, acoperiți cu lambriuri de bronz, strălucesc acolo unde lumina îi atinge. Pe panourile de bronz sunt înscrise nume, zeci de nume.

Nita stă sub candelabrul din sticlă și întinde larg mâinile pentru a cuprinde întreaga încăpere în gestul ei.

— Aceștia sunt arborii genealogici din Chicago, spune ea. Arborii voștri genealogici.

Mă apropii de unul dintre pereți și citesc numele, căutând unul care să îmi pară cunoscut. Într-un târziu, găsesc unul: Uriah Pedrad și Ezekiel Pedrad. Lângă fiecare nume se află un mic „NN”, iar apoi, lângă numele lui Uriah, văd un punct, care pare a fi proaspăt sculptat. Probabil indică faptul că e Divergent.

— Știi unde e al meu?

Ea traversează încăperea și atinge unul dintre panouri.

— Generațiile sunt matriliniare. De aceea arhivele lui Jeanine indică faptul că Tris era „a doua generație” – deoarece mama ei venea din afara orașului. Nu sunt sigură cum de știa Jeanine această informație, dar bănuiesc că n-o să aflăm niciodată.

Mă apropii neliniștit de panoul care îmi poartă numele, cu

toate că nu sunt sigur de ce trebuie să mă tem la vederea numelui meu și al părinților mei săpate în bronz. Văd o linie verticală care o leagă pe Kristin Johnson de Evelyn Johnson, și una orizontală, care o leagă pe Evelyn Johnson de Marcus Eaton. Sub cele două nume se mai află doar unul: Tobias Eaton. Literele minuscule de lângă numele meu sunt „AN”, și există și un punct acolo, deși acum știu că nu sunt cu adevărat Divergent.

— Prima literă reprezintă facțiunea originară, spune ea, iar a doua reprezintă facțiunea aleasă. Ei s-au gândit că, dacă vor ține o evidență a facțiunilor, îi va ajuta să urmărească genele.

Literele mamei mele: „EAF.” Presupun că „F” vine de la „fără facțiune”.

Literele tatălui meu: „AA”, cu un punct.

Ating linia care mă leagă de ei și linia care o leagă pe Evelyn de părinții ei și linia care îi leagă de părinții lor, mergând până la opt generații, inclusiv a mea. Aceasta este o hartă care îmi arată ceea ce știam dintotdeauna, că sunt lipit de ei, legat pentru totdeauna de această moștenire goală, indiferent de cât de tare alerg în direcția opusă.

— Apreciez că mi-ai arătat asta, spun eu, simțindu-mă trist și obosit, dar nu sunt sigur de ce trebuia să se petreacă în toiul nopții.

— Credeam că ți-ar face plăcere să îl vezi. Și voiam să vorbesc cu tine despre un anumit lucru.

— Vrei să mă asiguri din nou că limitele mele nu mă definesc? spun eu, clătinând din cap. Nu, mersi, m-am săturat de asta.

— Nu, spune ea. Dar mă bucur c-ai spus asta.

Se reazemă de panou, acoperind numele lui Evelyn cu umărul. Fac un pas înapoi, nedorind să fiu atât de aproape de ea cât să-i văd cercul maro-deschis din jurul pupilelor.

— Conversația pe care am purtat-o seara trecută, în legătură cu deteriorarea genetică... a fost, de fapt, un test. Voiam să văd cum vei reacționa la ceea ce aveam eu să spun despre genele deteriorate, astfel încât să aflu dacă pot sau nu să am încredere în tine, spune ea. Dacă ai fi acceptat ceea ce

am spus despre limitele tale, atunci răspunsul ar fi fost „nu”.

Se apropie de mine, astfel că umărul ei acoperă și numele lui Marcus.

— Vezi tu, eu nu prea înghit treaba asta conform căreia sunt „deteriorată”.

Mă gândesc la felul în care a scuipat explicația cu tatuajul de pe spatelui ei, de parcă ar fi fost otrăvă.

Inima începe să-mi bată mai tare, așa încât simt pulsul în tot corpul. Tonul ei vesel a devenit amar, iar ochii și-au pierdut căldura. Mi-e frică de ea, mi-e frică de ceea ce zice – dar, de asemenea, sunt și încântat, fiindcă asta înseamnă că nu trebuie să accept că sunt mai mic decât credeam cândva.

— Înțeleg că nici tu nu ești prea încântat în legătură cu „deteriorarea”.

— Nu, nu sunt.

— În locul asta există multe secrete. Unul dintre ele e acela că, pentru ei, un DG e dispensabil. Un alt secret e că unii dintre noi nu vom sta liniștiți, înghițind tot ceea ce ni se spune.

— Cum adică dispensabil? întreb eu.

— Delictele pe care le-au comis împotriva oamenilor ca noi sunt deosebit de serioase, spune Nita. Și ascunse. Ți-aș arăta și niște dovezi, dar asta mai încolo. Deocamdată, ceea ce îți pot spune este că, din motive serioase, lucrăm împotriva Biroului și am dori să ni te alături.

Îmi îngustez ochii.

— De ce? Ce anume vreți de la mine?

— Acum vreau doar să îți ofer șansa de a vedea cum arată lumea din afara sediului.

— Și ceea ce primești la schimb e...

— Să-mi oferi protecția ta, spune ea. Mă îndrept spre un loc deosebit de periculos și nu pot spune nimănui altcuiva din Birou despre asta. Tu ești un străin, ceea ce înseamnă că e mult mai sigur să am încredere în tine și știu că tu știi cum să te aperi. Și, dacă vii cu mine, am să-ți arăt dovezile pe care vrei să le vezi.

Își atinge inima, ușor, ca și când ar jura pe ea. Scepticismul meu e puternic, dar curiozitatea și mai

puternică. Nu mi-e greu să cred că Biroul ar face lucruri rele, deoarece fiecare guvern pe care îl știu a făcut lucruri rele, până și oligarhia din Abnegație, care era condusă de tatăl meu. Și, lăsând la o parte acea suspiciune întemeiată, în mine sălășluiește speranța disperată că nu sunt deteriorat, că însemn mult mai mult decât niște gene corectate pe care le voi transmite mai departe copiilor mei.

Așa că mă hotărâsc să accept. Deocamdată.

— Bine, spun eu.

— În primul rând, înainte să îți arăt orice altceva, trebuie să promiți că nu vei spune nimănui – nici măcar lui Tris – ceea ce vei vedea. Poți să faci asta?

— E o persoană de încredere, să știi.

I-am promis lui Tris că nu-i voi mai ascunde nimic. Nu vreau să intru în anumite împrejurări în care să fiu nevoit să o fac din nou.

— De ce nu-i pot spune?

— Nu zic că nu e de încredere. Doar că nu are abilitățile pe care noi le căutăm și nu vrem să punem pe nimeni în pericol, atâta vreme cât nu e necesar. Vezi tu, Biroul nu vrea ca noi să ne organizăm. Dacă noi credem că nu suntem „deteriorați”, e ca și cum am spune că toate lucrurile pe care ei le fac – experimentele, modificările genetice, toate astea – sunt doar o pierdere de timp. Și nimeni nu vrea să audă că munca lor de-o viață e escrocherie.

Știu totul despre asta – e ca și când ai afla că facțiunile au la bază un sistem artificial, proiectat de oamenii de știință pentru a ne ține sub control pe cât de mult posibil.

Se dezlipește de perete, iar apoi rostește singurul lucru necesar să mă facă să fiu de acord:

— Dacă îi spui, îi vei lua șansa de a lua propria decizie, lucru pe care ți-l ofer eu acum. O vei forța să devină la rândul ei conspiratoare. Dacă îi ascunzi asta, o vei proteja.

Îmi trec degetele peste numele meu, săpat în panoul de metal, Tobias Eaton. Acestea sunt genele mele, aceasta este problema mea. Nu vreau să o trag și pe Tris în asta.

— În regulă, zic eu. Arată-mi.

Privesc cum raza de lumină a lanternei ei urcă și coboară în ritmul pașilor. Am luat o geantă dintr-un dulap de mături de pe hol – Nita era pregătită pentru asta. Mă conduce adânc în holurile subterane ale sediului, trecând de locul în care se adună DG-urile, spre un coridor unde electricitatea nu mai funcționează. La un moment dat se lasă pe vine și pipăie pământul, până ce degetele ei ating un zăvor. Îmi înmânează lanterna și trage zăvorul, ridicând o trapă din podea.

— E un tunel de evadare, spune ea. L-au săpat când au sosit aici prima oară, astfel încât să aibă mereu o cale de scăpare în cazul vreunei urgențe.

Din geantă scoate un tub negru și îi înlătură capacul. Acesta împrăștie scânteii care luminează roșu pe pielea ei. Îi dă drumul pe deasupra ușii din podea și el cade vreo câțiva metri, lăsând o dungă de lumină pe pleoapele mele. Ea se așază pe marginea găurii, cu rucsacul bine pus pe umeri, și se aruncă în jos.

Știu că e o distanță scurtă, dar, pentru mine, pare mai mult, având gaura aceea căscată sub mine. Mă așez, conturul pantofilor mei apărând întunecat pe fundalul scânteilor roșii, și îmi dau drumul.

— Interesant, spune Nita când aterizez.

Ridic lanterna, iar ea îndreaptă tubul luminos înainte în timp ce străbatem tunelul, care e suficient de lat cât să încapă doi oameni umăr la umăr și suficient de înalt cât să pot sta drept. Miroase puternic a putreziciune, a umezeală și a aer închis.

— Am uitat că ți-e frică de înălțimi.

— Ei bine, nu prea mai am și alte frici, spun eu.

— Nu e necesar să devii defensiv! spune ea zâmbind. De fapt, voiam de mult timp să te întreb despre asta.

Pășesc peste o băltoacă, tălpile pantofilor mei lipindu-se de podeaua zgrunțuroasă a tunelului.

— A treia temere a ta, spune ea. Să o împuști pe femeia aceea. Cine era?

Scânteile se sting, astfel că lanterna pe care o țin e singura

noastră călăuză în tunel. Îmi mișc brațul pentru a crea mai mult spațiu între noi, nedorind să o ating în întuneric.

— Nu era nimeni special, spun eu. Teama era de a o împușca.

— Ți-era frică să împuști oameni?

— Nu, spun eu. Mi-era frică de capacitatea mea considerabilă de a omori.

Rămâne tăcută, la fel ca mine. A fost pentru prima oară când am rostit cu glas tare acele cuvinte, iar acum am auzit cât de ciudat sună. Câți tineri se tem că înăuntrul lor sălășluiește un monstru? Se presupune că oamenii trebuie să se teamă de alții, nu de ei înșiși. Se presupune că oamenii aspiră să devină ca tații lor, nu să se înfioare la acel gând.

— Mereu m-am întrebat ce anume aș găsi în peisajul fricii mele, spune ea pe un ton șoptit, de parcă s-ar ruga. Uneori simt că sunt nenumărate lucruri de care ar trebui să-mi fie frică, iar alteori simt că n-a mai rămas nimic de care să mă tem.

Încuviințez cu o mișcare a capului, cu toate că ea nu mă poate vedea, și continuăm să mergem, raza de lumină a lanternei legănându-se, pantofii noștri scârțâind, aerul umed gonind spre noi dinspre celălalt capăt al tunelului.

* * *

După douăzeci de minute de mers, cotim și simt miros de vânt proaspăt, suficient de rece cât să mă facă să mă înfior. Închid lanterna, iar lumina lunii de la capătul tunelului ne conduce spre ieșire.

Tunelul dă spre locul pustiu prin care am trecut cu mașina pentru a ajunge la sediu, printre clădirile ruinate și copacii crescuți peste măsură care ies prin asfalt. Un camion vechi este parcat la câțiva metri depărtare de noi, fiind acoperit în spate de o pânză zdrențuită. Nita lovește o anvelopă pentru a o verifica, după care se urcă la volan. Cheia se află deja în contact.

— Al cui e camionul? întreb eu când mă sui pe locul din dreapta.

— Aparține oamenilor cu care mergem să ne întâlnim. I-am rugat să-l parcheze aici, spune ea.

— Și ei cine sunt?

— Niște prieteni de-ai mei.

Nu știi cum de se descurcă prin acest labirint de străzi din fața noastră, dar reușește, întorcând volanul printre rădăcini de copaci și stâlpi de iluminat căzuți, speriiind cu farurile animalele pe care le văd cu coada ochiului fugind mâncând pământul.

O creatură cu picioare lungi și cu un corp zvelt, cafeniu, înalt până la nivelul farurilor, traversează strada prin fața noastră. Nita calcă frâna, astfel încât să n-o lovească. Aceasta ciulește urechile și ne privește cu o curiozitate măsurată, de parcă ar fi un copil.

— Sunt oarecum frumoase, nu-i așa? mă întreabă ea. Până să vin aici, n-am mai văzut căprioare.

Încuviințez dând din cap. Este elegantă, dar șovăielnică, ezitantă.

Nita apasă claxonul cu buricele degetelor și căprioara se dă la o parte din drum. Accelerăm din nou, apoi ajungem pe un drum deschis, suspendat deasupra liniilor de tren pe care am mers pentru a ajunge la sediu. Văd lumini înaintea noastră, un punct strălucitor în pustietatea întunecată.

Și mergem spre nord-est, îndepărtându-ne de căprioară.

* * *

Trece mult timp până ce văd din nou lumină electrică. Asta se întâmplă de-a lungul unei străzi înguste și peticite. Becurile atarnă de un fir întins pe vechii stâlpi de iluminat.

— Oprim aici.

Nita smucește de volan, intrând cu camionul pe o alee dintre două clădiri de cărămidă. Scoate cheile din contact și se uită la mine.

— Verifică în torpedou. Le-am cerut să ne dea arme.

Deschid compartimentul din fața mea. Deasupra unor ambalaje vechi se află două cuțite.

— Cum te descurci cu cuțitul? mă întreabă ea.

Neînfricații îi învățau pe novici cum să arunce cuțitele cu mult înaintea schimbărilor din inițiere pe care le-a făcut Max, înainte ca eu să mă alătur lor. Nu mi-a plăcut niciodată, căci părea a fi o modalitate de a încuraja talentul înnăscut al Neînfricaților pentru exagerări, în loc să fie o deprindere practică.

— Bine, îi răspund rânjind. Cu toate că n-am crezut niciodată că această abilitate va fi bună la ceva.

— Bănuiesc că, la urma urmelor, Neînfricații sunt buni la ceva... *Four*, spune ea, zâmbind ușor.

Ia cuțitul cel mai mare, iar eu îl iau pe cel mai mic.

Sunt încordat, răsucind mânerul între degete în timp ce străbatem aleea. Deasupra mea, ferestrele licăresc cu o lumină diferită – flăcări ce provin de la lumânări sau felinare. La un moment dat, când arunc o privire în sus, văd o perdea de păr și o pereche de ochi întunecați privindu-mă lung.

— Aici locuiesc oameni, spun eu.

— Ne aflăm la extremitatea periferiei, zice Nita. E cam la două ore de mers cu mașina din Milwaukee, care este o zonă metropolitană aflată la nord. Da, aici locuiesc oameni. În ziua de azi, oamenii nu se aventurează prea departe de orașe, chiar dacă vor să trăiască departe de influența guvernului, cum fac cei de-aici.

— De ce vor să trăiască departe de influența guvernului?

Știu că traiul departe de jurisdicția guvernului este la fel cum era viața celor fără facțiuni. Le era mereu foame, frig iarna și cald vara, și se luptau tot timpul să supraviețuiască. Nu e un trai ușor de ales – trebuie să ai motive întemeiate pentru asta.

— Deoarece sunt deteriorați genetic, îmi răspunde Nita, uitându-se în ochii mei. Tehnic vorbind, oamenii deteriorați genetic sunt – din punct de vedere legal – egali cu oamenii puri genetic, dar numai pe hârtie, ca să zic așa. În realitate, sunt mult mai săraci, foarte probabil pot fi condamnați pentru infracțiuni, foarte puțin probabil să fie angajați în posturi bune... spune-i cum vrei, asta este o problemă și a fost încă din timpul Războiului Purității, cu o sută de ani în urmă. Oamenilor care trăiesc la periferie li s-a părut mai

atrăgător să opteze pentru a ieși cu totul din societate în loc să încerce să corecteze problema din interior, așa cum intenționez eu să o fac.

Mă gândesc la cioburile de sticlă tatuate pe pielea ei. Mă întreb când și le-a făcut – mă întreb ce anume a dat naștere acelei priviri periculoase din ochii ei, ce a determinat-o să pună un asemenea patos în discurs, ce a făcut-o să devină revoluționară.

— Cum plănuești să faci asta?

Își încleștează maxilarul și îmi răspunde:

— Preluând o parte din puterea Biroului.

Aleea dă într-o stradă largă. Unii oameni colindă după pradă, ținându-se pe margine, dar alții merg drept pe mijlocul străzii, în grupuri împleticite, cu sticle în mâini. Toți cei pe care îi văd sunt tineri – nu cred că sunt prea mulți adulți la periferie.

Aud niște strigăte undeva în față și o sticlă spărgându-se pe trotuar. Acolo zăresc o adunătură de oameni încercuind două siluete care se bat cu pumnii și picioarele.

Dau să alerg într-acolo, dar Nita mă apucă de braț și mă trage spre una dintre clădiri.

— Nu e momentul să fii erou, îmi zice ea.

Ne apropiem de ușa clădirii de pe colț. Alături, stă un bărbat masiv care învârte un cuțit în palmă. Când urcăm treptele, oprește mișcarea cuțitului și îl trece în cealaltă mână, plină de cicatrici.

Mărimea lui, dexteritatea cu care mănuieste cuțitul, înfățișarea lui prăfuită și plină de răni vindecate – toate ar trebui să mă intimideze. Însă ochii lui seamănă cu cei ai căprioarei – mari, privind precauți, curioși.

— Am venit să-l vedem pe Rafi, zice ea. Suntem de la Sediul.

— Puteți intra, dar cuțitele rămân aici, spune bărbatul.

Vocea sa este mai ascuțită, mai domoală decât mă așteptam. Ar putea fi un om bun dacă s-ar afla într-un alt loc, dar, având în vedere cum stau lucrurile, nu e un om – nici măcar nu știe ce înseamnă a fi așa ceva.

Cu toate că și eu m-am descotorosit de orice fel de

blândețe, considerând-o nefolositoare, mă trezesc gândindu-mă că s-a pierdut ceva important dacă acest bărbat a fost forțat să-și nege propria fire.

— Nicio șansă, spune fata.

— Nita, tu ești? se aude o voce din interior.

Este expresivă, muzicală. Bărbatul căruia îi aparține e scund și zâmbește larg. Vine până în pragul ușii.

— Nu ți-am spus să le dai drumul să intre? Intrați, intrați!

— Bună, Rafi, îl salută ea, vizibil ușurată. Four, el e Rafi – o persoană importantă la periferie.

— Îmi pare bine să te cunosc, spune Rafi și ne face semn să îl urmăm.

Înăuntru se află o încăpere mare, luminată de șiruri întregi de lumânări și felinare. Peste tot este împrăștiat mobilier din lemn, toate mesele fiind pustii, cu excepția uneia.

O femeie stă așezată în fundul încăperii, iar Rafi se strecoară pe scaunul de lângă ea. Deși cei doi nu seamănă – ea are păr roșcat și o siluetă generoasă, în vreme ce trăsăturile lui sunt întunecate, iar trupul, uscățiv –, au aceeași alură, ca două pietre care au fost cioplite de aceeași daltă.

— Cuțitele pe masă, spune Rafi.

De data asta, Nita se supune, punându-și cuțitul pe marginea mesei, drept în fața ei. Se așază. Eu procedez la fel. Vizavi de noi, femeia depune o armă.

— Cine-i ăsta? întreabă ea, făcând un gest cu capul în direcția mea.

— El este asociatul meu, răspunde Nita, Four.

— Ce fel de nume este „Four”?

Nu întreabă cu o atitudine batjocoritoare, așa cum alții mi-au adresat adesea aceeași întrebare.

— Genul pe care îl capeți în cadrul experimentului din oraș, răspunde Nita. Pentru că are numai patru temeri.

Îmi trece prin minte că e posibil ca ea să mă fi prezentat cu acel nume numai pentru a avea șansa să le împărtășească de unde sunt. Oare asta îi dă vreun soi de autoritate? Mă face să fiu mai de încredere în fața acestor oameni?

— Interesant.

Femeia bate cu degetul arătător în masă.

— Ei bine, *Four*, numele meu este Mary.

— Mary și Rafi conduc ramura Vestului Mijlociu a grupului rebel DG, spune Nita.

— Dacă îi spui „grup”, faci să pară că suntem ca niște doamne în vârstă, jucătoare de cărți, spune Rafi blând. Suntem mai degrabă niște răsculați. Suntem răspândiți în toată țara – există câte o grupare pentru fiecare arie metropolitană și supraveghetori pentru Vestul Mijlociu, Sud și Est.

— Este și un Vest simplu? întreb eu.

— Nu mai este, spune Nita pe un ton scăzut. Terenul era prea dificil de străbătut și orașele prea împrăștiate pentru a fi înțelept să locuiești acolo după război. Acum e un ținut sălbatic.

— Deci e adevărat ce se spune, zice Mary, ochii ei captând lumina ca niște cioburi de sticlă în timp ce mă privește. Oamenii din cadrul experimentelor chiar nu știu ce se află în afară.

— Sigur că e adevărat, de ce-ar ști? spune Nita.

Brusc, simt oboseală, o greutate îndărătul ochilor. Am făcut parte din prea multe răzmerițe în scurta mea viață. Cei fără facțiune, iar acum, din câte se pare, acești DG.

— Nu că mi-ar face plăcere să tai din scurt discuția, intervine Mary, dar n-ar trebui să petrecem prea mult timp aici. Nu putem ține oamenii la distanță multă vreme – acuși o să apară pe-aici adulmecând.

— Corect, încuviințează Nita, uitându-se la mine. *Four*, poți să te asiguri că nu se petrece nimic afară? Trebuie să vorbesc ceva cu Mary și cu Rafi în particular.

Dacă am fi singuri, aș întreba-o de ce nu pot fi și eu de față atunci când vorbește cu ei sau de ce s-a mai deranjat să mă aducă înăuntru când aș fi putut sta de pază afară tot timpul. Bănuiesc că, de fapt, nu am fost încă de acord s-o ajut și că, probabil din cine știe ce motive, ea și-a dorit ca ei să mă cunoască. Așa că mă ridic, îmi iau cuțitul și mă duc spre ușa la care paznicul lui Rafi supraveghează strada.

Lupta de vizavi s-a terminat. Pe trotuar zace o siluetă. Preț

de o clipă mi se pare că mai mișcă, dar apoi îmi dau seama că e din cauză că cineva îi cotrobăie prin buzunare. Nu e o siluetă – e un cadavru.

— Mort? întreb eu, iar cuvântul e doar o expirație.

— Da. Dacă nu te poți apăra, n-ai cum să rezisti nici măcar o noapte.

— Atunci de ce vin oamenii aici? întreb încruntat. De ce nu se duc înapoi în orașe?

Tace de atât de mult timp, încât cred că n-a auzit întrebarea mea. Privesc cum hoțul întoarce pe dos buzunarele persoanei decedate și apoi abandonează cadavrul, strecurându-se într-una din clădirile din apropiere. În cele din urmă, paznicul lui Rafi vorbește:

— Aici există șansa să-i pese cuiva dacă mori. Cum ar fi Rafi sau alți lideri. În orașe, dacă ești omorât, cu siguranță nimănui nu-i va păsa, nu dacă ești un DG. Cea mai rea crimă pe care am văzut-o atribuită unui PG pentru că a ucis un DG a fost „omor prin imprudență”. Prostii.

— Omor prin imprudență?

— Înseamnă că omorul este considerat un accident, se aude în spatele meu vocea curgătoare, ritmată a lui Rafi. Sau cel puțin nu atât de grav precum este, să spunem, crima cu premeditare. *Oficial*, desigur, cu toții suntem tratați la fel, da? Dar rareori e pus și în practică.

El stă în spatele meu, cu brațele la piept. Pare un rege care își supraveghează regatul, pe care îl consideră frumos. Privesc strada, trotuarul crăpat și trupul nemișcat, cu buzunarele întoarse pe dos, și ferestrele în care licăresc flăcări și îmi dau seama că frumusețea pe care o vede el este libertatea – libertatea de a fi văzut ca om întreg, nu deteriorat.

Am văzut această libertate, o singură dată, atunci când Evelyn m-a chemat dintre cei fără facțiune, atrăgându-mă din facțiunea mea pentru a deveni o persoană completă. Însă era doar o minciună.

— Ești din Chicago? mă întreabă Rafi.

Încuviințez din cap, continuând să privesc strada întunecată.

— Și acum, că ai ieșit, cum ți se pare lumea?

— În mare parte altfel, îi răspund. Oamenii sunt divizați de lucruri diferite, luptând în războaie diferite.

Pașii Nitei fac scândurile podelei să scârțâie și, când mă întorc spre ea, o văd stând drept în spatele meu, cu mâinile vârâte în buzunare.

— Mulțumesc că ai aranjat asta, zice Nita, dând din cap înspre Rafi. E timpul ca noi să plecăm.

Ne croim din nou drum pe stradă, iar când mă uit peste umăr după Rafi, el ne face cu mâna.

* * *

Mergând înapoi spre camion, aud din nou țipete, dar, de data asta, sunt țipetele unui copil. Trec de sunetele fonfăite, smiorcăite și mă gândesc la mine, pe vremea când eram mai mic, ghemuit în dormitor, ștergându-mi nasul cu una dintre mâneci. Mama obișnuia să frece manșetele cu un burete înainte de a pune rufele la spălat. Niciodată n-a spus nimic despre asta.

Când urc în camion, deja mă simt indiferent față de locul ăsta și de durerile sale și sunt pregătit să mă întorc la visul sediului, la căldura, lumina și sentimentul de siguranță.

— Tot mi-e greu să înțeleg de ce locul ăsta e de preferat vieții la oraș, spun eu.

— Am locuit doar o singură dată într-un oraș care n-a fost experiment, zice Nita. Există electricitate, dar este raționalizată – fiecare familie primește doar câteva ore zilnic. La fel și cu apa. Și există multă infraționalitate, care este pusă pe seama deteriorării genetice. Există și poliție, dar ei nu pot face mare lucru.

— Ca atare, în acest caz, sediul Biroului e de departe cel mai bun loc de trăit, spun eu.

— În ceea ce privește resursele, da, este Nita de acord. Dar același sistem social din orașe există și la sediu; e doar ceva mai greu de văzut.

Privesc cum periferia dispare în oglinda retrovizoare, despărțită de clădirile abandonate din jurul ei prin acel șir de

lumini electrice care atârnă deasupra străzii înguste.

Trecem de casele întunecoase cu ferestrele bătute în scânduri și încerc să mi le imaginez curate și dichisite, așa cum trebuie să fi fost cândva, în trecut. Au curți înconjurată de garduri, care au fost odată îngrijite și pline de verdeață, ferestre care odinioară străluceau pe timp de seară. Îmi imaginez că viețile trăite acolo au fost pașnice, liniștite.

— Și ce anume ai dorit să vorbești cu ei venind până aici? o întreb.

— Am venit aici pentru a ne consolida planurile, îmi răspunde Nita.

Observ, la lumina de la bord, că are câteva tăieturi pe buza inferioară, ca și cum ar fi petrecut mult timp mușcându-și-le.

— Și am vrut să te cunoscă, pentru a da chip oamenilor din interiorul experimentelor cu facțiunile. Mary era suspicioasă cu privire la oamenii ca tine, care, de fapt, ar fi uneltit cu guvernul, ceea ce, desigur, nu este adevărat. Rafi, totuși, a fost prima persoană care mi-a arătat dovezi că Biroul și guvernul ne mințeau cu privire la istoria noastră.

Apoi amuțește, ca și cum m-ar ajuta să simt greutatea acestui fapt, dar n-am nevoie de timp sau de spațiu pentru a o crede. Am fost mințit de guvern toată viața mea.

— Biroul vorbește despre această epocă de aur a omenirii de dinainte de manipulările genetice, în care cu toții erau puri genetic și totul era pașnic, spune Nita. Însă Rafi mi-a arătat fotografii vechi cu *războiul*.

Aștept o secundă.

— Și?

— Și? repetă Nita, nevenindu-i să creadă. Dacă oamenii puri genetic au cauzat războiul și devastarea totală din trecut, la aceeași magnitudine la care se presupune că o fac cei deteriorați genetic, atunci care este temeiul pentru a crede că trebuie să cheltuim atât de multe resurse și atât de mult timp lucrând pentru a corecta deteriorarea genetică? Ce rost au experimentele, cu excepția faptului că încearcă să convingă oamenii potriviți că guvernul întreprinde ceva pentru a ne face viețile tuturor mai bune, cu toate că nu este așa?

Adevărul schimbă totul – nu de asta era Tris atât de disperată să facă în așa fel încât filmul lui Edith Prior să fie văzut, aliindu-se în acest scop chiar cu tatăl meu? Ea știa că adevărul, oricare ar fi fost el, avea să schimbe lupta noastră, avea să schimbe prioritățile noastre pe vecie. Și aici, acum, o minciună a schimbat lupta, o minciună a schimbat pe vecie prioritățile. În loc să lucreze împotriva sărăciei sau a infrafracționalității, care au ajuns la cote alarmante în toată țara, acești oameni au ales să lucreze împotriva deteriorării genetice.

— De ce? De ce să petreci atât de mult timp și să cheltui atâta energie să lupți împotriva a ceva ce nu constituie o problemă? vreau eu să știu, simțindu-mă, brusc, frustrat.

— Păi, oamenii care luptă acum o fac probabil pentru că au fost învățați că asta *este* o problemă. Asta e un alt lucru pe care mi l-a arătat Rafi – exemple de propagandă despre deteriorarea genetică pe care guvernul le lansează, răspunde Nita. Dar inițial? Nu știu. Probabil că sunt câteva cauze. Prejudiciul împotriva celor din grupul DG? Controlul, poate? Controlul oamenilor deteriorați genetic, prin a-i învăța că este ceva în neregulă cu ei, și controlul celor puri genetic, prin a-i învăța că ei sunt vindecați și întregi? Aceste lucruri nu se petrec peste noapte și nici nu se întâmplă dintr-un singur motiv.

Îmi reazem obrazul de geamul rece și închid ochii. E prea multă informație care îmi zumzăie prin creier pentru a mă concentra asupra unui singur aspect, așa că renunț să mai încerc și mă las purtat de val.

După ce trecem prin tunel și apoi îmi găsesc patul, soarele e pe punctul de a răsări, iar brațul lui Tris atârână iar peste marginea patului ei, buricele degetelor ștergând podeaua.

Mă așez vizavi de ea, privindu-i, preț de o clipă, chipul adormit și gândindu-mă la acel lucru asupra căruia căzuserăm de acord în seara aceea, în Millennium Park: fără minciuni. Ea mi-a promis mie, iar eu i-am promis ei. Și, dacă nu-i spun ce am auzit și am văzut în noaptea asta, îmi voi încălca promisiunea. Și pentru ce? Pentru a o proteja? Pentru Nita, o fată pe care abia am cunoscut-o?

Îi dau la o parte părul de pe față, cu blândețe, pentru a nu o trezi.

Ea nu are nevoie de protecția mea. E destul de puternică și singură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

TRIS

PETER E ÎN PARTEA OPUSĂ a încăperii, adunând un morman de cărți într-un teanc și îndesându-le într-o geantă. Roade un creion roșu în timp ce iese din încăpere; aud cărțile din geantă izbindu-se de piciorul lui când străbate holul. Aștept până ce nu se mai aude nimic înainte de a mă întoarce spre Christina.

— Am încercat să-mi stăpânesc curiozitatea, dar mă dau bătută, îi spun. Ce se întâmplă între tine și Uriah?

Christina, întinsă în patul ei, cu un picior atârându-i peste margine, îmi aruncă o privire ciudată.

— De ce te uiți așa? Ați petrecut mult timp împreună, mă apăr eu. Adică, o mulțime.

Azi e soare, lumina strălucește printre draperiile albe. Nu știu cum, dar dormitorul miroase a somn – a lenjerie, a pantofi, a transpirație nocturnă și a cafea matinală. Unele dintre paturi sunt făcute, iar altele încă au cearșafurile adunate grămadă la picioare sau într-o parte. Majoritatea dintre noi provin din Neînfricare, dar, oricum, eu sunt uimită de cât de diferiți suntem. Obiceiuri diferite, temperamente diferite, feluri diferite de a vedea lumea.

— Se prea poate să nu mă crezi, dar nu e așa.

Christina se proptește în coate.

— El e în doliu. Amândoi suntem plictisiți. De asemenea, el e *Uriah*.

— Așa, și? E chipeș.

— Chipeș, dar nu poate să poarte o conversație serioasă nici în ruptul capului. Nu mă înțelege greșit, îmi place să râd, dar mai vreau și ca o relație să însemne ceva, înțelegi?

Dau din cap aprobator. Chiar înțeleg – mai bine decât cei mai mulți oameni, poate, căci Tobias și cu mine nu prea suntem genul glumeț.

— În plus, continuă ea, nu toate prietenii evoluează într-

o poveste de dragoste. Încă n-am încercat să te sărut.

Râd.

— Adevărat.

— Tu unde ai fost în ultima vreme? mă întreabă Christina.

Mișcă din sprâncene.

— Cu Four? Făcând niște... adunări? Înmulțiri?

Îmi acopăr fața cu palmele.

— Asta e cea mai proastă glumă pe care am auzit-o vreodată.

— Nu îmi evita întrebarea.

— Nicio „adunare” pentru noi, îi spun. Oricum, nu încă. El este oarecum preocupat de toată povestea asta cu „deteriorarea genetică”.

— A! Chestia *aia*.

Se ridică în capul oaselor.

— Tu ce părere ai? o întreb eu.

— Nu știu. Cred că mă înfurie, se încruntă ea. Nimănu-i place să i se spună că e ceva în neregulă cu el sau ea, mai ales ceva legat de gene, pe care nu le poate schimba.

— Tu chiar crezi că e ceva în neregulă cu tine?

— Așa cred. E ca o boală, nu? Ei o pot vedea în genele noastre. Nu încapă discuție, nu-i așa?

— Eu nu spun că genele tale nu sunt diferite, îi zic eu. Zic doar că nu înseamnă că un set e deteriorat și altul nu e. Genele responsabile pentru ochii albaștri și pentru ochii căprui sunt și ele diferite, dar sunt ochii albaștri „deteriorați”? E ca și cum s-ar decide în mod arbitrar că un tip de ADN e rău și că celălalt e bun.

— Bazat pe dovezile conform cărora comportamentul DG e mai rău, subliniază Christina.

— Care ar putea fi cauzat de o mulțime de lucruri, îi dau eu replica.

— Nu știu de ce mă contrazic cu tine, când mi-aș dori cu adevărat ca tu să ai dreptate, spune Christina râzând. Dar nu crezi că o grămadă de oameni deștepți, ca acești savanți din Birou, și-ar putea da seama care este cauza comportamentului greșit?

— Sigur că da, îi răspund. Însă sunt de părere că, oricât ar

fi de deștepți, oamenii văd ceea ce deja caută, asta-i tot.

— Poate că și tu ești părtinitoare, spune ea. Căci ai prieteni – și un iubit – cu această problemă genetică.

— Poate.

Știu că sunt în căutarea unei explicații, una pe care se poate să n-o cred cu adevărat, dar pe care, oricum, o furnizez:

— Bănuiesc că nu văd motivul pentru care aș crede în deteriorarea genetică. Mă va face să-i tratez pe ceilalți oameni mai bine? Nu. Din contră, poate.

Și, în plus, văd ce îi face lui Tobias, cum îl face să se îndoiască de el însuși, și nu înțeleg cum ar putea ieși ceva bun din asta.

— Tu nu crezi în anumite lucruri fiindcă îți fac viața mai bună, tu crezi în ele deoarece sunt adevărate, subliniază ea.

— Dar – vorbesc rar, căci mai cuget la asta – să privești rezultatul unei credințe nu înseamnă oare o modalitate bună de a cântări dacă este adevărată?

— Un mod de gândire Bățos.

Face o pauză, după care continuă:

— Totuși, bănuiesc că modul meu este foarte sincer, ca în Candoare. Doamne, oriunde ne-am duce, nu putem să scăpăm de facțiuni, nu-i așa?

Ridic din umeri.

— Poate că nu e important să scăpăm de ele.

Tobias intră în dormitor, părând palid și epuizat, așa cum arată de câteva zile încoace. Are părul ridicat într-o parte, de la dormitul pe pernă, și este îmbrăcat tot în hainele pe care le-a purtat ieri. A dormit îmbrăcat încă de când am venit la Birou.

Christina se ridică.

— Bine, am de gând să plec. Și să vă las... pe voi doi în tot spațiul ăsta.

Gesticulează spre paturile goale și apoi îmi face cu ochiul, în mod vădit, în timp ce iese din dormitor.

Tobias zâmbește ușor, dar nu destul cât să mă facă să cred că este fericit. Și, în loc să se așeze lângă mine, rămâne la piciorul patului meu, făcându-și de lucru cu degetele pe

tivul cămășii.

— Vreau să vorbesc cu tine, îmi spune.

— Bine, îi zic și simt o împunsătură dureroasă în piept, asemenea unei tresăriri pe un monitor cardiac.

— Vreau să te rog să-mi promiți că n-ai să te enervezi, îmi spune, dar...

— Dar știi că nu fac promisiuni prostești, îi spun cu un nod în gât.

— Așa e, admite el, după care se așază în mijlocul așternuturilor nestrânse de pe patul lui.

Îmi evită privirea.

— Nita mi-a lăsat un bilet sub pernă, în care îmi spunea să ne întâlnim aseară. Și m-am dus.

Mă îndrept de spate și simt cum mă invadează un val de căldură mănioasă în timp ce văd cu ochii minții chipul drăgălaș și picioarele grațioase ale Nitei mergând spre iubitul meu.

— O fată drăguță îți cere să te întâlnești seara târziu cu ea și tu *te duci*? vreau eu să știu. Și apoi vrei ca eu să nu mă *enervez* în legătură cu asta?

— Nu e vorba despre mine și Nita. Deloc, spune el precipitat, uitându-se într-un târziu la mine. A vrut doar să-mi arate ceva. Ea nu crede în deteriorarea genetică, așa cum m-a făcut pe mine să cred. Are un plan de a prelua o parte din puterea Biroului, pentru a face DG-urile mai egale. Am mers la periferie.

Îmi povestește despre tunelul subteran care duce afară și despre orașelul ruinat de la periferie și despre conversația cu Rafi și Mary. Îmi explică felul în care guvernul a ținut ascuns războiul, astfel încât nimeni să nu afle vreodată de modul în care trăiesc cei deteriorați genetic în zonele metropolitane, unde guvernul încă are putere reală, și că oamenii „puri genetic” sunt capabili de o violență incredibilă.

În timp ce vorbește, simt cum în mine se adună suspiciunea față de Nita, dar nu știu de unde mi se trage – de la instinctul meu, în care am mereu încredere, sau de la gelozia mea. Când termină, mă privește așteptând, iar eu îmi țugui buzele, încercând să mă decid.

— De unde știi că-ți spune adevărul? îl întreb.

— Nu știu, răspunde el. Mi-a promis că-mi arată dovezi, în seara asta.

Mă ia de mână.

— Mi-ar plăcea să vii.

— Și Nita nu va avea obiecțiuni?

— Nu-mi pasă.

Își împletește degetele cu ale mele.

— Dacă ea într-adevăr are nevoie de ajutorul meu, va trebui să găsească o cale să fie de acord cu asta.

Mă uit la degetele noastre unite, la manșeta zdrențuită a cămășii lui gri și la genunchii roși ai jeansilor. Nu vreau să-mi petrec timpul cu Nita și cu Tobias împreună, știind că presupusa ei deteriorare genetică îi oferă ceva în comun cu el, ceva ce eu nu voi avea niciodată. Dar acest lucru e important pentru el și vreau, la fel de mult pe cât și-o dorește și el, să aflu dacă există dovezi ale delictelor Biroului.

— Bine, îi spun. Voi merge. Dar să nu te gândești nici măcar pentru o clipă că eu cred, de fapt, că pe ea n-o interesezi pentru nimic altceva decât codul tău genetic.

— Păi, zice el, să nu te gândești nici măcar pentru o clipă că pe mine mă interesează altcineva în afară de tine.

Își pune mâna pe ceafa mea și îmi apropie gura de a lui.

Sărutul și vorbele lui m-au alinat, dar disconfortul meu psihic n-a dispărut complet.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

TOBIAS

DUPĂ MIEZUL NOPTII, eu și Tris ne întâlnim cu Nita în holul hotelului, printre ghivecele cu plante, cu florile lor nedeschise, o sălbăticie domolită. Când Nita o vede pe Tris alături de mine, chipul ei se crispează de parcă tocmai ar fi gustat ceva amar.

— Ai promis că n-ai să-i spui, zice ea, arătând spre mine. Cum a rămas cu protecția ei?

— M-am răzgândit, îi răspund.

Tris izbucnește într-un râs strident.

— Asta i-ai spus, că mă va proteja pe mine? Ce manipulare abilă. Bravo!

Ridic din sprâncene uitându-mă la ea. Nu am considerat-o niciodată o manipulare, iar asta mă sperie puțin. De regulă mă pot baza pe mine însumi pentru a detecta motivele ascunse ale unei persoane sau să mi le inventez în minte, dar eram atât de obișnuit cu dorința mea de a o proteja pe Tris, mai ales după ce aproape că am pierdut-o, încât nici nu m-am mai gândit la asta.

Sau eram atât de obișnuit cu minciuna în locul adevărilor incomode, încât m-am bucurat de șansa de a o păcăli.

— N-a fost o manipulare, a fost adevărul.

Nita nu mai pare supărată, ci obosită. Își trece mâna peste față, apoi își netezește părul, dându-l spre spate.

— Ai putea fi arestat doar pentru că știi ceea ce știi și nu raportezi. Am crezut că e mai bine să evităm asta.

— Ei bine, e prea târziu, îi spun. Tris vine cu noi. E vreo problemă?

— Aș prefera mai degrabă să vă am pe amândoi decât pe niciunul dintre voi, și sunt sigură că asta e un ultimatum tacit, spune Nita, dându-și ochii peste cap. Să mergem!

Eu, Tris și Nita mergem înapoi prin sediul învăluit în tăcere, îndreptându-ne spre laboratoarele unde lucrează Nita. Niciunul dintre noi nu vorbește și eu sunt atent la fiecare scârțâit al pantofilor mei, la fiecare voce din depărtare, la fiecare pocnet al ușilor care se închid. Mă simt ca și cum am face ceva interzis, cu toate că, practic, lucrurile nu stau așa. Mă rog, nu încă.

Nita se oprește la ușa care dă spre laboratoare și își scanează cartela. O urmăzesc trecând de sala de terapie genetică, unde am văzut o hartă a codului meu genetic, ajungând mult mai adânc în inima sediului decât am fost eu vreodată. E întuneric și sinistru aici. Rotocoale de praf de pe podea se mișcă odată cu pașii noștri.

Nita împinge o altă ușă cu umărul și intrăm în încăperea destinată depozitării. Pereții sunt acoperiți de dulapuri metalice simple, etichetate cu numere scrise cu cerneală care s-a decolorat în timp. În centrul camerei se găsește o masă de laborator cu un calculator și un microscop, la care stă așezat un tânăr blond, cu părul pieptănat pe spate.

— Tobias, Tris, el e prietenul meu, Reggie, îl prezintă Nita. Și el este un DG.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spune Reggie zâmbind.

Dă mâna cu Tris, apoi cu mine, cu o strângere fermă.

— Hai să le arătam mai întâi diapozitivele, propune Nita.

Reggie atinge monitorul calculatorului și ne face semn să ne apropiem.

— N-o să vă muște.

Tris și cu mine schimbăm priviri, apoi rămânem în picioare în spatele lui Reggie pentru a vedea ecranul. Încep să defileze imagini, una după alta. Sunt alb-negru și nu sunt uniforme, ci distorsionate – probabil că sunt foarte vechi. Îmi trebuie câteva secunde doar pentru a-mi da seama că sunt fotografiile ale suferinței: copii slabi, costelivi, cu ochi imenși, șanțuri pline de cadavre, mormane uriașe de hârtii care ard.

Fotografiile defilează foarte repede, asemenea paginilor unei cărți mișcate de briză, încât doar surprind fugitiv acele

orori. Apoi îmi feresc privirea, incapabil să mai urmăresc ceva. Simt cum în mine se ridică o tăcere adâncă.

La început, când mă uit la Tris, expresia ei este ca o apă liniștită – de parcă imaginile pe care tocmai le-am văzut nu i-au produs nicio încrețitură. Dar apoi gura prinde a-i tremura și își strânge buzele pentru a masca acest lucru.

— Uitați-vă la armele astea.

Reggie afișează o fotografie a unui bărbat care ține o pușcă și ne-o arată cu degetul.

— Acest tip de armă este incredibil de veche. Puștile folosite în Războiul Purității erau *mult* mai avansate. Chiar și Biroul ar fi de acord cu asta. Trebuie să fie din timpul unui conflict mai vechi. Care probabil că a fost iscat de oameni puri genetic, de vreme ce manipularea genetică nici nu exista pe-atunci.

— Cum ascunzi un *război*? întreb eu.

— Oamenii sunt izolați, muritori de foame, spune Nita pe un ton scăzut. Ei știu doar ceea ce li se spune, au acces numai la informațiile care le sunt disponibile. Și cine controlează toate astea? Guvernul.

— Bine.

Tris dă din cap și vorbește prea repede, prea agitată:

— Așadar, ei mint în legătură cu istoria voastră – *a noastră*. Asta nu înseamnă că ei ne sunt dușmani, înseamnă doar că ei sunt un grup de oameni extrem de dezinformați, care încearcă să... facă lumea mai bună. Într-o manieră nesăbuită.

Nita și cu mine ne privim.

— Asta-i treaba, zice Nita. Ei le fac rău oamenilor.

Se sprijină cu mâna de blatul de lucru, se apleacă spre noi și văd din nou cum forța ei revoluționară se acumulează în ea, punând stăpânire pe toate laturile personalității ei: de tânără femeie, de DG și de laborantă.

— Când Abnegația a vrut să divulge mărțul adevăr despre lumea lor mai curând decât ar fi trebuit, spune ea rar, iar Jeanine a vrut să-i reducă la tăcere... Biroul a fost mai mult decât bucuros să îi furnizeze un ser al simulării, incredibil de avansat – atacul simulat care i-a înrobit pe Neînfricați și care

a avut ca rezultat distrugerea Abnegației.

Îmi îngădui un moment să prelucrez informația.

— Nu se poate să fie adevărat, ripostez eu. Jeanine mi-a spus că cei mai mulți Divergenți – cei *puri* genetic – erau în Abnegație. Tu tocmai ai spus că Biroul îi prețuiește pe cei puri genetic destul cât să trimită pe cineva să-i salveze; de ce ar fi ajutat-o pe Jeanine să-i omoare?

— Jeanine se înșela, spune Tris rezervată. Așa a spus Evelyn. Cei mai mulți Divergenți se găseau printre cei fără facțiune, nu în Abnegație.

Mă întorc către Nita.

— Nu înțeleg de ce ar risca atât de mulți Divergenți, îi spun. Am nevoie de dovezi.

— De ce crezi că am venit aici?

Nita răsuțește comutatorul unui alt set de becuri ce iluminează dulapurile și se duce de-a lungul peretelui stâng.

— Mi-a trebuit mult timp să capăt aprobarea pentru a intra aici, zice ea. Chiar și mai mult timp ca să acumulez cunoștințele pentru a înțelege ceea ce am văzut. De fapt, am avut ajutor din partea unui PG. Un simpatizant.

Mâinile ei zăbovesc deasupra unuia dintre dulapurile joase. Scoate din el o fiolă cu un lichid portocaliu.

— Ți se pare cunoscut? mă întreabă ea.

Încerc să-mi amintesc injecția pe care mi-au făcut-o înainte de începerea atacului simulat, chiar înaintea rundei finale a inițierii lui Tris. Max a făcut-o, a înfipt acul în partea laterală a gâtului meu așa cum am făcut-o și eu de zeci de ori. Chiar înainte ca el s-o facă, fiola a captat lumina și era portocalie, aidoma celei pe care o ține Nita.

— Culorile se potrivesc, îi spun. Și ce-i cu asta?

Nita duce fiola la microscop. Reggie ia o lamă dintr-o tăviță de lângă calculator și, folosind o pipetă, pune două picături din lichidul portocaliu în mijlocul lamelei, apoi așază deasupra o altă lamelă. O pune cu grijă sub microscop, cu degete atente, dar ferme; sunt mișcările cuiva care a mai făcut acest lucru de sute de ori.

Reggie apasă pe ecranul calculatorului, deschizând un program numit „MicroScan”.

— Această informație este gratuită și disponibilă pentru oricine știe cum să folosească echipamentul și are parola sistemului, pe care simpatizantul PG a fost foarte încântat să mi-o ofere, zice Nita. Cu alte cuvinte, nu e deloc dificil să o accesezi, dar nimeni nu s-a gândit să o examineze cu multă atenție. Iar cei DG nu au parolele sistemului, astfel că e puțin probabil ca noi să fi știut despre asta. Această încăpere de depozitare este pentru experimente învechite – rateuri, proiecte depășite sau lucruri nefolositoare.

Privește prin microscop, folosind un buton din lateral pentru a ajusta lentilele.

— Dă-i drumul, spune ea.

Reggie apasă o tastă de pe calculator și, sub bara „MicroScan”, în partea superioară a ecranului, apar paragrafe de text. El ne arată un paragraf din mijlocul paginii și îl citește.

— „Serul Simulării v4.2. Coordonează un număr mare de ținte. Transmite semnale la distanță mare. Halucinogenul din formula inițială nu este inclus – realitatea simulată este predeterminată de programul principal.”

Ăsta este!

Ăsta este serul atacului simulat!

— Acum, de ce ar avea Biroul serul dacă nu ei l-ar fi produs? întrebă Nita. Ei au fost cei care au inclus serurile în experimente, dar, de obicei, au lăsat serurile deoparte, i-au lăsat pe rezidenții din orașe să le dezvolte mai departe. Dacă Jeanine a fost cea care l-a dezvoltat, ei nu l-ar fi furat de la ea. Dacă se află aici e din cauză că ei l-au creat.

Privesc lung la lamela luminată de sub microscop, la picătura portocalie care plutește în ocular, și expir tremurat.

Rămasă fără suflare, Tris întreabă:

— De ce?

— Abnegația era pe punctul de a dezvălui adevărul tuturor celor din oraș. Și ați văzut ce s-a întâmplat acum că toată lumea din oraș cunoaște adevărul: Evelyn este un dictator în toată puterea cuvântului, cei fără facțiune îi nimicesc pe membrii facțiunilor, iar eu sunt convinsă că, mai devreme sau mai târziu, facțiunile se vor răscula împotriva lor. Vor

muri mulți oameni. A spune adevărul înseamnă fără îndoială să riști siguranța experimentului, spune Nita. Așa că, acum câteva luni, atunci când cei din Abnegație erau pe punctul de a produce acea distrugere și instabilitate prin prezentarea filmului lui Edith Prior în fața orașului, probabil că Biroul a socotit că era mai bine să sufere Abnegația o pierdere mare – chiar și cu prețul mai multor Divergenți –, decât să sufere întregul oraș o pierdere masivă. Mai bine să pună capăt vieților celor din Abnegație decât să riște experimentul. Așa că au contactat pe cineva despre care știau că avea să fie de acord cu ei. Jeanine Matthews.

Cuvintele ei mă învăluie și își fac loc înăuntrul meu.

Pun mâinile pe masa de laborator, lăsând ca aceasta să mi le răcorească, și îmi privesc reflexia distorsionată de pe metalul lustruit. L-am urât pe tata în cea mai mare parte a vieții mele, dar n-am urât niciodată facțiunea lui. Liniștea Abnegației, comunitatea lor, rutina lor, întotdeauna mi s-au părut bune. Iar acum, cei mai mulți dintre oamenii aceia amabili, darnici, au murit. Uciși de mâna Neînfricaților, la îndemnul lui Jeanine, cu puterea Biroului, care o sprijinea.

Mama și tatăl lui Tris erau printre ei.

Tris stă atât de nemișcată, cu mâinile atârându-i fără vlagă, înroșindu-se din cauza fluxului ei sanguin.

— Asta e problema cu devotamentul lor orbesc față de aceste experimente, rostește Nita de lângă noi, de parcă și-ar însera cuvintele în spațiile goale din mințile noastre. Biroul prețuiește experimentele mai presus de viețile celor DG. Iar acum, lucrurile ar putea deveni și mai grave.

— Mai grave? întreb eu. *Mai grave* decât uciderea majorității celor din Abnegație? Cum?

— În urmă cu un an, guvernul a amenințat cu închiderea experimentelor, zice Nita. Experimentele se destramă, deoarece comunitățile nu pot trăi în pace, iar David găsește într-una căi de a reinstaura pacea la momentul oportun. Și, dacă ceva nu merge la Chicago, o poate face iar. El poate reseta oricând toate experimentele.

— *Le poate reseta*, repet eu.

— Cu ajutorul serului memoriei al Abnegației, intervine

Reggie. În fine, este serul memoriei produs de Birou. Toți bărbații, femeile și copiii vor trebui s-o ia de la zero.

Nita adaugă, scurt și la obiect:

— Viețile lor șterse în întregime, împotriva voinței lor, de dragul rezolvării unei „probleme” de deteriorare genetică, dar care, de fapt, nici nu există. Acești oameni au puterea să procedeze așa. Și nimeni n-ar trebui să aibă această putere.

Îmi amintesc ce am gândit după ce Johanna mi-a spus că cei din Prietenie le administrau serul memoriei patrulelor Neînfricate – că atunci când îi iei unei persoane amintirile, poți să-i schimbi identitatea.

Deodată, nu-mi pasă care este planul Nitei, atâta vreme cât asta înseamnă să lovim în Birou cât de tare putem. Ceea ce am aflat în ultimele câteva zile m-a făcut să am senzația că nu mai există nimic demn de a fi salvat în acest loc.

— Care este planul? întrebă Tris, cu o voce plată, aproape mecanică.

— Le dau drumul înăuntru prin tunelul subteran prietenilor mei de la periferie, spune Nita. Tobias, tu vei închide sistemul de securitate, la fel cum o să fac și eu, astfel încât să nu fim prinși – e aproape aceeași tehnologie cu care ai lucrat în camera de control de la sediul Neînfricării; ar trebui să fie ușor pentru tine. Apoi, Rafi, Mary și cu mine vom pătrunde în Laboratorul Armelor și vom fura serul memoriei, astfel încât Biroul să nu-l poată folosi. Reggie ne-a ajutat din culise, dar va deschide tunelul pentru noi în ziua atacului.

— Ce vei face cu grămada de ser al memoriei? o întreb eu.

— Îl voi distruge, răspunde Nita pe același ton.

Mă simt ciudat, golit, ca un balon dezumflat. Nu știu ce a fost în mintea mea atunci când Nita mi-a spus despre planul ei – am impresia că e ceva mărunț, meschin, atât de pasiv ca act de răzbunare împotriva oamenilor responsabili de atacul simulat, a oamenilor care mi-au spus că ceva nu era în regulă cu mine în străfundul ființei mele, în codul meu genetic.

— Asta e *tot* ceea ce intenționezi să faci? o aud pe Tris spunând, fără a-și desprinde privirea de la microscop.

Mijește ochii spre Nita.

— Tu știi prea bine că Biroul este răspunzător pentru uciderea a sute de oameni, iar planul tău este să... le iei serul memoriei?

— Nu-mi amintesc să te fi invitat să-mi critici planul.

— Nu-ți critic planul, spune Tris. Îți spun că nu te cred. Îi urăști pe oamenii ăștia. Îmi dau seama după felul în care vorbești despre ei. Orice intenționezi să faci, cred că este mult mai grav decât să le furi niște ser.

— Serul memoriei este ceea ce folosesc ei pentru ca experimentele să se deruleze în continuare. Este cea mai mare sursă de putere asupra orașului tău și eu vreau să le-o iau. Aș zice că e o lovitură destul de dură deocamdată.

Vocea Nitei pare blândă, de parcă ar explica unui copil ceva.

— N-am spus niciodată că asta e tot ceea ce aveam de gând să fac. Nu e întotdeauna înțelept să lovești cât de tare poți cu prima ocazie. E o cursă lungă, nu o alergare pe distanță mică, la viteză maximă.

Tris scutură doar din cap.

— Tobias, tu participi? mă întreabă Nita.

Îmi iau privirea de la Tris, cu postura ei încordată, bătoasă, și mă uit la Nita, care este relaxată, pregătită. Eu nu văd ceea ce Tris vede sau aude. Și când mă gândesc să spun nu, simt că se năruie ceva în mine. Trebuie să fac ceva. Chiar dacă e meschin, trebuie să fac ceva și nu înțeleg de ce Tris nu simte aceeași disperare în sinea ei.

— Da, îi răspund.

Tris se întoarce spre mine, făcând ochii mari, nevenindu-i să creadă. O ignor.

— Pot să dezactivez sistemul de securitate. Voi avea nevoie de niște ser al păcii de la Prietenie. Ai acces la așa ceva?

— Am, răspunde ea și un zâmbet îi înflorește pe buze. Îți voi trimite un mesaj cu ora. Vino, Reggie! Să-i lăsăm pe ăștia doi să... vorbească.

Reggie dă din cap a salut în direcția mea, apoi spre Tris, după care el și Nita părăsesc încăperea, închizând cu grijă ușa în urma lor, astfel încât să nu facă niciun zgomot.

Tris se întoarce spre mine, cu brațele strânse la piept aidoma unor zăbrele care să mă țină la distanță.

— Nu-mi vine să cred, îmi spune. Ea *minte*. De ce nu poți să înțelegi asta?

— Deoarece ea nu *minte*, îi răspund. Îmi dau seama atunci când cineva minte la fel de bine ca tine. Și, în această situație, cred că judecata ta ar putea fi umbrită de altceva. De ceva în genul geloziei.

— Nu sunt *geloasă!* strigă ea, uitându-se urât la mine. Sunt doar isteată. Ea are în vedere un plan mai important și, dacă aș fi în locul tău, aș fugi cât mai departe de cineva care mă minte cu privire la acțiunea la care voi lua parte.

— Ei bine, tu nu participi.

Clatin din cap.

— Doamne, Tris! Oamenii ăștia ți-au omorât părinții și tu ai de gând să stai cu mâinile în sân?

— N-am spus niciodată că nu am de gând să fac nimic, spune ea concis. Dar nici nu trebuie să pun botul la primul plan despre care aud.

— Vezi tu, te-am adus aici deoarece am vrut să fiu sincer cu tine, nu ca tu să judeci pripit oamenii și să-mi spui mie ce să fac!

— Ți amintești ce s-a întâmplat data trecută când nu ai avut încredere în „judecățile mele pripite”? mă întrebă Tris cu răceală. Ai descoperit că aveam dreptate. Aveam dreptate în legătură cu filmul lui Edith Prior, care avea să schimbe totul, și am avut dreptate în legătură cu Evelyn, și am dreptate și în privința asta.

— Mda. Tu ai întotdeauna dreptate, mă rățoiesc eu. Ai avut dreptate în legătură cu năpustitul în situații periculoase fără arme? Ai avut dreptate în legătură cu faptul că m-ai mințit și că te-ai dus în toiul nopții într-un marș al morții la sediul Erudiției? Sau, în legătură cu Peter, ai avut dreptate și în ceea ce-l privea?

— Nu-mi arunca în față toate lucrurile astea!

Arată spre mine, iar eu mă simt ca un copil căruia părinții îi fac morală.

— N-am spus niciodată că sunt perfectă, dar tu... tu nu

poți nici măcar să vezi dincolo de disperarea noastră. Te-ai dus cu Evelyn, deoarece erai disperat să ai un părinte, iar acum te bagi în asta fiindcă ești disperat să nu fii *deteriorat*..

Cuvintele ei mă fac să mă înfior.

— Nu sunt deteriorat, îi spun calm. Nu pot să cred că ai atât de puțină încredere în mine încât să-mi spui să n-am eu încredere în mine.

Clatin din cap.

— Și nu am nevoie de *permisiunea* ta.

Pornesc spre ușă și, când pun mâna pe clanță, ea îmi strigă:

— Să pleci așa, numai pentru a avea ultimul cuvânt, asta da dovadă de maturitate!

— Așa cum este și faptul că ești suspicioasă față de o persoană numai pentru că e drăguță, îi spun. Bănuiesc că suntem chit.

Ies din încăpere.

Nu sunt un copil disperat, instabil, care are încredere în oricine îi iese în cale. Nu sunt deteriorat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

TRIS

IMI LIPESC FRUNTEA de ocularul microscopului. Serul plutește în fața ochilor mei, portocaliu-cafeniu.

Am fost atât de ocupată să caut minciunile Nitei, încât de-abia am înregistrat adevărul: pentru a pune mâna pe acest ser, Biroul trebuie să-l fi creat și, cumva, să i-l fi livrat lui Jeanine să-l folosească. Mă trag îndărăt. De ce să fi lucrat Jeanine cu Biroul, când ea își dorea atât de tare să rămână în oraș, departe de el?

Dar bănuiesc că Biroul și Jeanine împărțeau un țel comun. Ambii voiau ca experimentul să continue. Ambii erau terifiați de ceea ce avea să se întâmple dacă n-ar fi continuat. Ambii erau dispuși să sacrifice vieți nevinovate pentru a o face.

Am crezut că locul ăsta ar putea fi ca acasă. Dar Biroul e plin de ucigași. Mă legăn pe călcâie ca și cum aș fi trasă de o forță invizibilă, apoi ies din încăpere, cu inima bătându-mi iute.

Îi ignor pe cei câțiva oameni care își pierd timpul pe coridorul din fața mea. Eu doar pătrund mai adânc în sediul Biroului, din ce în ce mai departe în burta bestiei.

Poate că acest loc ar putea fi acasă, mă aud spunându-i Christinei.

Oamenii ăștia ți-au omorât părinții, reverberează cuvintele lui Tobias în mintea mea.

Nu știu încotro merg, știu doar că am nevoie de spațiu și de aer. Strâng cardul de identitate în mână și, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, trec de bariera de securitate spre sculptură. Acum nu strălucește nicio lumină în rezervor, cu toate că apa continuă să curgă, câte o picătură pentru fiecare secundă care trece. Stau puțin și o privesc. Și atunci, lângă bucata de piatră, îl văd pe fratele meu.

— Te simți bine? mă întreabă el într-o doară.

Nu mă simt bine. Începusem să simt că în cele din urmă găsisem un loc în care să stau, un loc care nu era atât de instabil, de corupt sau de dominator, astfel încât să mă facă să plec. Ai zice că până acum ar fi trebuit să învăț – un asemenea loc nu există.

— Nu, îi răspund.

El face câțiva pași în jurul blocului de piatră, venind spre mine.

— Ce este?

— Ce este...

Râd.

— Hai să ți-o spun pe șleau: am descoperit că nu ești cea mai rea persoană pe care o cunosc.

Mă las să cad pe o canapea și îmi trec degetele prin păr. Mă simt amortită și îngrozită de amorțeala mea. Biroul este răspunzător de moartea părinților mei. De ce trebuie să-mi tot repet asta pentru a o crede? Ce e în neregulă cu mine?

— O, zice el. Îmi... pare rău.

Tot ce reușesc să emit este un geamăt mic.

— Știi ce mi-a spus mama odată? mă întreabă el, și felul cum rostește *mama*, de parcă el n-ar fi *trădat-o*, mă face să scrâșnesc din dinți. A spus că toți oamenii au ceva malefic în ființa lor și că primul pas în a iubi pe cineva este să recunoști același rău în tine, astfel încât să poți să-l ierți.

— Asta e ceea ce vrei să fac eu? îl întreb plictisită, în timp ce mă ridic în picioare. Caleb, se prea poate ca eu să fi făcut lucruri rele, dar nu te-aș fi predat *niciodată* celor care voiau să te execute.

— Nu poți să spui asta, zice el, iar cuvintele sună de parcă stăruie pe lângă mine, implorându-mă să admit că sunt exact ca el și nu mai bună. Tu nu știi cât de convingătoare era Jeanine...

Ceva înăuntrul meu pocnește ca un bici.

Îi trag un pumn în față.

Acum nu mă pot gândi decât la Erudiți, cum mi-au luat ceasul și pantofii și m-au condus spre acea masă goală unde voiau să-mi ia viața. O masă pe care se poate s-o fi pregătit chiar Caleb.

Credeam că trecusem peste acest gen de mânie, dar, în timp ce el se clatină dându-se înapoi, cu mâinile la față, îl urmăresc, înșfăcându-l de pieptul cămășii și izbindu-l de sculptura de piatră, țipând că este un laș și un trădător și că o să-l omor, o să-l omor.

Unul dintre paznici vine spre mine și tot ce trebuie să facă este să-și pună mâna pe brațul meu și vraja se rupe. Dau drumul cămășii lui Caleb. Îmi scutur mâna care mă ustură. Mă întorc și plec.

* * *

Pe scaunul gol din laboratorul lui Matthew există un pulover bej, ale cărui mâneci mătură podeaua. Nu l-am întâlnit niciodată pe supraveghetorul lui. Încep să suspectez că Matthew face toată treaba.

Mă așez peste pulover și îmi examinez încheieturile degetelor. Câteva sunt ușor învinețite și crăpate din pricina pumnului pe care i l-am tras lui Caleb. Pare firesc ca lovitura să ne fi lăsat amândurora semne. Așa stau lucrurile.

Noaptea trecută, când m-am întors în dormitor, Tobias nu era acolo, iar eu eram prea furioasă ca să pot dormi. În orele în care am zăcut trează, privind ținta la tavan, am decis că, deși nu aveam de gând să particip la planul Nitei, nici n-aveam de gând să-l împiedic. Adevărul despre atacul simulat făcea să clocotească în mine ura față de Birou și voiam să urmăresc cum avea să se năruie din interior.

Matthew vorbește în termeni științifici. Mi-e greu să-l urmăresc cu atenție.

— ... făcând niște analize genetice, ceea ce este bine, dar înainte elaboram o modalitate pentru a face compusul memoriei să se comporte ca un virus, spune el. Cu aceeași multiplicare rapidă, cu aceeași abilitate de a se propaga prin aer. Și apoi am creat un vaccin împotriva lui. Unul temporar, dar care durează patruzeci și opt de ore, și totuși...

Dau aprobator din cap.

— Deci... îl făceați pentru a putea să porniți alte experimente în orașe, într-un mod mai eficient, nu? întreb

eu. Nu e nevoie să le injectezi tuturor serul memoriei, când poți pur și simplu să îl eliberezi în aer și să îl lași să se răspândească.

— Întocmai!

El pare bucuros că eu sunt interesată de discursul lui.

— Și e un model mai bun, pentru că ai opțiunea de a alege anumiți membri ai populației care să nu participe – le inoculezi vaccinul, virusul se răspândește în cel mult douăzeci și patru de ore și nu are niciun efect asupra lor.

Încuviințez din nou.

— Te simți bine? mă întreabă Matthew, cu cana de cafea la gură.

O lasă jos.

— Am auzit că paznicii au trebuit să te ia de pe cineva noaptea trecută.

— Era Caleb, fratele meu.

— A!

Matthew ridică o sprânceană.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— Nimic, zău.

Ciupesc mâneca puloverului cu degetele. Marginile sunt destrămate, uzate de vreme.

— Oricum eram gata să explodez; el doar mi-a ieșit în cale.

Deja știu, privindu-l, ce întrebare intenționează să-mi pună și vreau să-i explic totul, tot ceea ce Nita mi-a arătat și mi-a spus. Mă întreb dacă pot să am încredere în el.

— Ieri am auzit ceva, îi spun, încercând marea cu degetul. Despre Birou. Despre orașul meu și despre simulări.

El se îndreaptă de spate și îmi aruncă o privire ciudată.

— Cee?

— Ai auzit ceva de la Nita? mă întreabă el.

— Da. Cum de știi asta?

— Am ajutat-o de vreo două ori, îmi zice el. Eu am lăsat-o în încăperea aia de depozitare. Ți-a spus altceva?

Matthew este informatorul Nitei? îl privesc lung. N-am crezut niciodată că Matthew, care s-a dat peste cap pentru a-mi arăta diferența dintre genele mele „pure” și genele „deteriorate” ale lui Tobias, ar putea să o ajute pe Nita.

— Ceva legat de un plan, îi spun în șoaptă.

El se ridică și vine spre mine, ciudat de încordat. Mă înclin din instinct, îndepărtându-mă de el.

— Se întâmplă? mă întrebă el. Știi când?

— Ce se petrece? îl întreb. De ce ai ajuta-o pe Nita?

— Deoarece toată prostia asta cu „deteriorarea genetică” e ridicolă, spune el. Este foarte important să-mi răspunzi la întrebări.

— Se întâmplă. Nu știu când, dar cred că va fi curând.

— La naiba!

Matthew își acoperă fața cu palmele.

— Nu poate să iasă nimic bun din asta.

— Dacă nu încetezi să mai vorbești cifrat, o să te pâlmuiesc, îi spun, ridicându-mă în picioare.

— Am ajutat-o pe Nita, până ce mi-a spus ce voiau să facă, ea și cei de la periferie, îmi spune Matthew. Vor să ajungă în Laboratorul Armelor și...

— ... să fure serul memoriei, mda, am auzit.

— Ba nu.

El clatină din cap.

— Nu, ei nu vor serul memoriei, ei vor serul morții. Similar celui pe care îl au Erudiții – cel pe care se presupune că aveau să ți-l injecteze atunci când aproape c-ai fost executată. Au de gând să-l folosească pentru asasinate, o mulțime de asasinate. Montează o butelie de aerosoli și gata, înțelegi? Dă-l oamenilor potriviți și vei avea o explozie de anarhie și violență, exact ce-și doresc cei de la periferie.

Chiar înțeleg. Văd clatinarea unei eprubete, apăsarea scurtă pe butonul unei butelii de aerosoli. Văd cadavrele celor din Abnegație și din Erudiție împrăștiate pe străzi și pe scări. Văd fragmente mici din această lume în care am reușit să supraviețuim izbucnind în flăcări.

— Am crezut că o ajutam la ceva mai inteligent, spune Matthew. Dacă aș fi știut că o ajutam să stârnească un nou război, n-aș fi făcut-o. Trebuie să facem ceva în privința asta.

— I-am spus, rostesc eu încetișor, dar nu pentru Matthew, ci pentru mine. I-am spus că minte.

— Poate că avem o problemă legată de modul în care îi

tratăm pe cei DG în țara asta, însă acest lucru nu se va rezolva omorând o mulțime de oameni, spune el. Acum, vino, mergem la biroul lui David.

Nu știi dacă are sau nu dreptate. Nu știu nimic despre țara asta sau despre felul în care funcționează sau dacă e nevoie să se schimbe. Dar știu că o grămadă de ser al morții în mâinile Nitei și în ale câtorva oameni de la periferie nu e mai bine decât o grămadă de ser al morții în Laboratorul Armelor de la Birou. Așa că alerg după Matthew pe culoarul exterior. Mergem repede spre intrarea principală, pe unde am intrat prima dată în sediu.

Când trecem de controlul securității, îl zăresc pe Uriah lângă sculptură. Ridică mâna să mă salute, ținându-și buzele strâns într-o linie ce ar putea fi un zâmbet, dacă s-ar strădui mai tare. Deasupra capului său, lumina se reflectă în rezervorul cu apă, simbolul luptei inutile, lente, a sediului.

Abia trec de punctul de securitate când văd peretele de lângă Uriah explodând.

E ca și când un foc înflorește dintr-un boboc. Cioburi de sticlă și așchii de metal se împrăstie din centrul florii, iar trupul lui Uriah e printre acestea, un proiectil inert. Mă cuprinde un zbugium asemenea unui cutremur. Gura îmi este deschisă; îl strig pe nume, dar nu mă aud din pricina sunetului din urechi.

În jurul meu, toată lumea e ghemuită, cu brațele în jurul capetelor. Dar eu sunt în picioare, privind gaura din peretele sediului. Nu intră nimeni pe acolo.

Câteva secunde mai târziu, toți cei din jurul meu încep să o ia la goană, depărtându-se de deflagrație, iar eu mă arunc printre ei, cu umărul în față, îndreptându-mă spre Uriah. Un cot mă lovește în coaste și cad la pământ, julindu-mi fața în ceva dur și metalic – laterala unei mese. Mă zbat să mă ridic în picioare, ștergându-mi sângele de pe sprânceană cu mâneca. Bucăți de material textil îmi alunecă peste mâini, peste păr, și, cu excepția semnului de deasupra capetelor, pe care scrie IEȘIREA DIN SEDIU, tot ceea ce văd sunt numai perechi de ochi larg deschiși.

— Dați alarma! strigă unul dintre paznicii de la punctul de

control.

Mă aplec și trec în lateral, strecurându-mă pe sub unul dintre brațele lui.

— Am făcut-o! țipă alt paznic. Nu funcționează!

Matthew mă apucă de umăr și îmi strigă la ureche:

— Ce faci? Nu te duce *spre...*

Merg mai repede și găsesc un culoar deschis unde nu există oameni care să-mi obstrucționeze drumul. Matthew aleargă după mine.

— N-ar trebui să mergem în locul exploziei – cel care a montat dispozitivul e deja în clădire, spune el. Laboratorul Armelor, acum! Vino!

Laboratorul Armelor. Două cuvinte sfinte.

Mă gândesc la Uriah zăcând pe gresie, înconjurat de sticlă și metal. Trupul meu se opintește în direcția lui, dar știu că acum nu pot să fac nimic pentru el. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l fac este să-mi folosesc cunoștințele despre haos și despre atacuri, pentru a o împiedica pe Nita și pe prietenii ei să fure serul morții.

Matthew avea dreptate. Nu poate să iasă nimic bun din asta.

Matthew preia conducerea, plonjând în mulțime ca și cum ar fi un bazin cu apă. Încerc să mă uit numai la ceafa lui, pentru a nu-l pierde din ochi, dar chipurile întâlnite îmi distrag atenția, gurile și privirile lor rigide din pricina groazei. Îl pierd preț de câteva secunde, apoi îl găsesc iar, la câțiva metri mai în față, cotind la dreapta pe următorul coridor.

— Matthew! strig eu și mă împing printr-un alt grup de oameni.

În cele din urmă, îl apuc de spatele cămășii. El se întoarce și mă prinde de mână.

— Ești bine? mă întreabă, privind fix deasupra sprâncenei mele.

În graba mea, aproape că am uitat de acea tăietură. Îmi apăs mâneca pe ea și se înroșește, dar dau afirmativ din cap.

— Sunt bine! Hai să mergem!

Sprintăm unul lângă celălalt pe culoar – acesta nu este la fel de aglomerat, dar văd că persoana care s-a infiltrat în

clădire a trecut deja pe aici. Sunt paznici care zac pe podea, unii în viață, iar alții nu. Pe gresie, lângă o țâșnitoare de apă, văd un pistol și mă reped spre el, dând drumul mâinii lui Matthew.

Înșfac pistolul și i-l ofer lui Matthew. El clatină din cap.

— N-am tras niciodată.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Pun degetul pe trăgaci. E diferit de armele pe care le-am avut în oraș – nu are țevă care se îndoaie în lateral, nici aceeași tensiune în trăgaci sau măcar aceeași distribuție a greutateii. Ca rezultat, e mai ușor de ținut, căci nu-mi stârnește aceleași amintiri.

Matthew găfâie. Și eu la fel, numai că nu observ asta în același mod, deoarece am mai fugit prin haos de atâtea ori. Următorul hol spre care ne conduce e pustiu, cu excepția unui soldat căzut. E o femeie și nu mișcă.

— Nu e departe, îmi zice el.

Duc degetul la buze pentru a-l îndemna să tacă. Încetăm pasul și eu strâng bine arma, transpirația făcând-o să alunece. Nu știu câte gloanțe are sau cum să verific. Când trecem de soldat, mă opresc să văd dacă are armă. Găsesc una îndesată sub șold, acolo unde a căzut pe încheietura mâinii. Matthew se zgâiește la ea, fără să clipească, în timp ce eu îi iau arma.

— Hei, îi spun pe un ton scăzut. Continuă să mergi. Ai să procesezi mai târziu lucrurile.

Îi dau un ghiont cu cotul și îl conduc pe culoar. Aici, coridoarele sunt întunecate, tavanele, traversate de grinzi și țevi. Aud oameni în față și nu am nevoie de indicațiile șoptite ale lui Matthew pentru a-i găsi.

Când ajungem în locul unde se presupune că ar trebui să cotim, mă lipesc de perete și privesc pe după colț, având grijă să fiu cât mai puțin vizibilă.

Acolo există o ușă dublă cu sticlă, care pare la fel de masivă ca una din metal, dar aceasta este deschisă. Dincolo de ușă e un hol înghesuit, pustiu, cu excepția a trei oameni îmbrăcați în negru. Au haine grele și niște arme atât de mari, încât nu sunt sigură că aș putea duce una în mână. Fețele le

sunt acoperite cu material negru, nelăsând nimic la vedere, cu excepția ochilor.

În genunchi, în fața ușii, se află David, cu un pistol lipit de tâmplă și cu sânge pe bărbie. Și, în picioare, printre invadatori, purtând aceeași mască precum ceilalți, e o fată cu părul negru legat într-o coadă de cal.

Nita.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

TRIS

— LASĂ-NE SĂ INTRĂM, David, îi cere Nita, cu vocea distorsionată de mască.

David își mișcă alene ochii spre lateral, la bărbatul care are arma ațintită asupra lui.

— Nu cred că o să mă împuști, îi zice el. Deoarece sunt singurul din această clădire care deține informațiile, iar voi vreți serul.

— Poate că n-o să te împușc în cap, îi răspunde bărbatul, dar mai sunt și alte locuri.

Bărbatul schimbă priviri cu Nita. Apoi, acesta duce arma în jos, spre picioarele lui David, și trage. Eu închid ochii strâns în timp ce țipetele lui David umplu holul. Se prea poate ca el să fie unul dintre cei care i-au oferit lui Jeanine Matthews atacul simulat, însă tot nu-mi pot fi pe plac urletele lui de durere.

Mă zgâiesc la armele pe care le am, câte una în fiecare mână, la degetele mele albe pe trăgaciurile negre. Mă imaginez înlăturându-mi toate gândurile ca pe niște ramuri de prisos, concentrându-mă asupra acestui loc, asupra acestui moment.

Îmi lipsesc buzele de urechea lui Matthew și îi șoptesc:

— Du-te după ajutoare! Acum!

Matthew încuviințează cu o mișcare a capului și pornește pe coridor. Spre norocul lui, se mișcă ușor, iar pașii nu i se aud pe gresie. Când ajunge în capătul culoarului, privește înapoi spre mine și apoi dispare după colț.

— M-am săturat de rahatul ăsta, spune roșcata. Aruncă ușile în aer!

— O explozie ar activa una dintre măsurile de securitate de rezervă, spune Nita. Ne trebuie codul de acces.

Pândesc din nou pe după colț, iar de data aceasta David își mută privirea spre mine. E alb la față și transpirat, iar la

picioare are o baltă de sânge. Ceilalți se uită la Nita, care scoate o cutie neagră din buzunar și o deschide, lăsând să se vadă o seringă cu ac.

— Parcă ai spus că asta n-are efect asupra lui, îi zice bărbatul cu arma.

— Am spus că el ar putea fi *rezistent* la ser, nu că serul n-ar avea deloc efect, argumentează ea. David, acesta este un amestec foarte puternic de ser al adevărului și al fricii. Dacă nu ne spui codul de acces, am să ți-l injectez.

— Știi doar că e vina genelor tale, Nita, spune David slab. Dacă te oprești acum, te pot ajuta, pot să...

Nita zâmbește strâmb. Îi înfinge cu satisfacție acul în gât și împinge pistonul. David se chircește și apoi trupul începe să-i tremure fără oprire.

Deschide ochii larg și țipă, privind în gol, iar eu știu ce vede, căci la sediul Erudiților am fost și eu sub influența serului terorii. Am văzut cum cele mai îngrozitoare temeri ale mele prindeau viață.

Nita îngenunchează în fața lui și îl apucă de obraji.

— David! îl strigă ea imperios. Pot să fac să înceteze dacă ne spui cum intrăm în încăperea asta. Mă auzi?

El găfâie și privește concentrat, dar nu spre ea, ci pe lângă.

— N-o face! țipă el și se aruncă înainte, spre fantoma pe care i-o arată serul.

Nita pune un braț pe pieptul lui pentru a-l echilibra, iar el strigă:

— Nu...!

Apoi Nita îl scutură.

— Am să îi fac să înceteze, dacă ne spui cum putem intra!

— Ea! spune David și ochii îi joacă în lacrimi. Nu... numele...

— Al cui nume?

— Nu mai avem timp! spune bărbatul cu arma ațintită asupra lui David. Fie că luăm serul, fie că îl ucidem...

— *Ea*, spune David, arătând spre spațiul din fața lui.

Arătând spre mine.

Întind brațul după colțul peretelui și trag de două ori. Primul glonț nimerește peretele. Al doilea îl nimerește pe

bărbat în mână, așa că arma uriașă cade pe podea. Roșcata își îndreaptă arma înspre mine – sau înspre partea din mine pe care o poate vedea, pe jumătate ascunsă de perete –, iar Nita strigă:

— Nu mai trage! Tris, tu nu știi ce faci...

— Probabil că ai dreptate, îi spun și trag din nou.

De data asta, mâna mea este mai fermă, ținta mai bună; o nimeresc pe Nita în laterală, chiar deasupra șoldului. Ea țipă prin mască și strânge cu mâna partea de piele găurită de glonț, căzând în genunchi, cu mâinile pline de sânge.

David se repede spre mine cu o grimasă de durere atunci când își lasă greutatea pe piciorul rănit. Îl prind cu brațul pe după talie și îl răsucesc, în așa fel încât se află între mine și soldații rămași. Apoi îi lipesc una dintre țevile pistoalelor de tâmplă.

Înlemnesc cu toții. Îmi simt bătăile inimii în gât, în mâini, în dosul ochilor.

— Trageți și îl împușc în cap, spun eu.

— N-ai să-ți omori liderul, îmi zice roșcata.

— El nu e liderul meu. Nu-mi pasă dacă trăiește sau moare, îi răspund. Dar dacă voi credeți că am de gând să vă las să câștigați controlul asupra serului morții, sunteți nebuni.

Pornesc cu spatele, cu pași târșâiți, cu David scâncind în fața mea, aflat încă sub influența amestecului de seruri. Îmi feresc capul și mă întorc într-o parte, astfel încât trupul meu să fie apărat de al lui. Continui să țin o armă la tâmpla lui.

Ajungem în capătul holului, iar femeia se prinde de stratagema mea. Trage și îl nimereste pe David deasupra genunchiului, în celălalt picior. El se prăbușește țipând, iar eu rămân descoperită. Mă arunc la pământ, căzând cu coatele de podea, în timp ce un glonț trece deasupra mea, sunetul acestuia vibrându-mi în cutia craniană.

Apoi simt ceva cald împrăștiindu-se în brațul meu stâng și văd sânge. Mă târăsc de-a bușilea pentru a mă îndepărta puțin. Reușesc și trag orbește de-a lungul coridorului. Îl apuc pe David de guler și îl trag după colț, durerea săgetându-mă în brațul stâng.

Aud pași alergând și suspine. Însă nu vin din spatele meu; vin din fața mea. Sunt înconjurată de oameni, printre ei aflându-se și Matthew, iar unii îl culeg pe David și o iau la fugă pe hol. Matthew îmi întinde mâna.

Îmi țiuie urechile. Nu-mi vine să cred că am făcut-o.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

TRIS

SPITALUL E PLIN de oameni, toți țipând sau alergând încolo și-ncoace sau trăgând perdele. Înainte să mă așez, am verificat toate paturile, căutându-l pe Tobias. Nu era în niciunul dintre ele. Încă mai tremur de ușurare.

Nici Uriah nu e aici. E într-unul din celelalte saloane, iar ușa e închisă – asta nu e semn bun.

Sora care îmi tamponează brațul cu antiseptic găfâie și se uită în jur la toată activitatea, în loc să-mi privească rana.

— Pot să aștept, dacă ai altceva de făcut, îi spun. Oricum, trebuie să gădesc pe cineva.

Ea își țuguie buzele, apoi spune:

— Ai nevoie de suturi.

— E doar o zgârietură!

— Nu la braț, ci la cap, îmi spune ea, arătând spre un loc aflat deasupra ochiului meu.

Din pricina haosului, aproape că uitasem de tăietură, dar aceasta n-a încetat să sângereze.

— Bine.

— Va trebui să-ți fac o injecție cu acest anestezic, îmi spune, ridicând o seringă.

Sunt atât de obișnuită cu acele, încât nici nu reacționez. Ea îmi tamponează fruntea cu antiseptic – sunt foarte grijulii aici în ceea ce privește germenii – și simt înțepătura acului și furnicătura care se diminuează cu fiecare secundă în care anestezicul își face treaba.

În timp ce ea îmi suturează plaga, privesc cum oamenii se agită – un doctor își scoate o pereche de mănuși din cauciuc pline de sânge; un asistent duce o tavă plină de tifon, papucii aproape alunecându-i pe gresie; o femeie, ruda vreunei persoane rănite, își frânge într-una mâinile. Aerul miroase a chimicale, a hârtie veche și a trupuri calde.

— Ceva nou în legătură cu David? întreb eu.

— Va trăi, dar va dura mult până ce va putea să meargă din nou, îmi răspunde ea.

Pentru câteva secunde, a încetat să-și mai țuguie buzele.

— Ar fi putut să fie mult mai rău dacă n-ai fi fost tu acolo. Gata, am terminat.

Dau aprobator din cap. Aș vrea să-i spun că nu sunt o eroină, că l-am folosit drept scut, ca pe un zid viu. Aș vrea să-i pot mărturisi că sunt o persoană care simte repulsie față de Birou și față de David, o persoană care ar lăsa pe altcineva să fie umplut de gloanțe pentru a se salva pe sine. Părinților mei le-ar fi rușine.

Ea îmi pune un bandaj peste suturi, pentru a proteja plaga, și adună în pumni toate ambalajele și tampoanele îmbibate, pentru a le arunca.

Înainte să apuc să-i mulțumesc, dispare, ducându-se la patul următor, la pacientul următor, la plaga următoare.

Răniții stau la coadă pe holul salonului de urgențe. Din câte îmi dau seama, a mai avut loc o explozie, odată cu cea de la intrare. Ambele au fost diversiuni. Atacatorii noștri au intrat prin tunelul subteran, așa cum a spus Nita că o vor face. Ea n-a menționat faptul că va găuri pereții.

Ușile din fundul salonului se deschid și intră câțiva oameni grăbiți, ducând o femeie tânără – Nita – între ei. O așază pe un pat de la perete. Ea geme, strângând un tampon de tifon care este apăsat pe șoldul ei. Mă simt ciudat de separată de durerea ei. Eu am împușcat-o. Am fost nevoită să o fac. Și asta-i tot.

Trecând printre răniți, observ uniforme. Toți cei de-aici sunt îmbrăcați în verde. Cu foarte puține excepții, toți fac parte din personalul ajutător. Cu toții se țin de brațe sau de picioare sau de capetele rănite, plăgile lor nefiind mai prejos de a mea, unele chiar cu mult mai grave.

Îmi zăresc reflexia în fereastra aflată dincolo de coridorul principal – părul îmi este năclăit și dezordonat, iar bandajul îmi acoperă fruntea. Pe alocuri, hainele îmi sunt pătate de sângele lui David și al meu. Trebuie să fac duș și să mă schimb, dar, mai întâi, trebuie să-i găsesc pe Tobias și pe Christina. Nu m-am văzut cu ei încă de dinaintea invaziei.

Nu-mi trebuie mult până ce o găsesc pe Christina – când ies din salonul de urgențe, o văd stând jos în sala de așteptare, bătăind atât de tare din genunchi, încât persoana care stă alături se uită urât la ea. Ridică o mână să mă salute, dar își îndreaptă imediat privirea spre ușă.

— Te simți bine? mă întrebă ea.

— Mda, îi răspund. Încă n-am vești în legătură cu Uriah. N-am putut intra în salon.

— Oamenii ăștia mă scot din minți, știi asta? îmi spune ea. Nu vor să ne zică nimic. Nu vor să ne lase să-l vedem. E ca și cum ar crede că el și tot ceea ce i se întâmplă lui constituie proprietatea lor.

— Aici lucrează altfel. Sunt sigură că îți vor spune mai multe atunci când vor ști ceva concret.

— Păi, poate că *ție* ți-ar spune, zice ea, încruntându-se. Dar eu sunt convinsă că la *mine* nici măcar nu s-ar uita a doua oară.

Cu câteva zile în urmă, poate că n-aș fi fost de acord cu ea, nefiind sigură cât de mult le-ar fi influențat comportamentul credința lor în deteriorarea genetică. Nu știu ce să fac – nu știu cum să vorbesc cu ea, acum că eu am aceste avantaje de care ea nu se bucură. Niciuna dintre noi nu poate face nimic în această privință. Tot ce-mi doresc este să fiu alături de ea.

— Trebuie să-l găsesc pe Tobias. Însă mă întorc după aia și stau cu tine, bine?

În cele din urmă se uită la mine și nu își mai bătăie genunchii.

— Nu ți-au spus?

Stomacul mi se strânge de teamă.

— Ce anume?

— Tobias a fost arestat, îmi spune ea pe un ton calm. L-am văzut stând cu invadatorii chiar înainte să vin aici. Unii oameni l-au văzut în camera de control înainte de atac – au spus că el deconecta sistemul de alarmă.

Mă privește tristă, de parcă m-ar compătimi. Dar eu știu deja ce a făcut Tobias.

— Unde sunt? o întreb.

Trebuie să vorbesc cu el. Și știu și ce trebuie să-i spun.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

TOBIAS

MĂ USTURA ÎNCHEIETURILE de la legăturile din plastic cu care paznicul mi-a strâns mâinile. Îmi verific maxilarul atingându-l cu degetele, căutând urme de sânge.

— E în regulă? mă întreabă Reggie.

Dau afirmativ din cap. Am avut parte de răni mult mai grave – am fost lovit mai tare decât a făcut-o soldatul care, în timp ce mă aresta, m-a pocnit peste față cu patul armei. I se citea furia în ochi atunci când a făcut-o.

Mary și Rafi stau așezați la câțiva metri de mine, Rafi strângând un pumn de tifon pe care îl apasă pe mână. O femeie-paznic stă în picioare între noi și ei, ținându-ne despărțiți. În timp ce mă uit la ei, privirea mi se intersectează cu a lui Rafi, care dă din cap de parcă ar spune „bravo”.

Dacă m-am descurcat bine, de ce mă simt atât de rău?

— Ascultă, spune Reggie, schimbându-și poziția, astfel că acum e mai aproape de mine. Nita și oamenii de la periferie iau vina asupra lor. O să fie bine.

Încuviințez din nou, fără prea multă convingere. Aveam un plan de rezervă în eventualitatea arestării noastre și nu sunt îngrijorat cu privirea la succesul acestuia. Ceea ce mă îngrijorează este că întârzie să se ocupe de noi și că totul a fost superficial – stăm așezați la perete, pe un coridor pustiu, încă de când i-au prins pe invadatori cu o oră în urmă, și nimeni n-a venit să ne spună ce se va întâmpla cu noi sau să ne pună întrebări. Nici pe Nita n-am văzut-o încă.

Asta îmi lasă un gust amar. Orice am fi făcut, se pare că i-am cam zguduit, și nu știu nimic care să-i zguduie pe oameni mai tare decât pierderea unor vieți omenești.

De câte anume sunt eu responsabil, având în vedere că am luat parte la asta?

— Nita mi-a spus că intenționau să fure serul memoriei, îi zic lui Reggie, temându-mă să mă uit la el. Asta era

adevărul?

Reggie e cu ochii pe femeia-paznic aflată la câțiva metri. A mai țipat o dată la noi pentru că vorbeam.

Dar deja știi răspunsul.

— Nu era, nu-i așa? îi spun eu.

Tris avea dreptate. Nita mințea.

— Hei!

Femeia-paznic vine spre noi și vără încărcătorul armei între noi.

— Dă-te mai încolo! Nu este permisă nicio discuție.

Reggie se mută spre dreapta, iar eu stabilesc un contact vizual cu femeia-paznic.

— Ce se petrece? o întreb. Ce s-a întâmplat?

— O, de parcă n-ai ști! vine răspunsul ei. Acum ține-ți gura-nchisă!

O privesc îndepărtându-se și apoi văd o blondă scundă apărând în capătul coridorului.

Tris.

Pe frunte are un bandaj și pe haine are pete de sânge sub formă de degete. În mână ține strâns o bucată de hârtie.

— Hei! strigă femeia-paznic. Ce cauți aici?

— Shelly, zice celălalt paznic, venind în fugă. Calmează-te! Asta e fata care l-a salvat pe David.

Fata care l-a salvat pe David – de la ce, mai exact?

— A!

Shelly lasă arma în jos.

— Ei bine, e o întrebare încă valabilă.

— M-au rugat să vă aduc aceste vești, răspunde Tris, întinzându-i lui Shelly foaia de hârtie. David e la recuperare. Va trăi, dar nu știu sigur când va putea să meargă din nou. S-au ocupat de majoritatea răniților.

Gustul amar din gură devine și mai puternic. David nu mai poate merge. Și ceea ce-au făcut ei în tot acest răstimp a fost să-i îngrijească pe răniți. Toată distrugerea asta, și pentru ce? Nici măcar nu știu. Nu cunosc adevărul.

Ce-am făcut?

— Au o estimare a victimelor? o întrebă Shelly.

— Nu încă, îi răspunde Tris.

— Mulțumim că ne-ai spus.

— Ascultă! spune Tris, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Trebuie să vorbesc cu el.

Dă din cap în direcția mea.

— Nu putem, zău... începe Shelly.

— Doar pentru o secundă, îți promit, insistă Tris. Te rog!

— Las-o, zice celălalt paznic. Ce rău ar putea să facă?

— Bine, e de acord Shelly. Vă acord două minute.

Dă din cap în direcția mea, iar eu mă folosesc de perete pentru a mă ridica în picioare, cu mâinile încă legate în față.

Tris vine mai aproape, dar nu foarte aproape – spațiul și brațele încrucișate la piept formează o barieră între noi, care ar putea la fel de bine să fie și un zid. Ea privește undeva mai jos de ochii mei.

— Tris, eu...

— Vrei să știi ce-au făcut prietenii tăi? mă întreabă ea.

Vocea îi tremură, iar eu nu fac greșeala să cred că e din pricina lacrimilor. E din cauza furiei.

— Nu voiau serul memoriei. Voiau otrava – serul morții. Astfel încât să poată ucide un grup de oameni importanți din guvern și să înceapă un război.

Privesc în jos, la mâinile mele, la gresie, la vârfurile pantofilor ei. Un război.

— N-am știut...

— Am avut dreptate. Am avut dreptate și tu nu m-ai ascultat. Din nou, îmi spune ea calmă.

Își fixează privirea asupra ochilor mei și eu descopăr că nu vreau contactul vizual după care am tânjit, deoarece mă face fărâme, bucată cu bucată.

— Uriah s-a aflat exact în fața uneia dintre exploziile declanșate de ei drept diversiuni. E în stare de inconștientă și nu sunt siguri dacă se va mai trezi.

Este ciudat cum un cuvânt, o frază, o propoziție pot fi percepute drept o lovitură în moalele capului.

— Poftim?

Tot ce văd este chipul lui Uriah atunci când a atins plasa după Ceremonia Alegerii, zâmbetul aiurit pe care îl avea atunci când Zeke și cu mine l-am tras pe platforma de lângă

plasă. Mi-l amintesc stând așezat în salonul pentru tatuaje, ținându-și urechea ridicată, astfel încât să n-o încurce pe Tori atunci când îi desena un șarpe pe piele. S-ar putea ca Uriah să nu se mai trezească? S-ar putea ca Uriah să dispară pentru totdeauna?

Și am promis. I-am promis lui Zeke că voi avea grijă de el, am *promis*...

— El e unul dintre ultimii prieteni pe care îi mai am, spune Tris cu o voce frântă. Nu știu dacă voi mai putea vreodată să te privesc la fel.

Pleacă. Aud vocea înăbușită a lui Shelly care îmi spune să stau jos și cad în genunchi, cu mâinile pe picioare. Mă zbat să găesc o modalitate să scap de asta, de grozăvia pe care am făcut-o, dar nu există nicio logică sofisticată care să mă elibereze; nu există nicio ieșire.

Îmi îngrop fața în palme și încerc să nu mă gândesc, încerc să nu-mi imaginez nimic.

* * *

Lumina din camera de interogatoriu se reflectă într-un cerc difuz în centrul mesei. Acolo îmi fixez privirea în timp ce recit povestea pe care mi-a oferit-o Nita, cea care este atât de aproape de adevăr, încât nu am probleme să o spun. Când termin, bărbatul care înregistrează interogatoriul afișează ultima mea frază pe monitor, sticla luminându-se în dreptul literelor pe care le ating degetele lui. Angela, femeia considerată mâna dreaptă a lui David, întreabă:

— Așadar, nu cunoști motivul pentru care Juanita ți-a cerut să dezactivezi sistemul de securitate?

— Nu, îi răspund, ceea ce este adevărat.

Nu cunoșteam motivul real; știam doar o minciună.

Toți, în afară de mine, au fost puși sub efectul serului adevărului. Anomalia genetică este cea care mă face să rămân conștient în timpul simulărilor și care, de asemenea, sugerează că aș putea fi rezistent la seruri, astfel că mărturia mea bazată pe serul adevărului nu este demnă de încredere. Informatorul Nitei, aflat printre DG-uri, i-a furnizat serul

inoculării acum câteva luni.

— Atunci, cum te-a silit să o faci?

— Suntem prieteni, îi spun. Ea este – era – unul dintre singurii prieteni pe care îi am aici. M-a rugat să am încredere în ea, mi-a spus că era pentru o cauză nobilă, așa că am făcut-o.

— Și acum ce crezi despre situație?

Într-un târziu, o privesc în ochi.

— Niciodată n-am regretat ceva mai mult în viața mea.

Ochii duri ai Angelei se înmoaie puțin. Dă aprobator din cap.

— Ei bine, povestea ta se potrivește cu cea pe care ne-au spus-o ceilalți. Dată fiind sosirea ta recentă în această comunitate, ignoranța ta față de planul principal și deficiența ta genetică, înclinăm să fim indulgenți. Sentința ta este eliberarea condiționată – vei munci în folosul comunității și te vei comporta ireproșabil timp de un an. Nu ți se va permite accesul în niciun laborator sau încăpere privată. Nu vei părăsi incinta sediului fără permisiune. Vei fi verificat lunar de ofițerul pentru eliberare condiționată căruia îi vei fi desemnat la încheierea procedurilor. Înțelegi acești termeni?

Cu sintagma „deficiență genetică” zăbovind-mi în minte, dau afirmativ din cap și răspund:

— Înțeleg.

— În acest caz, am încheiat. Ești liber să pleci.

Se ridică, împingând scaunul în spate. Grefierul se ridică și el și își bagă tableta în geantă. Angela atinge masa, așa că mă uit din nou la ea.

— Nu fi atât de dur cu tine, îmi spune ea. Vezi tu, ești atât de tânăr!

Eu nu consider tinerețea o scuză, însă accept dovada ei de bunătate fără să obiectez.

— Pot să întreb ce se va întâmpla cu Nita? o întreb eu.

Angela strânge din buze.

— Când își va reveni de pe urma plăgilor grave, va fi transferată la închisoarea noastră și își va petrece acolo tot restul vieții, îmi spune ea.

— Nu va fi executată?

— Nu, noi nu credem în pedeapsa capitală pentru cei deteriorați genetic.

Angela pornește spre ușă, apoi adaugă:

— La urma urmelor, nu putem avea aceleași așteptări comportamentale din partea celor cu gene deteriorate așa cum avem de la cei cu gene pure.

Zâmbind trist, iese din încăpere și nu închide ușa în urma ei. Rămân pe scaunul meu preț de câteva secunde, absorbind cuvintele ei acide. Voiam să cred că toți se înșelau cu privire la mine, că nu eram limitat de genele mele, că nu eram mai deteriorat decât ceilalți oameni. Dar cum ar putea să fie adevărat, când acțiunile mele l-au băgat pe Uriah în spital, când Tris nici nu mă mai privește în ochi, când au murit atâția oameni?

Îmi acopăr fața și scrâșnesc din dinți în timp ce încep să-mi curgă lacrimi, percepând unda de disperare ca pe un pumn care mă lovește. Când mă ridic să plec, manșetele mânecilor mele, folosite pentru a-mi șterge obrajii, sunt ude, iar maxilarul mă doare.

CAPITOLUL TREIZECI

TRIS

— ÎNCĂ N-AI intrat?

Cara stă lângă mine, cu brațele încrucișate la piept. Ieri, Uriah a fost transferat din camera lui de siguranță într-o cameră cu un perete vitrat, probabil pentru a ne opri să cerem să-l vedem tot timpul. Christina stă pe patul lui acum, ținându-l de o mână inertă.

Am crezut că avea să fie desfăcut precum o păpușă veche și descusută, dar nu arată prea diferit, cu excepția bandajelor și a zgârieturilor. Am senzația că s-ar putea trezi în orice clipă, zâmbind și întrebându-ne de ce ne zgâim cu toții la el.

— Am intrat azi-noapte, îi spun. Nu mi s-a părut drept să-l las singur.

— Există dovezi care să sugereze că, în funcție de extinderea deteriorării cerebrale, el poate, la un anumit nivel, să ne audă și să ne simtă, spune Cara. Cu toate că mi s-a spus că prognosticul lui nu e bun.

Uneori încă îmi vine s-o plesnesc. De parcă ar fi nevoie să-mi reamintească de faptul că e puțin probabil ca Uriah să-și mai revină.

— Mda.

După ce l-am părăsit azi-noapte pe Uriah, m-am plimbat prin sediu fără o direcție anume. Ar fi trebuit să mă gândesc la prietenul meu, care pendulează între lumea asta și cea care vine după, dar, în loc de asta, m-am gândit la ce i-am spus lui Tobias. Și la cum m-am simțit atunci când m-am uitat la el. Simt din nou cum mi se adună lacrimile, așa cum au făcut-o în fiecare oră începând de ieri, și mi le reprim, înghițindu-le.

— Deci ai salvat Biroul, spune Cara, întorcându-se spre mine. Se pare că te implici într-o mulțime de conflicte. Presupun c-ar trebui să-ți fim cu toții recunoscători că nu-ți

pierzi mințile în vremuri de criză.

— N-am salvat Biroul. N-am niciun interes să salvez Biroul, ripostez eu. Am împiedicat ca o armă puternică să ajungă în niște mâini periculoase, asta-i tot.

Mă opresc o fracțiune de secundă.

— Tu tocmai mi-ai făcut un compliment?

— Sunt capabilă să recunosc punctele forte ale altei persoane, îmi răspunde Cara. În plus, consider că *treburile* noastre s-au rezolvat acum, atât la nivel logic, cât și emoțional.

Își drege vocea și mă întreb dacă ea recunoaște în cele din urmă că are sentimente care o fac să se simtă stânjenită.

— Sună ca și cum tu știi ceva despre Birou și acel ceva te-a înfuriat. Mă întreb dacă ai putea să-mi spui și mie despre ce e vorba.

Christina își lasă capul pe marginea saltelei lui Uriah, trupul ei zvelt căzând într-o parte.

Spun, cu prefăcătorie:

— Și eu mă întreb. S-ar putea să nu știm niciodată.

— Hmm.

Când se încruntă, Carei îi apare o cută între sprâncene, făcând-o să semene atât de mult cu Will, încât sunt nevoită să privesc în altă parte.

— Poate c-ar fi trebuit să spun „te rog”.

— Bine. Știi serul simulării al lui Jeanine? Ei bine, nu era al ei, o informez eu, după care oftez. Vino! Am să-ți arăt. Așa va fi mai ușor.

Ar fi la fel de ușor să-i spun doar ce am văzut în acea încăpere veche de depozitare, ascunsă în adâncul laboratoarelor din Birou. Însă adevărul este că vreau să fiu ocupată cu ceva, așa încât să nu mă gândesc la Uriah. Sau la Tobias.

— Se pare că nu vom ajunge niciodată la capătul tuturor acestor decepții, spune Cara în timp ce mergem spre încăperea de depozitare. Facțiunile, filmul pe care ni l-a lăsat Edith Prior – numai minciuni menite să ne facă să ne comportăm într-un anumit fel.

— Asta crezi tu cu adevărat despre facțiuni? o întreb. Mi-

am închipuit că-ți plăcea să fii Erudită.

— Așa este.

Se scarpină la ceafă, lăsând pe piele mici dâre roșii de la unghii.

— Dar Biroul m-a făcut să mă simt ca o proastă fiindcă am luptat pentru asta și pentru ceea ce simbolizau Loialii. Și nu-mi place să mă simt proastă.

— Deci tu consideri că nimic n-a meritat, îi spun. Nimic din toată chestia asta cu Loialii.

— Tu așa consideri?

— Asta ne-a scos de acolo, îi spun, și ne-a adus adevărul și a fost mai bine decât comuna fără facțiuni pe care o avea Evelyn în minte, unde nimeni nu poate să aleagă nimic.

— Posibil, zice ea. Pur și simplu mă mândresc să fiu cineva care poate vedea printre rânduri, inclusiv sistemul de facțiuni.

— Știi ce obișnuia Abnegația să spună despre mândrie?

— Tind să cred că era ceva nefavorabil.

Izbucnesc în râs.

— Evident. Ei spun că îi orbește pe oameni și îi împiedică să vadă cine sunt ei cu adevărat.

Ajungem la ușa care dă spre laboratoare, iar eu ciocănesc de câteva ori, astfel încât Matthew să mă audă și să ne deschidă. În timp ce așteptăm să ne deschidă ușa, Cara îmi aruncă o privire ciudată.

— Vechile scrieri Erudite spun aproximativ același lucru, îmi zice ea.

Nu m-am gândit niciodată că Erudiții ar spune ceva despre mândrie – că ei ar putea măcar să se preocupe de moralitate. Se pare că m-am înșelat. Vreau s-o întreb mai multe, dar ușa se deschide și Matthew stă în cadrul ei, mestecând un cotor de măr.

— Mă poți lăsa în încăperea de depozitare? îl întreb. Trebuie să îi arăt Carei ceva.

El mușcă din capătul cotorului de măr și dă aprobator din cap.

— Desigur.

Mă crispez, imaginându-mi gustul amărui al sâmburilor de

măr, și îl urmez.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

TOBIAS

NU MĂ POT ÎNTOARCE la ochii holbați și la întrebările nerostite din dormitor. Știu că n-ar trebui să revin la scena marii mele crime, cu toate că nu este una dintre zonele de securitate care îmi sunt interzise, dar am senzația că trebuie să văd ce se petrece în oraș. Ca și cum aș avea nevoie să-mi amintesc că există o lume, dincolo de asta, unde nu sunt detestat.

Merg spre camera de control și mă așez pe unul dintre scaune. Fiecare ecran din rețea îmi arată o parte diferită a orașului: Merciless Mart, holul sediului Erudiților, Millennium Park, pavilionul de lângă căderea Hancock.

Privesc mult timp oamenii învârtindu-se prin sediul Erudiției, cu brațele acoperite de banderolele celor fără facțiuni, cu armele la șold, schimbând replici scurte sau înmânându-și conserve pentru cină, un vechi obicei al celor fără facțiuni.

Apoi aud o femeie de la pupitrul camerei de control spunând „Iată-l!” unuia dintre colegii ei, iar eu scrutez ecranele pentru a vedea despre cine anume vorbește. Apoi îl văd, stând în fața clădirii Hancock: Marcus, lângă ușa de la intrare, verificându-și ceasul.

Mă ridic și ating ecranul cu degetul arătător pentru a porni sunetul. Preț de o clipă, din difuzoarele de sub ecran se aude numai fâșâitul aerului, dar apoi se aud pași. Johanna Reyes se apropie de tatăl meu. El îi întinde mâna, dar ea refuză să i-o strângă, iar tata rămâne cu mâna în aer, o momeală pe care ea n-o apucă.

— *Știam* c-ai rămas în oraș, îi spune ea. Te caută peste tot.

Câțiva oameni care mișunau prin camera de control se adună în spatele meu pentru a urmări. De-abia îi iau în seamă. Eu urmăresc cum tatăl meu își lasă brațul pe lângă corp, făcând mâna pumn.

— Am făcut ceva ce te-a jignit? o întreabă Marcus. Te-am contactat fiindcă am crezut că-mi ești prietenă.

— Am crezut că m-ai contactat deoarece știi că încă sunt conducătoarea Loialilor și vrei un aliat, îi spune Johanna, aplecându-și gâtul, astfel că o șuviță de păr îi cade peste ochiul cu cicatrici. Și, în funcție de scopul pe care îl ai, încă sunt asta, Marcus, dar prietenia noastră s-a terminat.

Marcus se încruntă. Tatăl meu are înfățișarea unui bărbat care a fost chipeș cândva, dar, pe măsură ce a îmbătrânit, obrații i s-au scofâlcit, trăsăturile i s-au înăsprit, devenind inflexibile. Părul lui, tuns periuță în stilul Abnegației, nu îl ajută să pară altfel.

— Nu înțeleg, spune Marcus.

— Am vorbit cu unii dintre prietenii mei din Candoare, îi spune Johanna. Ei mi-au relatat ceea ce a spus băiatul tău sub efectul serului adevărului. Zvonul urât pe care l-a împrăștiat Jeanine Matthews despre tine și fiul tău... era adevărat, nu-i așa?

Simt că fața îmi ia foc și, în sinea mea, mă fac mic, cu umerii pleoștiți.

Marcus clatină din cap.

— Ba nu, Tobias este...

Johanna ridică o mână. Îi vorbește cu ochii închiși, de parcă n-ar putea să-l sufere.

— Te rog. Am văzut cum se comportă fiul tău, cum se comportă soția ta. Știu cum arată oamenii atinși de violență.

Își dă părul pe după urechi.

— Îi recunoaștem pe-ai noștri.

— Nu se poate ca tu să crezi... dă Marcus să spună, clătinând din cap. Eu sunt un partizan al disciplinei, da, dar am vrut numai ceea ce era cel mai bine...

— Un soț n-ar trebui să-și *disciplineze* soția, îi spune Johanna. Nici măcar în Abnegație. Cât despre fiul tău... ei bine, să spunem că te cred cu *adevărat*.

Johanna își trece degetele peste cicatricea de pe obraz. Inima mă copleșește cu ritmul ei. Ea știe. Ea știe, nu fiindcă m-a auzit mărturisindu-mi rușinea în sala de interogatoriu a celor din Candoare, ci fiindcă *știe*, ea însăși a experimentat-o,

sunt sigur de asta.

O parte din mine s-a întrebat mereu ce ar face tata dacă ar fi confruntat în mod direct cu adevărul. M-am gândit că ar putea să se schimbe din discretul lider al Abnegației în coșmarul pe care l-am cunoscut acasă, că ar putea să se dezlănțuie și să dea în vileag cine este el cu adevărat. Pentru mine ar fi o reacție satisfăcătoare de văzut, însă nu e reacția lui reală.

El stă pur și simplu acolo, părând confuz și, pe moment, mă întreb dacă el chiar *este* confuz, dacă în sufletul lui bolnav el crede propriile-i minciuni despre disciplinarea mea. Gândul iscă o furtună înăuntrul meu, un huruit de tunete și o pală de vânt.

— Acum, că am fost sinceră, spune Johanna puțin mai calmă, poți să-mi explici de ce m-ai rugat să vin aici.

Marcus trece la un alt subiect, ca și cum precedentul n-a fost niciodată discutat. Văd în el un bărbat care se împarte în compartimente și poate trece de la unul la altul la comandă. Unul dintre aceste compartimente era rezervat numai mamei și mie.

Angajații Biroului mută camera în prim-plan, astfel încât clădirea Hancock e acum doar un fundal întunecat în spatele lui Marcus și al Johannei. Urmăresc o grindă în diagonală pe ecran, astfel încât să nu fiu nevoit să mă uit la el.

— Evelyn și cei fără facțiune sunt niște tirani, spune Marcus. Pacea de care am avut parte printre facțiuni, înainte de primul atac al lui Jeanine, *poate* fi reinstaurată, sunt sigur de asta. Și vreau s-o reinstaurez. Cred că asta e ceva ce și tu vrei.

— Așa este, zice Johanna. Cum crezi c-ar trebui să procedăm?

— Asta e partea care s-ar putea să nu-ți placă, însă sper să nu ai idei preconcepute în această privință, continuă Marcus. Evelyn controlează orașul deoarece deține controlul asupra armelor. Dacă îi luăm armele, ea nu va mai avea atât de multă putere și va putea fi înfruntată.

Johanna dă aprobator din cap și își freacă pantoful de trotuar. Din acest unghi, eu văd doar profilul nevătămat,

neted, părul cărlionțat, gura plină.

— Ce vrei să fac eu? întrebă Johanna.

— Lasă-mă și pe mine să fac parte din conducerea Loialilor, îi răspunde el. Am fost conducătorul Abnegației. Practic, am fost conducătorul întregului oraș. Oamenii vor veni alături de mine.

— Oamenii deja au venit, subliniază Joahanna. Și nu pentru o persoană, ci pentru dorința de a repune facțiunile în drepturi. Cine spune că am nevoie de tine?

— Nu că mi-aș dori să-ți subapreciez reușitele, dar Loialii sunt încă prea insignifianți pentru a constitui ceva mai mult decât o mică răzmeriță, spune Marcus. Există mai mulți oameni fără facțiune decât credem noi. Ai nevoie de mine. O știi prea bine.

Modalitatea tatălui meu de a convinge fără șarm lumea m-a zăpăcit dintotdeauna. Își enunță opiniile de parcă ar fi fapte și, cumva, lipsa lui totală de îndoială te face să-l crezi. Această calitate mă sperie acum, deoarece știu ce mi-a spus: că eram terminat, că nu eram demn de nimic, că eram nimic. Câte dintre acele lucruri m-a făcut să cred?

O văd pe Johanna gata să-l creadă, gândindu-se la micul grup de oameni pe care l-a adunat pentru cauza Loialilor. Gândindu-se la grupul pe care l-a trimis cu Cara dincolo de gard și de care n-a mai auzit nimic. Gândindu-se la cât de singură e și cât de bogat e istoricul lui de lider. Vreau să țip la ea prin ecran să nu aibă încredere în el, să-i spun că el vrea facțiunile înapoi numai pentru că știe că își poate relua locul de conducător. Însă vocea mea nu poate ajunge la ea, n-ar fi putut să ajungă nici dacă aș fi stat alături de ea.

Precaută, Johanna îi spune:

— Poți să-mi promiți că vei încerca, ori de câte ori va fi posibil, să limitezi distrugerile pe care le vom cauza?

Marcus îi răspunde:

— Desigur.

Ea dă din nou aprobator din cap, dar, de data asta, pare că dă pentru sine.

— Uneori trebuie să luptăm pentru pace, spune ea, mai mult spre trotuar decât spre Marcus. Cred că ăsta e unul

dintre aceste momente. Și mai cred că tu vei fi folositor pentru ca oamenii să se adune alături de tine.

Este începutul rebeliunii Loialilor pe care am așteptat-o încă de când am auzit că s-a format grupul. Cu toate că mi s-a părut inevitabil de când am văzut cum a ales Evelyn să conducă, simt că mi se face greață. Se pare că rebeliunile nu se vor opri niciodată, nici în oraș, nici la sediu, nicăieri. Există numai momente de respiro între ele și, prostește, noi le numim „pace”.

Mă îndepărtez de ecran, intenționând să las camera de control în urma mea, să iau o gură de aer de oriunde pot.

Dar, când dau să ies, zăresc cu coada ochiului un alt ecran, pe care apare o femeie cu păr închis la culoare, care face pași înainte și înapoi în sediul Erudiției. Evelyn – desigur că țin filmările cu Evelyn pe cele mai vizibile ecrane din sala de control, are sens.

Evelyn își trece mâinile prin păr, strângându-și degetele în jurul celor mai groase șuvițe. Se lasă să cadă pe o canapea. Pe podea, sunt hârtii împrăștiate și eu mă gândesc că plânge, dar nu sunt sigur de ce, de vreme ce nu văd să i se scuture umerii.

Aud în difuzoare un ciocănit la ușă. Evelyn se îndreaptă de spate, își netezește părul, își șterge fața și spune:

— Intră!

E Therese, cu banderola celor fără facțiune așezată strâmb pe braț.

— Tocmai am primit o actualizare de la patrula. Spun că nu l-au văzut nicăieri.

— Grozav.

Evelyn clatină din cap.

— Îl exilez și el rămâne în oraș. Probabil că o face intenționat.

— Sau poate că s-a alăturat Loialilor și ei îl adăpostesc, spune Therese, azvârlindu-se într-unul dintre scaunele din birou.

Răsucesc hârtii sub tălpile ghetelor.

— Păi, evident. Evelyn se sprijină cu brațul de fereastră, privind în oraș și dincolo de el, spre mlaștini. Mulțumesc că

mă ții la curent.

— Îl vom găsi, spune Therese. Nu se poate să fi ajuns prea departe. Jur că-l vom găsi.

— Aș vrea ca el să fi plecat, zice Evelyn cu o voce de copil.

Mă întreb dacă încă se teme de el, în felul în care și eu mă tem de el, ca de un coșmar care tot reapare la suprafață în timpul zilei. Mă întreb cât de asemănători suntem eu și mama, în străfundul ființei, acolo unde contează.

— Știu, spune Therese și iese.

Rămân o vreme urmărind-o pe Evelyn, care privește pe fereastră, mișcându-și degetele nervoasă.

Am senzația că ceea ce am devenit e la jumătatea distanței dintre mama și tata, violent și impulsiv și disperat și temător. Am impresia că am pierdut controlul asupra a ceea ce am devenit.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

TRIS

DAVID MĂ CONVOACĂ a doua zi în biroul lui și mă tem că își amintește cum l-am folosit drept scut atunci când mă retrăgeam de la Laboratorul Armelor, cum i-am pus un pistol la tâmplă și am zis că nu-mi pasă dacă trăiește sau moare.

Mă întâlnesc cu Zoe în holul hotelului, iar ea mă conduce pe culoarul principal, apoi pe un altul, lung și îngust, cu ferestre în dreapta mea prin care se vede mica flotilă de avioane înșiruite pe asfalt. O fulguală ușoară atinge sticla, un gust timpuriu al iernii, care se topește în câteva secunde.

În timp ce mergem, privesc pe furiș, sperând să văd cum este ea cu adevărat atunci când nu crede că este privită, însă pare a fi așa cum este întotdeauna – mai slabă, dar având un aer de femeie de afaceri. Ca și când atacul nu ar fi avut loc.

— Ai să-l găsești într-un scaun cu rotile, îmi spune ea atunci când ajungem la capătul culoarului îngust. E mai bine să nu facem mare caz din asta. Nu-i place să fie compătimit.

— Nu-l compătimesc.

Mă forțez să-mi ascund furia din voce. Ar face-o să fie suspicioasă.

— Nu e prima persoană care să fi fost nimerită vreodată de un glonț.

— Mereu uit că tu ai văzut mult mai multă violență decât noi, îmi spune Zoe și își scanează cartela la următoarea barieră de securitate la care ajungem.

Eu mă zgâiesc la paznicii aflați dincolo de sticlă – stau drepți, cu armele pe umeri, cu privirea înainte. Înțeleg că ei trebuie să stea așa toată ziua.

Mă simt greoaie și am dureri, iar mușchii îmi transmit o suferință emoțională mai profundă. Uriah n-a ieșit din comă. Încă nu mă pot uita la Tobias atunci când ne întâlnim în dormitor, la cantină, pe hol, fără să văd peretele explodând aproape de capul lui Uriah. Nu știu când sau dacă lucrurile

se vor îmbunătăți, nu sunt sigură că rănile acestea sunt de tipul celor care se vindecă.

Trecem de paznici și gresia de sub tălpile mele este înlocuită de lemn. Mici picturi cu rame aurite împodobesc pereții și, exact lângă biroul lui David, există un pedestal cu un buchet de flori pe el. Sunt numai niște lucruri mărunte, însă îmi dau senzația că hainele îmi sunt murdare de noroi.

Zoe bate la ușă și o voce răspunde:

— Intră!

Ea îmi ține ușa să intru, dar nu mă urmează. Biroul lui David este spațios și călduros, iar pe pereții fără ferestre sunt cărți. În partea stângă este un birou, iar deasupra acestuia sunt suspendate monitoare; în dreapta există un mic laborator cu mobilier din lemn în locul celui metalic.

David este așezat într-un scaun cu rotile, picioarele îi sunt acoperite cu un material tare – bănuiesc că pentru a-i ține oasele laolaltă ca să se vindece. E palid la față, dar, în rest, sănătos. Cu toate că știu că a fost implicat în atacul simulat și în toate acele morți, descopăr că mi-e greu să îl asociez pe bărbatul pe care-l văd în fața mea cu acele acțiuni. Mă întreb dacă acest lucru este valabil pentru toți oamenii răi, adică ei arată la fel ca oamenii buni, vorbesc ca oamenii buni și sunt la fel de plăcuți ca oamenii buni.

— Tris!

Își împinge scaunul spre mine și-mi ia o mână între mâinile lui. Eu rămân nemișcată, deși îi simt pielea uscată ca hârtia și am o repulsie față de el.

— Ești atât de curajoasă! îmi spune, dându-mi drumul. Ce-ți fac rănile?

Ridic din umeri.

— Am avut altele și mai rele. Dar ale tale?

— Va dura ceva până ce voi putea merge din nou, dar ei sunt încredători că așa va fi. Oricum, unii dintre oamenii noștri creează niște proteze foarte sofisticate pentru picioare, așa că aş putea fi primul care le testează, în cazul în care voi fi nevoit s-o fac, îmi spune el, încrețindu-și colțurile ochilor. Crezi că ai putea să mă împingi la birou? Încă nu mă descurc foarte bine cu întoarcerile.

O fac, ghidându-i picioarele țepene sub birou și lăsând restul corpului să le urmeze. Când sunt sigură că e bine poziționat, mă așez pe scaunul din fața sa și încerc să-i zâmbesc. Pentru a putea găsi o modalitate prin care să-mi răzbun părinții, trebuie ca el să continue să aibă încredere în mine și să mă placă.

— Te-am rugat să vii aici, în primul rând pentru a-ți putea mulțumi, îmi spune el. Nu-mi trec prin minte mulți tineri care ar fi venit după mine în loc să alerge să se ascundă sau care să fi putut să salveze sediul așa cum ai făcut-o tu.

Eu mă gândesc la pistolul lipit de tâmpla lui, la amenințarea vieții lui, și înghit cu greutate.

— Tu și oamenii cu care ai venit ați trecut printr-o regretabilă stare de tranziție încă de la sosirea voastră aici, continuă el. Ca să fiu sincer, nu știm precis ce să facem cu voi toți și sunt convins că nici voi nu știți ce să faceți cu voi înșivă, dar m-am gândit la ceva ce aș vrea ca *tu* să faci. Eu sunt conducătorul oficial al acestui sediu, însă, lăsând la o parte asta, avem un sistem similar de guvernământ cu cel al Abnegației, ca atare, am un grup de consilieri. Aș vrea ca tu să începi practica pentru un astfel de post.

Strâng tare brațele fotoliului.

— Vezi tu, vom avea nevoie să facem niște schimbări pe aici, mai ales acum, că am fost atacați, zice el. Va trebui să luăm o poziție mai fermă pentru cauza noastră. Și cred că tu știi cum să faci asta.

Nu pot obiecta la așa ceva.

— Ce...

Îmi dreg vocea.

— Ce presupune practica asta?

— De pildă, să participi la întrunirile noastre și să înveți plusurile și minusurile sediului – cum funcționăm de sus până jos, istoria noastră, valorile noastre și așa mai departe. La vârsta ta nu-ți pot permite să faci parte din consiliu în niciun post oficial și există o cale de urmat – să-l asिști pe unul dintre membrii actuali ai consiliului –, însă, dacă vrei, te invit să parcurgi drumul.

Ochii lui, nu glasul, îmi adresează întrebarea.

Consilierii sunt probabil aceiași oameni care au autorizat atacul simulat și care au avut grijă să i-l ofere lui Jeanine la momentul potrivit. Iar el vrea ca eu să stau printre ei, să învăț să devin ca ei. Cu toate că simt un gust de fiere, nu am probleme să-i răspund.

— Desigur, îi spun eu zâmbind. Aș fi onorată.

Dacă cineva îți oferă oportunitatea de a ajunge mai aproape de dușmanul tău, o accepți întotdeauna. Știi asta fără să o fi învățat de la nimeni.

— M-am gândit eu că vei spune da, zice el. Este ceva ce eu am vrut ca mama ta să facă cu mine, înainte ca ea să se ofere voluntar să intre în oraș. Însă cred că s-a îndrăgostit de locul acela și nu i-a putut rezista.

— S-a îndrăgostit... de oraș? Întreb eu. Presupun că gusturile nu se discută.

E doar o glumă, dar inima mea nu o consideră astfel. Și totuși, David râde, iar eu știu că am spus lucrul potrivit.

— Atunci când era aici, tu erai... apropiat de ea? îl întreb. I-am citit jurnalul, dar am observat că nu era prea vorbăreț.

— Nu, nu era, nu-i așa? Natalie a fost mereu concisă. Da, eu și mama ta eram apropiați.

Vocea i se înmoaie atunci când vorbește despre ea – el nu mai este liderul dur al sediului, ci un om în vârstă, reflectând la ceva plăcut din trecut.

Trecut care a avut loc înainte ca ea să fie ucisă.

— Am avut o poveste similară. Și eu am fost smuls dintr-o lume deteriorată în copilărie – părinții mei erau oameni cu disfuncționalități severe, care au fost duși la închisoare când eram eu mic. Decât să sucombăm într-un sistem de adopție supraburdușit cu orfani, eu și frații mei am fugit la periferie – în același loc unde, câțiva ani mai târziu, s-a refugiat și mama ta – și numai așa am supraviețuit.

Nu știu ce să spun – nu știu ce să fac cu această compasiune care crește în mine și îi este adresată unui om care a înfăptuit niște lucruri îngrozitoare. Pur și simplu îmi privesc lung mâinile și îmi închipui că interiorul meu este din metal lichid, care se întărește la aer, luând o formă pe care

să n-o mai părăsească niciodată.

— Va trebui să te duci mâine acolo cu patrurile noastre. Să poți vedea cu ochii tăi, îmi spune el. Pentru un viitor membru al consiliului, este ceva important de văzut.

— O să fie foarte interesant, îi spun.

— Minunat! Ei bine, detest să pun capăt timpului petrecut împreună, însă mai am de făcut câte ceva, îmi spune el. Voi trimite pe cineva să te anunțe cu privire la patrule, iar prima noastră întrunire de consiliu este vineri, la zece dimineața, așa că ne vom vedea în curând.

Mă simt agitată – nu l-am întrebat ceea ce voiam să-l întreb. Nu cred că a existat șansa. Oricum, acum e prea târziu. Mă ridic și pornesc spre ușă, când el mi se adresează iar:

— Tris, simt că trebuie să fiu deschis cu tine, dacă e să avem încredere unul în celălalt, spune el.

Pentru prima dată de când l-am cunoscut, David arată de parcă... i-ar fi teamă. Are ochii larg deschiși, ca ai unui copil. Însă, o clipă mai târziu, expresia a dispărut.

— Se prea poate ca eu să fi fost sub influența amestecului de seruri la acea vreme, îmi spune el, dar știu ce le-ai spus pentru a-i împiedica să mai tragă în noi. Știu că le-ai spus că m-ai omorî pentru a proteja ceea ce se află în Laboratorul Armelor.

Mi se pune un nod în gât, astfel că aproape nu mai pot respira.

— Nu te alarma, îmi zice el. Este unul dintre motivele pentru care ți-am oferit această oportunitate.

— D... de ce?

— Ai demonstrat că posezi calitatea necesară pe care ar trebui să o aibă consilierii mei, îmi răspunde. Abilitatea de a face sacrificii pentru binele suprem. Dacă vrem să câștigăm această luptă împotriva deteriorării genetice, dacă vrem să salvăm experimentele de la a fi închise, va trebui să facem sacrificii. Înțelegi asta, nu-i așa?

Simt o undă de mânie și mă forțez să dau aprobator din cap. Nita deja ne-a spus că experimentele erau în pericol de a fi desființate, astfel încât nu sunt surprinsă să aud că e

adevărat. Însă disperarea lui David de a-și salva munca de-o viață nu-l scuză pentru că a ucis o facțiune – facțiunea *mea*.

Pentru o clipă rămân cu mâna pe mânerul ușii, încercând să mă adun, iar apoi decid să-mi asum riscul.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi inițiat o altă explozie pentru a intra în Laboratorul Armelor? îl întreb. Nita zice că ar fi declanșat o măsură de securitate de rezervă dacă ei ar fi făcut-o, dar mie mi se părea cea mai evidentă soluție pentru problema lor.

— În aer ar fi fost eliberat un ser... unul împotriva căruia măștile nu ar mai fi putut apăra, întrucât este absorbit în piele, îmi spune David. Unul împotriva căruia nici măcar cei puri genetic nu ar putea lupta. Nu știu cum de știe Nita despre asta, de vreme ce se presupune că nu sunt informații publice, însă bănuiesc că vom afla altă dată.

— Ce anume face serul?

Zâmbetul i se transformă într-o grimasă.

— Hai să spunem că este într-atât de rău, încât Nita ar prefera să rămână la închisoare pentru tot restul vieții decât să intre în contact cu el.

Are dreptate. Nu mai trebuie să mai adauge nimic.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

TOBIAS

— IA UITE CINE A VENIT! exclamă Peter când intru în dormitor. Trădătorul.

Pe patul lui și pe cel de alături sunt împrăștiate hărți. Acestea sunt albe, alb astru-deschis și verde-închis și mă atrag printr-un soi de magnetism ciudat. Peter a trasat pe fiecare câte un cerc neregulat – în jurul orașului nostru, în jurul Chicago-ului. El marchează limitele locurilor unde a fost.

Privesc cum fiecare cerc de pe toate hărțile se micșorează până ce nu mai este decât un punct roșu strălucitor, ca o picătură de sânge.

Și apoi dau înapoi, temându-mă de semnificația lui: că sunt prea mic.

— Dacă tu crezi că ești superior din punct de vedere moral, te înșeli, îi spun eu lui Peter. Ce e cu toate hărțile?

— Am probleme în a-mi da seama care este dimensiunea lumii, îmi explică el. Unii dintre oamenii de la Birou m-au ajutat să aflu mai multe despre asta. Planetele și stelele, apele, chestii de-astea.

O spune pe un ton normal, dar îmi dau seama după mângălelile frenetice de pe hărți că nu este deloc obișnuit – este obsesiv. Cândva, și eu am fost obsedat de temerile mele în același mod, încercând mereu să le găsesc o noimă, iar și iar.

— Și ajută? îl întreb.

Îmi dau seama că n-am mai purtat niciodată o conversație cu Peter care să nu fi implicat țipete. Nu că n-ar fi meritat-o, dar nu știu nimic despre el. De-abia îmi amintesc numele lui de familie din registrul numelor de la inițiere. Hayes. Peter Hayes.

— Oarecum.

Alege una dintre hărțile mai mari. Aceasta înfățișează

întregul glob, întins ca un aluat. Mă holbez destul timp pentru a-mi da seama de formele de pe ea, de întinderile albastre ale apelor și de peticele multicolore de pământ dintre ele. Pe unul dintre petice este un punct roșu. El mi-l arată cu degetul.

— Acest punct acoperă locurile în care am fost. Ai putea tăia bucata aia de pământ și s-o scufunzi în ocean și nimeni n-ar băga de seamă.

Simt din nou frica aceea, frica de propria-mi dimensiune.

— Bine. Și ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta? Tot ce m-a îngrijorat vreodată, sau tot ce am spus sau făcut, nu contează, exclamă el, clătînând din cap. Cum să conteze?

— Ba contează, îi spun. Tot acel teren e plin de oameni, diferiți cu toții, iar lucrurile pe care și le fac unii altora contează.

Clatină iarăși din cap și eu mă întreb, deodată, dacă ăsta este modul în care se consolează singur – că lucrurile rele pe care le-a făcut nu contează. Înțeleg cum planeta-mamut, care pe mine mă îngrozește, e un soi de rai pentru el, un loc imens unde poate dispărea fără a se distinge vreodată și fără ca vreodată să fie făcut răspunzător pentru acțiunile sale.

Se apleacă să-și lege șireturile.

— Deci, ai fost ostracizat de mica ta mulțime de adepți?

— Nu, îi răspund automat. Apoi adaug: poate. Dar ei nu sunt adepții mei.

— Te rog. Sunt ceva în genul Cultul lui Four.

Nu mă pot abține să nu râd.

— Ești gelos? Ai vrea să ai și tu un Cult al Psihopaților pentru a-l numi al tău?

O sprânceană îi zvâcnește în sus.

— Dacă aș fi fost psihopat, până acum te-aș fi omorât în somn.

— Și, fără îndoială, ai fi adăugat globii mei oculari la colecția ta de globi oculari.

Peter izbucnește în râs și eu îmi dau seama că fac schimb de glume și discut cu novicele care l-a înjunghiat pe Edward în ochi și care a încercat să o ucidă pe iubita mea – dacă îi

mai pot spune așa. Totuși, și el e un Neînfricat care ne-a ajutat să punem capăt atacului simulat și care a salvat-o pe Tris de la o moarte îngrozitoare. Nu sunt sigur care dintre acțiuni ar trebui să cântărească mai mult în mintea mea. Poate că ar trebui să le uit pe toate, să mă abțin.

— Poate c-ar trebui să te alături micului meu grup de oameni detestați, spune Peter. Până acum, doar Caleb și cu mine suntem membri, dar, dat fiind cât de ușor este să te pui rău cu fata asta, sunt sigur că numărul nostru va crește.

Înlemnesc.

— Ai dreptate, e ușor să te pui rău cu fata asta. Tot ce trebuie să faci este să încerci să pui pe cineva să o omoare.

Mi se strânge stomacul. Aproape că era să moară din vina *mea*. Dacă ar fi stat mai aproape de explozie, ea ar fi putut fi ca Uriah, în comă, conectată la tuburi.

Nu e de mirare că nu știe dacă mai vrea să fie cu mine sau nu.

Tihna momentului a dispărut. Nu pot uita ce a făcut Peter, căci el nu s-a schimbat. E în continuare aceeași persoană care era dispusă să omoare și să schilodească și să distrugă pentru a se cățăra în fruntea clasei de novici. Și nici ce am făcut eu nu pot uita. Mă opresc.

Peter se reazemă de perete și își împletește degetele peste burtă.

— Vreau să spun, dacă ea hotărăște că cineva nu valorează nimic, toată lumea o urmează. Țasta e un talent ciudat pentru o persoană care obișnuia să fie doar o altă Bătoasă plicticoasă, nu-i așa? Și are cam prea multă putere pentru o singură persoană, nu?

— Talentul ei nu este să controleze părerile celorlalți, îi spun, ci este de a avea, de obicei, dreptate în legătură cu oamenii.

El închide ochii.

— Cum spui tu, Four.

Îmi simt toate membrele încordate din pricina tensiunii. Părăsesc dormitorul și toate hărțile cu cercurile lor roșii, deși nu știu unde altundeva să mă duc.

Pentru mine, Tris mereu a părut magnetică într-un mod pe

care nu l-aș putea descrie și de care ea nu este conștientă. Nu m-am temut niciodată de asta și nici nu am detestat-o pentru asta, așa cum o face Peter, totuși, întotdeauna am fost în poziția de a mă proteja singur, nu de a mă simți amenințat de ea. Acum, că am pierdut această poziție, simt zvâcnitura resentimentului la fel de puternică și de sigură ca o mână pusă pe brațul meu.

Mă trezesc din nou în grădina din atrium, iar de data aceasta lumina strălucește dincolo de ferestre. Florile sunt frumoase și sălbatice la lumina zilei, ca niște creaturi vicioase suspendate în timp, nemișcate.

Cara vine în fugă în atrium, cu părul pieziș, căzut peste frunte.

— Iată-te! E înspăimântător de ușor să pierzi oamenii în acest loc.

— Ce este?

— Păi... Four, ești bine?

Îmi mușc buza de jos atât de tare, încât simt o ciupitură.

— Sunt bine. Ce este?

— Noi avem o întrunire și prezența ta este necesară.

— Care „noi”?

— DG-urile și simpatizanții DG-urilor care nu vor să lase Biroul să scape nepedepsit în ceea ce privește anumite lucruri, îmi spune ea, apoi își înclină capul într-o parte. Doar că ei sunt unii care fac planuri mai bune decât ultimii cu care ai avut de-a face.

Mă întreb cine i-a spus.

— Știi despre atacul simulat?

— Mai mult chiar, am recunoscut serul simulării la microscop atunci când Tris mi l-a arătat, îmi răspunde Cara. Da, știu.

Scutur din cap în semn de refuz.

— Păi, nu mă mai amestec iar în așa ceva.

— Nu fi prost, îmi zice ea. Adevărul pe care l-ai auzit e încă valabil. Acești oameni sunt responsabili în continuare pentru moartea celor mai mulți din Abnegație, de sclavagă mentală a Neînfricaților și de distrugerea totală a stilului nostru de viață, și trebuie făcut ceva în legătură cu ei.

Nu sunt sigur că vreau să mă aflu în aceeași încăpere cu Tris, știind că noi am putea fi la începutul sfârșitului, ca și cum am sta pe buza unei prăpăstii. E mai ușor să pretind că nu se întâmplă atunci când nu sunt în preajma ei. Însă Cara o spune atât de simplu, încât trebuie să fiu de acord cu ea: da, ceva trebuie făcut.

Ea îmi strânge mâna și mă conduce pe holul hotelului. Știu că are dreptate, dar sunt nesigur și nu-mi vine la îndemână participarea la o altă încercare de mișcare de rezistență. Totuși, deja mă îndrept către aceasta, în parte fiind nerăbdător să am șansa să mă mișc din nou, în loc de a sta înlemnit în fața filmărilor de la supravegherea orașului nostru, așa cum am mai făcut-o.

Când e convinsă că o urmez, îmi dă drumul la mână și își așază părul pe după urechi.

— Tot mi se pare ciudat că nu te văd îmbrăcată în albastru, îi spun.

— Cred că a sosit momentul să lăsăm lucrurile astea în urmă, îmi răspunde ea. Chiar dacă aș putea să mă duc înapoi, n-aș mai vrea s-o fac.

— Nu-ți lipsesc facțiunile?

— Ba da.

Se uită la mine. A trecut destul timp de la moartea lui Will și acum, când mă uit la ea, o văd numai pe Cara, nu și pe el. Pe ea am cunoscut-o cu mult înaintea lui. Ea are o tușă de blândețe, suficientă cât să mă facă să am impresia că o pot tachina fără să o jignesc.

— M-am dezvoltat în Erudiție. Atât de mulți oameni devotați descoperirilor și inovațiilor – era minunat. Dar acum că știu cât de mare este lumea... Ei bine, presupun că, drept consecință, am crescut prea mare pentru facțiune, spune ea, încruntându-se. Scuze, a sunat arogant?

— Cui îi pasă?

— Unora le pasă. E drăguț să știu că tu faci parte dintre ei.

Observ, deoarece nu mă pot abține, că unii oameni pe lângă care trecem în drum spre întrunire îmi aruncă priviri urâte sau mă ocolesc. Am fost detestat și evitat și înainte ca fiu al lui Evelyn Johnson, tiranul facțiunii, însă acum mă

deranjează mai tare. Acum știu că am făcut ceva pentru a mă face demn de toată acea ură; i-am trădat pe toți.

Cara spune:

— Ignoră-i. Ei nu știu ce înseamnă să iei o decizie dificilă.

— Pun pariu că tu n-ai fi făcut-o.

— Asta e numai din cauză că am fost învățată să fiu precaută atunci când nu dețin toate informațiile, iar tu ai fost învățat că riscurile pot produce mari satisfacții.

Se uită pieziș la mine.

— Sau, în cazul ăsta, nicio satisfacție.

Se oprește la laboratorul pe care îl folosesc Matthew și supraveghetorul lui și bate la ușă. Matthew o deschide și mușcă din mărul pe care îl ține în mână. Îl urmăresc în încaperea în care am aflat că nu sunt Divergent.

Tris este acolo, stând în picioare lângă Christina, care se uită la mine de parcă aș fi ceva putred de care trebuie să te debarasezi. Și, în colț, lângă ușă, e Caleb, cu fața învinețită. Sunt pe punctul de a-l întreba ce a pățit, când îmi dau seama că și încheieturile degetelor lui Tris sunt decolorate și, într-un mod cât se poate de intenționat, ea nici nu se uită la el.

Sau la mine.

— Cred că e toată lumea prezentă, spune Matthew. Bine... deci... ăăă. Tris, eu sunt varză la chestia asta.

— De fapt, chiar ești, îi spune ea zâmbind.

Simt un junghi de gelozie. Ea își drege vocea.

— Așadar, știm cu toții că oamenii ăștia sunt responsabili de atacul asupra Abnegației și că nu mai putem avea încredere în ei pentru salvagardarea orașului nostru. Știm că vrem să facem ceva în legătură cu asta și că încercarea anterioară a fost...

Își îndreaptă privirea spre mine, iar faptul că mă privește insistent mă face să mă simt extrem de mic.

— Prost concepută, încheie ea. Putem să ne descurcăm mai bine.

— Ce propui? întrebă Cara.

— Tot ce știu acum este că vreau să-i demasc și să arăt cine sunt cu adevărat, zice Tris. Nu se poate ca întregul

personal al sediului să știe ce au făcut conducătorii lor și cred că ar trebui să le arătăm. Poate că atunci își vor alege lideri noi, unii care să nu îi trateze pe oamenii din experimente ca fiind de sacrificiu. Mă gândesc că poate o „infestare” pe scară largă cu un ser al adevărului, ca să spun așa...

Îmi amintesc greutatea serului adevărului, umplându-mă în toate spațiile goale, plămâni și pânțe și față. Îmi amintesc cât de imposibil mi se părea ca Tris să fi ridicat acea greutate suficient cât să mintă.

— N-o să meargă, le spun. Ei sunt PG-uri, vă amintiți? PG-urile nu pot rezista la serul adevărului.

— Nu e neapărat necesar, spune Matthew, ciupind și apoi răsucind șnurul de la gât. Nu vedem mulți Divergenți care să reziste serului adevărului. De fapt, în ultima vreme a fost doar Tris. Capacitatea de a rezista pare a fi mai ridicată la unii oameni – de exemplu la tine, Tobias.

Matthew ridică din umeri.

— Și totuși, de asta te-am invitat pe *tine*, Caleb. Ai mai lucrat la seruri și până acum. S-ar putea să le cunoști la fel de bine ca mine. Poate că am putea crea un ser al adevărului la care să fie mai greu de rezistat.

— Nu mai vreau să fac acel gen de muncă, zice Caleb.

— O, mai taci... începe Tris, însă Matthew o întrerupe.

— Te rog, Caleb, zice el.

Caleb și Tris fac schimb de priviri. Tenul lui și pielea de pe încheieturile degetelor ei au aproximativ aceeași culoare, verde-albastru-purpuriu, ca și cum ar fi un desen în tuș. Asta se întâmplă atunci când frații se ciocnesc – se rănesc reciproc în același fel. Caleb se lasă pe spate peste marginea blatului de lucru, atingând cu ceafa dulăpioarele de metal.

— Bine, spune Caleb. Atâta timp cât îmi promiți că nu-l vei folosi împotriva mea, Beatrice.

— De ce-aș face-o? îl întreabă Tris.

— Pot să ajut și eu, se oferă Cara, ridicând o mână. Ca Erudit, și eu am lucrat la seruri.

— Grozav.

Matthew își lovește palmele una de cealaltă.

— Între timp, Tris se va juca de-a spionul.

— Dar cu mine cum rămâne? întrebă Christina.

— Speram ca tu și cu Tobias să luați legătura cu Reggie, spune Tris. David nu vrea să-mi spună nimic despre măsurile de securitate din Laboratorul Armelor, însă nu se poate ca Nita să fie singura care știa despre ele.

— Tu vrei ca eu să iau *legătura* cu tipul care a detonat explozibilii ce l-au băgat în comă pe Uriah? întrebă Christina.

— Nu trebuie să fiți prieteni, îi răspunde Tris, ci doar să discuți cu el despre ceea ce știe. Tobias te poate ajuta.

— N-am nevoie de Four; mă descurc și singură, zice Christina.

Își schimbă poziția pe masa de examinare, rupând hârtia cu coapsele ei, și îmi aruncă o privire acră. Îmi dau seama că probabil ea vede fața albă a lui Uriah atunci când se uită la mine. Simt un nod în gât.

— De fapt, tu chiar ai nevoie de mine, fiindcă el are deja încredere în mine, îi spun eu. Iar acei oameni sunt foarte secretoși, ceea ce înseamnă că va fi nevoie de subtilitate.

— Pot să fiu subtilă, spune Christina.

— Ba nu, nu poți.

— Are *dreptate*... spune Tris melodios, zâmbind.

Christina îi trage una peste mână, iar Tris îi trage și ea una.

— În cazul ăsta, totul e stabilit, zice Matthew. Cred că va trebui să ne întâlnim din nou după ce Tris va fi participat la întrunirea consiliului, care are loc vineri. Ne vedem aici, la cinci.

Se apropie de Cara și de Caleb și le spune ceva despre compușii chimici, lucruri pe care nu le prea înțeleg. Christina iese, împingându-mă cu umerii în drumul ei. Tris își ridică privirea spre mine.

— Ar trebui să vorbim, îi spun eu.

— Bine, cade ea de acord, iar eu o urmez pe hol.

Așteptăm la ușă până ce pleacă toată lumea. Stă cu umerii pleoștiți, de parcă ar vrea să se facă și mai mică, încercând să se evapore pe loc, iar noi stăm mult prea departe unul de

celălalt, cu toată lățimea holului între noi. Încerc să-mi amintesc ultima oară când am sărutat-o și nu pot.

În cele din urmă suntem singuri, iar pe hol s-a așternut liniștea.

— Crezi că mă vei ierta vreodată? o întreb eu.

Ea scutură din cap, însă spune:

— Nu știu. Cred că asta este o chestiune asupra căreia trebuie să mai meditez.

— Știi... tu *știi* că eu n-am vrut niciodată să-i fac vreun rău lui Uriah, da?

Mă uit la suturile care îi brăzdează fruntea și adaug:

— Sau ție. Nici pe tine n-am vrut să te rănesc. Niciodată.

Ea bate din picior și corpul i se mișcă în ritmul bățăilor.

Dă aprobator din cap.

— Știu asta.

— Trebuia să fac ceva, îi spun. *Trebuia*.

— Au fost răniți o mulțime de oameni, spune ea. Toate acestea fiindcă tu n-ai ținut cont de cele spuse de mine, deoarece – iar asta e partea cea mai rea, Tobias – deoarece tu ai crezut că eu eram meschină și geloasă. Doar o puștoaică prostuță de șaisprezece ani, nu-i așa?

Clatină din cap.

— Niciodată nu ți-aș spune prostuță sau meschină, protestez eu cu asprime. Am crezut că judecata îți era umbrită, da. Însă asta-i tot.

— Ajunge!

Își trece degetele prin păr și își petrece o șuviță pe ele.

— E același lucru iar și iar, nu-i așa? Nu mă respecti la fel de mult pe cât pretinzi. Când vine vorba de tine, tu continui să crezi că eu nu pot gândi rațional...

— *Nu așa stau lucrurile!* îi spun eu aprins. Te respect mai mult decât oricine altcineva. Însă chiar acum mă întreb ce anume te deranjează mai mult, faptul că am luat o hotărâre prostească sau că nu am *acceptat* hotărârea ta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, îi răspund eu, că se prea poate ca tu să fi spus că vrei să fim sinceri unul cu celălalt, însă mă gândesc că tu de fapt ai vrut ca eu să fiu mereu de acord cu

tine.

— Nu pot să cred că spui asta! Tu te *înșelai*...

— Da, mă înșelam! strig eu și nu-mi dau seama de unde vine furia, cu excepția faptului că o simt învârtindu-se înlăuntrul meu, violentă și distructivă și fiind cea mai puternică pe care am simțit-o în ultimele zile. Mă înșelam, am făcut o greșală imensă! Fratele celui mai bun prieten al meu e ca și mort! Iar acum tu te porți ca un părinte, pedepsindu-mă pentru asta, deoarece n-am făcut așa cum mi s-a spus. Ei bine, Tris, tu nu ești părintele meu și n-ai să ajungi tu să-mi spui ce să fac, ce să aleg...!

— Nu mai urla la mine! Îmi cere ea pe un ton calm și, într-un final, mă privește în ochi.

În ochii ei vedeam tot felul de lucruri, iubire și dor și curiozitate, dar acum tot ce văd este numai furie.

— Încetează!

Vocea ei blochează furia din mine și mă relaxez, lipindu-mă de peretele din spatele meu, vârându-mi mâinile în buzunare. N-am vrut să țip la ea. N-am vrut să mă înfurii câtuși de puțin.

Privesc lung, șocat, cum îi curg lacrimile pe obraz. De mult n-am mai văzut-o plângând. Suspină și își înghite lacrimile, încercând ca vocea să-i sune fermă, dar nu reușește.

— Am nevoie de puțin timp, îmi spune, încându-se la fiecare cuvânt. Bine?

— Bine, îi spun.

Își șterge obrații cu palmele și pleacă. Îi urmăresc din priviri capul blond până ce dispare după colț și mă simt pustit, de parcă n-a mai rămas nimic care să mă apere de durere. Absența ei mă doare cel mai tare.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

TRIS

— IAT-O, SPUNE AMAR, atunci când mă apropii de grup. Poftim, Tris, ți-am adus vesta.

— Vesta... mea?

Așa cum mi-a promis David cu o zi înainte, în această după-amiază mă duc la periferie. Nu știu la ce să mă aștept, lucru care de obicei mă face să fiu emoționată, dar sunt prea epuizată din pricina întâmplărilor din ultimele zile pentru a mai simți mare lucru.

— Vesta antiglonț. La periferie nu ești deloc în siguranță, îmi spune el.

Întinde mâna spre un container aflat lângă ușă, apoi caută prin teancul de veste groase și negre pentru a găsi una de mărimea potrivită. Scoate una care pare mult prea mare pentru mine.

— Îmi pare rău, nu e o prea mare diversitate pe-aici. Asta ți se va potrivi de minune. Brațele sus!

Mă ajută să mă îmbrac cu vesta și strânge curelele laterale.

— Nu știam că o să fii prezent aici, îi spun.

— Păi, ce crezi că fac eu la Birou? Hoinăresc prin zonă, spunând glume?

Îmi zâmbește.

— Au găsit o bună întrebuințare experienței mele de Neînfricat. Fac parte din echipa de securitate. La fel și George. De obicei, ne ocupăm doar de securitatea sediului, însă ori de câte ori cineva vrea să meargă la periferie, mă ofer voluntar.

— Vorbeați despre mine? Întrebă George, care stătea în grupul de lângă ușă. Bună, Tris! Sper că nu mă vorbește de rău.

George își petrece brațul pe după umărul lui Amar, apoi rânjesc unul la celălalt. George arată mai bine decât ultima

dată când l-am văzut, dar tristețea își pune amprenta asupra expresiei chipului său, ștergându-i încrețiturile de la colțurile ochilor atunci când zâmbește, ștergându-i gropița din obraz.

— Mă gândeam c-ar trebui să-i dăm și ei o armă, spune Amar, după care îmi aruncă o privire. În mod normal, nu dăm arme potențialilor viitori membri ai consiliului, deoarece ei habar n-au cum să le folosească, dar este cum nu se poate mai clar că tu știi.

— Zău că e în regulă, îi spun, nu îmi trebuie...

— Ba nu, probabil că tragi mai bine decât cei mai mulți dintre ei, zice George. Ne-ar prinde bine încă o Neînfricată printre noi. Dă-mi voie să mă duc să-ți aduc o armă.

Câteva minute mai târziu sunt înarmată și mă îndrept către camion împreună cu Amar. El și cu mine urcăm în spate, George, împreună cu o femeie pe nume Ann, la mijloc, iar doi ofițeri de securitate mai în vârstă, pe care îi cheamă Jack și Violet, urcă în față. Remorca este acoperită cu un material dur, de culoare neagră. Din exterior, portiera din spate pare opacă și neagră, dar, din interior, e transparentă, așa că putem vedea pe unde mergem. M-am cuibărit între Amar și teancul de echipamente care ne blochează vederea spre partea din față a camionului. George se uită atent pe deasupra echipamentului și zâmbește atunci când camionul se pune în mișcare, dar, în afară de asta, suntem doar eu și cu Amar.

Privesc cum sediul dispare în spatele nostru. Mergem printre grădinile și dependințele care îl înconjoară și, ițindu-se din spatele sediului, se zăresc avioanele, albe și nemișcate. Ajungem la gard și ni se deschide poarta. Îl aud pe Jack vorbind cu soldatul de dincolo de gard, spunându-i despre intențiile noastre și despre conținutul vehiculului – o serie de cuvinte pe care nu le înțeleg – înainte ca el să ne dea drumul în sălbăticie.

— Care este scopul acestei patrule? întreb eu. Vreau să spun, în afară de a-mi arăta mie cum stau treburile.

— Întotdeauna stăm cu ochii pe periferie, care este cea mai apropiată zonă deteriorată genetic de sediu. În cea mai mare parte a timpului facem cercetări, studiind cum se comportă

cei deteriorați genetic, îmi explică Amar. Însă, după atac, David și consiliul au hotărât că avem nevoie să instalăm un control și mai extins, astfel încât să prevenim orice atac.

Depășim aceleași tipuri de ruine pe care le-am văzut atunci când am părăsit orașul – clădiri prăbușindu-se sub propria lor greutate și plante sălbăticită care își fac loc pe tot terenul, ieșind de sub beton.

Nu-l cunosc pe Amar și nu prea am încredere în el, dar trebuie să-l întreb:

— Tu crezi asta? Toată chestia cu deteriorarea genetică care este cauza... *acestui* lucru?

Toți vechii lui prieteni din experiment erau DG-uri. Cum se poate ca el să creadă că ei sunt deteriorați, că e ceva în neregulă cu ei?

— Tu nu? îmi răspunde Amar cu o întrebare. După cum văd eu lucrurile, pământul a existat de mult, mult timp. Mai mult decât ne putem noi imagina. Și înainte de Războiul Purității, nimeni n-a mai făcut *asta* niciodată, nu?

Face un gest din mână pentru a indica lumea din afară.

— Nu știu, zic eu. Găsesc că e greu de crezut că n-au făcut-o.

— Perspectiva ta asupra naturii umane e foarte întunecată! îmi spune el.

Nu-i răspund, iar el continuă:

— Oricum, dacă ceva de genul ăsta s-a întâmplat în decursul istoriei noastre, Biroul ar fi fost la curent.

Asta o consider naivitate crasă din partea cuiva care a locuit cândva în orașul meu și a văzut, cel puțin pe monitoare, câte secrete am ținut unii față de alții. Evelyn a încercat să conducă oamenii controlând armele, dar Jeanine a fost mai ambițioasă – ea știa că, atunci când stăpânești informația sau o manipulezi, nu ai nevoie de forță pentru a avea oamenii la cheremul tău. Ei rămân acolo de bunăvoie.

Asta e ceea ce Biroul – și, probabil, întregul guvern – face: condiționează oamenii să fie fericiți sub puterea lor.

O vreme mergem în tăcere, însoțiți numai de sunetul echipamentului zgâlțâit și al motorului. La început, privesc la fiecare clădire pe lângă care trecem, întrebându-mă ce

anume găzduia acolo, iar apoi acestea încep să se amestece în fața ochilor mei. Câte tipuri diferite de ruine trebuie să vezi înaintea să renunți să le mai numești pe toate „ruine”?

— Aproape că am ajuns la periferie, strigă George din mijlocul camionului. Aici ne vom opri și vom merge pe jos. Luați fiecare o parte din echipament și așezați-l, cu excepția lui Amar, care ar trebui doar să aibă grijă de Tris. Tris, ești binevenită să cobori și să arunci o privire, însă rămâi alături de Amar.

Am senzația că toți nervii mei sunt prea aproape de suprafață și că cea mai mică atingere îi va face să ia foc. Periferia este locul unde mama mea s-a retras după ce a fost martora unei crime – este locul unde a găsit-o Biroul și a salvat-o, întrucât bănuiau că tot codul ei genetic era sănătos. Acum eu voi merge acolo, în locul unde, în mai multe feluri, a început totul.

Camionul se oprește și Amar deschide portierele. Ține arma într-o mână și cu cealaltă îmi face semn. Sar din camion în spatele lui.

Există clădiri și aici, dar nu sunt nici pe departe la fel de remarcabile ca locuințele improvizate, făcute din resturi de metal și prelate din plastic, clădite unele lângă altele de parcă s-ar susține reciproc. Pe aleile înguste dintre ele trec oameni, în mare parte copii, vânzând lucruri din tăvi, cărând găleți de apă sau gătind deasupra unor focuri în aer liber.

Când cei aflați cel mai aproape de noi ne văd, un băiețel o ia la goană, strigând:

— Raid! Raid!

— Nu-ți face griji în această privință, îmi spune Amar. Ei cred că suntem soldați. Uneori aceștia întreprind raiduri pentru a duce copiii la orfelinat.

Nu prea bag în seamă comentariul. În schimb, pornesc pe una dintre alei, în timp ce majoritatea oamenilor dispar sau se încuie în șoproanele cu acoperiș din carton înclinat sau prelate. Îi văd prin crăpăturile dintre pereți, în casele lor în care într-o parte încap alimentele și rezervele și în cealaltă saltelele de dormit. Mă întreb ce fac iarna. Sau ce fac cu toaleta.

Mă gândesc la florile de la sediu și la podelele din lemn și la toate paturile din hotel care nu sunt ocupate și întreb:

— Îi ajutați vreodată?

— Noi considerăm că cea mai bună modalitate de a ajuta lumea noastră este repararea deficiențelor ei genetice, spune Amar, de parcă ar recita din memorie. A hrăni oamenii înseamnă a pune un mic bandaj peste o rană care se extinde. Ar putea opri sângerarea o vreme, dar rana va rămâne acolo.

Nu-i pot răspunde. Mă rezum la a clătina puțin din cap și la a continua să merg. Încep să înțeleg de ce mama s-a alăturat Abnegației atunci când se presupunea că trebuia să aleagă Erudiția. Dacă ea și-ar fi dorit neapărat să fie la adăpost de corupția Erudiției, ar fi putut să se ducă la Prietenie sau la Candoare. Însă ea ales facțiunea unde i-ar fi putut ajuta pe cei neajutorați și și-a dedicat cea mai mare parte a vieții asigurându-se că cei fără facțiune erau și ei aprovizionați.

Probabil că îi aminteau de acest loc, de periferie.

Îmi întorc capul, astfel încât Amar să nu-mi vadă lacrimile.

— Hai să ne întoarcem la camion!

— Te simți bine?

— Da.

Dăm să pornim spre camion, când auzim focuri de arme. Și, imediat după acestea, un strigăt:

— Ajutor!

Toată lumea din jur se împrăștie.

— Țasta-i George, spune Amar, și o ia la goană pe una dintre aleile din dreapta noastră.

Fug și eu după el într-una dintre structurile din resturi de metal, însă el e prea iute pentru mine, iar locul e un adevărat labirint – îl pierd și apoi mă trezesc că sunt singură.

Oricâtă compasiune aş avea pentru oamenii care trăiesc în acest loc, din pricina creșterii și educației primite în Abnegație mă tem de ei. Dacă sunt aidoma celor fără facțiune, atunci sunt la fel de disperați ca și ei, iar eu sunt precaută când vine vorba de oameni disperați.

O mână mă prinde de braț și mă trage îndărăt, într-unul dintre șoproanele construite din aluminiu cu acoperiș

înclinat. Înăuntru, totul este scaldat în albastru de la prelata care acoperă pereții, izolând structura pentru a o proteja împotriva frigului. Podeaua este acoperită cu placaj. În fața mea stă o femeie slabă, cu o față soioasă.

— Nu vrei să te afli acolo, îmi zice ea. Ei se dau la oricine, indiferent cât de tânăr este.

— Ei? o întreb eu.

— Mulțimea de oameni furioși de-aici de la periferie, îmi explică femeia. Furia unor oameni îi face să vrea să omoare pe oricine percep ei ca fiind dușmanul. Furia altora îi face să fie mai constructivi.

— Păi, îți mulțumesc pentru ajutor, îi spun. Numele meu este Tris.

— Amy. Stai jos.

— Nu pot, îi zic. Prietenii mei sunt afară.

— Atunci ar trebui să aștepti până ce hoardele de oameni aleargă în direcția în care se află prietenii tăi, apoi să te furișezi în spatele lor.

Asta sună isteț.

Mă las pe podea, iar arma mă împunge în picior. Vesta antiglonț este atât de țepăună, încât mi-e greu să mă simt confortabil, însă fac tot ce pot să par relaxată. Aud oameni alergând pe afară și strigând. Amy ridică un colț de prelată pentru a vedea ce se întâmplă.

— Așadar, tu și prietenii tăi nu sunteți soldați, spune Amy, continuând să privească afară. Ceea ce înseamnă că trebuie să fiți tipii de la Asistența Genetică, nu?

— Nu, îi răspund. Adică, ei sunt, dar eu sunt din oraș. Vreau să spun, din Chicago.

Amy ridică din sprâncene.

— Fir-ar să fie! A fost desființat?

— Nu încă.

— Ce păcat!

— Păcat?

Mă încrunt spre ea.

— Tu vorbești despre căminul meu, să știi.

— Păi, căminul tău perpetuează credința că oamenii deteriorați genetic trebuie să fie reparați – că ei sunt

deteriorați, punct, ceea ce ei – noi – nu suntem. Așa că, da, e păcat că experimentele încă există. Nu-ți cer scuze pentru că am spus așa.

Niciodată nu am privit lucrurile astfel. Pentru mine, Chicago trebuie să continue să existe, deoarece oamenii pe care i-am pierdut au trăit acolo, deoarece felul de viață pe care l-am iubit cândva continuă acolo, chiar dacă într-o formă stricată. Însă nu mi-am dat seama că însăși existența orașului Chicago ar putea fi dăunătoare pentru oamenii din afară care vor numai să fie considerați ca un întreg.

— E timpul să pleci, îmi spune Amy, lăsând colțul prelatei. Probabil că se află într-una dintre zonele de întrunire, la nord-vest de-aici.

— Îți mulțumesc din nou, îi spun.

Ea dă aprobator din cap și eu mă aplec să ies din casa ei improvizată, cu scândurile care îmi scârțâie sub tălpi.

Trec pe alei, repede, bucuroasă că toți oamenii s-au împrăștiat atunci când am sosit noi și că nu e nimeni care să-mi blocheze calea. Sar peste o băltoacă de – ei bine, nu vreau să știu ce este – și ies într-un soi de curte, unde un băiat înalt, greoi, ține o armă îndreptată spre George.

Un mic grup de oameni îl susțin pe băiatul cu arma. Au împărțit între ei echipamentul de supraveghere pe care îl căra George și îl distrug, izbindu-l cu papucii, cu pietre sau cu ciocane. George își îndreaptă privirea spre mine, dar eu duc repede un deget la buze. Mă aflu în spatele mulțimii acum; cel cu arma nu știe că sunt acolo.

— Lasă arma jos! îi spune George.

— Nu! îi răspunde băiatul.

Ochii lui deschiși la culoare privesc când la George, când la oamenii din jurul lui.

— Am avut parte de multe neazuri ca să intru în posesia ei și n-am de gând să ți-o dau ție acum.

— Atunci... lasă-mă să plec. Poți s-o păstrezi.

— Nu până ce nu ne spui unde i-ați dus pe-ai noștri! îi spune băiatul.

— Noi n-am luat niciun om de-al vostru, îi răspunde George. Nu suntem soldați. Noi suntem oameni de știință.

— Mda, bine, zice băiatul. O vestă antiglonț? Dacă ăsta nu e un rahat de soldat, atunci eu sunt cel mai bogat puști din State. Acum, spune-mi ce am nevoie să știu!

Mă dau înapoi, astfel încât stau în spatele unuia dintre șoproanele înclinate, apoi sprijin arma de marginea structurii și strig:

— Hei!

Toți cei din grup se întorc deodată, însă băiatul cu arma continuă să-l țintească pe George, așa cum am sperat.

— Îl împușc! spune băiatul.

— Iar eu te împușc pe *tine*! spun eu. Facem parte din guvernământ, dar nu suntem soldați. Nu știm unde sunt oamenii voștri. Dacă îi dai drumul, plecăm cu toții în liniște. Dacă îl omori, îți garantez că soldații vor *veni* foarte curând să te aresteze, iar ei nu sunt la fel de înțelegători ca noi.

În acest moment, Amar țâșnește în curte în spatele lui George și cineva din mulțime țipă:

— Sunt mai mulți!

Și se împrăștie cu toții. Băiatul cu arma se năpustește pe cea mai apropiată alee, lăsându-ne pe mine, pe Amar și pe George singuri. Chiar și așa, eu continui să țin arma ridicată în dreptul feței, în caz că se întorc.

Amar îl cuprinde pe George în brațe, iar George îi trage ușor un pumn în spate. Amar se uită la mine, cu George ținând capul pe umărul lui.

— Tot nu crezi că cei deteriorați genetic sunt vinovați de oricare dintre aceste probleme?

Trec de unul dintre șoproane și văd o fetiță ghemuită în interior, în dreptul ușii, strângându-și genunchii la piept. Mă vede prin crăpătura dintre straturile de prelate și începe să scâncească ușor. Mă întreb cine i-a învățat pe oamenii ăștia să fie atât de îngroziți de soldați. Mă întreb cine l-a făcut pe băiat să fie atât de disperat, încât să țină în bătaia puștii pe unul dintre ei.

— Nu, îi spun. Nu cred.

Am niște oameni mai potriviți pe care să îi învinovățesc.

* * *

Când ajungem înapoi la camion, Jack și cu Violet instalează o cameră de supraveghere care n-a fost furată de oamenii de la periferie. Violet ține în mâini un ecran pe care se vede o listă lungă de numere și i le citește lui Jack, care le programează pe ecran.

— Unde ați fost? ne întrebă ea.

— Am fost atacați, răspunde George. Acum trebuie să plecăm.

— Din fericire, ăsta e ultimul set de coordonate, spune Violet. Hai să pornim!

Ne îngrămădim din nou în camion. Amar trage portiera în urma noastră și eu îmi las arma pe podea, cu piedica trasă, bucuroasă să scap de ea. Când m-am trezit azi-dimineață, nu mi-a trecut prin minte că aveam să ameninț pe cineva cu arma. Și nici că aveam să fiu martoră la asemenea condiții de locuit.

— E Abnegația din tine, îmi spune Amar. Cea care te face să urăști locul ăsta. Îmi dau seama.

— Există o mulțime de lucruri înăuntrul meu.

— E ceva ce, de asemenea, am observat și la Four. Abnegația produce oameni profund serioși. Oameni care, automat, văd lucruri cum ar fi necesitatea, îmi spune el. Am remarcat că, atunci când oamenii trec la Neînfricați, se formează cam aceleași tipuri. Erudiții care trec la Neînfricați au tendința să devină cruzi și brutali. Cei din Candoare care trec la Neînfricați tind să devină turbulenți, căutând gâlceavă care să le crească nivelul de adrenalină. Și cei din Abnegație care trec la Neînfricați devin... nu știi, soldați, cred. Revoluționari. Asta e ceea ce el ar putea fi, dacă ar avea mai multă încredere în el însuși, adaugă el. Dacă Four n-ar fi fost atât de marcat de nesiguranță, ar fi un conducător al naibii de bun, așa zic. Mereu am crezut asta.

— Cred că ai dreptate, îi spun. Asta se întâmplă atunci când e adeptul a ceva ce-l bagă în bucluc. Cum a fost cu Nita. Sau cu Evelyn.

Dar tu? mă întreb eu în sinea mea. Și tu ai vrut să-l faci adept.

Ba nu, n-am vrut, îmi răspund eu, însă nu sunt sigură că

și cred asta.

Amar încuviințează din cap.

Imagini de la periferie mi se tot înfățișează în minte aidoma sughițurilor. Îmi închipui copilul care a fost mama mea, ghemuită într-unul dintre acele șoproane, mergând în patru labe în căutare de arme, deoarece acestea însemnau un dram de siguranță, încându-se cu fum pentru a-i fi cald iarna. Nu știu de ce a fost atât de dispusă să părăsească acest loc după ce a fost salvată. A ajuns să fie absorbită de sediu și apoi a lucrat pe cont propriu pentru restul vieții ei. Oare a uitat de locul din care a venit?

Nu se poate să fi uitat. Și-a petrecut întreaga viață încercând să-i ajute pe cei fără de fațiune. Poate că n-a însemnat îndeplinirea îndatoririlor ei de membră a Abnegației – poate că a venit din dorința ei de a ajuta oamenii asemenea celor pe care îi părăsise.

Deodată, nu mai suport să mă gândesc la ea sau la acel loc sau la lucrurile pe care le-am văzut acolo. Mă agăț de primul gând care îmi trece prin minte, pentru a-mi distrage atenția.

— Tu și cu Tobias ați fost prieteni buni?

— E cineva prieten bun cu el? răspunde Amar, clătinând din cap. Cu toate astea, i-am dat o poreclă. L-am urmărit făcând față fricilor lui și am văzut cât de încurcat era și mi-am imaginat că i-ar fi prins bine o viață nouă, așa că am început să-l strig „Four”. Însă, nu, n-aș putea spune c-am fost prieteni buni. Nu atât de buni pe cât mi-aș fi dorit să fim.

Amar se reazemă cu capul de perete și închide ochii. Schițează o urmă de zâmbet.

— A, spun. Ți-a plăcut.. de el?

— Dar ce-ți veni acum?

Ridic din umeri.

— Poate felul în care vorbești de el.

— Nu-mi mai place de el, dacă asta vrei, de fapt, să mă întrebi. Dar, da, cândva mi-a plăcut și era clar că el nu împărtășea același sentiment, așa că m-am retras, spune Amar. Aș prefera ca tu să nu spui nimic.

— Lui Tobias? Firește că nu.

— Nu, să nu spui nimănui nimic. Și nu mă refer numai la chestia cu Tobias.

Se uită la ceafa lui George, vizibilă acum deasupra teancului de echipament, considerabil diminuat.

Ridic dintr-o sprânceană în direcția lui. Nu mă surprinde că el și George sunt atrași unul de celălalt. Ambii sunt Divergenți care au fost nevoiți să-și însceneze moartea pentru a putea supraviețui. Ambii au fost străini într-o lume nefamiliară.

— Trebuie să înțelegi, zice Amar, că Biroul este obsedat de procreere – de transmiterea genelor. Iar George și cu mine suntem amândoi GP, așa că orice amestec care nu poate da naștere unui cod genetic puternic... nu este încurajat, asta-i tot.

— Aha, încuviințez eu. Nu trebuie să-ți faci griji în ce mă privește. Eu nu sunt obsedată de producerea genelor puternice.

Zâmbesc strâmb.

— Mulțumesc, zice el.

Preț de câteva secunde rămânem tăcuți, privind ruinele care se estompează pe măsură ce camionul prinde viteză.

— Eu cred că ești potrivită pentru Four, să știi, îmi spune el.

Privesc lung la mâinile mele împreunate în poală. Nu am chef să-i explic că noi suntem pe cale să ne despărțim – nu-l cunosc și, chiar dacă l-aș cunoaște, n-aș vrea să vorbesc despre asta. Tot ceea ce reușesc să rostesc este:

— A, da?

— Da. Văd lucrurile pe care le-ai trezit în el. Tu nu-ți dai seama, pentru că n-ai experimentat așa ceva, dar, fără tine, Four este o persoană mult mai diferită. El e... obsesiv, exploziv, instabil...

— Obsesiv?

— Cum altfel ai numi pe cineva care trece în mod repetat prin propriul peisaj al fricii?

— Nu știu... hotărât, opinez eu, după care fac o pauză. Brav.

— Mda, sigur. Dar și puțin nebun, nu-i așa? Adică, majoritatea Neînfricaților ar sări mai degrabă în prăpastie decât să treacă prin peisajele fricii lor. Există bravură, și apoi există masochism, iar linia care le separă e puțin difuză pentru el.

— Sunt familiarizată cu linia, îi spun.

— Știu, zice Amar zâmbind. Oricum, eu spun că ori de câte ori amesteci un om cu un altul, ai probleme, însă văd că ceea ce voi doi aveți pur și simplu merită, asta-i tot.

Strâmb din nas.

— Oameni amestecați unii cu alții, pe bune?

Amar își lipește palmele una de alta și le freacă pentru a ilustra ideea. Râd, dar nu pot ignora sentimentul dureros din pieptul meu.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

TOBIAS

MERG SPRE GRĂMADA de scaune care se află cel mai aproape de ferestre în încăperea de control și pun pe prim-plan imaginile diferitor camere din întregul oraș, una câte una, în căutarea părinților mei. Mai întâi o găsesc pe Evelyn – ea se află în holul central al sediului Erudiției, vorbind în cerc restrâns cu Therese și cu un bărbat fără facțiune, următorii adjuncți, acum că eu sunt plecat. Dau mai tare volumul microfonului, dar tot n-aud nimic, ci numai un murmur.

Prin ferestrele din fundul camerei de control văd același cer pustiu de noapte ca și cel de deasupra orașului, întrerupt numai de micile lumini albastre și roșii care marchează piste pentru avioane. E bizar să mă gândesc că avem asta în comun când aici totul este foarte diferit.

Oamenii din camera de control știu deja că eu sunt cel care a dezactivat sistemul de securitate în seara de dinaintea atacului, deși nu eu am fost cel care le-a strecurat unora dintre lucrătorii lor din schimbul de noapte serul păcii, astfel încât să pot să o fac – aceea a fost Nita. Însă, în cea mai mare parte a timpului, ei mă ignoră, atâta timp cât stau la distanță de pupitrele lor.

Pe un alt ecran derulez iarăși imaginile, căutându-i pe Marcus și pe Johanna, orice ar putea să-mi arate ce se întâmplă cu Loialii. Pe ecran apar toate zonele din oraș, podul de lângă Merciless Mart și Turlă și strada principală, spre sectorul Abnegației, Butucul și Caruselul și ogoarele Prieteniei, acum lucrate de către toate facțiunile. Însă niciuna dintre camere nu-mi arată nimic.

— Vii des aici, îmi spune Cara, care se apropie de mine. Te temi de restul sediului? Sau de altceva?

Are dreptate, în ultima vreme am venit de multe ori în camera de control. E ceva ce fac pentru a pierde vremea în

timp ce aștept sentința lui Tris, în timp ce aștept ca planul nostru de a lovi Biroul să se înfăptuiască, în timp ce aștept ceva, *orice*.

— Ba nu, îi răspund. Pur și simplu stau cu ochii pe părinții mei.

— Părinții pe care îi urăști?

Stă în picioare lângă mine, cu brațele încrucișate.

— Da, înțeleg de ce ai vrea să-ți petreci toate orele în care nu dormi zgâindu-te la oameni cu care nu vrei să ai de-a face. Are noimă.

— Sunt periculoși, îi spun. Cu atât mai periculoși cu cât nimeni în afară de mine nu știe cât sunt de periculoși.

— Și ce ai de gând să faci de-aici dacă ei înfăptuiesc ceva îngrozitor? Să trimiți un semnal de fum?

Îi arunc o căutătură urâtă.

— Bine, bine.

Ea ridică mâinile în semn că se predă.

— Încerc numai să-ți amintesc că tu nu mai ești în lumea lor, ci că ești aici. Atâta tot.

— Am priceput aluzia.

Niciodată nu m-am gândit la Erudiți ca fiind deosebit de receptivi cu privire la relații sau sentimente, însă ochii pătrunzători ai Carei văd tot soiul de lucruri. Frica mea. Faptul că încerc să caut ceva care să-mi distragă atenția de la trecutul meu. E cumva alarmant.

Derulez filmările dintr-un unghi al camerei, apoi mă opresc și derulez din nou. Scena e în întuneric din cauza orei, dar văd oameni care descind cu mișcări sincronizate, asemenea unui stol de păsări, în jurul unei clădiri pe care n-o recunosc.

— O fac, spune Cara bucuroasă. Loialii chiar atacă.

— Hei! strig la femeile de la pupitrele camerei de control.

Cea mai în vârstă, care îmi aruncă întotdeauna o căutătură urâtă atunci când apar, își înalță capul.

— Camera douăzeci și patru! Grăbiți-vă!

Ea tastează ceva pe ecranul ei și toți cei care se învârt în zona de supraveghere se adună în jurul ei. Oamenii care trec pe culoar se opresc să vadă ce se petrece, iar eu mă întorc

spre Cara.

— Poți să-i aduci și pe ceilalți? o rog eu. Cred că ar trebui să vadă și ei asta.

Ea dă aprobator din cap cu o privire sălbatică și iese valvârtej din camera de control.

Oamenii din jurul clădirii nefamiliare nu poartă uniforme pentru a se distinge, dar nu poartă nici brasardele celor fără facțiune, și sunt înarmați. Încerc să aleg un chip, ceva ce să pot recunoaște, însă imaginile sunt prea încețoșate. Îi văd aranjându-se, deplasându-se unul spre altul pentru a comunica, fluturând brațele întunecate în noaptea și mai întunecată.

Îmi mușc degetul mare, nerăbdător să se întâmple ceva, orice. Câteva minute mai târziu sosește Cara, împreună cu ceilalți. Când ajung la mulțimea de oameni adunați în fața monitoarelor principale, Peter spune „Scuzați-mă!” destul de tare, cât să-i facă pe oameni să se întoarcă. Când văd cine este, ei îi fac loc.

— Care-i treaba? mă întrebă Peter când ajunge lângă mine. Ce se întâmplă?

— Loialii au alcătuit o armată, îi răspund, arătând spre ecranul din stânga. În ea există oameni din toate facțiunile, chiar și din Prietenie și din Erudiție. În ultima vreme am urmărit mult.

— *Erudiție?* întrebă Caleb.

— Loialii sunt dușmanii noilor dușmani, cei fără facțiune, intervine Cara. Ceea ce le oferă Erudiților și Loialilor un scop comun: uzurparea lui Evelyn.

— Ai spus că în armată sunt și oameni din Prietenie? mă întrebă Christina.

— Ei nu iau parte cu adevărat la violență, îi spun. Dar colaborează cu ei.

— Loialii au operat o primă descindere la un depozit de armament acum câteva zile, ne spune femeia tânără care stă la pupitrul de control cel mai apropiat de noi. Țasta e cel de-al doilea. De acolo au armele. După primul raid, Evelyn a dispus ca majoritatea armelor să fie relocate, însă acest depozit n-a reușit s-o facă la timp.

Tata știe ce știa Evelyn: că puterea de a-i face pe oameni să se teamă de tine e singura putere de care ai nevoie. Armele vor face asta pentru el.

— Care este scopul lor? întrebă Caleb.

— Loialii sunt motivați de dorința de a se întoarce la scopul nostru inițial din oraș, răspunde Cara. Fie că asta înseamnă să trimiți un grup de oameni în afară, așa după cum sună instrucțiunile lui Edith Prior – pe care le-am considerat importante la acea vreme, cu toate că de atunci înoace am aflat că instrucțiunile ei nu prea contau –, fie reinstaurarea facțiunilor cu forța. Ei pun de un atac asupra fortului celor fără facțiune. Asta e ceea ce am discutat eu cu Johanna înainte să plec. Nu am discutat să ne aliem cu tatăl tău, Tobias, dar presupun că ea e capabilă să ia decizii de una singură.

Aproape că am uitat de faptul că, înainte să plecăm, Cara era conducătoarea Loialilor. Acum nu sunt sigur că îi pasă dacă facțiunile vor supraviețui sau nu, însă ei îi pasă în continuare de oameni. Îmi dau seama după cum privește ecranele, curioasă, dar temătoare.

Chiar și peste sporovăiala celor din jur aud când încep focurile de arme, niște pocnete și țcănituri în amplificatoare. Tastesz pe ecranul din fața mea de câteva ori și unghiul camerei se schimbă, arătând interiorul clădirii în care invadatorii tocmai au intrat cu forța. Pe o masă din interior se găsesc o mică grămadă de cutiuțe – muniție – și câteva pistoale. Nu e nimic prin comparație cu armele pe care le au din belșug oamenii de aici, dar, în oraș, știu că e ceva valoros.

Mai mulți bărbați și femei cu brasardele celor fără facțiune păzesc masa, însă cedează rapid, fiind depășiți numeric de Loiali. Recunosc un chip familiar printre ei – Zeke, izbindu-l cu patul armei în falcă pe unul dintre cei fără facțiune. Aceștia sunt copleșiți în mai puțin de două minute, căzând pradă gloanțelor pe care le văd numai atunci când le penetrează carnea. Loialii se răspândesc prin încăpere, călcând peste cadavre de parcă acestea ar fi numai niște moloz în plus, și adună tot ce pot. Zeke adună armele

împrăștiate pe masă, cu o expresie dură pe chip, pe care am văzut-o numai de câteva ori.

El nici măcar nu știe ce s-a întâmplat cu Uriah.

Femeia de la pupitru atinge ecranul în câteva locuri. Pe unul dintre ecranele mai mici de deasupra ei este o imagine – un fragment de filmare pe care tocmai l-am văzut, oprit într-un anumit punct. Ea tastează din nou și imaginea se mărește, arătând un bărbat cu părul tuns periută și o femeie cu părul lung, negru, acoperindu-i o parte din față.

Marcus, firește. Și Johanna – ducând o armă.

— Ei doi au reușit să adune cea mai mare parte a membrilor facțiunii loiale cauzei lor. Totuși, în mod surprinzător, Loialii nu îi depășesc încă numeric pe cei fără facțiune.

Femeia se lasă pe spate în scaunul ei și scutură din cap.

— Există cu mult mai mulți oameni fără facțiune decât am anticipat noi. În definitiv, e dificil să obții număratoarea exactă a unei populații împrăștiate.

— Johanna? Conducând o rebeliune? Cu o armă? Asta n-are nicio logică, spune Caleb.

Johanna mi-a spus cândva că, dacă ea ar fi putut să ia decizii, ar fi sprijinit acțiunea împotriva Erudiției în locul pasivității recomandate de restul facțiunii ei. Însă ea era la mila facțiunii și a fricii ei. Acum, cu facțiunile desființate, se pare că a devenit altceva decât purtătoarea de cuvânt a Prieteniei sau conducătoarea Loialilor. A devenit un soldat.

— Are mai multă logică decât ai crede, îi spun eu, iar Cara dă aprobator din cap la auzul vorbelor mele.

Îi privesc golind camera de arme și de muniție și plecând repede, împrăștiindu-se ca frunzele în vânt. Mă simt mai greoi, de parcă aș purta o nouă povară. Mă întreb dacă oamenii din jurul meu – Cara, Christina, Peter, chiar și Caleb – simt la fel. Orașul – orașul nostru – este mai aproape ca niciodată de distrugerea completă.

Putem pretinde că nu mai aparținem aceluia loc, în timp ce trăim într-o siguranță relativă aici, dar noi *aparținem*. Mereu vom aparține aceluia loc.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

TRIS

CÂND PARCĂM la intrarea în sediu e întuneric și ninge. Fulgii zboară peste drum, ușori de parcă ar fi zahăr pudră. E doar o zăpadă de toamnă timpurie; dimineață va fi dispărut. Îmi scot vesta antiglonț imediat cum cobor și i-o înmânez lui Amar împreună cu arma mea. Acum mă deranjează s-o țin și credeam că disconfortul îmi va dispărea odată cu trecerea timpului, însă nu mai sunt atât de sigură. Poate că nu va trece niciodată și poate că e în regulă așa.

Când intru, aerul cald mă învăluie. După ce am vizitat periferia, sediul pare mai curat decât a fost vreodată. Comparația mă tulbură. Cum pot să pășesc pe aceste podele care scârțâie și să port hainele astea apretate când știu că oamenii ăia sunt acolo, învelindu-și casele în prelate pentru a le ține de cald?

Când ajung în dormitorul hotelului, sentimentul de neliniște a dispărut.

Scrutez încăperea în căutarea Christinei sau a lui Tobias, însă niciunul dintre ei nu e acolo. Numai Peter și Caleb sunt. Peter citește o carte mare, pe care o ține în poală, mâzgăind notițe într-un carnețel, iar Caleb citește jurnalul mamei de pe tabletă, având ochii sticloși. Încerc să ignor asta.

— Ați văzut vreunul dintre voi...

Dar cu cine vreau să vorbesc, cu Christina sau cu Tobias?

— Pe Four? decide Caleb pentru mine. L-am văzut în sala de genealogie ceva mai devreme.

— Sa... ce sală?

— Au numele strămoșilor noștri expuse într-o sală. Îmi dai și mie, te rog, o bucată de hârtie? îi cere el lui Peter.

Peter rupe o foaie de la sfârșitul carnețelului său și i-o întinde lui Caleb, care mâzgălește ceva pe ea – indicații. Caleb spune:

— Mai devreme am găsit acolo numele părinților noștri, în

partea dreaptă a sălii, al doilea panou de la ușă.

Îmi dă indicațiile fără să se uite la mine. Privesc literele lui frumoase și curate. Înainte să-i trag un pumn, Caleb ar fi insistat să meargă cu mine, disperat să aibă timp să se scuze în fața mea. Însă în ultima vreme a păstrat distanța, fie pentru că se teme de mine, fie pentru că, în cele din urmă, a renunțat.

Niciuna dintre opțiuni nu mă face să mă simt bine.

— Mulțumesc, îi spun. Ăăă... ce-ți mai face nasul?

— E bine, îmi răspunde. Cred că vânătaia îmi scoate în evidență ochii, nu ți se pare?

Zâmbește ușor și eu la fel. Însă este limpede că niciunul dintre noi nu știe ce să facă mai departe, deoarece am rămas fără cuvinte.

— Așteaptă, tu azi ai fost plecată, nu? spune el după o secundă. Se întâmplă ceva în oraș. Loialii s-au răsculat împotriva lui Evelyn și au atacat unul dintre depozitele noastre de arme.

Mă uit lung la el. De câteva zile nu m-am mai întrebat ce se petrece în oraș; am fost prea preocupată de ceea ce se petrecea aici.

— Loialii? întreb eu. Oamenii conduși în prezent de *Johanna Reyes*... au atacat un depozit?

Înainte să plecăm, eram sigură că orașul era pe punctul de a exploda într-un alt conflict. Bănuiesc că acum a făcut-o. Însă mă simt detașată de el – aproape toți cei la care țin se află aici.

— Conduși de Johanna Reyes și de Marcus Eaton, precizează Caleb. Însă Johanna era acolo, ținând o armă în mână. Era ridicol. Oamenii de la Birou păreau să fie cu adevărat deranjați de asta.

— Uau! fac eu, clătinând din cap. Bănuiesc că era doar o chestiune de timp.

Din nou se lasă tăcerea, apoi ne îndepărtăm unul de altul în același timp, Caleb întorcându-se la patul lui, iar eu ieșind pe hol, urmându-i indicațiile.

Văd sala de genealogie de la distanță. Pereții din bronz par să strălucească cu o lumină caldă. Stând în cadrul ușii, am

senzația că mă aflu în interiorul unui apus de soare, înconjurată de strălucire. Tobias își trece degetele peste ramurile arborelui genealogic al familiei sale – presupun –, dar o face alene, de parcă nu i-ar acorda cu adevărat atenție.

Am senzația că văd acea caracteristică obsesivă la care se referea Amar. Știu că Tobias și-a urmărit părinții pe ecrane, iar acum se uită lung la numele lor, cu toate că nu e nimic în sală ce el să nu fi știut deja. Aveam dreptate să spun că el era disperat, disperat după o legătură cu Evelyn, disperat să nu fie deteriorat, însă niciodată nu m-am gândit cum se leagă lucrurile astea. Nu știu care ar fi senzația să-ți detești propria istorie și, în același timp, să-ți dorești cu ardoare iubirea oamenilor care ți-au dat acea istorie. Cum de n-am văzut niciodată schisma din inima lui? Cum de nu mi-am dat niciodată seama de faptul că, pentru fiecare parte puternică din el, există părți dureroase, sfărâmate?

Caleb afirma că mama a zis că există ceva rău în fiecare și că primul pas pentru a iubi pe cineva este să recunoaștem răul din noi înșine, astfel încât să îi putem ierta. Așadar, cum pot să îi reproșez lui Tobias disperarea, ca și cum eu aș fi mai bună decât el, ca și cum n-aș fi îngăduit ca propria-mi frângere să mă orbească?

— Hei, îl strig eu, îndesând în buzunarul de la spate hârtia cu indicațiile lui Caleb.

El se întoarce, iar expresia lui e serioasă, familiară. Arată așa cum arăta în primele săptămâni în care l-am cunoscut, ca o santinelă păzind cele mai intime gânduri ale sale.

— Ascultă, îi spun. Am crezut că trebuia să meditez dacă aș putea să te iert sau nu, dar acum mă gândesc că tu nu mi-ai făcut nimic care să necesite să te iert, în afară, poate, de faptul că m-ai acuzat că sunt geloasă pe Nita...

El deschide gura să strecoare o replică, dar eu ridic o mână să-l opresc.

— Dacă rămânem împreună, va trebui să te iert iar și iar, iar dacă încă mai ești implicat în asta, și tu va trebui să mă ierți iar și iar, îi spun. Așa că nu iertarea e ideea. La ce ar fi trebuit să meditez este dacă încă mai suntem sau nu potriviți unul pentru celălalt.

Tot drumul spre casă m-am gândit la ce mi-a spus Amar, despre faptul că fiecare relație își are problemele sale. M-am gândit la părinții mei, care s-au certat mai des decât alți părinți din Abnegație pe care îi știam, care, fără doar și poate, și-au petrecut împreună toate zilele până ce au murit.

Apoi m-am gândit la cât de puternică am devenit, cât de sigură mă simt acum și cum în tot acest timp el mi-a spus că eram curajoasă, că eram respectată, că eram iubită și demnă de a fi iubită.

— Și? mă întreabă el, cu vocea, ochii și mâinile ușor nesigure.

— Și, îi răspund, cred că tu ești singura persoană destul de puternică încât să-mi dea și mie putere.

— Sunt, îmi spune el brusc.

Și îl sărut.

Brațele lui mă cuprind și mă strâng cu putere, ridicându-mă în vârful picioarelor. Îmi îngrop fața în umărul lui și închid ochii, inspirând mirosul lui de curat, mirosul vântului.

Cândva credeam că, atunci când se îndrăgostesc, oamenii ajung unde ajung și, după aceea, nu mai au de ales. Și poate că asta e adevărat în ceea ce privește începuturile, însă nu e adevărat pentru etapa de acum.

M-am îndrăgostit de el. Dar nu stau cu el în mod implicit, ca și când n-ar mai fi altcineva disponibil pentru mine. Stau cu el deoarece eu am ales să stau, în fiecare zi în care mă trezesc, în fiecare zi în care ne luptăm sau ne mințim sau ne dezamăgim reciproc. Îl aleg iar și iar, iar el mă alege pe mine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

TRIS

AJUNG LA BIROUL lui David pentru prima mea participare la întrunirea consiliului când ceasul indică ora zece, iar el își conduce scaunul pe hol imediat după aceea. Arată și mai palid decât ultima dată când l-am văzut, iar cearcănele de sub ochi sunt mai pronunțate, asemenea vânățăilor.

— Bună, Tris! mă salută el. Nerăbdătoare, nu-i așa? Ai ajuns exact la timp.

Încă mai simt o greutate în membre de la serul adevărului pe care l-au testat pe mine Cara, Caleb și Matthew, ca parte a planului nostru. Ei încearcă să creeze un ser al adevărului puternic, unul la care nici măcar o persoană PG, așa cum sunt eu, să nu fie imună. Ignor senzația de greutate și spun:

— Firește că sunt nerăbdătoare. E prima mea întrunire. Ai nevoie de ajutor? Pari obosit.

— Bine, bine.

Trec în spatele lui și apăs pe mânerul scaunului cu roțile pentru a-l pune în mișcare. El oftează.

— Presupun că sunt obosit. Am stat treaz toată noaptea discutând despre cea mai recentă criză. Fă stânga aici!

— Ce criză?

— O, ai să afli în curând, să nu ne grăbim.

Manevrez scaunul pe holul întunecat de la Terminalul 5, așa este etichetat – „un nume vechi”, după cum spune David –, care nu are ferestre, niciun indiciu despre lumea din afară. Aproape că simt paranoia care emană din pereți, de parcă însuși terminalul este îngrozit de ochii iscoditori. Dacă ar și te caută ochii *mei!*

Mergând, arunc o privire la mâinile lui David, apăsate pe brațele scaunului. Pelițele din jurul unghiilor sunt carne vie, ca și cum și le-ar fi ros peste noapte. Și unghiile sunt rupte, îmi amintesc de vremurile când și mâinile mele arătau la fel, atunci când amintirile simulărilor fricii se strecurau în toate

visele și în fiecare gând răzleț. Poate că cele care îi pricinuiesc asta lui David sunt amintirile lui legate de atac.

Nu-mi pasă, mă gândesc eu. Amintește-ți ce a făcut. Ce va face din nou.

— Am ajuns, zice David.

Îl împing printr-un set de uși duble, fixate cu opritoare pentru a sta deschise. Cei mai mulți dintre membrii consiliului par să fie prezenți, amestecând cu bețișoare înguste în ceșcuțele de cafea, majoritatea fiind femei și bărbați de vârsta lui David. Mai sunt și membri tineri – Zoe este prezentă și îmi oferă un zâmbet încordat, dar politicoș, atunci când intru.

— Să trecem la treburile noastre! spune David în timp ce își conduce singur scaunul spre capul mesei de conferință.

Mă așez pe unul dintre scaunele din capătul opus al sălii, alături de Zoe. E clar că se presupune că n-ar trebui să stăm la masă cu oameni importanți și asta nu mă deranjează – va fi mai ușor să moțai atunci când lucrurile vor deveni plictisitoare, deși, dacă această nouă criză este suficient de serioasă cât să-l țină treaz toată noaptea, mă îndoiesc că se va întâmpla asta.

— Aseară am primit un apel telefonic urgent de la oamenii din camera noastră de control, începe David. Evident, în Chicago violența este pe cale să erupă. Adepții facțiunilor, care își zic Loialii, s-au răsculat împotriva conducerii celor fără facțiuni, atacând casele fără arme. Ceea ce ei nu știu este că Evelyn Johnson a descoperit o nouă armă – rezervele de serul morții ascunse în sediul Erudiției. Din câte știm, niciunul nu e capabil să reziste serului morții, nici măcar Divergenții. Dacă Loialii atacă guvernul celor fără facțiune, iar Evelyn se răzbună, pierderile colaterale vor fi, evident, catastrofale.

Privesc fix la podea când în încăpere izbucnesc discuțiile.

— Liniște! cere David. Experimentele sunt deja în pericol de a fi închise dacă nu le putem dovedi superiorilor noștri că suntem capabili să le ținem sub control. O altă revoluție în Chicago nu va face altceva decât să le confirme credința că acest demers și-a depășit utilitatea – ceva ce noi nu vom

permite să se întâmple dacă vrem să continuăm lupta împotriva deteriorării genetice.

Undeva, dincolo de expresia de epuizare și de agitație a lui David, există ceva mai dur, mai puternic. Îl cred. Cred că el nu va permite să se întâmple așa ceva.

— E timpul să folosim serul memoriei pentru o resetare în masă, ne spune el. Și cred că ar trebui să-l folosim împotriva tuturor celor patru experimente.

— Să-i *resetăm*? întreb, căci nu mă pot abține.

Toți cei din încăperea se uită în același timp la mine. Par să fi uitat că eu, o fostă membră a experimentelor la care se referă, sunt de față.

— „Resetarea” e cuvântul nostru pentru ștergerea amintirilor pe scara largă, zice David. Este ceea ce facem atunci când experimentele care includ modificări comportamentale sunt în pericol să se destrame. Am făcut-o atunci când am creat la început fiecare experiment care avea o componentă a modificării comportamentale, iar ultimul din Chicago a fost făcut cu câteva generații înaintea voastră.

Îmi zâmbește ciudat.

— De ce crezi că au fost atât de multe distrugerii fizice în sectorul celor fără facțiuni? A avut loc o răscoală și a trebuit să o înăbușim cât mai repede posibil.

Stau uluită pe scaunul meu, vizualizând drumurile distruse și ferestrele sparte și stâlpii de iluminat răsturnați din sectorul celor fără facțiuni, distrugerea care este mai evidentă ca oriunde – nici măcar la nord de pod, acolo unde clădirile sunt pustii, dar par să fi fost evacuate în mod pașnic. Întotdeauna am considerat normale sectoarele dărâmate din Chicago, fiind o dovadă a ceea ce se întâmplă atunci când oamenii nu au o comunitate. Nu mi-am închipuit niciodată că acestea erau rezultatul unei răzmerițe – și al unei *resetări* consecutive.

Simt că mi se face greață din pricina furiei. Că ei vor să oprească o revoluție, nu ca să salveze vieți, ci doar ca să-și salveze prețioasele experimente. Dar de ce cred ei că au dreptul să distrugă amintirile oamenilor, identitățile lor, înlăturându-le din minte numai fiindcă le este lor

convenabil?

Dar, bineînțeles, cunosc răspunsul la această întrebare. Pentru ei, oamenii din orașul nostru sunt doar containere de material genetic – doar DG-uri, valoroși pentru genele corectate pe care le transmit, nu pentru creierele din capetele lor sau pentru inimile din piepturile lor.

— Când? întrebă unul dintre membrii consiliului.

— În următoarele patruzeci și opt de ore, îi răspunde David.

Toată lumea dă aprobator din cap, ca și cum asta ar fi ceva logic.

Îmi amintesc ce mi-a spus în biroul lui. *Dacă e să câștigăm lupta împotriva deteriorării genetice, va trebui să facem sacrificii. Înțelegeți asta, nu-i așa?* Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci că el va da bucuros la schimb mii de amintiri – vieți ale DG-urilor – pentru a controla experimentele. Că el le va da la schimb fără să se gândească măcar la alternative – fără să aibă senzația că ar trebui să-și bată capul să-i salveze.

La urma urmelor, ei sunt *deteriorați*.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

TOBIAS

ÎMI SPRIJIN PANTOFUL de marginea patului lui Tris și îmi leg șireturile. Prin ferestrele larg deschise văd lumina după-amiezii licărind pe panourile laterale ale avioanelor garate pe pista de aterizare. DG-urile în costume verzi se suie pe aripi, apoi se strecoară pe sub boturile avioanelor, verificându-le înainte de decolare.

— Cum merge proiectul vostru cu Matthew? o întreb pe Cara, care se află la două paturi distanță.

În această dimineață, Tris le-a permis Carei, lui Caleb și lui Matthew să testeze pe ea noul lor ser al adevărului, dar, de atunci, n-am mai văzut-o.

Cara își perie părul. Aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu ne aude nimeni, apoi îmi răspunde.

— Nu prea bine. Până acum, Tris a fost imună la noua versiune a serului pe care l-am dezvoltat – nu a avut niciun efect. E foarte ciudat cum genele unei persoane o fac să fie atât de rezistentă la manipularea mentală de orice tip.

— Poate că nu e vorba de genele ei, spun eu, ridicând din umeri. Poate că e vreun soi de încăpățănare supraomenească.

— Oh, acum suntem la partea din despărțire în care ne insultăm? mă întrebă ea. Căci am căpătat experiență după ce s-a întâmplat cu Will. Am adunat suficiente comentarii acide în legătură cu nasul ei.

— Nu ne-am despărțit, îi spun zâmbind. Însă e plăcut să știu că ai asemenea sentimente calde pentru iubita mea.

Cara se înroșește la față.

— Sentimentele mele pentru iubita ta sunt amestecate, da, dar în cea mai mare parte a timpului am un respect deosebit față de ea.

— Știu. Glumeam doar. E drăguț să te văd tulburându-te din când în când.

Cara îmi aruncă o căutătură urâtă.

— În plus, îi spun, ce e în neregulă cu nasul ei?

Ușa de la dormitor se deschide și intră Tris, cu părul zbârlit și cu o privire ca de om angoasat. Mă tulbură să o văd așa de agitată, de parcă pământul pe care stau nu ar mai fi solid. Mă ridic și îi netezesc părul, aranjându-i-l la loc.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, lăsându-mi mâna pe umărul ei.

— Întrunirea consiliului, spune Tris.

Îmi acoperă mâna cu palma, scurt, apoi se așază pe unul dintre paturi, lăsându-și mâinile să atârne între genunchi.

— Urâsc să fiu repetitivă, dar... ce s-a întâmplat? întrebă Cara.

Tris scutură din cap, de parcă ar încerca să se scuture de praf.

— Consiliul are planuri mari. Mari de tot.

Ne povestește, cu intermitențe, despre planurile consiliului de a reseta experimentele. Pe măsură ce vorbește, își vâră palmele sub coapse și apasă puternic, până ce încheieturile mâinilor i se înroșesc.

Când termină, mă duc și mă așez alături de ea pe pat, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri. Mă uit pe fereastră, la avioanele aliniat pe pistă, strălucitoare și poziționate pentru zbor. În mai puțin de două zile, aceste avioane probabil vor lansa peste cei din experimente virusul care conține serul memoriei.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Cara pe Tris.

— Nu știu. Am senzația că nu mai știu.

Cara și Tris se aseamănă – două femei cu mintea mai ascuțită din pricina pierderilor. Diferența este că durerea Carei a făcut-o sigură de orice, iar Tris și-a păstrat incertitudinea, care a protejat-o în pofida tuturor lucrurilor prin care a trecut. Ea încă abordează totul cu o întrebare în loc de un răspuns. Este ceva ce admir la ea – ceva ce, probabil, ar trebui să admir și mai mult.

Preț de câteva secunde ne perpelim în tăcere, iar eu îmi urmez firul gândurilor, căci ele se reiau iar și iar, trecând dintr-unul într-altul.

— Ei nu pot face asta, îi spun. Nu pot șterge amintirile tuturor. N-ar trebui să aibă puterea să o facă.

Mă opresc.

— Nu pot să mă gândesc decât la faptul că asta ar fi mult mai ușor dacă am avea de-a face cu un grup de oameni cu totul diferit, care chiar ar putea să gândească *rațional*. Atunci am găsi un echilibru între protejarea experimentelor și deschiderea lor față de alte posibilități.

— Poate că ar trebui să importăm un nou grup de oameni de știință, propune Cara, oftând. Și să ne descotorosim de ăștia vechi.

Tris se crispează la față și duce o mână la frunte, ca și cum s-ar freca pentru a înlătura o durere de moment deranjantă.

— Ba nu, spune ea. Nu avem nevoie să facem nici măcar asta.

Își ridică privirea spre mine, ochii ei strălucitori țintuindu-mă locului.

— Serul memoriei, continuă ea. Alan și Matthew au venit cu o idee prin care serurile se comportă aidoma virusurilor, astfel încât se pot răspândi în întreaga populație fără să fie nevoie să fie injectate tuturor. Așa plănuiesc ei să reseteze experimentele. Însă am putea să îi resetăm noi *pe ei*.

Vorbește mai iute, și ideea prinde contur în mintea ei, iar încântarea este contagioasă; fierbe în mine de parcă ar fi ideea mea, nu a ei. Însă mie nu mi se pare că ea ne sugerează o soluție pentru problema noastră. Am senzația că ea ne sugerează că putem cauza o problemă în plus.

— Să resetăm Biroul și să-l reprogramăm fără propagandă, fără disprețul față de DG-uri. Atunci nu vor mai risca niciodată amintirile oamenilor din experimente. Pericolul va dispărea pentru totdeauna.

Cara ridică din sprâncene.

— Ștergerea amintirilor nu cumva va însemna și ștergerea tuturor cunoștințelor lor? Făcându-i, astfel, nefolositori?

— Nu știu. Cred că e o metodă prin care se țintesc amintirile, în funcție de locul în care sunt stocate cunoștințele în creier, altminteri primii membri ai facțiunilor

n-ar fi știut să vorbească sau să-și lege șireturile sau orice altceva.

Tris se ridică în picioare.

— Ar fi bine să-l întrebăm pe Matthew. El știe mult mai bine decât noi cum funcționează.

Mă ridic și eu, așezându-mă în calea ei. Razele de soare reflectate de aripile avioanelor mă orbesc, așa că nu-i pot zări chipul.

— Tris! o strig eu. Așteaptă! Tu chiar vrei să ștergi amintirile unei populații întregi împotriva voinței lor? Țsta e același lucru pe care și ei îl plănuiesc să-l facă prietenilor și familiilor noastre.

Îmi protejez ochii de lumina soarelui pentru a-i vedea expresia glacială de pe chip – expresia pe care am văzut-o cu ochii minții înainte să mă uit la ea. Mi se pare mai matură decât oricând, neînduplecată, dură și blazată. Și eu mă simt la fel.

— Acești oameni nu au pic de considerație față de viața oamenilor, îmi spune ea. Ei sunt pe cale să șteargă amintirile tuturor prietenilor și vecinilor noștri. Ei sunt responsabili de moartea celor mai mulți membri ai fostei noastre facțiuni.

Face un pas în lături și pornește spre ușă.

— Consider că sunt norocoși că nu mă duc să-i omor.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

TRIS

MATTHEW ÎȘI ÎMPREUNEAZĂ mâinile la spate.

— Nu, nu, serul nu șterge toate cunoștințele unei persoane, spune el. Tu crezi că am crea un ser care să-i facă pe oameni să uite cum să vorbească sau să meargă?

Clatină din cap.

— Vizează amintirile explicite, cum ar fi numele, locul unde ai crescut, numele primului profesor, și lasă neatînse amintirile implicite – cum să vorbești sau să-ți legi șireturile sau cum să mergi pe bicicletă.

— Interesant, zice Cara. Chiar funcționează?

Eu schimb priviri cu Tobias. Nimic nu se compară cu o discuție între un Erudit și cineva care ar putea, la fel de bine, să fie un Erudit. Cara și Matthew stau prea aproape unul de celălalt și, cu cât vorbesc mai mult, cu atât mai mult gesticulează.

— Inevitabil, unele amintiri importante se vor pierde, continuă Matthew să explice. Însă dacă avem informații memorate ale descoperirilor științifice sau istorice, acestea pot fi reînvățate în perioada incertă de după ce amintirile lor au fost șterse. Atunci oamenii sunt foarte maleabili.

Eu mă reazem de perete.

— Stai, îi spun eu. Dacă Biroul are de gând să încarce toate acele avioane cu virusul serului memoriei pentru a reseta experimentele, va mai rămâne ser pentru a fi folosit împotriva sediului?

— Mai întâi va trebui să facem rost de el, spune Matthew. În mai puțin de patruzeci și opt de ore.

Cara nu pare să fi auzit ce am spus eu.

— După ce le ștergi amintirile, nu va trebui să îi programezi cu noile amintiri? Cum funcționează asta?

— Trebuie doar să-i reînveți. După cum am spus, oamenii tind să fie dezorientați timp de câteva zile după ce au fost

resetați, ceea ce înseamnă că vor fi mai ușor de controlat.

Matthew se așază pe scaun și se rotește cu el.

— Putem doar să le predăm niște cursuri de istorie nouă. Unele cursuri care să îi învețe fapte, nu propagandă.

— Am putea utiliza prezentarea diapozitivelor de la periferie ca supliment la lecția de istorie de bază, îi spun. Ei dețin fotografiile ale războiului iscat de către PG-uri.

— Grozav, încuviințează Matthew. Totuși, avem o mare problemă. Virusul serului amintirilor se află în Laboratorul Armelor. Cel în care Nita a încercat – și *nu a reușit* – să pătrundă.

— Eu și Christina ar fi trebuit să vorbim cu Reggie, spune Tobias, însă dat fiind noul plan, ar trebui să vorbim, de fapt, cu Nita.

— Cred că ai dreptate, sunt eu de acord cu el. Hai să mergem să aflăm unde a greșit ea.

* * *

Când am ajuns aici prima dată, am avut senzația că sediul era imens și imposibil de cunoscut. Acum eu nici măcar nu mai trebuie să consult indicatoarele pentru a-mi aminti cum să ajung la spital, și nici Tobias, care ține pasul cu mine, nu are nevoie. E ciudat cum timpul poate face ca un loc să se micșoreze, cum poate să transforme stranietatea în ceva obișnuit.

Nu ne spunem nimic unul celuilalt, cu toate că simt cum se coace o discuție între noi. Într-un final, mă hotărâsc să îl întreb:

— Ce este? În timpul întâlnirii de-abia ai deschis gura.

— E...

El clatină din cap.

— Nu sunt sigur că este lucrul cel mai bun de făcut. Ei vor să le ștergă amintirile prietenilor noștri, așa că noi decidem să le ștergem pe ale lor?

Mă întorc spre el și îl ating ușor pe umăr.

— Tobias, avem patruzeci și opt de ore să-i oprim. Dacă îți vine altă idee, orice altceva care ne-ar putea salva orașul, eu

sunt dispusă să te ascult.

— Nu pot.

Ochii lui de culoare albastru-închis par înfrânți, triști.

— Însă noi acționăm din disperare pentru a salva ceva ce este important pentru noi – așa cum procedează Biroul. Care este diferența?

— Diferența este ceea ce e corect, îi spun cu fermitate. Oamenii din oraș, în integralitatea lor, sunt nevinovați. Oamenii din Birou, care i-au furnizat lui Jeanine atacul simulat, nu sunt nevinovați.

Își țuguie buzele și îmi dau seama că nu este întru totul de acord.

Oftez.

— Nu este o situație perfectă. Însă atunci când ai de ales între două opțiuni proaste, o alegi pe cea care salvează oamenii pe care îi iubești și în care crezi cel mai mult. Pur și simplu asta faci. Bine?

Mă ia de mână; degetele lui sunt calde și puternice.

— Bine.

— Tris!

Christina se împinge în ușile turnante ale spitalului și aleargă spre noi. Peter e în urma ei, cu părul lui negru pieptănat într-o parte.

La început cred că e bucuroasă și simt o undă de speranță – oare s-o fi trezit Uriah?

Dar, cu cât se apropie mai tare, cu atât e mai evident contrariul. E înnebunită. Peter rămâne în spatele ei, cu brațele încrucișate la piept.

— Tocmai am vorbit cu unul dintre doctori, zice ea dintr-o răsuflare. Medicii spun că Uriah n-o să se trezească. Ceva în legătură cu... absența undelor cerebrale.

Pe umeri simt o greutate. Știam, firește, că s-ar putea ca Uriah să nu se mai trezească. Dar speranța care ținea durerea la distanță se năruie, alunecând cu fiecare cuvânt pe care ea îl rostește.

— Ei intenționau să îl decupleze imediat de la aparatura care îl ține în viață, însă i-am implorat să n-o facă.

Se șterge violent la un ochi cu podul palmei, prinzând o

lacrimă înainte ca aceasta să cadă.

— În cele din urmă, doctorul a spus că o să-mi acorde patru zile. Ca să le pot spune celor din familia lui.

Familia lui. Zeke e în oraș, la fel și mama lui Neînfricăta. Niciodată până acum nu mi-a trecut prin minte că ei nu știu ce se petrece cu el și nici noi nu ne-am obosit să le spunem, deoarece eram cu toții concentrați asupra...

— Ei intenționează să reseteze orașul în patruzeci și opt de ore, spun eu brusc, și îl apuc pe Tobias de mână.

El pare uluit.

— Dacă nu-i putem opri, asta înseamnă că Zeke și mama lui *îl vor uita*.

— Cum? întrebă Christina, cu ochii măriți de groază. *Familia* mea e acolo! Nu se poate să-i reseteze pe toți. Cum ar putea să facă una ca asta?

— De fapt, chiar foarte ușor, îi răspunde Peter.

Uitasem că și el era prezent.

— Tu ce cauți aici? vreau eu să știu.

— Am fost să-l văd pe Uriah, îmi răspunde. E vreo lege care interzice asta?

— Ție nici măcar nu-ți pasă de el, scuipe eu cuvintele. Ce drept ai să...

— Tris! exclamă Christina, clătănând din cap. Nu acum, bine?

Tobias șovăie, ținând gura deschisă, de parcă ar vrea să spună ceva.

— Trebuie să intrăm, spune el. Matthew a zis că i-am putea inocula pe oameni împotriva serului amintirilor, bine? Așa că vom merge acolo, îi vom inocula pe membrii familiei lui Uriah pentru orice eventualitate și îi vom aduce la sediu pentru a-și lua rămas-bun de la el. Trebuie s-o facem mâine-dimineață. Dacă n-o facem, va fi prea târziu.

Se oprește.

— Și tu, Christina, i-ai putea inocula pe ai tăi. Oricum, eu ar trebui să fiu cel care să le spună lui Zeke și Hanei.

Christina dă aprobator din cap. O strâng de braț, într-o încercare de a o consola.

— Merg și eu, se oferă Peter. Asta dacă nu cumva vreți să-i

spun lui David ce puneți la cale.

Ne oprim cu toții și îl privim. Nu știu de ce vrea Peter să se întoarcă în oraș, dar nu poate fi de bine. În același timp, nu ne putem permite ca David să afle ce facem, nu acum, când suntem contracronometru.

— Bine, zice Tobias. Dar dacă pricinuiiești vreun necaz, îmi rezerv dreptul de a te lăsa lat și de a te încuia într-o clădire părăsită.

Peter își dă ochii peste cap.

— Cum ajungem acolo? întrebă Christina. Nu e ca și când ei le-ar permite oamenilor să împrumute mașini.

— Pun rămășag că l-am putea convinge pe Amar să te ia în oraș, îi spun eu. Mi-a spus azi că el se oferă mereu voluntar în patrule. Așa că îi cunoaște pe oamenii potriviți. Și sunt sigură că va fi de acord să-i ajutăm pe Uriah și pe-ai lui.

— Mai bine m-aș duce să-l întreb acum. Și probabil că cineva ar trebui să stea cu Uriah... să se asigure că doctorul nu-și ia cuvântul înapoi. Christina, nu Peter.

Tobias se freacă la ceafa, atingând tatuajul Neînfricat de parcă ar vrea să și-l smulgă de pe corp.

— Și apoi ar trebui să mă gândesc cum să le spun membrilor familiei lui Uriah că el a fost omorât când eu trebuia să am grijă de el.

— Tobias... dau eu să spun, însă el ridică o mână pentru a mă opri.

Dă să se îndepărteze.

— Oricum, probabil că nu mă vor lăsa s-o vizitez pe Nita.

Uneori e greu să știi cum trebuie să ai grijă de oameni. Privindu-i pe Peter și pe Tobias cum pleacă – păstrând distanța unul față de celălalt – mă gândesc că este posibil ca Tobias să aibă nevoie de cineva care să alerge pentru el, deoarece, toată viața lui, oamenii l-au lăsat să se îndepărteze, l-au lăsat să se închidă în el însuși. Însă are dreptate: trebuie să facă asta pentru Zeke, iar eu trebuie să vorbesc cu Nita.

— Vino, mă îndeamnă Christina. Orele de vizită sunt aproape pe sfârșite. Mă întorc să stau cu Uriah.

* * *

Înainte să merg în salonul Nitei – identificabil prin paznicul care stă la ușă –, mă opresc în salonul lui Uriah, împreună cu Christina. Ea se așază pe scaunul de lângă el, pe care s-a imprimat conturul picioarelor ei.

A trecut mult timp de când am stat de vorbă ca fetele, mult timp de când am răs împreună. Am fost rătăcită în ceața Biroului, în promisiunea de a aparține acestui loc.

Rămân în picioare alături de ea și mă uit la Uriah. Nu mai pare rănit – mai există niște echimoze, câteva tăieturi, însă nimic destul de grav ca să-i provoace moartea. Îmi las capul pe o parte pentru a vedea șarpele tatuat în dosul urechii lui. Știu că e el, dar nu prea mai arată ca Uriah fără zâmbetul larg de pe chip și fără ochii lui negri și strălucitori, mereu alerti.

— El și cu mine nici n-am fost prea apropiați, zice ea. Doar la... chiar la sfârșit. Deoarece el a pierdut pe cineva care a murit, iar eu la fel...

— Știu, îi spun. L-ai ajutat cu adevărat.

Trag un scaun alături de ea și mă așez. Ea îi strânge mâna lui Uriah, care zace inertă pe cearșaf.

— Câteodată am senzația că mi-am pierdut toți prietenii, spune ea.

— Pe Cara n-ai pierdut-o, îi spun. Sau pe Tobias. Și, Christina, nici pe mine nu m-ai pierdut. Pe mine n-ai să mă pierzi niciodată.

Ea se întoarce spre mine și, undeva, în aburul tristeții, ne strângem în brațe, în același mod disperat în care am făcut-o atunci când mi-a spus că mă iertase pentru că îl omorâsem pe Will. Prietenia noastră a fost apăsată de o mare greutate, greutatea de a fi împușcat pe cineva pe care ea îl iubea, greutatea atâtor pierderi. Alte legături ar fi cedat. Din cine știe ce motiv, aceasta nu a făcut-o.

Rămânem îmbrățișate mult timp, până ce disperarea pălește.

— Mulțumesc, spune ea. Nici tu n-ai să mă pierzi.

— Sunt destul de sigură că, dacă aveam de gând, deja aș fi făcut-o.

Zâmbesc.

— Ascultă, sunt niște lucruri cu care aș vrea să te pun la curent.

Îi povestesc despre planurile noastre de a împiedica Biroul să reseteze experimentele. În timp ce vorbim, mă gândesc la oamenii pe care este gata să-i piardă – tatăl și mama ei, sora ei –, toate acele legături, alterate pe vecie sau la care se renunță în numele purității genetice.

— Îmi pare rău, îi spun când termin. Știu că tu, probabil, ai vrut să ne ajuți, dar...

— Să nu-ți pară rău, spune ea, privindu-l lung pe Uriah. Încă mă bucur că merg în oraș.

Încuviințează, dând din cap de câteva ori.

— Îi vei împiedica să reseteze experimentele. Știu c-o vei face.

Sper să aibă dreptate.

* * *

Când ajung la salonul Nitei, am la dispoziție numai zece minute până ce se termină orele de vizită. Paznicul își ridică ochii din cărțile lui și mă privește întrebător.

— Pot să intru? îl întreb eu.

— Nu prea am voie să las lumea să intre aici, îmi răspunde el.

— Eu sunt cea care a împușcat-o, îi spun. Asta nu contează deloc?

— Păi... spune el, ridicând din umeri. Atâta timp cât promiți că n-o împuști iar... Și că ieși în zece minute.

— S-a făcut.

Îmi cere să-mi scot jacheta, pentru a-i arăta că nu am niciun fel de armă, și apoi îmi dă voie să intru. Nita tresare, devenind atentă – desigur, pe cât de mult poate. Jumătate din trupul ei este în carcasă de gips, iar una dintre mâini îi este prinsă de pat cu cătușe, de parcă ar putea să evadeze. Părul îi este încâlcit, dezordonat, însă, firește, încă e drăguță.

— Ce cauți aici? mă întrebă ea.

Nu-i răspund – verific colțurile încăperii în căutare de camere de luat vederi și descopăr una, vizavi de mine,

orientată spre patul de spital pe care îl ocupă Nita.

— Nu există microfoane, îmi spune ea. Ei nu prea fac din astea pe-aici.

— Bun.

Îmi trag un scaun și mă așez lângă ea.

— Mă aflu aici deoarece am nevoie de informații importante de la tine.

— Deja le-am spus tot ce am avut eu chef să le spun, mă repede ea, aruncându-mi o căutătură urâtă. Nu mai am nimic în plus de adăugat. În special persoanei care m-a împușcat.

— Dacă nu te-aș fi împușcat eu, n-aș mai fi fost preferata lui David și n-aș mai fi știut toate lucrurile pe care le știu acum.

Arunc o privire spre ușă, nu din pricina unei îngrijorări întemeiate că cineva ne-ar putea asculta, ci din cauză că sunt paranoică.

— Noi avem un plan nou. Matthew și cu mine. Și Tobias. Și va fi necesar să intrăm în Laboratorul Armelor.

— Și te-ai gândit că eu v-aș putea ajuta în această privință?

Clatină din cap.

— N-am putut intra nici prima dată, îți amintești?

— Trebuie să știu ce măsuri de securitate s-au luat. David este singura persoană care cunoaște codul de acces?

— Nu-i... singura persoană, zice ea. Ar fi o prostie. Îl știu și superiorii lui, dar el e singura persoană din sediu, da.

— Bine, în cazul ăsta, care este măsura de securitate de rezervă? Cea care este activată dacă ușa este aruncată în aer?

Ea își lipește buzele una de cealaltă, în așa fel încât aproape că dispar, și se zgâiește la carcasa care îi acoperă trupul.

— E serul morții, răspunde ea. Sub formă de aerosoli, e practic de neoprit. Chiar și dacă ești îmbrăcat cu un costum de protecție sau cu ceva asemănător, funcționează până la sfârșit. În felul ăsta, durează doar ceva mai mult. Așa spun rapoartele laboratorului.

— Așadar, serul *ucide* în mod automat pe oricine care își croiește drum în acea încăpere fără codul de acces? o întreb eu.

— Te surprinde?

— Aș zice că nu.

Îmi sprijin coatele pe genunchi.

— Și nu e nicio altă cale de a intra, cu excepția codului lui David.

— Pe care, după cum ai aflat, nu este deloc dornic să-l împărtășească.

— Nu există nicio șansă ca un PG să poată rezista serului morții? continui eu să o întreb.

— Nu. Cu certitudine nu.

— Cei mai mulți oameni puri genetic nu pot rezista nici serului adevărului, îi spun eu. Dar eu pot.

— Dacă vrei să te duci să cochetezi cu moartea, ești invitata mea.

Se lasă pe spate, rezemându-se de perne.

— Am terminat cu asta.

— Încă o întrebare, continui eu. Zici că vreau să cochetez cu moartea. De unde fac rost de explozibili ca să trec de ușă?

— De parcă am de gând să-ți spun asta.

— Nu cred c-ai priceput. Dacă acest plan are succes, nu vei mai fi închisă. Te vei face bine și vei fi liberă să pleci. Așa că e în interesul tău să mă ajuți.

Mă privește lung, de parcă m-ar cântări și m-ar măsura, încheietura mâinii îi este strânsă de cătușe, încât metalul îi sapă o linie în piele.

— Reggie are materialul explozibil. El te poate învăța cum să-l folosești, dar nu e bun în acțiune, așa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lua și pe el dacă nu vrei să ai senzația că ești dădacă.

— Am notat.

— Spune-i că, spre deosebire de ușile obișnuite, va fi nevoie de două ori mai multă putere de foc pentru a trece prin acea ușă. E extrem de solidă.

Încuviințez din cap. Ceasul meu bate ora exactă, semnalându-mi că e timpul să plec. Mă ridic și împing

scaunul la loc în colțul în care l-am găsit.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

— Care e planul? vrea ea să știe. Dacă nu te deranjează să mi-l împărtășești.

Mă opresc, ezitând în alegerea cuvintelor.

— Ei bine, zic eu în cele din urmă, hai să spunem că va șterge sintagma „deteriorat genetic” din vocabularul tuturor.

Paznicul deschide ușa, probabil pentru a-mi striga că am depășit timpul, dar deja îmi croiesc drum spre ieșire. Privesc peste umăr încă o dată înainte de a ieși și o văd pe Nita zâmbind ușor.

CAPITOLUL PATRUZECI

TOBIAS

AMAR ESTE DE ACORD să ne ajute să ajungem în oraș fără să fie necesară multă muncă de convingere. Este dornic de o aventură, așa cum eram convins că va fi. Stabilim să ne întâlnim în acea seară la cină pentru a discuta planul cu Christina, Peter și George, care ne vor ajuta să facem rost de un vehicul.

După ce vorbesc cu Amar, mă duc în dormitor și mă întind, punându-mi o pernă peste cap, reluând ciclic un scenariu referitor la ceea ce îi voi spune lui Zeke atunci când îl voi vedea. *Îmi pare rău, am făcut ceea ce credeam eu că trebuia să fac, iar ceilalți aveau grijă de Uriah, și nu m-am gândit...*

Oamenii intră și ies din cameră, dau drumul la căldura care își face loc prin sistemul de ventilație, apoi o închid din nou, și toate acestea în timp ce eu mă tot gândesc la scenariul acela, ticluind scuze și apoi renunțând la ele, alegând tonul potrivit, gesturile convenite. În cele din urmă, frustrarea pune stăpânire pe mine și îmi iau perna de pe față, aruncând-o apoi în peretele opus. Cara, care tocmai își netezește în dreptul șoldurilor bluza curată cu care s-a îmbrăcat, tresare speriată.

— Credeam că dormi, îmi spune ea.

— Iartă-mă!

Își pipăie părul pentru a se convinge că fiecare şuviță e la locul ei. Este atât de grijulie la fiecare mișcare, atât de precisă, încât îmi amintește de muzicienii din Prietenie ciupind coardele unui banjo.

— Am o întrebare, spun eu, ridicându-mă în capul oaselor. E cumva personală.

— E în regulă.

Se așază vizavi de mine, pe patul lui Tris.

— Întreabă-mă.

— Cum de ai putut s-o ierți pe Tris după tot ce i-a făcut fratelui tău? o întreb eu. Adică, presupunând că ai iertat-o.

— Hmm.

Cara se cuprinde cu brațele.

— Uneori, cred că am iertat-o. Alteori, nu sunt sigură că am făcut-o. Nu știu cum – e ca și cum te-ai întreba cum îți vezi de viață mai departe după ce moare cineva. Pur și simplu o faci, iar ziua următoare o faci din nou.

— Există... vreo modalitate prin care ea să-ți fi ușurat lucrurile? Orice?

— De ce mă întrebi asta? spune ea, punându-și o mână pe genunchiul meu. E din cauza lui Uriah?

— Da, îi răspund ferm și îmi schimb puțin poziția piciorului, astfel încât mâna ei să nu mai stea pe genunchiul meu.

Nu am nevoie să fiu mângâiat sau consolată, de parcă aș fi un copil. Nu am nevoie de sprâncenele ei ridicate, de vocea ei blândă, pentru a scoate la iveală un sentiment pe care aș prefera să-l țin ascuns.

— Bine.

Se îndreaptă de spate, iar când deschide din nou gura, vocea îi sună firesc, ca de obicei.

— Cred că cel mai vital lucru pe care l-a făcut – recunosc, fără ca ea să fi vrut – a fost să mărturisească. Există o diferență între a recunoaște și a mărturisi. A recunoaște înseamnă să te scuzi pentru lucruri care nu pot fi scuzate; a mărturisi înseamnă a spune pe nume crimei comise în toată gravitatea ei. De asta aveam nevoie.

Dau aprobator din cap.

— Și după ce îi vei fi mărturisit lui Zeke, îmi spune ea, consider că ar fi de ajutor dacă l-ai lăsa singur atâta timp cât va voi el să fie lăsat singur. Asta e tot ce poți face.

Încuviințez din nou.

— Însă, Four, adaugă ea, tu nu l-ai omorât pe Uriah. Nu tu ai amorsat bomba care l-a rănit. Nu tu ai făcut planul care a condus la acea explozie.

— Dar am luat parte la plan.

— Of, nu vrei să taci odată din gură?

O spune blând, zâmbindu-mi.

— S-a întâmplat. A fost cumplit. Nu ești perfect. Astea sunt datele problemei. Nu confunda durerea cu vinovăția.

Preț de câteva minute, rămânem în tăcerea și singurătatea dormitorului, de altfel pustiu, iar eu încerc să las sensul cuvintelor ei să mă pătrundă.

* * *

Iau cina cu Amar, George, Christina și Peter la cantină, între barul pentru băuturi și un șir de coșuri de gunoi. Supa din bolul aflat în fața mea s-a răcit înainte ca eu să pot să mănânc din ea și încă mai sunt crutoane care plutesc în zeamă.

Amar ne spune unde și când ne întâlnim, apoi ne ducem pe culoarul spre bucătărie pentru a nu fi văzuți și el scoate o cutiuță neagră cu seringi în ea. Ne dă câte una Christinei, lui Peter și mie, împreună cu câte un pachet de șervețele antibacteriene, ambalate individual, lucru cu care, bănuiesc eu, numai Amar își va bate capul.

— Ce-i asta? întrebă Christina. Nu am de gând să-mi injectez așa ceva dacă nu știu ce este.

— În regulă.

Amar își împreunează mâinile.

— Există șansa ca noi să ne aflăm încă în oraș atunci când serul memoriei va fi împrăștiat. Va trebui să vă inoculați singuri antidotul, asta în cazul în care nu doriți să uitați tot ceea ce vă amintiți. E același lucru pe care îl veți injecta și în brațele membrilor familiilor voastre, așa că nu vă faceți griji.

Christina își întoarce brațul cu fața în sus și se plesnește până ce o venă iese în relief. Din obișnuință, îmi înfig acul în partea laterală a gâtului, în același fel în care am procedat atunci când am trecut prin peisajul fricii – ceea ce, la un moment dat, însemna de câteva ori pe săptămână. Amar procedează la fel.

Observ că Peter se prefacă că se injectează – atunci când apasă pistonul în jos, lichidul îi curge pe gât, iar el și-l șterge nonșalant cu mâneca.

Mă întreb ce senzație trebuie să ai să te oferi voluntar să uiți totul.

* * *

După cină, Christina vine spre mine și îmi spune:

— Trebuie să vorbim.

Coborâm treptele care duc la spațiul subteran al DG-urilor, cu genunchii legănându-ni-se la unison la fiecare treaptă, și apoi pe holul multicolor. La capăt, Christina își încrucieșează brațele, iar deasupra nasului și gurii ei joacă o lumină purpurie.

— Amar nu știe că intenționăm să împiedicăm resetarea?

— Nu, îi răspund. El este loial Biroului. Nu vreau să-l implic.

— Vezi tu, orașul e în pragul revoluției, zice ea, iar lumina devine albastră. Motivul Biroului de a-i reseta pe prietenii și pe familiile noastre este de a-i împiedica să se omoare unii pe alții. Dacă împiedicăm resetarea, Loialii o vor ataca pe Evelyn, Evelyn va da drumul serului și o mulțime de oameni vor muri. Se prea poate ca eu să fiu încă supărată pe tine, dar nu cred că tu vrei să moară atâția oameni din oraș. În mod special părinții tăi.

Oftez.

— Sincer? Nu prea-mi pasă de ei.

— Nu se poate să vorbești serios, îmi spune încruntându-se. Totuși, ei sunt *părinții* tăi.

— Ba da, vorbesc serios, îi spun. Vreau să-i spun lui Zeke și mamei lui ce i-am făcut lui Uriah. În afară de asta, nu-mi prea pasă de ceea ce li se întâmplă lui Evelyn și lui Marcus.

— Poate că nu-ți pasă de familia ta care dă permanent de necazuri, dar ar trebui să-ți pese de toți ceilalți! îmi spune ea.

Mă apucă de un braț și mă smucește astfel încât să mă uit în ochii ei.

— Four, surioara mea e acolo. Dacă Evelyn și Loialii se năpustesc unii asupra altora, ea ar putea fi rănită, iar eu nu voi fi acolo s-o protejez.

Am văzut-o pe Christina împreună cu familia ei la Ziua

pentru Vizite, atunci când pentru mine era doar o persoană dezagreabilă transferată din Candoare. Am privit cum mama ei îi aranja gulerul tricoului, zâmbind mândră. Dacă serul memoriei este împrăștiat, acea amintire va fi ștersă din mintea mamei ei. Dacă nu, familia ei va fi prinsă în mijlocul altei lupte pentru control.

— Deci, ce propui să facem? întreb eu.

Îmi eliberează brațul.

— Trebuie să existe o cale de a preveni o explozie de proporții care să nu antreneze după sine ștergerea amintirilor tuturor prin forță.

— Poate... fac eu o concesie.

Nu mă gândisem la asta, fiindcă nu mi se păruse necesar. Dar e necesar, firește că e necesar.

— Ai idee cum am putea opri asta?

— Practic, e unul dintre părinții tăi împotriva celuilalt, remarcă ea. Oare nu există ceva ce să le poți spune pentru a-i opri să mai încerce să se omoare reciproc?

— Ceva ce să le pot *spune*? Glumești? Ei nu ascultă pe nimeni. Ei nu fac niciun lucru de pe urma căruia nu pot beneficia în mod direct.

— Deci nu prea ai ce face. Ai să lași orașul să se sfâșie în bucăți.

Mă uit lung la pantofii mei, scăldați în lumina verde, cugetând la cele spuse. Dacă aș fi avut alți părinți – dacă aș fi avut niște părinți rezonabili, mai puțin mânați de durere și de furie și de dorința de răzbunare –, poate că ar fi putut să meargă. Ei ar fi putut fi siliți să-și asculte fiul. Din nefericire, nu am alți părinți.

Dar aș putea. Aș putea, dacă aș vrea. Doar o idee de ser al amintirilor pusă în cafeaua lor de dimineață sau în paharul de apă de seară și ei ar fi niște oameni noi, tăblițe rase, nepătate de trecut. Pentru început, ar trebui învățați chiar și că au un fiu; ar avea nevoie să-mi învețe numele iar.

Este aceeași tehnică pe care o folosim pentru a-i vindeca pe cei de la sediu. Aș putea s-o folosesc pentru a-i vindeca și pe ei.

Ridic ochii spre Christina.

— Fă-mi rost de serul memoriei, o rog eu. În timp ce tu, Amar și Peter vă căutați familiile voastre și pe cea a lui Uriah, eu voi avea grijă de chestia asta. Probabil că nu voi avea destul timp să ajung la ambii mei părinți, însă va fi bine și cu unul singur.

— Cum te vei îndepărta de noi ceilalți?

— Îmi trebuie... nu știi, trebuie să inventăm o problemă. Ceva ce necesită ca unul dintre noi să se despartă de grup.

— Ce părere ai de o pană de cauciuc? propune Christina. Mergem noaptea, nu? Aș putea să-i spun lui Amar să oprească să mă duc la toaletă sau ceva de genul, să tai cauciucurile și apoi va trebui să ne despărțim, ca tu să poți găsi un alt camion.

Preț de o clipă, cântăresc ideea. I-aș mărturisi lui Amar ce se petrece cu adevărat, însă asta presupune desfacerea nodului complicat de propagandă și minciuni pe care Biroul l-a inoculat în mintea lui. Presupunând că aș putea face asta, nu avem timpul necesar pentru așa ceva.

Dar, în schimb, avem timp pentru o minciună bine spusă. Amar știe că tata m-a învățat de mic cum să pornesc o mașină folosind doar o sârmă. Nu și-ar pune problema dacă m-aș oferi voluntar să găsesc o altă mașină pentru noi.

— Asta o să meargă, îi spun.

— Bine.

Își lasă capul pe o parte.

— Deci, chiar ai de gând să ștergi amintirile unuia dintre părinții tăi?

— Ce faci atunci când părinții tăi sunt răi? o întreb. Faci rost de un părinte nou. Dacă unul dintre ei nu are parte de tot acel trecut care îi cauzează probleme, poate că ei doi pot negocia o înțelegere de pace sau ceva de genul ăsta.

Se încruntă, privindu-mă preț de câteva secunde, ca și când ar vrea să-mi zică ceva, dar, în cele din urmă, se mulțumește să dea aprobator din cap.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

TRIS

MIROSUL DE CLOR îmi gădilă nărilor. Stau lângă un mop într-o debara de la subsol. Tocmai le-am spus tuturor că oricine pătrunde în Laboratorul Armelor merge într-o misiune sinucigașă. Serul morții este de neoprit.

— Problema este, spune Matthew, dacă acest lucru e ceva pentru care să fim dispuși să sacrificăm o viață.

Aceasta e încăperea în care Matthew, Caleb și Cara produceau noul ser, înainte de schimbarea planului. Pe masa de laborator, în fața lui Matthew, sunt împrăștiate eprubete, pahare de laborator și notițe mazăgălite. Șiretul pe care îl poartă la gât de obicei e acum în gura lui și îl molfăie distrat.

Tobias se sprijină de ușă, cu brațele încrucișate. Îmi amintesc cum stătea în același fel în timpul inițierii, în vreme ce ne privea pe noi luptându-ne unii cu alții, atât de înalt și de puternic, încât nici n-aș fi visat că avea să-mi acorde mai mult de o privire superficială.

— Nu e vorba de răzbunare. Nu e vorba de ceea ce le-au făcut celor din Abnegație. E vorba de faptul că trebuie să-i oprim înainte de a face ceva la fel de rău oamenilor din experimente – de a le lua puterea de a controla mii de vieți.

— Merită, zice Cara. O moarte pentru a salva mii de oameni de la o soartă cumplită? Și să curmăm puterea sediului de la rădăcină, ca să spun așa? Se mai poate pune problema?

Știu ce face ea – pune în balanță o viață contra atâtor vieți și amintiri, trăgând, astfel, concluziile. Țasta e modul în care funcționează o minte Erudită și felul în care funcționează și mintea cuiva din Abnegație, dar nu sunt sigură că astea sunt mințile care ne trebuie acum. O viață împotriva a mii de amintiri, firește că răspunsul e simplu, dar chiar trebuie să fie una dintre viețile noastre? Chiar trebuie să fim noi cei care să acționeze?

Dar fiindcă știu care va fi răspunsul meu la această întrebare, gândurile mele se îndreaptă spre o altă întrebare. Dacă trebuie să fie unul dintre noi, care va fi acela?

Trec cu privirea de la Matthew la Cara, care stau în spatele mesei, la Tobias, Christina, cu brațul sprijinit pe o coadă de mătură, și mă opresc în dreptul lui Caleb.

El.

O secundă mai târziu, mi se face greață de mine însămi.

— O, hai, spune-o, zice Caleb, ridicându-și ochii asupra mea. Vrei ca eu s-o fac. Cu toții vreți.

— Nimeni n-a spus asta, intervine Matthew, scuișând șnurul.

— Toată lumea se uită fix la mine, spune Caleb. Să nu credeți că nu-mi dau seama. Eu sunt cel care a ales tabăra greșită, cel care a lucrat cu Jeanine Matthews; eu sunt cel de care nu vă pasă, așadar eu ar trebui să fiu cel care moare.

— De ce crezi că Tobias s-a oferit să te scoată din oraș înainte să fii executat?

Vocea mea se proiectează rece, calmă. Mirosul de clor își face de lucru cu nasul meu.

— Deoarece nu-mi pasă dacă trăiești sau mori? Deoarece nu-mi pasă câtuși de puțin de tine?

El ar trebui să fie cel care moare, gândește o parte din mine.

Nu vreau să-l pierd, argumentează o altă parte.

Nu știu în care parte să am încredere, pe care dintre cele două părți să o cred.

— Tu crezi că eu nu-mi dau seama ce e ura atunci când o întâlnesc? zice el, clătînând din cap. O văd de fiecare dată când vă uitați la mine. În rarele ocazii când catadicsiți să vă uitați la mine.

Ochii îi strălucesc din pricina lacrimilor. Este pentru prima dată de când aproape că am fost executată când îl văd plin de remușcări în loc să fie defensiv sau plin de scuze. S-ar putea chiar să fie prima dată în ultima vreme când îl văd pe fratele meu și nu pe lașul care m-a vândut lui Jeanine Matthews. Brusc, mi se pune un nod în gât.

— Dacă fac asta... începe el.

Scutur din cap în semn de nu, dar el ridică o mână.

— Oprește-te! îmi cere el. Beatrice, dacă fac asta... vei putea să mă ierți?

Pentru mine, atunci când cineva îți greșește, ambii împart povara acelei greșeli – durerea apasă pe umerii amândurora. Iertarea, în cazul ăsta, înseamnă să alegi să porți singur întreaga povară. Trădarea lui Caleb e ceva ce ducem amândoi și, de când a făcut-o, tot ce am vrut era ca el să-mi ia povara. Nu sunt sigură că sunt capabilă să o car toată pe umerii mei – nu sunt sigură dacă sunt destul de puternică sau destul de bună.

Însă îl văd îmbărbătându-se singur împotriva sorții lui, iar eu știu că *trebuie* să fiu destul de puternică, destul de bună, dacă e ca el să se sacrifice pentru noi toți.

Încuviințez din cap.

— Da, rostesc cu vocea sugrumată. Însă ăsta nu e un motiv destul de bun ca să o faci.

— Am o droaie de motive, mă contrazice Caleb. O voi face. Bineînțeles c-o voi face.

* * *

Nu sunt sigură de ceea ce tocmai s-a petrecut.

Matthew rămâne în urmă pentru a-l ajuta pe Caleb să se îmbrace cu un costum de protecție – costumul îl va ține în viață în Laboratorul Armelor suficient cât să declanșeze virusul serului amintirilor. Aștept până ce restul pleacă înainte să părăsesc și eu încăperea. Vreau să mă duc înapoi în dormitor, având drept companie numai propriile gânduri.

Acum câteva săptămâni m-aș fi oferit voluntară să merg în misiunea de sinucidere – și chiar am făcut-o. M-am oferit să merg la sediul Erudiției, știind că moartea mă aștepta acolo. Dar n-am făcut-o din altruism sau curaj. Am făcut-o pentru că eram vinovată și o parte din mine voia să piardă tot; o parte din mine, cea îndurerată, cea suferindă, voia să moară. Oare asta îl motivează acum pe Caleb? Oare chiar ar trebui să-l las să moară, astfel încât să aibă senzația că și-a plătit datoria față de mine?

Merg pe culoarul cu acel curcubeu de lumini și apoi urc scările. Nu pot nici măcar să mă gândesc la o alternativă – oare aș fi mai dispusă să o pierd pe Christina sau pe Cara sau pe Matthew? Nu. Adevărul este că aș fi mai puțin dispusă să-i pierd, căci ei mi-au fost prieteni buni, iar Caleb nu, nu pentru mult timp. Chiar și înainte ca el să mă fi trădat, m-a părăsit pentru Erudiți și nici măcar nu s-a uitat înapoi. Eu am fost cea care s-a dus să-l viziteze pe *el* în vremea inițierii mele, iar el și-a petrecut tot timpul întrebându-se de ce eram acolo.

Și nu mai vreau să mor. Mă ridic la înălțimea provocării de a-mi purta vina și durerea, de a face față dificultăților pe care viața mi le scoate în cale. Unele zile sunt mai grele decât altele, dar eu sunt gata să o trăiesc pe fiecare în parte. De data asta, nu mă pot sacrifica.

Dacă sunt cu adevărat sinceră, trebuie să recunosc că pentru mine a fost o ușurare faptul că el s-a oferit voluntar.

Brusc, nu mă mai pot gândi la asta. Ajung la intrarea în hotel și mă duc în dormitor, sperând că mă voi putea prăbuși pur și simplu pe pat și să dorm, dar Tobias mă așteaptă pe culoar.

— Ești bine? mă întreabă.

— Da, îi răspund. Însă n-ar trebui să fiu.

Duc mâna la frunte.

— Am impresia că deja l-am jelit. De parcă ar fi murit în secunda în care l-am văzut în sediul Erudiției, atunci când m-am dus acolo. Înțelegi?

Curând după aceea, i-am mărturisit lui Tobias că îmi pierdusem întreaga familie. Iar el m-a consolât, spunându-mi că acum el era familia mea.

Așa și simt. Ca și cum între noi totul este împletit laolaltă, prietenie și iubire și familie, astfel încât nu-mi pot da seama de diferența dintre ele.

— Cei din Abnegație au propriile lor păreri despre asta, știi? îmi spune el. Despre acele momente când îi lași pe alții să se sacrifice pentru tine, chiar dacă e o dovadă de egoism. Ei spun că dacă sacrificiul este calea supremă prin care acea persoană îți arată că te iubește, atunci ar trebui să-i permiți

să o facă.

Se sprijină cu umărul de perete.

— În situația de față, ăsta e cel mai mare dar pe care i-l poți face. Exact așa cum a fost atunci când ambii tăi părinți au murit pentru tine.

— Și totuși, nu sunt sigură că iubirea este ceea ce l-a motivat pe el, spun eu, închizând ochii. Mai curând vinovăția, se pare.

— Poate, recunoaște Tobias. Dar de ce s-ar simți vinovat că te-a trădat dacă nu te-ar iubi?

Încuviințez din cap. Știu că fratele meu mă iubește și că m-a iubit mereu, chiar și atunci când mi-a făcut rău. Știu că și eu îl iubesc. Însă, oricum, am senzația că ceva e greșit.

Totuși, pe moment pot să mă simt împăcată, știind că e ceva ce părinții mei ar fi putut înțelege dacă ar fi fost acum de față.

— Poate că nu e momentul potrivit, îmi zice el, dar e ceva ce vreau să-ți spun.

Imediat mă încordez, temându-mă că are de gând să numească vreuna dintre crimele mele care n-au fost descoperite, sau o mărturisire care îl roade, sau poate ceva la fel de dificil. Pe chip nu i se poate citi nicio expresie.

— Vreau doar să-ți mulțumesc, continuă el pe un ton coborât. Un grup de oameni de știință ți-a adus la cunoștință că genele mele sunt deteriorate, că e ceva în neregulă cu mine – ți-au arătat testele care o dovedeau. Și până și eu am început să cred.

Mă mângâie pe față, degetul lui mare urmărindu-mi conturul pomeților, și mă privește intens și insistent.

— Tu n-ai crezut asta niciodată, continuă el. Nici pentru o clipă. Tu mereu ai insistat că eram... nu știi, întreg.

Îi acopăr palma cu a mea.

— Păi, chiar ești.

— Nimeni nu mi-a mai spus asta până acum, îmi șoptește el blând.

— Este ceea ce meriți să auzi, rostesc eu pe un ton ferm, timp în care privirea mi se încețoșează din pricina lacrimilor. Că ești întreg, că meriți să fii iubit, că ești cea mai bună

persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Tocmai când ultimul cuvânt îmi iese de pe buze, el mă sărută.

Îl sărut și eu atât de dur, că îl doare, și îmi răsucesc degetele în tricoul lui. Îl împing pe hol și apoi pe ușa care dă spre o cameră de lângă dormitor, puțin mobilată. Deschid ușa cu călcâiul.

Exact așa cum eu am insistat mereu asupra faptului că el merită, el a insistat mereu pe tăria mea, a insistat că aptitudinile mele erau mai grozave decât credeam eu. Și știi, fără să mi se spună, că asta e ceea ce face iubirea adevărată – te transformă în ceva mai bun, în ceva mai mult decât ai crezut că ai putea fi.

Iar această iubire este adevărată.

Își trece degetele prin părul meu, prinzând câteva șuvițe, îmi tremură mâinile, dar nu-mi pasă dacă observă, nu-mi pasă dacă mi-e frică de cât de intens e acest moment. Îl apuc de tricou, trăgându-l mai aproape, și îi rostesc numele, oftând, cu gura lipită de a lui.

Uit că el e altă persoană; în loc de asta, am impresia că el e o altă parte din mine, la fel de esențial ca o inimă, un ochi sau un braț. Îi scot cămașa peste cap. Îmi trec degetele pe pielea lui dezgolită, de parcă ar fi a mea.

Mâinile lui mă prind de bluză și mi-o dau jos, dar apoi îmi amintesc că sunt scundă și cu pieptul plat și am o paloare bolnăvicioasă, așa că mă trag înapoi.

El mă privește, nu ca și cum ar aștepta o explicație, ci de parcă eu aș fi singurul lucru la care merită să se uite.

Îl privesc și eu, dar tot ce văd mă face să mă simt mai rău – el e chipeș, chiar și tatuajele negre și șerpuitoare de pe pielea lui alcătuiesc o operă de artă. Cu o clipă în urmă eram convinsă că ne potriveam perfect, și poate că încă ne potrivim – dar numai cu hainele pe noi.

Însă el continuă să mă privească în felul acela.

Îmi zâmbește, ușor, timid. Apoi își pune mâinile pe talia mea și mă trage spre el. Se apleacă și mă sărută printre degetele lui și șoptește „frumoasă” pe abdomenul meu.

Iar eu îl cred.

Se ridică și își lipește buzele de ale mele, cu gura deschisă, cu mâinile pe umerii mei goale, petrecându-și degetele mari sub betelia jeansilor mei. Îl mângâi pe piept, mă sprijin de el, simțindu-i oftaturile până în măduva oaselor.

— Te iubesc, să știi, îi spun.

— Știu, vine replica lui.

Ridicând din sprâncene, se apleacă și își trece un braț pe sub picioarele mele, aruncându-mă pe umerii lui. Scap un hohot de râs, pe jumătate de bucurie și pe jumătate de emoție, iar el mă cară în partea opusă a camerei, lăsându-mă să cad neceremonios pe canapea.

Se întinde și el alături de mine, iar eu îmi trec degetele peste flăcările care îi învăluie cavitatea toracică. E puternic și suplu și sigur pe el.

Și e al meu.

Îmi potrivesc gura peste a lui.

* * *

Îmi era teamă că, dacă am fi rămas împreună, aveam să ne ciocnim iar și iar și că, în cele din urmă, impactul avea să mă frângă. Dar acum știu că sunt ca o lamă, iar el este ca o piatră de ascuțit...

Sunt prea puternică pentru a mă frânge așa de ușor și, de fiecare dată când îl ating, devin mai bună, mai ascuțită.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

TOBIAS

PRIMUL LUCRU pe care îl văd atunci când mă trezesc, tot pe canapeaua din camera hotelului, e tatuajul cu păsările zburătoare de pe clavicula lui Tris. Cămașa ei, pe care, din cauza frigului, am recuperat-o în toiul nopții de pe podea, s-a ridicat în partea pe care ea stă întinsă.

Am mai dormit și înainte atât de aproape unul de celălalt, dar, de data asta, pare diferit. În trecut o făceam pentru a ne consola sau a ne proteja; acum suntem aici pentru că vrem să fim – și pentru că am adormit înainte să ne putem întoarce în dormitor.

Întind mâna și îi ating cu buricele degetelor tatuajele, iar ea deschide ochii.

Mă cuprinde cu o mână și se trage peste perne pentru a sta lipită de mine, caldă și suavă și pliabilă.

— 'Neața, îi spun.

— Șșt, face ea. Dacă nu o bagi în seamă, poate că o să dispară.

O trag spre mine, punându-mi mâna pe șoldul ei. Ochii îi sunt larg deschiși, alerti, chiar dacă de-abia s-a trezit. O sărut pe obraz, apoi pe bărbie, apoi pe gât, unde rămân preț de câteva secunde. Mă strânge mai tare de talie, după care oftează aproape de urechea mea.

Autocontrolul meu e pe cale să dispară în cinci, patru, trei...

— Tobias, șoptește ea. Urăsc să-ți spun asta, dar... cred că avem *câteva* lucruri de făcut azi.

— Pot aștepta, zic eu, cu gura lipită de umărul ei, și îi sărut, lent, primul tatuaj.

— Ba nu, nu pot! exclamă ea.

Mă trântesc înapoi pe perne și mă simt rece fără corpul ei lipit de al meu.

— Mda. În legătură cu asta – mă gândeam că fratelui tău

nu i-ar face rău niște trageri la țintă. Doar așa, în caz de nevoie.

— Asta e o idee bună, spune ea încet. A tras cu pistolul... de câte ori? O dată? De două ori?

— Pot să-l învăț eu, îi propun. Dacă există vreun lucru la care mă pricep, acela e țintitul. Și asta ar putea să-l facă să se simtă mai bine.

— Îți mulțumesc.

Se ridică și își trece degetele prin păr. În lumina dimineții pare mai deschis, ca și când ar avea fire de aur.

— Știu că nu îl ai la suflet, dar...

— Dar dacă tu ai de gând să uiți ce ți-a făcut, o întrerup eu, luând-o de mână, atunci voi încerca să fac același lucru.

Ea îmi zâmbește și mă sărută pe obraz.

* * *

Ridic palma la ceafă și șterg picăturile de apă care au rămas acolo după duș. Eu, Tris, Caleb și Christina ne aflăm în sala de antrenament din zona de la subsol a celor deteriorați genetic – e rece și prost luminată și plină de echipamente, arme de antrenament și saltele și căști și ținte, tot ce ne-am putea dori. Aleg cea mai bună armă de tras la țintă, cea care are aproape dimensiunea unui pistol, doar că e mai groasă, și i-o întind lui Caleb.

Degetele lui Tris se strecoară între ale mele. În dimineața asta, toate lucrurile par mai simple: fiecare zâmbet și fiecare râset, fiecare cuvânt și fiecare mișcare.

Dacă vom avea succes cu ceea ce ne-am propus să facem în seara asta, mâine Chicago va fi un loc mai sigur, Biroul se va schimba pentru totdeauna, iar eu și Tris vom putea să ne clădim undeva o nouă viață. Poate că va fi un loc unde voi putea da pistoalele și cuțitele pe instrumente mult mai productive, cum ar fi șurubelnițele, cuiele și lopețile. În dimineața asta cred că aș putea avea acel noroc. Aș putea.

— Nu are gloanțe adevărate, spun eu, dar se pare că l-au proiectat astfel încât să fie cât mai asemănător cu unul dintre pistoalele pe care le vei folosi. Oricum, pare a fi

adevărat.

Caleb ține pistolul doar cu buricele degetelor, de parcă se teme că se va sparge în mâinile lui.

Râd.

— Prima lecție: nu-ți fie teamă de el. Ține-l bine. Ai mai avut unul în mână, îți amintești? Ne-ai scos din sediul Prieteniei cu acea împușcătură.

— A fost noroc pur, zice Caleb, răsucind într-una pistolul ca să-l examineze din fiecare unghi.

Își împinge limba în obraz, ca și când ar rezolva o problemă de matematică.

— Nu a fost rezultatul îndemânării mele, concluzionează el.

— Mai bine norocos decât ghinionist, îi spun eu. Putem lucra acum la îndemânare.

Arunc o privire spre Tris. Ea îmi zâmbește, după care îi șoptește Christinei ceva la ureche.

— Bătoaso, tu ai venit aici să ne ajuți sau care-i treaba? o întreb eu.

Folosesc vocea pe care am cultivat-o ca instructor de inițiere, cu toate că acum e doar în glumă.

— Dacă îmi amintesc corect, ți-ar prinde bine să exersezi niște trageri cu mâna dreaptă. Și ție, Christina.

Tris se strâmbă la mine, după care ea și Christina traversează încăperea pentru a-și alege armele.

— Bine, acum întoarce-te cu fața spre țintă și scoate piedica!

În cealaltă parte a încăperii există o țintă, mult mai sofisticată decât cele din lemn din sălile de antrenament ale Neînfricaților. Cea de aici are trei cercuri în trei culori diferite (verde, galben și roșu), așa că e mult mai ușor să observi unde a lovit glonțul.

— Hai să vedem cum ai trage tu în mod normal.

El ridică pistolul cu o mână, ia o poziție de atac ciudată, ca și când s-ar pregăti să ridice un lucru extrem de greu, și trage. Pistolul se smucește în spate și în sus, trimițând glonțul undeva aproape de tavan. Îmi acopăr gura cu mâna pentru a-mi înăbuși zâmbetul.

— Nu e nevoie să *chicotești*, se plânge Caleb iritat.

— Cărțile nu te învață totul, nu-i așa? spune Christina. Trebuie să-l ții cu *ambele* mâini. Nu arată la fel de mișto, dar nici nu impresionezi prea tare dacă ataci tavanul.

— Nu încercam să arăt mișto!

Christina se ridică, cu picioarele ușor strâmbe, și își înalță ambele mâini. Studiază ținta preț de o clipă, după care trage. Glonțul de antrenament lovește cercul exterior al țintei și ricoșează, căzând pe jos. Lasă un cerc de lumină pe țintă, marcând locul impactului. Mi-aș dori să fi avut parte de această tehnologie în timpul antrenamentului de inițiere.

— O, minunat! fac eu. Ai lovit aerul care înconjoară trupul obiectivului tău. Cât de folositor!

— Sunt puțin cam ruginită, recunoaște Christina zâmbind.

— Cred că cea mai ușoară metodă de a învăța e să mă imiți, îi spun lui Caleb.

Adopt poziția pe care o folosesc mereu, comodă și naturală, și îmi ridic ambele mâini, strângând pistolul cu una și stabilizându-l cu cealaltă.

Caleb încearcă să mă imite, începând cu picioarele și continuând cu partea superioară a corpului. Oricât de dornică ar fi fost Christina să râdă de el, capacitatea lui de a analiza îl face să aibă succes – îl văd schimbând unghiuri și distanțe și tensiuni și eliberări în timp ce se uită la mine, străduindu-se să facă totul corect.

— Bun, îi zic eu când a terminat. Acum concentrează-te pe ceea ce încerci să nimeri și pe nimic altceva.

Privesc spre centrul țintei și încerc s-o las să mă înghită. Distanța nu mă deranjează – glonțul va călători în linie dreaptă, la fel cum ar fi făcut-o dacă aș fi fost mai aproape. Inspir și mă pregătesc, expir și trag, iar glonțul se duce exact acolo unde voiam: în cercul roșu, chiar în mijlocul țintei.

Fac un pas înapoi, ca să-l văd pe Caleb cum se descurcă. Poziția e perfectă, felul în care ține pistolul e perfect, dar e rigid, ca o statuie cu o armă în mână. Ia o gură de aer și o reține în timp ce trage. De data asta, reculul nu îl mai sperie atât de tare, iar glonțul atinge marginea țintei.

— Bun, spun eu din nou. Cred că mai trebuie doar să te

acomodezi cu arma. Ești foarte încordat.

— Te miră? mă întreabă el.

Vocea îi tremură, însă numai la finalul fiecărui cuvânt. Are privirea unei persoane care ține ascunse înăuntru terori peste terori. Am avut două clase de novici cu exact aceeași expresie, dar niciunul dintre ei nu se lupta cu lucrurile pe care le are de înfruntat Caleb acum.

Clatin din cap și rostesc pe un ton scăzut:

— Firește că nu. Dar trebuie să înțelegi că, dacă nu eliberezi această tensiune până diseară, s-ar putea să nu apuci să ajungi la Laboratorul Armelor. Și cu ce ne-ar mai ajuta asta?

El oftează.

— Tehnica fizică e importantă, continui eu. Dar nu e decât un joc al minții, iar tu ești norocos, fiindcă știi cum funcționează astfel de jocuri. Nu te antrenezi doar pentru tragerea propriu-zisă, ci și pentru concentrare. Și apoi, când te afli într-o situație în care lupți pentru viața ta, concentrarea va fi atât de adânc întipărită, încât se va întâmpla în mod natural.

— Nu știam că Neînfricații erau atât de interesați să antreneze creierul, spune Caleb. Tris, pot să te văd și pe tine trăgând la țintă? Nu cred că te-am văzut vreodată să tragi cu pistolul fără să ai vreo rană de glonț în umăr.

Tris zâmbește puțin și se întoarce cu fața spre țintă. Când am văzut-o pentru prima oară trăgând cu pistolul în timpul antrenamentului Neînfricaților, arăta ciudat, ca o pasăre. Dar silueta ei subțire, fragilă, a devenit zveltă și musculoasă, iar când ține arma în mână o face ca și când ar fi cel mai ușor lucru din lume. Mijește puțin un ochi, își schimbă greutatea și trage. Glonțul ei nu nimerește chiar în mijlocul țintei, dar e foarte aproape. Evident impresionat, Caleb ridică din sprâncene.

— Nu fi atât de surprins! spune Tris.

— Scuze. Eu doar... tu erai foarte neîndemânatică, îți amintești? Nu știu cum de-am ratat această transformare.

Tris ridică din umeri, dar când privește în altă parte, obrajii îi sunt roșii și pare mulțumită. Christina trage din

nou, dar, de data asta, glonțul nimereste aproape în mijloc.

Mă dau înapoi ca să-l las pe Caleb să exerseze și o urmăresc pe Tris trăgând din nou, privind cât de ferm ține pistolul atunci când apasă pe trăgaci. O ating pe umăr și mă apropiu de urechea ei.

— Îți aduci aminte când te antrenai în timpul inițierii și pistolul aproape că te-a lovit în față?

Ea încuviințează din cap cu un zâmbet.

— Îți aduci aminte când te antrenai în timpul inițierii și eu am făcut asta? spun eu, petrecându-mi mâna în jurul ei și apăsând-o pe abdomen.

Ea inspiră adânc și murmură:

— Nu cred c-am să uit vreodată.

Se răsuțește pe călcaie și îmi trage fața către ea, lipindu-și buricele degetelor pe bărbia mea. Ne sărutăm, și o aud pe Christina bombănind ceva în legătură cu asta, dar, pentru prima oară, nu-mi pasă câtuși de puțin.

* * *

După antrenament, nu prea mai avem altceva de făcut decât să așteptăm. Tris și Christina iau explozibilii de la Reggie și îl învață pe Caleb cum să îi folosească. Apoi, Matthew și Cara sunt absorbiți de o hartă, examinând rute diferite din sediu pentru a ajunge la Laboratorul Armelor. Eu și Christina ne întâlnim cu Amar, George și Peter pentru a trece din nou prin ruta pe care o vom folosi pentru a merge în oraș. Tris este chemată la o ședință de consiliu de ultimă oră. Matthew își petrece ziua inoculând oameni împotriva serului memoriei, pe Cara, Caleb, Tris, Nita, Reggie și pe el însuși.

Nu avem prea mult timp să ne gândim la importanța lucrului pe care urmează să-l facem: vom opri o revoluție, vom salva experimentele, vom schimba Biroul pentru totdeauna.

Când Tris pleacă, mă duc la spital să-l văd pe Uriah pentru ultima oară înainte să-i aduc familia.

Odată ajuns acolo, nu pot intra. Privind prin geam, măcar

pot pretinde că doarme și că, dacă l-aș atinge, s-ar trezi și ar zâmbi și ar face o glumă. Înăuntru aș putea vedea cât de lipsit de viață este acum și cum șocul pe care l-a suferit creierul lui a luat ultimele părți din el care îl defineau ca fiind Uriah.

Îmi strâng mâinile pumn pentru a le masca tremurul.

Matthew se apropie din celălalt capăt al culoarului, cu mâinile în buzunarele uniforme sale bleumarin. Merge relaxat, cu pași siguri.

— Salut.

— Salut, îi răspund.

— Tocmai am inoculat-o pe Nita, spune el. Azi e într-o pasă mai bună.

— Mă bucur.

Matthew lovește geamul cu încheieturile degetelor.

— Carevasăzică... te duci mai târziu să-i aduci familia? Așa mi-a spus Tris.

Încuviințez din cap.

— Pe fratele lui și pe mama lor.

M-am mai întâlnit cu mama lor. E o femeie minionă cu o atitudine energică și una dintre puținele persoane Neînfricate care fac lucrurile în liniște și simplu. O plăceam și mi-era frică de ea în același timp.

— Nu au tată? întrebă Matthew.

— A murit când ei erau mici. Nu e un lucru surprinzător printre Neînfricați.

— Corect.

Rămânem tăcuți o vreme și îi sunt recunoscător că e aici, stăvilindu-mi astfel durerea. Știu că ieri Cara avea dreptate când mi-a spus că nu l-am omorât pe Uriah, dar eu încă simt că am făcut-o și probabil mereu voi simți asta.

— Tot voiam să te întreb, rup eu tăcerea la un moment dat. De ce ne ajuți cu asta? Pare a fi un risc imens pentru cineva care nu are vreun interes personal în rezultatul pe care îl vom obține.

— Ba am, recunoaște Matthew. E o poveste lungă.

Își încrucișează brațele la piept, iar apoi începe să tragă de șnurul de la gât.

— A existat cândva o fată, spune el. Era deteriorată genetic, iar asta însemna că nu aveam voie să fiu cu ea, corect? Trebuia să fim siguri că ne vom împerechea cu parteneri „optimi”, pentru a produce descendenți superiori din punct de vedere genetic sau ceva de genul ăsta. Ei bine, aveam chef să mă răzvrătesc și era ceva atrăgător în privința acestui lucru interzis, așa că am început să ieșim împreună. Nu am vrut să devină ceva serios, dar...

— A devenit.

— Da, încuviințează el. Ea a fost cea care m-a convins că poziția sediului în ceea ce privește deteriorarea genetică era cam incorectă. Ea era o persoană mai bună decât mine, mai bună decât voi putea fi eu vreodată. Iar apoi a fost atacată. Un grup de oameni puri genetic au bătut-o. Avea o gură mare și nu stătea niciodată la locul ei – cred că a avut ceva de-a face cu asta, sau poate că nu, poate că oamenii pur și simplu fac astfel de lucruri pentru că așa vor ei, și când încerc să găsesc un motiv, nu rămân decât cu dureri de cap și frustrări.

Mă uit mai atent la șnurul cu care se joacă. Mereu am crezut că era negru, dar acum, privindu-l mai îndeaproape, văd că de fapt e verde – culoarea pe care o au uniformele personalului ajutător.

— În fine. A fost rănită destul de grav, dar unul dintre cei puri genetic era odrasla unui membru al consiliului. El a pretins că atacul a fost provocat și asta a fost scuza pe care ei au folosit-o când l-au condamnat pe acel puști și pe ceilalți GP să facă niște ore de muncă în folosul comunității, dar eu știam ce știam.

Dă din cap în timp ce rostește cuvintele.

— Știam că l-au lăsat să scape basma curată, întrucât pe ea o considerau inferioară lor. De parcă cei puri genetic bătuseră un animal.

Un fior ia naștere la ceafă și îmi coboară pe șira spinării.

— Ce...

— Ce s-a întâmplat cu ea? zice el, uitându-se adânc în ochii mei. A murit un an mai târziu în timpul unei operații care trebuia să repare o parte din daune. A fost un ghinion –

o infecție.

Își lasă mâinile jos.

— Ziua în care a murit a fost ziua în care am început s-o ajut pe Nita. Totuși, am considerat că planul ei recent nu era unul prea bun și de aceea n-am mai ajutat-o. Și totuși, nici nu mi-am bătut capul prea tare s-o opresc.

Mă gândesc la lucrurile pe care ar trebui să le spună cineva în astfel de momente, scuzele și condoleanțele, și nicio frază nu mi se pare bună. În schimb, las tăcerea să se întindă între noi. Este singurul răspuns adecvat pe care îl pot da după tot ce mi-a povestit, singurul lucru care face dreptate tragediei, în loc să remediez repede situația cu niște cuvinte și să trec mai departe.

— Știu că nu pare, zice Matthew, dar îi urăsc.

Mușchii maxilarului său se încordează. Nu mi-a dat niciodată impresia că ar fi o persoană calmă, dar nici una rece. Asta a devenit acum, un om învăluit în gheață, cu ochi duri și o voce precum o respirație înghețată.

— Și m-aș fi oferit voluntar să mor în locul lui Caleb... dacă nu m-aș încăpățâna să-i văd cum suferă repercusiunile. Vreau să-i văd buimăciți sub puterea serului memoriei, fără să mai știe cine sunt cu adevărat, fiindcă asta mi s-a întâmplat mie când ea a murit.

— Asta pare a fi o pedeapsă adecvată, spun eu.

— Mult mai adecvată decât să-i omorâm, zice Matthew. Și, în plus, eu nu sunt un ucigaș.

Nu mă simt în largul meu. Nu mi se întâmplă des să descopăr adevărata persoană care se ascunde în spatele unei măști afabile, să descopăr cele mai întunecate părți ale unei persoane. Și, când se întâmplă asta, nu e un lucru plăcut.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Uriah, spune Matthew. Te las cu el.

Își bagă din nou mâinile în buzunar și își vede în continuare de drum, fluierând.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

TRIS

ÎNTRUNIREA DE URGENȚĂ a consiliului e cam aceeași: confirmări că virusurile vor fi aruncate deasupra orașelor în această seară, discuții despre avioanele care vor fi folosite și ora la care vor decola. Eu și David facem schimb de cuvinte prietenoase odată ce se termină ședința, iar apoi mă strecor din încăpere și mă îndrept spre hotel în timp ce restul oamenilor încă beau cafea.

Tobias mă duce în atriumul din apropierea dormitorului de la hotel și stăm o vreme acolo, vorbind și sărutându-ne și arătând cu degetul către cele mai ciudate plante. Sunt lucruri pe care le fac oamenii normali – merg la întâlnire, vorbesc despre lucruri lipsite de importanță, râd. Am avut prea puține momente de acest gen. Aproape tot timpul petrecut împreună a fost folosit fugind de amenințări sau către amenințări. Și, totuși, prevăd un moment în viitorul apropiat când nu vom mai fi nevoiți să facem așa ceva. Vom reseta oamenii de la sediu și vom munci împreună pentru a reconstrui acest loc. Poate că atunci vom afla dacă ne descurcăm la fel de bine cu momentele liniștite, așa cum o facem cu momentele agitate.

De-abia aștept!

Și sosește și momentul când Tobias trebuie să plece. Eu stau cu o treaptă mai sus decât el în atrium, așa că suntem la aceeași înălțime.

— Nu-mi place ideea de a nu fi alături de tine în seara asta, spune el. Nu mi se pare o idee prea bună să te las singură cu o astfel de povară pe umeri.

— Ce, crezi că nu pot să mă descurc? ripostez eu un pic în defensivă.

— Bineînțeles că nu la asta mă gândeam.

Îmi prinde fața cu mâinile și își apleacă fruntea, lipind-o de a mea.

— Pur și simplu nu vreau să te ocupi singură de asta.

— Iar eu nu vreau să te ocupi singur de familia lui Uriah, spun eu pe un ton blând. Dar cred că astea sunt lucruri pe care trebuie să le facem separat. Mă bucur că voi putea fi alături de Caleb înainte ca... știi tu. Va fi frumos să nu trebuiască să mă îngrijorez în același timp și pentru tine.

— Da, admite el, închizând ochii. Abia aștept ziua de mâine, când mă voi întoarce și tu îți vei fi terminat treburile și vom putea hotărî ce se va întâmpla mai departe.

— Îți pot spune de pe-acum că va conține multe de-astea, îi zic, după care îmi lipesc buzele de ale lui.

El își coboară mâinile de pe obrazii mei pe umeri, apoi alunecă încet-încet pe spatele meu. Degetele lui găsesc tivul cămășii mele și se strecoară pe dedesubt, calde și insistente.

Brusc, sunt conștientă de absolut tot ceea ce se întâmplă, de apăsarea gurii lui și de gustul sărutului nostru și de textura pielii lui și de lumina portocalie care strălucește peste pleoapele mele închise și de mirosul unor lucruri verzi, a unor lucruri care cresc în aer. Când mă retrag și el își deschide ochii, le analizez toate detaliile: peticul albastru-deschis din irisul stâng, albastrul-închis care mă face să mă simt ca și când aș fi în siguranță în interiorul lui, ca și când aș visa.

— Te iubesc, îi spun.

— Și eu te iubesc, îmi spune el. Ne vedem curând!

Mă sărută din nou, blând, apoi iese din atrium. Eu rămân nemișcată sub raza de lumină, până ce soarele dispare.

Acum e timpul să fiu alături de fratele meu.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

TOBIAS

VERIFIC ECRANELE înainte să plec să mă întâlnesc cu Amar și George. Evelyn s-a refugiat la sediul Erudiției, împreună cu acoliții ei fără facțiune, studiind harta orașului. Marcus și Johanna se află într-o clădire de pe Michigan Avenue, la nord de clădirea Hancock, prezidând o ședință.

Sper că acolo se vor afla și peste câteva ore, când mă voi hotărî pe care dintre părinții mei să-l resetez. Amar ne-a dat puțin peste o oră pentru a-i găsi și inocula pe cei din familia lui Uriah și pentru a ne întoarce la sediu neobservați, așa că nu am timp decât pentru unul dintre ei.

* * *

Zăpada se învâртеște afară, zburând în bătaia vântului. George îmi oferă un pistol.

— E periculos acolo, spune el. Cu toate chestiile pe care le fac Loialii acum.

Iau pistolul fără ca măcar să-l privesc.

— Sunteți familiarizați cu planul? întrebă George. Am să vă monitorizez de-aici, din încăperea de control mică. Totuși, ținând cont de felul în care zăpada asta interferează cu camerele de supraveghere, nu știu cât de folositor voi fi în seara asta.

— Și unde vor fi ceilalți oameni care se ocupă de pază?

— La băut? opinează George, ridicând din umeri. Le-am spus să-și ia liber în seara asta. Nimeni nu va observa că a dispărut camionul. Va fi bine, vă promit.

Amar zâmbește.

— Bine, atunci, hai să ne urcăm!

George îl strânge pe Amar de braț și nouă ne face cu mâna. În vreme ce toți ceilalți îl urmează pe Amar către camionul parcat afară, îl apuc pe George de mână și îl rețin. Îmi aruncă o privire ciudată.

— Să nu-mi pui nicio întrebare în legătură cu asta, fiindcă n-am să-ți răspund, îi spun. Dar te rog să te inoculezi împotriva serului memoriei, bine? Cât mai curând posibil. Matthew te poate ajuta.

Mă privește încruntat.

— Fă-o și atât, îi spun, după care mă îndrept către camion.

Fulgii de zăpadă mi se prind în păr și, cu fiecare respirație, scot pe nări spirale de aburi. Christina se izbește de mine în drumul spre camion și îmi strecoară ceva în buzunar. O fiolă.

Când intru pe locul din dreapta, văd că Peter e cu ochii pe noi. Încă nu știu sigur de ce a insistat atâta să vină, dar știu că trebuie să am grijă cu el.

În camion e cald și, curând, suntem cu toții acoperiți de broboane de apă în loc de zăpadă.

— Ce noroc pe capul tău, spune Amar. Tu ai să-l ghidezi pe șofer.

Îmi întinde un ecran de sticlă cu dungi luminoase încâlcite ca niște vene. Mă uit mai atent și văd că sunt străzi, iar cea mai luminoasă dungă trasează drumul nostru printre ele.

— Ai nevoie de-o hartă? remarc eu, ridicând din sprâncene. Nu ți-a trecut niciodată prin minte să... te îndrepti spre clădirile cele mai mari?

Amar face o grimasă.

— Nu conducem direct spre oraș, trebuie să urmăm un drum sigur. Acum, ține-ți pliscul și manevrează harta!

Găsesc un punct albastru pe hartă, care marchează poziția noastră. Amar se bagă prin zăpadă, care cade atât de iute, încât câmpul meu vizual se reduce la doar câțiva metri.

Clădirile pe lângă care trecem arată ca niște siluete întunecate care trag cu ochiul printr-un văl alb. Amar conduce cu viteză, bazându-se pe greutatea camionului pentru a menține echilibrul. Văd luminile orașului drept în față, printre fulgii de zăpadă. Uitasem cât de aproape ne aflăm de el, deoarece totul e atât de diferit dincolo de granițele lui.

— Nu pot să cred că ne întoarcem, spune Peter pe un ton coborât, ca și când nu ar aștepta vreun răspuns.

— Nici eu, zic, fiindcă e adevărat.

Distanța pe care Biroul a ținut-o față de restul lumii este un rău distinct de războiul pe care intenționează să îl poarte cu amintirile noastre – mult mai subtil, dar, în felul lui, la fel de sinistru. Ei aveau toate resursele necesare pentru a ne ajuta, în timp ce noi sufeream în facțiunile noastre, dar, în schimb, au preferat să ne lase să ne distrugem. Să ne lase să murim. Să ne lase să ne omorâm unii pe alții. Abia acum, când suntem pe cale să distrugem mai mult decât un nivel acceptabil de material genetic, s-au hotărât să intervină.

Sărim în sus și-n jos în timp ce camionul lui Amar gonește peste liniile de tren, ținându-ne aproape de zidul de ciment din dreapta noastră.

Mă uit la Christina prin oglinda retrovizoare. Genunchiul ei drept se balansează într-una.

* * *

Încă nu știu cui să-i fur amintirile: lui Marcus sau lui Evelyn?

De regulă, aș încerca să hotărâsc care ar fi cea mai altruistă decizie, dar, în acest caz, oricare alegere pare egoistă. Să îl resetez pe Marcus ar însemna să îl șterg din această lume pe omul pe care îl urăsc și de care mă tem. Ar reprezenta eliberarea mea față de puterea lui de influență.

Să o resetez pe Evelyn ar însemna să o transform într-o nouă mamă – una care nu m-ar abandona sau care nu ar lua decizii din dorința de răzbunare sau care nu ar controla oamenii doar pentru a nu se vedea obligată să aibă încredere în ei.

În orice caz, indiferent care dintre ei doi ar dispărea, mie mi-ar fi totuna. Dar ce anume ar ajuta cel mai mult orașul?

Deja nu mai știu.

* * *

Îmi țin mâinile deasupra sistemului de ventilație pentru a le încălzi în timp ce Amar continuă să conducă peste șinele de tren, trecând de vagonul abandonat pe care l-am văzut

când am venit aici, proiectând farurile camionului în caroseria lui argintie. Ajungem în locul în care se sfârșește lumea de afară și începe experimentul, o schimbare atât de abruptă, de parcă cineva a desenat o linie pe pământ.

Amar trece peste acea linie ca și când n-ar fi acolo. Presupun că pentru el a dispărut odată cu trecerea timpului, obișnuindu-se din ce în ce mai mult cu această lume nouă. Pentru mine e ca și cum aș trece de la adevăr la minciună, de la maturitate la copilărie. Privesc cum tărâmul format din asfalt și sticlă și metal se transformă într-un câmp pustiu. Zăpada cade mai blând acum și în față zăresc vag orizontul orașului, clădirile fiind cu o nuanță mai închise decât norii.

— Încotro trebuie s-o luăm ca să-l găsim pe Zeke? mă întreabă Amar.

— Zeke și mama lui s-au alăturat rebelilor, îi spun. Așa că cea mai bună variantă e să mergem acolo unde se află ei.

— Oamenii din camera de control spun că cei mai mulți dintre ei s-au refugiat la nord de râu, aproape de clădirea Hancock, spune Amar. Ai chef să te dai cu linia de zbor?

— Categorie nu, răspund eu.

Amar râde.

Ne mai ia încă o oră pentru a ne apropia. Abia când zăresc clădirea Hancock în depărtare încep să devin agitat.

— Ăăă... Amar? spune Christina din spate. Urăsc să spun asta, dar chiar am nevoie să ne oprim. Și să... știi tu. Să fac un pipi.

— Chiar acum? întreabă Amar.

— Da. M-a trecut deodată.

El oftează, dar oprește camionul pe marginea drumului.

— Voi stați aici, să nu vă uitați! spune Christina în timp ce coboară.

Privesc cum se îndreaptă către partea din spate a camionului și aștept. Tot ce simt atunci când ea taie cauciucurile e o ușoară mișcare a camionului, atât de mică, încât sunt sigur că sunt singurul care a simțit-o, doar pentru că mă așteptam la asta. Când Christina se întoarce, îndepărtându-și fulgii de zăpadă de pe geacă, poartă un mic zâmbet pe chip.

Uneori nu e nevoie decât de o persoană binedispusă pentru a salva oamenii de la o soartă îngrozitoare. Chiar dacă acea persoană trebuie să pretindă că are nevoie la toaletă.

Amar mai conduce câteva minute până să se întâmple ceva. Apoi camionul se cutremură și începe să se balanseze, de parcă am trece peste multe denivelări.

— Rahat, spune Amar, încruntându-se spre vitezometru. Nu pot să cred asta.

— Pană? întreb eu.

— Da.

Oftează, calcă frâna și camionul se oprește la marginea drumului.

— Mă duc să verific, spun eu.

Sar de pe scaunul din dreapta și merg în spatele camionului. Cauciucurile din spate sunt complet dezumflate, crestate de cuțitul pe care Christina l-a adus cu ea. Arunc o privire pe geamurile din spate pentru a mă asigura că nu avem decât o roată de rezervă, apoi mă întorc la portiera mea deschisă pentru a le da vestea.

— Ambele cauciucuri din spate sunt dezumflate și nu avem decât o roată de rezervă, spun eu. O să trebuiască să abandonăm camionul aici și să facem rost de unul nou.

— Rahat! spune Amar, izbind volanul cu mâna. N-avem timp de asta. Trebuie să ne asigurăm că Zeke, mama lui și familia Christinei sunt inoculați înainte ca serul memoriei să fie eliberat, altminteri n-o să ne mai folosească la nimic.

— Calmează-te, îi spun. Știu de unde putem face rost de un alt vehicul. De ce nu vă continuați voi drumul pe jos până ce reușesc eu să fac rost de ceva?

Expresia lui Amar se înseninează.

— E o idee bună.

Înainte să mă îndepărtez de camion mă asigur că am gloanțe în pistol, cu toate că nu sunt sigur dacă voi avea nevoie de ele. Toți oamenii ies din vehicul. Amar tremură de frig și se leagănă pe picioare.

Îmi verific ceasul.

— Până la ce oră trebuie să îi inoculezi?

— Programul lui George spune că avem o oră înainte să

resetăm orașul, spune Amar, verificându-și și el ceasul, ca să se asigure. Nu te-aș învinui dacă ai dori să-i scutești de suferință pe Zeke și pe mama lui și să-i lași să se reseteze. Am s-o fac eu, dacă dorești.

Clatin din cap.

— N-aș putea face asta. N-ar mai suferi, însă n-ar fi corect.

— Așa cum spun eu mereu, zice Amar zâmbind, odată Bățos, mereu Bățos.

— Vrei, te rog, să... nu le spui ce s-a întâmplat? Măcar până ajung acolo. Îi inoculezi și gata. Vreau eu să fiu cel care să le spună.

Zâmbetul lui Amar se înăsprește.

— Sigur, cum să nu.

Pantofii mi s-au udat deja de când am verificat cauciucurile, iar picioarele mă dor când ating din nou pământul rece. Sunt pe cale să mă îndepărtez de camion, când Peter vorbește.

— Vin cu tine, spune el.

— Poftim? De ce? îl întreb încruntat.

— S-ar putea să ai nevoie de ajutor ca să găsești un camion, zice el. E un oraș mare.

Mă uit la Amar, care ridică din umeri.

— Are dreptate.

Peter se apropie de mine și vorbește în șoaptă, astfel încât numai eu să-l aud.

— Și dacă nu vrei să-i spun că plănuieți ceva, n-ai să obiectezi.

Ochii i se îndreaptă către buzunarul gecii mele, acolo unde se află serul memoriei.

Oftez.

— Bine. Dar faci ce-ți spun.

Îi văd pe Amar și Christina plecând fără noi, îndreptându-se spre clădirea Hancock. Când sunt suficient de departe cât să nu ne mai vadă, fac câțiva pași înapoi, băgând mâna în buzunar, ca să protejez fiola.

— Nu intenționez să caut un camion, îi spun. Probabil că deja știi asta. Ai de gând să mă ajuți cu ceea ce vreau să fac sau trebuie să te împușc?

— Depinde de ceea ce vrei să faci.

E greu să născocesc un răspuns când nici măcar nu sunt sigur. Mă întorc cu fața spre clădirea Hancock. În dreapta mea sunt cei fără facțiune, Evelyn și colecția ei de seruri ale morții. În stânga mea sunt Loialii, Marcus și planul lor de răzvrătire.

Unde va fi influența mai mare? Unde pot avea cei mai mari sorți de izbândă? Acestea sunt întrebările pe care ar trebui să mi le pun. În schimb, mă întreb pe cine îmi doresc să distrug mai tare.

— Am de gând să opresc o revoluție, zic într-un târziu.
Cotesc la dreapta, iar Peter mă urmează.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

TRIS

FRATELE MEU stă în spatele microscopului, cu un ochi lipit de ocular. Lumina din platforma microscopului aruncă umbre ciudate pe chipul său, făcându-l să pară cu câțiva ani mai mare.

— Țsta e sigur, spune el. Vreau să zic, serul atacului simulat. Nici urmă de îndoială.

— Tot timpul e bine să mai existe o persoană care să verifice, spune Matthew.

Stau cu fratele meu în cele câteva ore care au mai rămas până ce va muri. Iar el analizează seruri. Ce prostie.

Știu de ce Caleb a vrut să vină aici: ca să se asigure că își va da viața pentru ceva bun. Nu-l învinovățesc. Din câte știu, nu există o a doua șansă după ce ți-ai dat viața pentru ceva anume.

— Spune-mi din nou codul de activare, zice Matthew. Codul de activare va porni arma serului memoriei, iar un alt buton îl va împrăștia imediat. De când am ajuns aici, Matthew l-a făcut pe Caleb să le repete pe ambele o dată la câteva minute.

— Nu am nicio problemă când vine vorba de memorarea unor șiruri de numere! spune Caleb.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu știm în ce stadiu mental vei fi când serul morții va începe să-și facă efectul, iar aceste coduri trebuie să fie adânc întipărite în minte.

Caleb se crispează când aude cuvintele „serul morții”. Eu mă uit în pământ.

— 080712, spune Caleb. Și apoi apăs pe butonul verde.

În acest moment, Cara se află în compania unor oameni din camera de control ca să le pună serul păcii în băuturi și să stingă luminile din sediu în timp ce ei vor fi prea amețiți ca să observe, așa cum au procedat Nita și Tobias în urmă cu câteva săptămâni. Când va face asta, vom fugi către

Laboratorul Armelor și nu vom fi văzuți pe întuneric de camerele de supraveghere.

Pe masa din laborator, față în față cu mine, se află explozibilii pe care ni i-a dat Reggie. Arată atât de simplu – se află într-o cutie neagră cu gheare metalice ascuțite pe margini și cu o telecomandă de detonare. Clapele vor lipi cutia de cea de-a doua ușă dublă din laborator. Prima ușă încă nu a fost reparată după primul atac.

— Cred că asta-i tot, spune Matthew. Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

— Matthew, spun eu. Crezi că ne poți lăsa puțin singuri?

— Desigur, spune el zâmbind. Mă întorc când e timpul să mergem.

Închide ușa în urma lui. Caleb își trece mâinile peste costumul de protecție, peste explozibili și peste rucsacul în care vor intra toate acestea. Le pune pe toate în linie dreaptă, aranjându-le și îndreptându-le.

— Mă tot gândesc la anii care au trecut, când eram mici și ne jucam de-a „Candoarea”, spune el. Te așezam într-un fotoliu în camera de zi și îți puneam întrebări. Îți amintești?

— Da, zic eu, sprijinindu-mă de masa de laborator. Îmi căutai pulsul la încheietura mâinii și îmi spuneai că, dacă mințeam, aveai să-ți dai seama de asta, fiindcă cei din Candoare îi depistau mereu pe cei care mințeau. Nu era deloc frumos.

Caleb râde.

— Sau atunci când ai recunoscut că ai furat o carte din biblioteca școlii tocmai când mama intra pe ușă...

— Și a trebuit să mă duc la bibliotecară să-mi cer scuze! Îl completez eu râzând. Bibliotecara era îngrozitoare. Le spunea tuturor „domnișoară” sau „tinere”.

— A, dar pe mine m-a iubit. Știi că atunci când am fost voluntar la bibliotecă și trebuia să aranjez cărțile în rafturi după masa de prânz eu stăteam, de fapt, ascuns între dulapuri și citeam? M-a prins de câteva ori și nu a spus niciodată nimic.

— Pe bune?

Simt un junghi în piept.

— Nu știam asta.

— Bănuiesc că există multe lucruri pe care nu le știm unul despre celălalt, zice el, lovind cu degetele în masă. Îmi doresc să fi fost mai sinceri unul cu celălalt.

— Și eu.

— Și acum e prea târziu, nu-i așa? spune el trist, ridicând ochii.

— Nu pentru toate lucrurile.

Scot un scaun de sub masă și mă așez.

— Hai să ne jucăm de-a Candoarea. Am să-ți răspund la o întrebare și tu îmi vei răspunde la o întrebare. Evident, un răspuns sincer.

Pare puțin exasperat, dar intră în joc.

— Bine. Ce-ai făcut cu adevărat ca să spargi paharele alea din bucătărie atunci când ai pretins că nu voiai decât să le scoți afară ca să ștergi petele de apă de pe ele?

Îmi dau ochii peste cap.

— Asta e singura întrebare la care vrei un răspuns sincer? Pe bune, Caleb!

— Bine, bine.

Își drege vocea, fixându-mă cu ochii lui verzi și serioși.

— M-ai iertat cu adevărat sau ai spus asta doar pentru că urmează să mor?

Îmi privesc mâinile, pe care le țin în poală. Am fost amabilă și bună cu el pentru că reușesc mereu să-mi scot din cap ceea ce s-a întâmplat la sediul Erudiției. Dar acel lucru nu poate fi numit iertare – dacă l-aș fi iertat, aș putea să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat fără să simt acea nuanță de ură în adâncul sufletului meu, nu-i așa?

Sau poate că iertarea e acea încăpățănare a mea de a da la o parte amintirile urâte, până ce timpul va ameliora durerea și furia, iar fărădelegile vor fi uitate.

De dragul lui Caleb, aleg să cred ultima variantă.

— Da, te-am iertat, îi spun.

Tac câteva clipe, după care continui:

— Sau, cel puțin, îmi doresc din tot sufletul s-o fac și cred că e cam același lucru.

Pare ușurat. Mă dau la o parte ca să-l las în locul meu pe

scaun. Știu ce vreau să-l întreb încă de când s-a oferit voluntar pentru a face acel sacrificiu.

— Care e cel mai mare motiv pentru care faci asta? Îl întreb. Cel mai important?

— Beatrice, nu mă întreba asta.

— Nu e o capcană. Indiferent de răspuns, nu mă va face să renunț la iertare. Pur și simplu trebuie să știu.

Între noi se află costumul de protecție, explozibilii și rucsacul, aranjate în linie dreaptă pe oțelul lustruit. Sunt instrumentele care îl vor face să plece și să nu se mai întoarcă.

— Bănuiesc că e singurul fel în care pot scăpa de vina tuturor lucrurilor rele pe care le-am făcut, zice el. Nu-mi doresc nimic mai mult în această lume decât să scap de asta.

Cuvintele lui mă dor. Mi-era teamă că va spune asta. Am știut mereu că va spune asta. Mi-aș dori să nu o fi spus.

O voce se aude în interfonul din colț.

— Atenție, pentru toate persoanele din sediu: începem procedura de închidere de urgență, care va lua sfârșit la ora cinci dimineață. Repet: începem procedura de închidere de urgență, care va lua sfârșit la ora cinci dimineață.

Eu și Caleb ne uităm unul la altul, îngrijați. Matthew deschide brusc ușa.

— Rahat, spune el. Apoi, mai tare: Rahat!

— Închidere de urgență? spun eu. E la fel ca simularea unui atac?

— Cam așa ceva. Înseamnă că trebuie să mergem *acum*, cât încă va fi haos pe culoare și înainte ca ei să sporească măsurile de securitate, spune Matthew.

— De ce-ar face asta? întreabă Caleb.

— Poate că au dorit să sporească măsurile de securitate înainte să elibereze virusurile, spune Matthew. Sau poate că și-au dat seama că noi încercăm să facem ceva – numai că, dacă ar fi aflat asta, probabil că ar fi venit deja să ne aresteze.

Mă uit la Caleb. Minutele pe care le mai am cu el zboară precum frunzele uscate de pe crengile copacilor.

Traversez încăperea și scot pistoalele noastre de sub

tejghea, dar ceva ce mi-a zis Tobias ieri nu îmi dă pace: potrivit celor din Abnegație, ar trebui să le permitem oamenilor să se sacrifice pentru noi numai dacă asta ar fi unica lor modalitate de a-și demonstra iubirea față de noi.

Iar pentru Caleb nu ăsta e motivul.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

TOBIAS

PICIOARELE ÎMI ALUNECĂ pe asfaltul înzăpezit.

— Tu nu te-ai inoculat ieri, îi spun lui Peter.

— Nu, n-am făcut-o, îmi răspunde el.

— De ce nu?

— De ce ar trebui să-ți spun ție?

Îmi trec degetul mare peste fiolă și spun:

— Ai venit cu mine doar pentru că știi că am serul memoriei, nu-i așa? Dacă vrei să ți-l dau, nu ar strica să-mi spui și motivul pentru care-l dorești.

Se uită din nou spre buzunarul meu, așa cum a făcut-o mai devreme. Probabil că a văzut-o pe Christina când mi-a dat fiola.

— Mai degrabă aș lua-o de la tine, uite-așa, pur și simplu.

— Chiar te rog!

Ridic privirea pentru a urmări cum zăpada se revarsă peste marginile clădirilor. Afară s-a întunecat, dar luna asigură suficientă lumină cât să vedem pe unde mergem.

— Poate că ești bun la luptele corp la corp, dar te asigur eu că nu ești suficient de bun cât să mă bați.

Fără vreun avertisment, mă împinge, tare, iar eu alunec pe zăpadă și cad. Pistolul zăngăne pe jos, pe jumătate îngropat în zăpadă. *Asta primesc când devin arogant*, gândesc eu, ridicându-mă în picioare. El mă apucă de guler și mă trage în față, astfel că alunec din nou, doar că de data asta îmi păstrez echilibrul și îi trag un cot în stomac. El mă lovește tare în picior, făcându-l să amortească, și mă apucă de geacă, vrând să mă tragă spre el.

Îmi caută buzunarul cu serul. Încerc să-l împing deoparte, dar e bine înfipt în picioare și piciorul meu e încă amortit. Mârâind enervat, ridic brațul liber și îl izbesc cu cotul în gură. Simt durere în toată mâna – doare să lovești pe cineva în dinți –, dar a meritat. El țipă și cade pe jos, ținându-se cu

ambele mâini de față.

— Știi de ce ai câștigat luptele când erai novice? spun eu când mă ridic. Pentru că ești nemilos. Pentru că îți place să rănești oameni. Și crezi că ești special, crezi că toți cei din jurul tău sunt o adunătură de tontălăi care nu pot lua decizii dure așa, ca tine.

Dă să se ridice, dar îi trag un șut în coaste, făcându-l să cadă din nou. Apoi îmi apăs piciorul pe pieptul lui, chiar sub gât, și facem schimb de priviri, ochii săi mari și nevinovați nefiind deloc oglinda sufletului său.

— Nu ești special. Și mie îmi place să rănesc oameni. Pot lua cele mai crude decizii. Diferența e că eu uneori nu o fac, spre deosebire de tine, care o faci mereu, iar asta e lucrul care te face să fii diabolic.

Pășesc peste el și pornesc din nou pe Michigan Avenue. După câteva secunde îi aud vocea.

— De-asta îl vreau, rostește el cu un glas tremurat.

Mă opresc, dar nu mă întorc. Nu vreau să îi văd față.

— Vreau serul pentru că m-am săturat să fiu așa, spune el. M-am săturat să fac lucruri rele și să-mi placă și apoi să mă întreb ce naiba se întâmplă cu mine. Vreau să se termine. Vreau s-o iau de la zero.

— Și nu crezi că e cea mai lașă metodă de scăpare? îl întreb peste umăr.

— Nu cred că-mi pasă dacă e sau nu, răspunde Peter. Simt că furia care a tot crescut în mine se dezumflă în timp ce răsucesc între degete fiola din buzunar. Îl aud ridicându-se și scuturându-și zăpada de pe haine.

— Încetează să te mai pui cu mine, îi spun, și îți promit că am să te las să te resetezi când toate astea se vor fi terminat. N-am niciun motiv să te împiedic.

El încuviințează din cap, după care ne continuăm drumul, mergând prin zăpadă către clădirea în care am văzut-o pentru ultima dată pe mama.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

TRIS

DEȘI SUNT OAMENI peste tot, pe culoar tronează un soi de tăcere agitată. O femeie se izbește în mine cu umărul și apoi murmură o scuză, iar eu mă apropii de Caleb, ca să nu-l pierd din ochi. Uneori mi-aș dori să fiu cu câțiva centimetri mai înaltă, astfel încât lumea să nu mai arate ca o colecție imensă de piepturi.

Ne mișcăm repede, dar nu prea repede. Cu cât văd mai mulți paznici, cu atât devin mai agitată. Rucsacul lui Caleb, care conține explozibilii și costumul de protecție, i se izbește de spate în timp ce mergem. Oamenii trec în toate direcțiile, dar, curând, vom ajunge într-un culoar în care n-ar trebui să se afle nimeni.

— Cred că i s-a întâmplat ceva Carei, spune Matthew. Luminile ar fi trebuit să se stingă până acum.

Încuviințez din cap. Simt pistolul apăsându-mă în spinare, ascuns bine de cămașa mea largă. Sperasem că nu va trebui să-l folosesc, dar se pare că va fi necesar, cu toate că nici el nu va fi suficient pentru a ne permite să ajungem în Laboratorul Armelor.

Îl ating pe Caleb pe braț, apoi pe Matthew, și ne oprim toți trei în mijlocul culoarului.

— Mi-a venit o idee, le spun. Ne despărțim. Eu și Caleb vom fugi către laborator, iar Matthew va crea un soi de diversiune.

— O diversiune?

— Ai un pistol, nu-i așa? îl întreb. Trage în aer.

El șovăie.

— Fă-o! îi spun printre dinții încleștați.

Matthew își scoate pistolul. Eu îl apuc pe Caleb de cot și îl conduc de-a lungul culoarului. Întorc capul și îl văd pe Matthew ridicând pistolul deasupra capului și țintind drept în sus, trăgând într-unul dintre panourile de sticlă de

deasupra. Când zgomotul răsună, o iau la fugă, trăgându-l pe Caleb după mine. Țipete și sticlă spartă umplu aerul, iar paznicii trec pe lângă noi, fără să observe că fugim departe de dormitoare, către un loc în care n-ar trebui să ne aflăm.

E un lucru ciudat să-mi simt instinctele și antrenamentul Neînfricaților intrând din nou în acțiune. Respirația îmi devine mai adâncă, mai egală, în timp ce urmăm ruta pe care am stabilit-o azi-dimineață. Gândesc mai limpede. Mă uit la Caleb, așteptându-mă să văd același lucru și la el, dar se pare că tot sângele i s-a scurs din obraji și gâfâie la fiecare pas. Îl țin bine de braț, ca să nu își piardă echilibrul.

Cotim, pantofii noștri scârțâie pe gresie. În fața noastră se întinde un culoar pustiu, care are un tavan făcut din oglinzi. Moment triumfal: cunosc acest loc. Suntem aproape. O să reușim.

— Opriți-vă! strigă o voce în spatele meu.

Paznicii. Ne-au găsit.

— Opriți-vă, altminteri tragem!

Caleb tremură și își ridică mâinile. Mi le ridic și eu și mă uit la el.

Simt cum totul încetinește în interiorul meu, gândurile și bătăile inimii.

Când mă uit la el, nu mai văd acel tânăr laș care m-a vândut lui Jeanine Matthews și nici nu mai aud scuzele pe care mi le-a oferit după aceea.

Când mă uit la el, văd acum băiatul care m-a ținut de mână la spital, când mama și-a fracturat încheietura mâinii, spunându-mi că totul va fi bine. Văd fratele care, cu o seară înainte de Ceremonia Alegerii, mi-a spus să iau singură decizii. Mă gândesc la toate lucrurile remarcabile care îl caracterizează – e isteț, entuziast și un bun observator, liniștit, serios și amabil.

E o parte din mine, mereu va fi, iar eu sunt o parte din el. Nu aparțin Abnegației, nici Neînfricării și nici Divergenței. Nu aparțin Biroului sau experimentului de la periferie. Aparțin oamenilor pe care îi iubesc, iar ei îmi aparțin mie – ei, alături de dragostea și loialitatea pe care le-o ofer, formează identitatea mea mult mai bine decât ar putea să o facă vreun

cuvânt sau vreun grup de oameni.

Îmi iubesc fratele. Îl iubesc, iar el tremură de frică la gândul că va muri. Îl iubesc și tot ce gândesc, tot ce aud în minte sunt cuvintele pe care i le-am spus în urmă cu câteva zile: *Nu te-aș fi predat niciodată propriei tale execuții.*

— Caleb, spun eu. Dă-mi rucsacul!

— Poftim?

Duc mâna la spate și scot pistolul. Îl îndrept spre el.

— Dă-mi rucsacul!

— Tris, nu, spune el, clătinând din cap. Nu, n-am să te las să faci asta.

— Lasă arma jos! strigă paznicul din capătul celălalt al culoarului. Lasă arma jos, altminteri tragem!

— E posibil să supraviețuiesc serului morții, îi spun lui Caleb. Sunt bună când vine vorba de luptat cu serurile. Tu nu ai nicio șansă să supraviețuiești. Dă-mi rucsacul, altminteri te împușc în picior și ți-l iau cu forța.

Apoi ridic glasul și mă adresez paznicilor:

— El e ostaticul meu! Mai faceți un singur pas și îl omor!

În acel moment îmi amintește de tatăl meu. Are o privire tristă și obosită. E nebărbierit. Măinile îi tremură când își scoate rucsacul și mi-l întinde.

Eu îl iau și mi-l pun pe umăr. Țin pistolul îndreptat spre el și îmi schimb poziția, astfel încât să mă ascund de paznici.

— Caleb, îi spun. Te iubesc.

Ochii i se umplu de lacrimi când spune:

— Și eu te iubesc, Beatrice.

— La pământ! strig eu tare, cât să mă audă paznicii.

Caleb se lasă în genunchi.

— Dacă nu supraviețuiesc, îi șoptesc eu, spune-i lui Tobias că nu am vrut să-l părăsesc.

Merg cu spatele, țintind peste umărul lui Caleb spre unul dintre paznici. Inspir și îmi potolesc mâna. Expir și trag. Aud un țipăt îndurerat și sprintez în cealaltă direcție, cu sunetul focului de armă răsunând în urechile mele. Alerg în zigzag, astfel încât să le fie greu să mă lovească, și apoi cotesc. Un glonț lovește peretele din spatele meu, lăsând o gaură.

În timp ce alerg, trag rucsacul în față și deschid fermoarul.

Scot explozibilii și detonatorul. În spatele meu aud strigăte și pași. Nu mai am timp. Nu mai am timp.

Luțesc pasul, alergând mai repede decât credeam vreodată că e posibil. Impactul fiecărui pas mă face să mă cutremur și cotesc din nou, dând nas în nas cu doi paznici, care stau lângă ușile pe care le-au distrus Nita și invadatorii. Ținând explozibilii și detonatorul la piept cu mâna liberă, împușc un paznic în picior și pe celălalt în piept.

Cel pe care l-am împușcat în picior dă să își scoată pistolul, dar eu trag din nou, închizând ochii când țintesc. Nu se mai mișcă.

Trec de ușile distruse și ajung pe culoarul dintre ele. Izbesc explozibilii de bara metalică ce unește cele două uși și prind cele două clape în jurul barei, astfel încât să nu cadă. Apoi alerg spre celălalt capăt la culoarului, cotesc, mă ghemuiesc la perete, cu spatele către cele două uși, și apăs pe butonul de detonare, acoperindu-mi imediat urechile.

Zgomotul reverberează în oasele mele când mica bombă detonează, iar forța exploziei mă aruncă într-o parte și pistolul îmi alunecă peste podea. Bucăți de sticlă și metal zboară prin aer, căzând pe podeaua pe care stau nemișcată. Cu toate că mi-am acoperit urechile cu mâinile, încă îmi țiuie când le îndepărtez și nu mă simt sigură pe picioare.

La celălalt capăt al culoarului, paznicii mă ajung din urmă. Trag și un glonț mă lovește în partea moale a brațului. Țip, acoperindu-mi rana cu mâna, și văd negru în fața ochilor când mă arunc din nou după colț, pe jumătate mergând și pe jumătate împleticindu-mă către ușile distruse de explozie.

Dincolo de ele se află un mic vestibul, care are în capăt o ușă dublă sigilată, fără vreo gaură pentru chei. Prin geamurile acelor uși văd Laboratorul Armelor, șirurile egale de mașinării și dispozitive închise la culoare și fiole cu seruri, prinse pe dedesubt, ca și când ar fi expuse într-o vitrină. Aud un sunet ca de spray și știu că prin aer plutește serul morții, însă paznicii sunt în urma mea și nu am timp să-mi pun costumul pentru a-i întârzia efectele.

De asemenea, știu, pur și simplu știu, că pot supraviețui acestui impediment.

Intru în vestibul.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

TOBIAS

SEDIUL CELOR FĂRĂ facțiune – deși, pentru mine, clădirea va fi mereu sediul Erudiției, indiferent de ceea ce se întâmplă – zace tăcut în zăpadă, neavând nimic altceva în afara câtorva ferestre luminoase care să dea de știre că înăuntru se află oameni. Mă opresc în fața ușilor și mărai enervat.

— Ce e? mă întreabă Peter.

— Urăsc locul ăsta, îi răspund.

El își dă părul din ochi, care e umed din pricina zăpezii.

— Atunci, ce-o să facem? O să spargem o fereastră? O să căutăm o ușă în dosul clădirii?

— O să intru pur și simplu, zic eu. Sunt fiul ei.

— De asemenea, ai trădat-o și ai părăsit orașul când ea a interzis tuturor să facă asta, zice el, și a trimis oameni după tine ca să te oprească. Oameni înarmați.

— Dacă vrei, poți să stai aici, îi spun.

— Unde merge serul, merg și eu. Dar, dacă o să te-mpuște, o să-l înșfac și-am s-o tai din loc.

— Nici nu mă aștept la altceva.

E un tip cam ciudat.

Intru în holul principal, unde oamenii au reasamblat portretul lui Jeanine Matthews, după care i-au făcut câte un X roșu pe fiecare ochi și au scris jos „Scursură din facțiuni”.

Câțiva oameni, care poartă brasardele celor fără facțiune, înaintează spre noi cu pistoalele ridicate. Pe unii îi recunosc de la focurile de tabără făcute lângă depozitul celor fără facțiune sau din timpul petrecut alături de Evelyn ca lider Neînfricat. Ceilalți sunt niște necunoscuți, lucru care îmi aduce aminte că populația celor fără facțiune e mai mare decât am fi bănuțit noi vreodată.

Ridic mâinile.

— Sunt aici s-o văd pe Evelyn.

— Cum să nu, zice unul dintre ei, fiindcă noi le permitem să intre tuturor celor care doresc s-o vadă.

— Am un mesaj de la oamenii de-afară, îi spun eu. Unul pe care sunt sigur că și-ar dori să-l audă.

— Tobias? spune o femeie fără facțiune.

O recunosc, dar nu de la depozit – ci din sectorul Abnegației. Era vecina mea. O cheamă Grace.

— Bună, Grace, îi spun. Am venit să vorbesc cu mama.

Își mușcă obrazul pe dinăuntru și mă studiază. Începe să slăbească strânsoarea pe pistol.

— Ei bine, nu avem voie să primim pe nimeni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune Peter. Du-te și-i spune că suntem aici și vezi ce-ți zice! Putem aștepta.

Grace se întoarce cu spatele spre mulțimea care s-a adunat în timp ce noi vorbeam, apoi își coboară pistolul și fugе către culoarul cel mai apropiat.

Așteptăm vreme îndelungată, până ce umerii mă dor din cauză că trebuie să țin mâinile ridicate. Apoi Grace revine și ne face semn s-o urmărim. Îmi las mâinile în jos când ceilalți își coboară armele și străbatem holul, trecând prin mijlocul mulțimii ca un fir de ață prin urechea acului. Ne conduce într-un ascensor.

— Grace, ce faci cu pistolul ăla? o întreb eu.

Nu știam că cei din Abnegație pot ține în mână o armă.

— Nu mai există obiceiurile facțiunilor, spune ea. Acum pot să mă apăr, am dreptul la propriul meu instinct de supraviețuire.

— Foarte bine, spun eu, și sunt sincer.

Abnegația era la fel de distrusă ca și celelalte facțiuni, dar răutățile lor erau mai puțin evidente, deghizate în altruism. Dar să îi ceri unei persoane să dispară, să se cufunde în peisaj oriunde s-ar duce, nu e mai bine decât să o încurajezi să se bată cu altcineva.

Urcăm la etajul unde se afla biroul administrativ al lui Jeanine – dar nu acolo ne duce Grace. În schimb, ne îndreptăm către o sală de ședințe mare, cu mese, canapele și scaune aranjate în pătrate perfecte. Lumina lunii pătrunde prin ferestrele imense din fundul încăperii. Evelyn stă

așezată la o masă din dreapta, privind pe fereastră.

— Grace, poți să te retragi, spune Evelyn. Tobias, ai un mesaj pentru mine?

Nu se uită la mine. Părul ei des este prins într-un coc și e îmbrăcată cu o cămașă gri, cu o banderolă a celor fără facțiune peste ea. Pare extrem de obosită.

— Poți să aștepți, te rog, pe hol? îi spun lui Peter și, spre surprinderea mea, nu spune nimic – pur și simplu iese, închizând ușa în urma lui.

Eu și mama am rămas singuri.

— Oamenii de-afară nu au niciun mesaj pentru noi, îi spun eu, apropiindu-mă de ea. Ei voiau să șteargă amintirile tuturor oamenilor din acest oraș, crezând că nu pot discuta cu noi, că nu ne pot ajunge la inimă. Au hotărât că ar fi mai ușor să ne șteargă amintirile decât să vorbească cu noi.

— Poate că au dreptate, spune Evelyn.

Într-un târziu, se întoarce spre mine, rezemându-și pometele de mâinile împreunate. Are un cerc tatuat pe unul dintre degete, de parcă ar fi o verighetă.

— Atunci, de ce ai venit aici?

Șovăi, ținând mâna pe fiola din buzunar. Mă uit la ea și văd că trecerea timpului și-a pus amprenta asupra ei, uzând-o ca pe o cârpă destrămată, a cărei urzeală se vede cu ochiul liber. Și văd și femeia pe care o știam când eram mic, gura care se întindea într-un zâmbet, ochii care scânteiau de bucurie. Dar, cu cât o privesc mai mult, cu atât sunt mai convins că acea femeie fericită nu a existat niciodată. Acea femeie e doar o versiune palidă a adevăratei mele mame, văzută prin ochii egoiști ai unui copil.

Mă așez la masă, față în față cu ea, și pun eprubeta cu serul memoriei între noi.

— Am venit să te fac să bei asta, îi spun.

Aruncă o privire spre fiolă și cred că văd lacrimi în ochii ei, însă ar putea fi doar lumina.

— Am considerat că era singurul fel în care puteam preveni distrugerea totală, spun eu. Știu că Marcus, Johanna și oamenii lor au de gând să atace și știu că tu vei face orice va fi necesar pentru a-i opri, inclusiv să folosești serul morții

pe care îl ai în posesie.

Înclin capul într-o parte.

— Am dreptate?

— Nu, răspunde ea. Facțiunile sunt diabolice și nu pot fi restaurate. Mai degrabă aș prefera să ne văd pe toți distruși.

Strânge marginea mesei, degetele albindu-i-se din pricina efortului.

— Motivul pentru care facțiunile erau diabolice e din cauză că nu puteai ieși din ele, spun eu. Ele ne ofereau iluzia alegerii fără ca, de fapt, să ne ofere vreo alegere. E la fel cu ceea ce faci tu aici, prin stârpirea lor. E ca și cum ai zice: „Haideți, alegeți ce vreți. Dar dacă nu vreți să vă snopesc în bătaie, nu alegeți facțiunile!”

— Dacă tu credeași asta, de ce nu mi-ai spus? mă întrebă, ridicând glasul, evitându-mi ochii, evitându-mă pe mine. De ce nu mi-ai spus, în loc să mă *trădezi*?

— Fiindcă mi-e frică de tine!

Cuvintele îmi ies fără să vreau și regret că le-am rostit, dar, de asemenea, mă bucur că le-a auzit, mă bucur că, înainte să-i cer să renunțe la tot, pot fi sincer cu ea.

— Îmi... îmi amintești de *el*!

— Să nu îndrăznești!

Își face mâinile pumn și aproape că mă scuipă:

— Să nu *îndrăznești*!

— Nu mă interesează dacă vrei sau nu să auzi asta, spun eu, ridicându-mă în picioare. El era un tiran în casa noastră și acum tu ești un tiran în acest oraș, și nici măcar nu poți să înțelegi că e același lucru!

— Carevasăzică, de asta ai adus serul, spune ea, înșfăcând fiola și ridicând-o ca să se uite la ea. Fiindcă tu crezi că e singurul fel de a repara lucrurile.

— Eu...

Sunt pe cale să îi spun că e cel mai ușor fel, cel mai bun fel, poate singurul fel în care pot avea încredere în ea.

Dacă îi șterg amintirile, îmi pot crea o nouă mamă, dar...

Dar e mai mult decât mama mea. E o persoană în deplinătatea tuturor drepturilor sale și nu îmi aparține.

Nu îi pot alege destinul doar pentru că nu o pot accepta

așa cum e.

— Nu, îi spun. Nu, am venit să-ți ofer posibilitatea de a alege.

Brusc, mă simt îngrozit, cu mâinile amortite și cu inima luând-o la goană...

— Mă gândeam să mă duc să-l văd pe Marcus în seara asta, dar n-am făcut-o.

Înghit puternic.

— În schimb, am venit să te văd pe tine deoarece... deoarece cred că există speranța unei împăcări cu tine. Nu acum, nu în viitorul apropiat, ci într-o bună zi. Iar cu el nu e nicio speranță, nu e nicio împăcare posibilă.

Mă privește îndelung, cu ochi fioroși în care încep să se adune lacrimi.

— Nu e corect din partea mea să te pun să alegi, îi spun. Dar trebuie s-o fac. Îi poți conduce pe cei fără facțiuni, te poți lupta cu Loialii, dar va trebui s-o faci fără mine, pentru totdeauna. Sau poți abandona această cruciadă și... și îți vei recupera fiul.

E o ofertă săracă și știu asta, motiv pentru care mi-e teamă – mi-e teamă că va refuza să aleagă, că va alege puterea și nu pe mine, că îmi va spune că sunt un copil ridicol, lucru perfect adevărat. Sunt un copil. Am șaptezeci de centimetri și o întreb cât de mult mă iubește.

Ochii lui Evelyn, întunecați precum pământul umed, îi cercetează pe ai mei vreme îndelungată.

Apoi se întinde peste masă și mă trage cu putere în brațele ei, formând în jurul meu o cușcă surprinzător de puternică.

— Să rămână ei cu orașul și cu tot ceea ce se află în el, spune ea, cu gura apăsată în părul meu.

Nu mă pot mișca, nu pot vorbi. M-a ales pe mine. M-a ales pe mine.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

TRIS

SERUL MORȚII MIROASE a fum și a condimente, iar plămâni mei îl resping cu prima gură de aer pe care o iau. Tușesc, scuip și sunt învăluită de întuneric.

Mă prăbușesc în genunchi. Îmi simt trupul de parcă cineva mi-a înlocuit sângele cu melasă și oasele cu plumb. Un fir invizibil mă trage spre somn, dar eu vreau să fiu trează. E important că vreau să fiu trează. Îmi imaginez acea intenție, acea dorință, arzând în pieptul meu ca o flacără.

Firul trage mai tare, iar eu alimentez flacăra cu nume. Tobias. Caleb. Christina. Matthew. Cara. Zeke. Uriah.

Și totuși, nu suport greutatea serului. Cad într-o parte, iar brațul meu rănit se izbește de podeaua rece. Plutesc...

Ar fi frumos să plutesc, spune o voce în capul meu. Să văd încotro voi merge...

Dar focul, focul...

Dorința de a trăi.

Nu am terminat, nu încă.

Mă simt ca și cum cotrobăiesc prin propria-mi minte. E dificil să-mi amintesc de ce am venit aici sau de ce îmi doresc să mă despovărez de această greutate frumoasă. Dar apoi, mâinile mele o găsesc, amintirea chipului mamei mele și pozițiile ciudate ale membrelor ei pe asfalt, și sângele care se scurge din trupul tatălui meu.

Dar ei au murit, spune vocea. Ai putea să li te alături.

Ei au murit pentru mine, răspund eu. Și acum trebuie să le ofer ceva în schimb. Trebuie să-i ajut pe alții să nu mai piardă nimic. Trebuie să salvez orașul și oamenii pe care părinții mei i-au iubit.

Dacă mă alătur părinților mei, vreau să duc cu mine un *motiv* bun, nu asta – această prăbușire inutilă în pragul ușii.

Focul, focul. Vuiește înăuntrul meu, un foc de tabără și apoi un infern, iar trupul meu e propriul lui combustibil. Îl

simt gonind prin mine, mâncând greutatea. Acum nu mă mai poate omorî nimic; sunt puternică și invincibilă și veșnică.

Simt serul agățându-se de pielea mea precum uleiul, dar întunericul se retrage. Lovesc o palmă grea de podea și mă ridic.

Aplecată de spate, îmi izbesc umărul în ușa dublă, iar ea scârțâie pe podea când sigiliul se rupe. Respir aer curat și mă îndrept de spate. Sunt acolo, sunt *acolo*.

Dar nu sunt singură.

— Nu te mișca, spune David, ridicându-și pistolul. Bună, Tris!

CAPITOLUL CINCIZECI

TRIS

— CUM AI REUȘIT să te inoculezi împotriva serului morții? mă întreabă el.

David se află în scaunul cu rotile, dar nu e necesar să poți merge pentru a folosi o armă.

Clipesc spre el, încă amețită.

— Nu am făcut-o, îi spun.

— Nu fi proastă, îmi zice el. Nu poți supraviețui serului morții fără o inoculare, iar eu sunt singura persoană din sediu care deține acea substanță.

Mă uit în ochii lui, neștiind sigur ce să îi spun. Nu m-am inoculat. Faptul că încă stau pe două picioare e imposibil. Nu mai am nimic altceva de adăugat.

— Presupun că oricum nu mai contează, spune el. Acum suntem aici.

— Tu ce faci aici? murmur eu.

Îmi simt buzele ciudat de mari, împiedicându-mă să vorbesc cum trebuie. Încă simt acea greutate uleioasă pe pielea mea, de parcă moartea se agață de mine chiar când am învins-o.

Sunt vag conștientă că mi-am lăsat pistolul pe hol, fiind sigură că nu urma să mai am nevoie de el odată ce aș fi ajuns atât de departe.

— Știam că se petrecea ceva, spune David. Tris, toată săptămâna ai umblat de colo-colo cu oamenii deteriorați genetic. Credeai că n-am să observ? spune el, clătinând din cap. Iar apoi, prietena ta, Cara, a fost prinsă încercând să manipuleze luminile, dar a fost destul de isteță cât să leșine pentru a nu ne spune nimic. Așa că am venit aici, doar ca să fiu sigur. Îmi pare rău să spun că nu sunt surprins să te văd.

— Ai venit singur? întreb eu. Nu ești prea isteț, nu-i așa?

Își mijește puțin ochii:

— Ei bine, vezi tu, am rezistență la serul morții și dețin și o

armă, iar tu nu ai nicio modalitate de a te lupta cu mine. Nu există nicio metodă prin care să poți fura patru dispozitive de virusuri în timp ce stau cu arma îndreptată spre tine. Mă tem că ai venit aici degeaba și, pentru asta, vei plăti cu viața. Se prea poate ca serul morții să nu te fi omorât, dar am s-o fac eu. Sunt sigur că înțelegi – în mod oficial nu permitem pedeapsa capitală, dar nu te pot lăsa să supraviețuiești.

Crede că am venit aici să fur armele care vor reseta experimentele, nu să eliberez una dintre ele. Firește că asta crede.

Încerc să-mi ascund expresia, cu toate că sunt singură că încă am chipul lipsit de energie. Scrutez încăperea, căutând dispozitivul care va elibera virusul cu serul memoriei. Eram prezentă când Matthew i l-a descris lui Caleb cu lux de amănunte: o cutie neagră cu o tastatură argintie, marcată cu o bucată de bandă adezivă albastră pe care este înscris un model de număr. E unul dintre singurele lucruri de pe polița din peretele stâng, la doar câțiva metri de mine. Dar nu mă pot mișca, căci mă va omori.

Va trebui să aștept momentul potrivit și să o fac iute.

— Știu ce-ai făcut, îi spun eu.

Încep să dau înapoi, sperând că acuzația îi va distrage atenția.

— Știu că tu ai proiectat atacul simulat. Știu că tu ești responsabil pentru moartea părinților mei – pentru moartea *mamei* mele. Știu.

— Nu sunt responsabil pentru moartea ei! exclamă David brusc. I-am spus ce avea să se întâmple chiar înainte de începerea atacului, așa că a avut suficient timp cât să-și ducă oamenii dragi la adăpost. Dacă m-ar fi ascultat, acum ar fi fost în viață. Dar a fost o femeie proastă, care nu a înțeles că trebuia să facă sacrificii pentru binele tuturor, iar asta a *omorât-o!*

Mă încrunt. Există ceva în reacția lui – în ochii săi sticloși – ceva ce a murmurat când Nita l-a împușcat cu serul fricii – ceva legat de *ea*.

— Ai iubit-o? îl întreb. În toți acei ani când ți-a trimit scrisori... motivul pentru care nu ai vrut niciodată ca ea să

stea aici... motivul pentru care i-ai spus că nu mai puteai citi rapoartele ei, după ce s-a căsătorit cu tatăl meu...

David rămâne nemișcat, aidoma unei statui, aidoma unui bărbat de piatră.

— Da, am iubit-o, recunoaște el. Dar asta e de domeniul trecutului.

De-asta m-a primit el cu brațele deschise în acest cerc al încrederii, de-asta mi-a oferit atât de multe oportunități. Pentru că sunt o parte din ea, am părul ei și vocea ei. Pentru că el și-a petrecut toată viața tânjind după ea, fără a obține nimic.

Aud pași pe culoar. Sosesc soldații. E bine – am nevoie s-o facă. Am nevoie ca ei să fie expuși serului din aer, pentru a-l transmite mai departe celor din sediu. Sper că vor aștepta până când se va evapora serul morții.

— Mama mea nu era proastă, zic eu. Ea pur și simplu a înțeles ceea ce tu n-ai putut: că atunci când viața pe care o sacrifici nu îți aparține ție, ci altei persoane, nu e sacrificiu, ci răutate.

Fac un pas înapoi și continui.

— Ea m-a învățat cum stă treaba cu adevăratul sacrificiu. Că ar trebui să se nască din dragoste, nu din dezgustul eronat față de genetica altei persoane. Că ar trebui să fie făcut de nevoie, după ce ai epuizat toate celelalte opțiuni. Că ar trebui făcut pentru oamenii care au nevoie de puterea ta, fiindcă ei nu o mai au. De-asta trebuie să te opresc din a-i „sacrifica” pe toți ceilalți oameni și toate amintirile lor. De asta trebuie să scap de tine o dată pentru totdeauna.

Clatin din cap.

— David, nu am venit aici să fur nimic.

Mă răsucesc și întind mâna spre dispozitiv. Aud o împușcătură și simt durere în tot corpul. Nici măcar nu știu unde m-a lovit glonțul.

Încă îl aud pe Caleb repetând codul pentru Matthew. Cu o mână tremurătoare, înscriu cifrele pe tastatură.

Aud o altă împușcătură.

Și mai multă durere și o aură neagră îmi învăluie câmpul vizual, însă aud din nou vocea lui Caleb. *Butonul verde.*

Atât de multă durere...

Și cum e posibil așa ceva, când trupul mi-e atât de amorțit?

Încep să cad și îmi izbesc mâna în tastatură când alunec. O lumină se aprinde în spatele butonului verde.

Aud un bip și o mișcare.

Alunec pe podea. Simt ceva cald pe gât și sub obraz. Roșu. Sângele are o culoare ciudată. Întunecată.

Cu coada ochiului îl văd pe David leșinat în scaunul lui.

Și pe *mama* ieșind din spatele lui.

E îmbrăcată cu aceleași haine pe care le-a purtat ultima oară când am văzut-o, în griul Abnegației, pătate de sânge, cu brațele dezgolite pentru a-și arăta tatuajul. În cămașa ei încă se află găurile produse de gloanțe; prin ele pot vedea pielea rănită, roșie, dar care nu mai sângerează, de parcă ar fi înghețat brusc. Părul ei blond este prins într-un coc, dar câteva șuvițe răzlețe îi creează o aureolă în jurul chipului.

Sunt conștientă că nu poate fi în viață, dar nu știu dacă o văd acum fiindcă delirez din cauza sângelui pierdut sau dacă serul morții mi-a amestecat gândurile sau dintr-un oricare alt motiv.

Îngenunchează lângă mine și îmi pune o mână rece pe obraz.

— Bună, Beatrice, spune ea zâmbind.

— Am terminat? o întreb, și nu sunt sigură dacă eu chiar am întrebat asta sau dacă doar am gândit-o și ea a auzit-o.

— Da, îmi răspunde ea, cu ochii plini de lacrimi. Copila mea dragă, te-ai descurcat atât de bine!

— Și cu ceilalți ce se întâmplă?

Mă înec cu un suspin când imaginea lui Tobias îmi vine în minte, gândindu-mă la cât de întunecați și de nemișcați erau ochii lui, cât de puternică și caldă era mâna lui când am stat pentru prima oară față în față.

— Tobias, Caleb, prietenii mei?

— O să aibă grijă unii de ceilalți, spune ea. Asta fac oamenii.

Zâmbesc și închid ochii.

Simt un fir trăgându-mă din nou, dar, de data asta, știu că

nu e nicio forță sinistră care mă trage înspre moarte.

De data asta știu că e mâna mamei mele, trăgându-mă în brațele ei.

Și mă refugiez fericită în îmbrățișarea sa.

* * *

Pot fi iertată pentru toate lucrurile pe care le-am făcut pentru a ajunge aici?

Vreau să fiu.

Știu că e posibil.

Asta e ceea ce cred.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

TOBIAS

EVELYN ÎȘI ȘTERGE lacrimile de la ochi cu degetul mare. Stăm aproape de ferestre, umăr la umăr, privind fulgii de zăpadă. Unii se așază pe pervazul de afară, adunându-se în colțuri.

Îmi simt din nou mâinile. În timp ce privesc cum lumea este acoperită de un strat de alb, mă simt de parcă totul ar fi luat-o de la zero și că de data asta va fi mai bine.

— Cred că pot să-l contactez pe Marcus prin radio pentru a negocia un tratat de pace, spune Evelyn. O să mă asculte; ar fi prost să n-o facă.

— Înainte să faci asta, există o promisiune pe care am făcut-o și pe care trebuie să mi-o țin, îi spun eu.

O ating pe umăr și, deși mă tem că-și va forța zâmbetul, lucrurile nu stau tocmai așa.

Simt o undă de vinovăție. Nu am venit aici să îi cer să capituleze pentru mine, să renunțe la tot ce a muncit doar pentru a mă recupera. Și totuși, nu am venit aici să îi ofer vreo șansă. Bănuiesc că Tris avea dreptate – când ai de ales între două opțiuni rele, o alegi pe cea care îi salvează pe oamenii pe care îi iubești. Eu nu aș fi salvat-o pe Evelyn dacă i-aș fi administrat acel ser. Aș fi distrus-o.

Peter stă rezemat de peretele de pe culoar. Se uită la mine când mă aplec deasupra lui, părul său de culoare închisă îi e lipit de frunte din pricina zăpezii.

— Ai resetat-o? mă întreabă el.

— Nu.

— Știam că n-o să ai curajul s-o faci.

— Nu e vorba de curaj. Știi ce? Las-o baltă.

Clatin din cap și ridic fiola cu serul memoriei.

— Îți mai dorești asta?

Încuviințează cu o mișcare a capului.

— Ai putea s-o faci fără să te injectezi, îi spun. Ai putea să

iei decizii mai bune, să-ți clădești o viață mai bună.

— Mda, aș putea, spune el, dar n-am s-o fac. Amândoi știm asta.

Chiar știu asta. Știu că schimbarea e dificilă și că vine încet, că e o treabă care presupune multe zile consecutive într-un șir lung, până ce originea problemei va ajunge să fie uitată. Lui îi este teamă că nu va putea suporta acel efort, că va da cu șutul tuturor acelor zile și că va sfârși mai rău decât acum. Și înțeleg acest sentiment – știu cum e să-ți fie teamă de tine însuși.

Așa că îl îndemn să se așeze pe una dintre canapele și îl întreb ce anume dorește să îi spun despre el odată ce amintirile îi vor dispărea ca fumul. El pur și simplu clatină din cap. Nimic. Nu vrea să-și amintească nimic.

Peter ia fiola cu o mână tremurătoare și îi scoate dopul. Lichidul se clatină înăuntru, aproape revărsându-se. O duce la nas să o miroasă.

— Cât de mult ar trebui să beau? mă întreabă, și cred că dinții îi clănțane.

— Nu cred că asta contează, îi răspund.

— Aha. Ei bine... asta e.

Ridică fiola în sus, ca și când ar toasta cu mine.

Când o atinge de buze, îi spun:

— Fii curajos!

Apoi înghite.

Iar eu îl văd pe Peter dispărând.

* * *

Aerul de afară are gust de gheață.

— Hei! Peter! strig eu, scoțând aburi pe gură.

Peter stă în cadrul ușii de la sediul Erudiției, cu o figură zăpăcită. Când își aude numele – pe care i l-am spus de vreo zece ori de când a băut serul –, ridică din sprâncene, întorcând degetul arătător spre el însuși. Matthew ne-a spus că oamenii vor fi dezorientați o vreme după ce vor bea serul memoriei, dar nu am crezut că „dezorientat” înseamnă „idiot”.

Oftez.

— Da, tu! Pentru a mia oară! Haide, să mergem!

Când m-am uitat la el după ce a băut serul, am crezut că aveam să văd în continuare novicele care i-a băgat un cuțit în ochi lui Edward și băiatul care a încercat să-mi omoare prietena și toate celelalte lucruri pe care le-a făcut, începând din clipa în care l-am văzut pentru prima oară. Dar e mai ușor decât am crezut să constat că habar nu are cine e. Ochii săi au în continuare acea privire nevinovată, dar, de data asta, chiar o cred.

Merg alături de Evelyn, cu Peter alergând în urma noastră. Nu mai ninge, dar zăpada care s-a așternut pe pământ e suficientă cât să scârțâie sub pantofii mei.

Ne îndreptăm spre Millennium Park, unde imensa sculptură sub formă de boabă de fasole strălucește în lumina lunii, iar apoi coborâm un șir de trepte. În tot acest timp, Evelyn mă ia de braț pentru a nu-și pierde echilibrul și schimbăm priviri. Mă întreb dacă e la fel de agitată ca mine fiindcă trebuie să ne întâlnim cu tatăl meu. Mă întreb dacă e mereu agitată.

La baza scărilor se află un pavilion, care are în ambele capete două blocuri de sticlă, fiecare fiind de cel puțin trei ori mai înalte decât mine. Aici le-am dat întâlnire lui Marcus și Johannei; și ei, și noi suntem înarmați, pentru a fi realiști, dar egali.

Ei au ajuns deja. Johanna nu are niciun pistol în mână, însă Marcus are și îl ține îndreptat spre Evelyn. Eu ridic spre el pistolul pe care mi l-a dat Evelyn, doar ca să fiu sigur. Observ zonele plane ale craniului său, care se văd fiindcă s-a ras în cap, și linia neregulată pe care nasul lui coroiat i-o desenează pe față.

— Tobias! strigă Johanna.

Poartă un palton roșu ca în Prietenie, pătat de fulgi albi de zăpadă.

— Tu ce faci aici?

— Încerc să vă împiedic să vă omorâți, îi răspund. Sunt surprins că ai o armă.

Dau din cap spre umflătura din buzunarul paltonului ei,

care are inconfundabila formă a unui pistol.

— Uneori trebuie să iei măsuri dificile pentru a asigura pacea, spune ea. Presupun că ești de acord cu acest principiu.

— Nu am venit aici să stăm la șuetă, spune Marcus, uitându-se la Evelyn. Spuneai că dorești să discutăm ceva legat de un tratat.

Ultimele săptămâni nu prea i-au priit. Văd asta în forma tristă a buzelor sale, în pielea purpurie de sub ochi. Văd propriii mei ochi fixați în craniul său și mă gândesc la reflexia mea în peisajul fricii, cât de îngrozit eram, privindu-i pielea împrăștiindu-se peste a mea ca o urticarie. Gândul că mă voi transforma în el încă mă agită, chiar și acum, când îl înfrunt alături de mama, așa cum am visat mereu când era mic.

Dar nu cred că îmi mai este teamă.

— Da, spune Evelyn. Există câteva condiții pe care trebuie să le accepți. Cred că le vei găsi juste. Dacă vei fi de acord cu ele, mă voi opri și voi preda toate armele pe care le am și pe care oamenii mei nu le folosesc pentru propria lor protecție. Am să părăsesc orașul și n-am să mă mai întorc.

Marcus râde. Nu știu dacă o face în zeflema sau fiindcă e neîncrezător. E la fel de capabil de ambele sentimente, având în vedere că e un om arogant și extrem de suspicios.

— Las-o să termine, spune Johanna încet, vărându-și mâinile în mânecile paltonului.

— În schimb, spune Evelyn, tu nu vei ataca și nu vei încerca să controlezi orașul. Dacă oamenii vor dori să plece și să caute o nouă viață altundeva, tu le vei permite asta. De asemenea, pe cei care vor dori să rămână aici îi vei lăsa să voteze pentru noi lideri și pentru un nou sistem social. Și, cel mai important, *tu*, Marcus, nu vei fi eligibil pentru a-i conduce.

Este singura condiție pur egoistă a acestui tratat de pace. Mi-a spus că nu putea să suporte ca Marcus să înșele și alți oameni să-l urmeze, iar eu am fost de acord.

Johanna ridică din sprâncene. Observă că și-a prins părul în coadă pentru a scoate la iveală cicatricea de pe față. Arată

mai bine așa – mai puternică, atunci când nu se ascunde după o șuviță de păr, mascând cine e ea cu adevărat.

— Nu accept, spune Marcus. Eu sunt liderul acestor oameni.

— Marcus, spune Johanna.

El o ignoră.

— Evelyn, nu tu decizi dacă eu îi conduc sau nu doar pentru că ai un cui împotriva mea!

— Scuză-mă, spune Johanna tare. Marcus, ceea ce ne oferă e prea bun ca să fie adevărat – primim tot ce dorim fără să fim violenți! Cum, Doamne, iartă-mă, poți să spui nu?

— Pentru că eu sunt adevăratul conducător al acestor oameni! exclamă Marcus. Eu sunt conducătorul Loialilor! Eu...

— Ba nu, nu ești, spune Johanna pe un ton calm. *Eu* sunt conducătorul Loialilor. Iar tu ai să accepți acest tratat, altminteri am să le spun oamenilor că ai avut o șansă să pui capăt acestui conflict fără vărsare de sânge și, din cauza mândriei tale, ai spus nu!

Masca temporară a lui Marcus a dispărut, dezvăluind chipul malițios de dedesubt. Dar nici măcar el nu se poate certa cu Johanna, al cărei calm perfect și a cărei amenințare perfectă l-au pus la punct. Clatină din cap, dar nu reia cearta.

— Sunt de acord cu termenii tăi, spune Johanna, întinzând mâna, iar încălțăminte ei scârțâie în zăpadă.

Evelyn își scoate mânușile deget cu deget și întinde mâna la rându-i.

— Dimineată ar trebui să-i adunăm pe toți și să le spunem despre noul plan, zice Johanna. Poți garanta o adunare sigură?

— Am să-mi dau toată silința, spune Evelyn.

Îmi verific ceasul. A trecut o oră de când Amar și Christina s-au despărțit de noi în apropierea clădirii Hancock, ceea ce înseamnă că, probabil, el știe că virusul serului nu a funcționat. Sau poate că nu știe. În orice caz, trebuie să fac ceea ce am venit să fac – trebuie să-i găsesc pe Zeke și pe mama lui și să le spun ce s-a întâmplat cu Uriah.

— Ar trebui să plec, îi spun lui Evelyn. Mai am ceva de făcut. Dar am să te iau de la marginea orașului mâine după-amiază?

— Sună bine, spune Evelyn și mă freacă ușor pe braț cu o mână înmănușată, așa cum făcea când eram mic și veneam din frigul de afară.

— Presupun că n-ai să te întorci? întreabă Johanna. Ai găsit o nouă viață în afara orașului?

— Trebuie, îi răspund. Mult succes aici. Oamenii de afară... vor încerca să închidă orașul. Ar trebui să fiți pregătiți pentru clipa în care vor sosi.

Johanna zâmbeste.

— Sunt sigură că putem să negociem cu ei.

Îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng. Privirea lui Marcus e ca o greutate care mă oprimă și amenință să mă strivească. Mă forțez să-l privesc în ochi.

— Adio, îi spun și chiar vorbesc serios.

* * *

Hana, mama lui Zeke, are picioare mici, care nu ating podeaua când se așază pe fotoliul din camera de zi. Poartă un halat de baie negru și ponosit și o pereche de șlapi, dar atitudinea pe care o are, cu mâinile împreunate în poală și cu sprâncenele ridicate, este atât de demnă, încât mă simt de parcă m-aș afla față în față cu liderul lumii. Arunc o privire spre Zeke, care își freacă ochii cu pumnii ca să se trezească.

Amar și Christina i-au găsit, nu printre ceilalți revoluționari din apropierea clădirii Hancock, ci în apartamentul lor din Turlă, care se află deasupra sediului Neînfricaților. I-am găsit doar fiindcă Christina s-a gândit să-mi lase mie și lui Peter un bilet cu coordonatele lor pe camionul nefolositor. Peter așteaptă în noua camionetă de care a făcut rost Evelyn ca să ne putem întoarce la Birou.

— Îmi cer scuze, spun eu. Nu știu de unde să încep.

— Ai putea să începi cu partea cea mai rea, spune Hana. Să-mi spui ce i s-a întâmplat cu adevărat fiului meu.

— A fost grav rănit în timpul atacului, îi spun. A fost o

explozie, iar el s-a aflat în apropiere.

— O, Doamne! exclamă Zeke și se leagănă înainte și înapoi, de parcă trupul lui vrea din nou să fie un copil, alinat de mișcările sale.

Dar Hana pur și simplu își coboară capul în piept, ascunzându-și chipul de mine.

Camera lor de zi miroase a ceapă și usturoi, probabil rămășițe ale cinei din acea seară. Îmi reazem umărul de peretele alb de lângă ușă. Lângă mine se află un portret de familie care atârnă într-o parte – Zeke, care de-abia mergea, Uriah bebeluș, legănându-se în poalele mamei lui. Tatăl lor are piercinguri în câteva locuri – nas, ureche și buză –, dar zâmbetul său larg, senin și pielea închisă la culoare îmi sunt mult mai cunoscute, întrucât le-a transmis mai departe și copiilor săi.

— De atunci se află în comă, le spun. Și...

— Și n-o să se mai trezească, spune Hana pe un ton obosit. Asta ați venit să ne spuneți, nu?

— Da, spun eu. Am venit să vă chem, astfel încât să puteți lua o decizie în numele lui.

— O decizie? întrebă Zeke. Adică dacă dorim să-l *deconectăm*?

— Zeke, spune Hana, clătinând din cap.

El se afundă înapoi în canapea. Pare învăluit de perne.

— Normal că nu vrem să-l ținem în viață în felul ăsta, spune Hana. El și-ar dori să plece mai departe. Dar înainte trebuie să-l vedem.

Încuviințez din cap.

— Desigur. Dar mai trebuie să vă spun ceva. Atacul... a fost un soi de răzmeriță care i-a implicat și pe câțiva dintre cei din locul unde stăteam noi. Și am luat și eu parte.

Privesc spre fisura din podea, la praful care s-a adunat acolo de-a lungul timpului, și mă aștept la o reacție, la orice fel de reacție. Însă nu e nimic, doar o tăcere deplină.

— Nu am făcut ce m-ai rugat, îi spun lui Zeke. Nu am avut grijă de el așa cum ar fi trebuit. Și pentru asta îți cer iertare.

Îl privesc cu coada ochiului, iar el stă nemișcat, privind spre vaza goală de pe măsuța de cafea. Are pictați pe ea niște

trandafiri de un roz pal.

— Cred că avem nevoie de ceva timp pentru a digera asta, spune Hana.

Își drege vocea, dar nu face nimic pentru a-și masca glasul tremurat.

— Mi-aș dori să vi-l ofer, îi spun, dar ne întoarcem înapoi la sediu în scurt timp, iar voi trebuie să veniți cu noi.

— Prea bine, spune Hana. Dacă puteți aștepta afară, vom ieși în cinci minute.

* * *

Călătoria de întoarcere la sediu este lentă și se desfășoară pe întuneric. Urmăresc cum luna dispare și reapare în spatele norilor în timp ce noi sărim peste un șir de denivelări. Când ajungem la marginile orașului, începe din nou să ningă, cu fulgi mari și ușori care se răsucesc în fața farurilor. Mă întreb dacă Tris se uită cum se așterne zăpada pe asfalt și se adună în grămezi lângă avioane. Mă întreb dacă ea trăiește într-o lume mai bună decât cea din care am plecat, printre oameni care nu-și mai amintesc ce înseamnă să ai gene pure.

Christina se apleacă să-mi șoptească la ureche.

— Deci, ai făcut-o? A funcționat?

Încuviințez din cap. În oglinda retrovizoare o văd atingându-și fața cu ambele mâini, zâmbind pe ascuns. Știu cum se simte: în siguranță. Suntem cu toții în siguranță.

— Ți-ai inoculat familia? o întreb.

— Da! I-am găsit alături de Loiali, în clădirea Hancock, spune ea. Dar timpul pentru resetare a trecut – se pare că Tris și Caleb l-au oprit.

Hana și Zeke vorbesc în șoaptă pe tot parcursul drumului, minunându-se la lumea misterioasă și întunecată în timp ce noi înaintăm. Amar le oferă câteva explicații de bază, uitându-se într-una la ei în loc să fie atent la drum, lucru care mă neliniștește. Încerc să-mi concentrez atenția asupra zăpezii și să ignor atacurile de panică atunci când el aproape că ne bagă în stâlpii de iluminat sau în barierele rutiere de pe

drum.

Mereu am urât golul pe care îl aduce iarna, peisajele albe și diferența uriașă dintre cer și pământ, felul în care transformă copacii în schelete și orașul într-un tărâm pustii. Poate că această iarnă mă va convinge să-mi schimb părerea.

Trecem de garduri și ne oprim în fața ușilor principale, care nu mai sunt păzite. Ieșim din mașină, iar Zeke o ia pe mama lui de mână pentru a o ajuta să meargă prin zăpadă. În timp ce intrăm în sediu, știu sigur că misiunea lui Caleb a fost încununată de succes, deoarece nu văd pe nimeni prin preajmă. Asta nu poate să însemne decât că au fost resetați, că amintirile lor au fost schimbate pentru totdeauna.

— Unde e lumea? întrebă Amar.

Trecem prin punctul de securitate abandonat fără să ne oprim. Dincolo de el o zăresc pe Cara. Un obraz îi este foarte învinețit și pe cap poartă un bandaj, dar nu asta e ceea ce mă îngrijorează. Ceea ce mă îngrijorează, de fapt, e privirea tristă de pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Cara clatină din cap.

— Unde e Tris? o întreb.

— Îmi pare rău, Tobias.

— De ce îți pare rău? întrebă Christina enervată. Spune-ne ce s-a *întâmpat!*

— Tris a intrat în Laboratul Armelor în locul lui Caleb, spune Cara. A supraviețuit serului morții și a declanșat serul memoriei, dar a... a fost împușcată. Și nu a supraviețuit. Îmi pare rău...

De cele mai multe ori îmi pot da seama când oamenii mint, și probabil că asta e o minciună, fiindcă Tris e în viață, cu ochii ei luminoși și obraji roșii și trupul minion plin de energie și forță, stând sub o rază de lumină în atrium. Tris e încă în viață, ea nu m-ar lăsa aici singur, nu s-ar duce în Laboratorul Armelor în locul lui Caleb.

— Nu, spune Christina, clătinând din cap. În niciun caz. Probabil e vreo greșeală.

Carei i se umplu ochii de lacrimi. Abia atunci îmi dau seama: bineînțeles că Tris a intrat în Laboratorul Armelor în

locul lui Caleb.

Firește că a făcut-o.

Christina țipă ceva, dar, pentru mine, vocea ei sună înăbușit, de parcă mi-aș fi scufundat capul sub apă. De asemenea, mi-e greu să disting detaliile de pe chipul Carei, căci lumea se transformă într-o mare de culori încețoșate.

Tot ce fac e să rămân nemișcat – gândindu-mă că, dacă stau nemișcat, pot împiedica acest lucru să fie adevărat, pot să pretind că totul e bine. Christina se apleacă în față, nemaifiind în stare să-și suporte propria durere sufletească, și Cara o îmbrățișează, iar tot ce fac eu este să rămân nemișcat.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

TOBIAS

CÂND TRUPUL EI a atins pentru prima oară plasa, tot ce-am văzut a fost o încețoșare gri. Am ajutat-o să se dea jos și mâna ei era mică, dar caldă, iar apoi se afla în fața mea, scundă și subțire și simplă, fără nimic remarcabil – excepție făcând faptul că ea a sărit prima. Bătoasa sărise prima.

Nici măcar eu n-am sărit primul.

Privirea ei era atât de dură, atât de stăruitoare.

Atât de frumoasă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

TOBIAS

DAR NU ATUNCI am văzut-o pentru prima oară. Am văzut-o pe culoarele școlii, și la falsa înmormântare a mamei mele, și mergând pe trotuarele din sectorul Abnegației. Am văzut-o, dar nu am văzut-o; nimeni nu a văzut cum era cu adevărat până ce nu a sărit.

Presupun că un foc care arde cu o asemenea forță nu e menit să reziste prea mult.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

TOBIAS

MĂ DUC SĂ-I VĂD trupul neînsuflețit... cândva. Nu știu cât timp a trecut după ce Cara mi-a spus ce s-a întâmplat. Eu și Christina mergem umăr la umăr în spatele Carei. Nu-mi amintesc drumul parcurs de la intrarea la morgă, ci doar câteva imagini disparate și sunete pe care le pot auzi peste zidul ridicat în mintea mea.

E întinsă pe o masă și, preț de o clipă, cred că pur și simplu doarme, iar când o ating se va trezi și îmi va zâmbi și mă va săruta. Dar, când o ating, e rece, cu trupul rigid și inflexibil.

Christina își trage nasul și suspină. Eu o strâng de mână pe Tris și mă rog să o fac suficient de tare cât să-i insuflu viață, să-i redau culoarea și să o trezesc.

Nu știu cât timp trece până când îmi dau seama că asta n-o să se întâmple, că ea a plecat de tot. Dar, când o fac, simt cum mă lasă toate puterile și cad în genunchi lângă masă și cred că plâng sau că îmi doresc să fac asta, iar tot ce am pe dinăuntru strigă disperat că mai dorește doar un sărut, doar un cuvânt, doar o privire, doar una.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

ÎN ZILELE CARE URMEAZĂ, ceea ce mă ajută să țin durerea sufletească la distanță e mișcarea, nu imobilitatea, așa încât cutreier culoarele sediului în loc să dorm. Observ cum toți oamenii își revin după serul memoriei care i-a schimbat pentru totdeauna, însă îi privesc de la distanță.

Cei care s-au pierdut în bruma serului de memorie sunt adunați în grupuri și li se spune adevărul: că natura umană e complexă, că toate genele noastre sunt diferite, dar că niciuna nu e deteriorată sau pură. De asemenea, li se spune și o minciună: că amintirile lor au fost șterse din cauza unui accident misterios și că ei erau pe punctul de a cere guvernului egalitate pentru cei deteriorați genetic.

Mă simt sufocat când mă aflu în compania celorlalți, iar apoi schilodit de singurătate când îi părăsesc. Sunt îngrozit, dar nici măcar nu știu de ce anume, întrucât am pierdut deja totul. Măinile îmi tremură când mă opresc în camera de control pentru a privi orașul pe ecrane. Johanna aranjează transportul pentru cei care vor să părăsească orașul. Ei vor veni aici pentru a afla adevărul. Nu știu ce se va întâmpla cu cei care rămân în Chicago, dar nu prea îmi pasă.

Îmi bag mâinile în buzunare și urmăresc ecranele preț de câteva minute, după care plec, încercând să sincronizez pașii cu bătăile inimii sau să evit crăpăturile dintre plăcile de gresie. Când trec pe lângă intrare, observ un mic grup de oameni adunați lângă sculptura de piatră, iar unul dintre ei se află într-un scaun cu rotile – Nita.

Trec pe lângă bariera de securitate acum inutilă și stau la distanță, urmărindu-i. Reggie pășește pe lespede de piatră și deschide un robinet din rezervorul de apă. Picăturile se transformă într-un șuvoi și, curând, lichidul țâșnește din rezervor, împrăștiindu-se peste toată suprafața lepedei și udându-i pantalonii.

— Tobias?

Mă înfior. E Caleb. Mă îndepărtez de glasul lui, căutând o

cale de scăpare.

— Așteaptă! Te rog! strigă el.

Nu vreau să-l privesc, să analizez cât de mult sau cât de puțin plânge după sora lui. Și nu vreau să mă gândesc cum ea a murit pentru un asemenea laș nenorocit, cum el nu a meritat viața ei.

Și totuși, mă uit la el, întrebându-mă dacă o pot recunoaște măcar un pic pe chipul lui, fiindu-mi în continuare dor de ea, chiar și acum, când știu că ea nu mai e.

Părul lui e nespălat și nepieptănat, ochii săi verzi sunt injectați, iar gura i se preschimbă într-o grimasă.

Nu seamănă deloc cu ea.

— Nu vreau să te deranjez, începe el, dar trebuie să-ți spun ceva. Ceva ce... ea m-a rugat să-ți spun, înainte...

— Hai mai repede, îl întrerup eu, înainte ca el să-și poată termina fraza.

— Mi-a spus că, dacă nu va supraviețui, va trebui să-ți transmit...

Caleb se îneacă, dar apoi se îndreaptă de spate, reprimându-și lacrimile.

— Că nu a vrut să te părăsească.

Ar trebui să simt ceva la auzul ultimelor ei cuvinte adresate mie, nu-i așa? Dar nu simt nimic. Mă simt mai departe ca niciodată.

— Da? întreb eu pe un ton aspru. Atunci, de ce a făcut-o? De ce nu te-a lăsat să mori?

— Crezi că eu nu mă întreb același lucru? zice Caleb. Mă iubea. Suficient cât să mă amenințe cu pistolul pentru a muri în locul meu. Habar nu am de ce a făcut-o, dar asta este...

Se îndepărtează fără să mă lase să-i răspund și probabil e cel mai bine așa, fiindcă nu pot spune nimic care să egaleze furia pe care o resimt. Îmi alung lacrimile și mă așez pe podea, chiar în mijlocul holului principal.

Îmi închipui de ce a vrut să-mi transmită că nu voia să mă părăsească. Voia ca eu să știu că acesta nu era un alt sediu al Erudiților, că nu era o minciună spusă pentru a mă face

să dorm în timp ce ea se duce să dea piept cu moartea, că nu era un act de sacrificiu inutil. Apăs cu putere podurile palmelor peste ochi, crezând că voi putea împinge lacrimile înapoi în craniu. *Fără lacrimi*, mă dojenesc eu. Dacă las să evadeze o parte din sentimentele mele, vor ieși toate și nu se vor mai termina niciodată.

După o vreme, aud niște voci în apropiere – Cara și Peter.

— Sculptura asta era un simbol al schimbării, îi povestește ea. Schimbarea treptată, dar acum vor să o dea jos.

— A, da? întrebă Peter nerăbdător. De ce?

— Ăăă... am să-ți explic mai târziu, dacă e în regulă, spune Cara. Ți amintești drumul spre dormitor?

— Da!

— Păi... întoarce-te și rămâi acolo o vreme. O să vină cineva să te ajute.

Cara se îndreaptă spre mine, iar eu mă crispez, așteptând să-i aud vocea. Dar ea nu face decât să se așeze lângă mine pe podea, cu mâinile împreunate în poală, cu spatele drept. În alertă, dar relaxată, analizează sculptura plină de apă lângă care se află Reggie.

— Nu e nevoie să stai aici, spun eu.

— Nu trebuie să fiu nicăieri, mă liniștește ea. Iar tăcerea e plăcută.

Stăm așa, unul lângă altul, privind tăcuți apa.

* * *

— Aici erați, strigă Christina, alergând spre noi.

Chipul îi este umflat, iar vocea lipsită de vlagă, de parcă ar fi o răsufare grea.

— Haideți, a sosit timpul. Îl vor deconecta.

Mă înfior la auzul aceluia cuvânt, dar mă ridic în picioare. Hana și Zeke au stat alături de trupul lui Uriah de când am sosit aici, ținându-l de mână, căutând semne de viață. Dar nu a mai rămas nicio urmă de viață în el, ci doar un aparat care îi asigură bătăile inimii.

Cara merge în spatele meu și al Christinei în timp ce ne îndreptăm către spital. N-am mai pus geană pe geană de

câteva zile, dar nu mă simt obosit, nu așa cum mă simt de obicei, cu toate că trupul mă doare cu fiecare pas pe care îl fac. Eu și Christina nu schimbăm nicio vorbă, dar știu că ne gândim la același lucru: la Uriah și la ultimele sale clipe de viață.

Ajungem la geamul de observare al camerei lui Un ah, iar Evelyn se află acolo – Amar a adus-o în locul meu acum câteva zile. Încearcă să mă atingă pe umăr, iar eu mă feresc, nedorind să fiu consolată.

Înăuntru, Zeke și Hana stau de-o parte și de alta a patului lui Uriah. Hana îl ține de o mână, iar Zeke de cealaltă. Un doctor se află lângă monitorul cardiac, cu un clipboard în mână, întins nu spre Hana sau spre Zeke, ci spre *David*. Care se află într-un scaun cu rotile. Adus de spate și zăpăcit, ca toți ceilalți care și-au pierdut amintirile.

— *El* ce caută aici?

Simt că toți mușchii și oasele și nervii mi-au luat foc.

— Tehnic vorbind, el încă e conducătorul Biroului, cel puțin până îl înlocuiesc, spune Cara în spatele meu. Tobias, el nu-și amintește nimic. Omul pe care l-ai cunoscut nu mai există; e ca și cum ar fi murit. Omul *acela* nu-și aduce aminte s-o fi omo...

— Taci! mă răstesc.

David semnează clipboardul și se întoarce, împingându-se spre ușă. Se deschide, iar eu nu mă pot abține – țâșnesc spre el și doar silueta musculoasă a lui Evelyn mă oprește din a-l strânge de gât. Îmi aruncă o privire ciudată și pornește pe culoar în timp ce eu mă lipesc de brațul mamei mele, care pare a fi o bară peste umerii mei.

— Tobias, spune Evelyn. Calmează-te!

— De ce nu l-a închis nimeni? întreb eu enervat, iar ochii îmi sunt prea împăienjeniți pentru a mai putea vedea clar.

— Fiindcă el încă lucrează pentru guvern, spune Cara. Doar pentru că ei au decis că a fost un accident nefericit nu înseamnă că i-au concediat pe toți angajații. Iar guvernul nu are de gând să-l bage la închisoare doar pentru că a fost constrâns să ucidă un rebel.

— Un rebel, repet eu. Asta e ea acum?

— A fost, spune Cara aproape șoptit. Și nu, bineînțeles că nu, dar așa o văd cei din guvern.

Sunt pe cale să-i răspund, dar Christina ne întrerupe.

— Copii, începe.

În încăperea, Zeke și Hana își unesc cele două mâini libere peste trupul lui Uriah. Văd buzele Hanei mișcându-se, dar nu-mi pot da seama ce spune – oare Neînfricații au rugăciuni pentru cei aflați pe moarte? Cei din Abnegație reacționează în fața morții prin tăcere și serviciu, nu prin cuvinte. Furia mi se risipește, iar eu mă pierd din nou în acea durere înăbușită, de data asta nu doar pentru Tris, ci și pentru Uriah, al cărui zâmbet e întipărit în amintirea mea. Fratele prietenului meu, apoi și prietenul meu, cu toate că nu pentru suficient timp cât să-i permit umorului său să mă prindă în joc, nu pentru suficient timp.

Doctorul apasă pe câteva butoane, cu clipboardul lipit de stomac, iar aparatele se opresc din a mai respira pentru Uriah. Umerii lui Zeke tremură, iar Hana îl strânge tare de mână, până ce degetele îi devin albe.

Apoi ea îi spune ceva, după care își eliberează mâinile și face un pas înapoi, îndepărtându-se de trupul lui Uriah. Lăsându-l să plece.

Mă îndepărtez de lângă geam, la început mergând, iar apoi alergând, străbătând culoarele, nepăsător, orb, pustii.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

A DOUA ZI iau un camion spre sediu. Oamenii încă încearcă să-și revină după pierderea memoriei, așa că nimeni nu intenționează să mă oprească. Conduc peste liniile de tren către oraș, în timp ce îmi plimb privirea spre orizont, fără să îi acord prea mare atenție.

Când ajung în dreptul câmpurilor care separă orașul de lumea de afară, apăs pe accelerație. Camionul strivește cu anvelopele iarba moartă și zăpada și, curând, pământul lasă loc asfaltului din sectorul Abnegației, iar eu abia simt trecerea timpului. Străzile sunt la fel, dar mâinile și picioarele mele știu încotro să se îndrepte, chiar dacă mintea mea nu se deranjează să le ghideze. Opresc în dreptul casei care se află în apropierea indicatorului de stop, cea cu aleea crăpată.

Casa mea.

Intru pe ușa din față și urc scările, încă având acea senzație de urechi înfundate, de parcă mă îndepărtez din ce în ce mai tare de lumea asta. Oamenii vorbesc despre durerea pe care o simți atunci când pierzi pe cineva, dar eu nu știu la ce se referă. Pentru mine, pierderea cuiva drag e o amorțeală devastatoare care acaparează toate senzațiile.

Îmi lipsesc palma de panoul care acoperă oglinda de la etaj și îl dau la o parte. Cu toate că lumina apusului e portocalie, jucându-se pe podea și iluminându-mi de jos chipul, nu am arătat niciodată mai palid de-atât; cearcănele de sub ochi n-au mai fost niciodată atât de pronunțate. Mi-am petrecut ultimele câteva zile dormind și mergând, nefiind în stare să ajung la una dintre cele două extreme.

Bag cablul mașinii de tuns în priza de lângă oglindă. Apărătoarea potrivită e deja pusă, așa că tot ce trebuie să fac e să mi-o trec prin păr, pliindu-mi urechile, astfel încât să le protejiez de tăișul lamei, întorcându-mi capul să verific dacă e egal, dar nu e nevoie să verific, chiar deloc. Am învățat de mic să fac asta.

Petrec ceva timp scuturându-mi părul de pe umeri și picioare, apoi îl mătur și îl arunc. Când termin, mă așez din nou în fața oglinzii și zăresc marginile tatuajului meu – flacăra Neînfricaților.

Scot din buzunar fiola cu serul memoriei. Știu că o singură fiolă îmi va șterge cea mai mare parte a vieții, dar va ținti amintirile, nu faptele. Voi ști cum să scriu, cum să vorbesc, cum să asamblez un computer, întrucât informațiile au fost înmagazinate în părți diferite ale creierului meu. Dar asta e tot ce-mi voi mai aminti.

Experimentul a luat sfârșit. Johanna a reușit să negocieze cu guvernul – superiorii lui David – un acord care să le permită foștilor membri din facțiuni să rămână în oraș, atâta timp cât ei sunt independenți, se supun autorității guvernului și le permit celor din afară să li se alăture, transformând orașul Chicago într-o altă zonă metropolitană, precum Milwaukee. Biroul, aflat cândva în fruntea experimentului, va menține acum ordinea în limitele orașului Chicago.

Va fi singura zonă metropolitană din țară guvernată de oameni care nu cred în deteriorarea genetică. Un soi de paradis. Matthew mi-a mărturisit speranța lui că oamenii de la periferie vor veni să umple locurile goale și să găsească acolo o viață mult mai prosperă decât cea pe care au lăsat-o în urmă.

Eu nu vreau decât să devin altcineva. În acest caz, Tobias Johnson, fiul lui Evelyn Johnson. Se prea poate ca Tobias Johnson să fi dus o viață plictisitoare și deșartă, dar măcar e o persoană completă, nu una fragmentară cum sunt acum, prea distrus de durere pentru a mă transforma în ceva folositor.

— Matthew mi-a spus că ai furat un camion și niște ser al memoriei, rostește o voce în capătul culoarului.

Christina.

— Trebuie să recunosc că nu l-am crezut.

Presupun că, din pricina senzației de urechi înfundate, n-am auzit-o intrând. Până și vocea ei sună de parcă ar călători prin apă pentru a ajunge la mine și îmi ia câteva secunde să

deslușesc ce spune. Când o fac, mă uit în ochii ei și zic:

— Atunci, de ce ai venit, dacă tot nu l-ai crezut?

— Ca să mă asigur, îmi răspunde ea, îndreptându-se spre mine. În plus, am vrut să mai văd orașul o dată înainte să se schimbe cu totul. Tobias, dă-mi fiola!

— Nu!

O acopăr cu degetele, ca să o protejez de ea.

— Asta-i decizia mea, nu a ta.

Ochii ei negri se măresc, iar fața îi radiază în lumina soarelui. Fiecare șuviță din părul ei des și negru strălucește într-o nuanță deschisă de portocaliu, de parcă a luat foc.

— Asta *nu* e decizia ta, spune ea. Asta e decizia unui laș, iar tu ești o mulțime de lucruri, Four, dar nu și un laș. Niciodată.

— Poate că acum sunt, o contrazic eu plictisit. Lucrurile s-au schimbat. Am acceptat asta.

— Nu, nu ești.

Sunt atât de obosit, încât tot ce fac e să-mi dau ochii peste cap.

— Nu poți deveni o persoană pe care ea ar fi urât-o, continuă Christina, de data asta pe un ton aproape șoptit. Iar ea ar fi urât asta.

Furia mă răscolește cu atâta repeziciune, fierbinte și puternică, iar senzația de astupare din urechile mele dispare brusc, făcând până și această stradă liniștită din Abnegație să pară zgomotoasă. Impactul mă face să tremur.

— Taci! zbier eu. Taci din gură! Nu știi tu ce-ar fi urât ea; tu n-ai cunoscut-o, tu...

— Știi suficient! mi-o trănțește ea. Știu că nu și-ar fi dorit s-o ștergi din amintirile tale de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru tine!

Mă întind spre ea, îi țintuiesc umărul de perete și mă apropii de fața ei.

— Dacă *îndrăznești* să mai spui asta o singură dată, am să...

— Ai să ce?

Christina mă împinge cu putere înapoi.

— Ai să mă rănești? Știi, există un cuvânt pentru bărbații

mari și puternici care atacă femeii, iar acela e *laș!*

Îmi aduc aminte de zbieretele tatălui meu umplând casa și de mâna lui strânsă în jurul gâtului mamei mele, izbînd-o de pereți și de uși. Îmi aduc aminte cum priveam scenele din ușa camerei, mâna mea strângînd cadrul ușii. Și îmi aduc aminte de suspinele ei înăbușite care se auzeau prin ușa dormitorului, cum o încuia pentru ca eu să nu pot intra.

Fac un pas înapoi și mă izbesc de perete, lăsându-mi trupul să alunece de-a lungul lui.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Știu, e tot ce-mi răspunde ea.

Rămănem tăcuți preț de câteva clipe, privindu-ne. Îmi aduc aminte cum am urât-o din prima clipă în care am cunoscut-o, deoarece era din Candoare, deoarece cuvintele ieșeau șuvoi din gura ei, fără să le controleze, fără să aibă grijă. Dar, de-a lungul timpului, mi-a arătat cine era ea cu adevărat, o prietenă indulgentă, fidelă adevărului, suficient de curajoasă cât să ia atitudine. Acum nu pot decât să o plac, nu pot decât să văd ce a văzut și Tris în ea.

— Știu ce înseamnă să-ți dorești să uiți totul, spune ea. Și mai știu și ce înseamnă ca persoana pe care o iubești să fie omorâtă fără niciun motiv, făcându-te să vrei să dai toate acele amintiri la schimb pentru câteva momente de liniște.

Mă ia de mână, cea în care țin fiola.

— Nu am fost mult timp cu Will, îmi mărturisește ea, dar el mi-a schimbat viața. M-a schimbat pe *mine*. Și știu că Tris te-a schimbat pe tine și mai mult.

Expresia dură pe care o avea acum câteva clipe se topește brusc și ea mă atinge ușor pe umăr.

— Eu cred că persoana care ai devenit alături de ea merită să existe în continuare. Dacă înghiți acel ser, n-ai să mai fii niciodată în stare să-ți croiești drum spre acea persoană.

Lacrimile sosesc din nou, la fel ca atunci când am văzut trupul lui Tris, iar de data asta durerea vine odată cu ele, fierbinte și acută în pieptul meu. Strâng fiola în pumn, disperat după ușurarea pe care o oferă, protecția față de durerea fiecărei amintiri care mă sfâșie precum un animal.

Christina mă ia de umeri, iar îmbrățișarea ei nu face decât

să accentueze durerea, deoarece îmi aduce aminte de fiecare dată când brațele subțiri ale lui Tris mă cuprindeau în îmbrățișări, nesigure la început, dar apoi mai puternice, mai încrezătoare, mai sigure de ea însăși și de mine. Îmi aduce aminte că nicio îmbrățișare nu va mai fi vreodată la fel, deoarece nimeni nu va mai fi vreodată ca ea, deoarece ea a plecat.

Ea a plecat, iar hohotele de plâns par atât de inutile, atât de stupide, însă asta e tot ce pot face. Christina mă sprijină și nu spune nimic vreme îndelungată.

Într-un târziu mă dezlipesc de ea, însă mâinile ei rămân pe umerii mei, calde și aspre din pricina bătăturilor. Poate că oamenilor li se întâmplă exact același lucru care se întâmplă și cu pielea de pe mâini: devin duri după ce înfruntă dureri repetate. Însă eu nu vreau să devin o persoană cu bătăături.

În lumea asta există tot felul de oameni. Există cei ca Tris, care, după suferințe și trădări, încă a putut să găsească suficientă iubire cât să-și dea viața pentru fratele ei. Sau cei precum Cara, care a putut să ierte persoana care i-a împușcat fratele. Sau Christina, care a pierdut prieten după prieten, dar care a hotărât să rămână deschisă și să-și facă alți prieteni. În fața mea apare o altă alegere, mai luminoasă și mai puternică decât cele pe care mi le-am oferit eu.

Deschizând ochii, îi înmânez fiola. Christina o ia și o pune în buzunar.

— Știu că situația cu Zeke nu e tocmai roz, spune ea, punându-și o mână peste umerii mei. Dar, între timp, pot să fiu eu prietena ta cea mai bună. Ba chiar putem face schimb de brățări, dacă vrei, așa cum obișnuiau să facă fetele din Prietenie.

— Nu cred că va fi necesar.

Coborâm scările și ieșim împreună în stradă. Soarele s-a ascuns în spatele clădirilor din Chicago, iar în depărtare aud un tren gonind pe șine, însă plecăm departe de acest loc și de tot ceea ce a însemnat el pentru noi, iar asta e un lucru bun.

* * *

În această lume există o mulțime de feluri în care poți fi curajos. Uneori, curajul înseamnă să-ți dai viața pentru un lucru mai mare decât tine sau pentru o altă persoană. Uneori, înseamnă să renunți la tot ceea ce-ai știut vreodată sau la toți cei pe care i-ai iubit vreodată, pentru a realiza ceva măreț.

Însă lucrurile nu stau mereu așa.

Uneori nu înseamnă decât să scrâșnești din dinți pentru a suporta durerea și munca de zi cu zi, îndreptându-te cu pași mărunți către o viață mai bună.

De un astfel de curaj trebuie să dau dovadă acum.

EPILOG

DUPĂ DOI ANI ȘI JUMĂTATE

Evelyn se află în locul în care se unesc cele două lumi. Acum se regăsesc urme de anvelope pe pământ, de vreme ce oamenii de la periferie intră și ies în mod constant, iar cei din fostul sediu al Biroului fac naveta la muncă și înapoi acasă. Geanta ei e la picioare, într-una dintre găurile din pământ. Când mă apropii, ridică o mână pentru a mă saluta.

Când se suie în camion, mă sărută pe obraz, iar eu o las. Simt un zâmbet înflorindu-mi pe chip și îl las să rămână acolo.

— Bun venit înapoi, îi spun.

Înțelegerea pe care i-am oferit-o acum mai bine de doi ani, și pe care a întărit-o cu Johanna la scurt timp după, a fost că avea să părăsească orașul. Acum, că s-au schimbat atât de multe lucruri în Chicago, nici eu și nici ea nu vedem vreun motiv pentru care să nu se întoarcă. Deși au trecut doi ani, ea pare mai tânără, cu chipul mai împlinit și cu zâmbetul mai larg. Se vede că timpul petrecut afară i-a priit.

— Cum te mai simți? mă întreabă ea.

— Sunt... bine, îi răspund. Astăzi îi împrăștiem cenușa.

Arunc o privire spre urna de pe bancheta din spate, care arată de parcă ar fi un alt pasager. O bună perioadă de timp am lăsat cenușa lui Tris la morga Biroului, nefiind sigur ce fel de funeralii și-ar fi dorit și nefiind sigur că îi puteam organiza una. Dar, astăzi, dacă am mai fi avut facțiuni, ar fi fost Ziua Alegerii, și e timpul să fac un pas în față, chiar dacă acel pas e unul mic.

Evelyn își pune o mână pe umărul meu și aruncă o privire spre câmpuri. Recolta, care înainte se regăsea numai în zona sediului Prieteniei, s-a extins și continuă să se extindă prin toate spațiile verzi din jurul orașului. Uneori mi-e dor de pământul dezolat și pustiit. Însă acum nu mă deranjează să conduc printre lanuri întregi de porumb și grâu. Văd oameni

printre plante, verificând pământul cu dispozitive portabile create de foștii oameni de știință de la Birou. Sunt îmbrăcați în roșu și albastru și verde și mov.

— Cum e să trăiești fără facțiuni? mă întreabă Evelyn.

— Foarte normal, îi răspund zâmbind. O să-ți placă.

* * *

O duc pe Evelyn în apartamentul meu, la nord de râul mlăștinos. Apartamentul se află situat la unul dintre primele etaje, dar prin multitudinea de ferestre pot vedea o întindere imensă de clădiri. Eu am fost unul dintre primii rezidenți din noul Chicago, așa că am putut să aleg locul în care voiam să locuiesc. Zeke, Shauna, Christina, Amar și George au ales să locuiască la ultimele etaje ale clădirii Hancock, iar Caleb și Cara s-au mutat înapoi în apartamentele din Millennium Park, însă eu am optat pentru acest loc deoarece era frumos și deoarece se afla la mare depărtare de fostele mele locuințe.

— Vecinul meu e expert în istorie și vine de la periferie, spun eu, căutând cheile în buzunarele jeansilor. El numește Chicago „al patrulea oraș” – deoarece, cu mult timp în urmă, a fost distrus de foc, iar apoi a fost distrus din nou de Războiul Purității, și acum ne aflăm la a patra încercare de a ne stabili aici.

— Al patrulea oraș, repetă Evelyn când deschid ușa. Îmi place.

Înăuntru nu am nimic în afară de o canapea și o masă, câteva scaune și o bucătărie. Soarele luminează ferestrele clădirii de dincolo de râul mlăștinos. Câțiva foști oameni de știință de la Birou încearcă să redea fosta glorie râului și lacului, dar va mai dura ceva timp. Schimbarea, la fel ca vindecarea, durează.

Evelyn își pune geanta pe canapea.

— Ți mulțumesc că mă lași să stau la tine o vreme. Ți promit că voi găsi cât de curând un alt loc.

— Nicio problemă, spun eu.

Nu mă simt în largul meu cu ea aici, cotrobăind prin puținele lucruri pe care le posed, străbătând holurile mele,

dar nu putem sta despărțiți prea mult timp. Nu când i-am promis că voi încerca să trec peste acel hău care ne separă.

— George spune că are nevoie de ajutor pentru a antrena un corp de poliție, spune Evelyn. Nu te-ai oferit?

— Nu, îi răspund. Ți-am spus, eu am terminat-o cu armele.

— Corect. Acum folosești *cuvinte*, spune Evelyn, strâmbând din nas. Nu am încredere în politicieni, să știi.

— În mine vei avea încredere, căci sunt fiul tău. În orice caz, eu nu sunt politician. Cel puțin, nu încă. Sunt doar asistent.

Se așază la masă și privește în jurul ei, nervoasă și agilă, ca o pisică.

— Știi pe unde umblă tatăl tău? mă întrebă ea.

— Cineva mi-a spus că a plecat. Nu am întrebat unde, zic eu, ridicând din umeri.

Ea își sprijină bărbia în palmă.

— N-ai vrut să-i spui nimic? Chiar nimic?

— Nu, răspund eu, răsucind cheile pe deget. Am vrut doar să-l las în urmă, acolo unde îi e locul.

Acum doi ani, când m-am aflat față-n față cu el în parc, în timp ce zăpada cădea în jurul nostru, mi-am dat seama că, atâta timp cât nu m-am simțit mai bine atacându-l în fața Neînfricaților la Merciless Mart, nici să zbier la el sau să-l insult pentru toată durerea cauzată nu avea să schimbe cu ceva lucrurile. Nu-mi mai rămânea decât o singură opțiune: să-l las să plece.

Evelyn îmi aruncă o privire ciudată, cercetătoare, apoi traversează încăperea și deschide geanta pe care a lăsat-o pe canapea. Scoate un obiect din sticlă albastră. Arată ca un val de apă înghețat brusc.

Îmi aduc aminte de momentul în care mi l-a dăruit. Eram mic, dar nu prea mic pentru a nu-mi da seama că era un obiect interzis în Abnegație, unul inutil și, prin urmare, de netolerat. Am întrebat-o la ce folosea, iar ea mi-a spus că *nu face nimic special. Dar s-ar putea să facă ceva aici, înăuntru*, după care și-a pus mâna pe inimă. *Uneori, anumite lucruri fac asta.*

Ani la rândul, acel obiect a reprezentat simbolul sfidării mele tăcute, al micului meu refuz de a fi un copil obedient și respectuos, dar a fost totodată un simbol și pentru sfidarea mamei mele, cu toate că am crezut că ea murise. L-am ascuns sub patul meu, iar în ziua în care am decis să părăsesc Abnegația l-am pus pe birou, astfel încât tata să îl vadă, să vadă forța mea și a ei.

— Când ai plecat, acest obiect mi-a adus aminte de tine tot timpul, spune ea, strângându-l la piept. Îmi amintea cât de curajos erai, cât de curajos ai fost mereu.

Îmi oferă un zâmbet timid.

— M-am gândit că ai vrea să-l ții aici. La urma urmei, e al tău.

Temându-mă să nu-mi tremure vocea, pur și simplu zâmbesc și încuviințez.

* * *

Aerul primăverii este rece, dar las geamurile deschise în camion, astfel încât să-l pot simți în piept, să îmi înțepe buricele degetelor, să-mi aducă aminte de iarna care zăbovește. Mă opresc lângă peronul de lângă Merciless Mart și scot urna de pe bancheta din spate. E argintie și simplă, fără gravuri. Nu eu am ales-o, ci Christina.

Străbat peronul, îndreptându-mă către grupul care deja s-a adunat. Christina stă alături de Zeke și Shauna, care se află într-un cărucior cu roțile, având picioarele acoperite cu o pătură. Acum are un cărucior mai bun, unul fără mânere la spate, astfel încât să îl poată manevra mai ușor. Matthew stă pe peron, cu vârfurile picioarelor peste margine.

— Salutare, spun eu, stând lângă umărul Shaunei.

Christina îmi zâmbește, iar Zeke mă bate pe umăr.

Uriah a murit la scurt timp după Tris, însă Zeke și Hana și-au luat rămas-bun la doar câteva săptămâni după aceea, împrăștiindu-i cenușa în prăpastie, printre zgomotele și pălăvrăgelile familiei și ale tuturor prietenilor. I-am strigat cu toții numele în ecoul încăperii din Carieră. Totuși, știu că Zeke își aduce aminte de el azi, așa cum o facem cu toții, cu

toate că acest ultim act de curaj Neînfricat este pentru Tris.

— Hai să-ți arăt ceva, îmi spune Shauna, după care își dă pătura la o parte, scoțând la iveală un sistem de cercuri metalice complicat, care îi înconjoară picioarele până la șolduri, învăluindu-i abdomenul precum o cușcă.

Îmi zâmbește și, cu un sunet scrâșnit, își coboară picioarele pe pământul din fața scaunului. Încet, se ridică în picioare.

În pofida acestei întruniri serioase, zâmbesc.

— Ia te uită! exclam eu. Uitasem cât de înaltă ești.

— Caleb și colegii săi de la laborator le-au făcut pentru mine, îmi spune ea. Abia mă învăț cu ele, dar mi-au spus că într-o zi s-ar putea să pot alerga.

— Mișto, îi spun. El unde e?

— El și Amar ne așteaptă la capătul liniei. Cineva trebuie să fie acolo să prindă prima persoană.

— Mda, tot un fel de tontălău e, glumește Zeke. Dar încep să-l tolerez.

— Hm, rostesc eu, fără să mai adaug ceva.

Adevărul e că am căzut la pace cu Caleb, dar tot nu pot să mă aflu în preajma lui prea multă vreme. Gesturile lui, intonația lui, manierele lui – toate îmi aduc aminte de ea. Îl transformă într-o șoaptă a ceea ce era Tris, iar asta nu e suficient, dar e, de asemenea, mult prea mult.

Aș spune mai multe, dar se apropie trenul. Avansează către noi pe șinele lucioase, apoi scârțâie când încetinește, oprindu-se, în cele din urmă, în fața peronului. Un cap iese pe geamul primului vagon, acolo unde se află bordul de control – e Cara, cu părul strâns într-o cosiță.

— Urcați-vă! strigă ea.

Shauna se așază din nou în scaun și se împinge spre ușă. Matthew, Christina și Zeke o urmează. Eu mă urc ultimul, dându-i urna Shaunei, și rămân în cadrul ușii, ținându-mă de mâner. Trenul pornește din nou, prinzând viteză cu fiecare secundă, și îl aud zângănind pe șine și șuierând, în timp ce energia lui crește în interiorul meu. Aerul îmi biciuiește chipul și îmi lipește hainele de trup și văd orașul desfășurându-se înaintea mea, clădirile scăldate în lumina

soarelui.

Nu e la fel ca înainte, dar m-am obișnuit de o vreme. Cu toții ne-am găsit câte ceva de făcut. Cara și Caleb lucrează în laboratoarele de la sediu, care acum s-au transformat într-un mic segment al Departamentului de Agricultură, al cărui scop este de a face agricultura mai eficientă, astfel încât să poată hrăni mai mulți oameni. Matthew lucrează pe undeva prin oraș în domeniul cercetării psihiatrice – ultima oară când l-am întrebat, studia ceva legat de memorie. Christina lucrează într-un birou care relochează oamenii de la periferie care vor să se mute în oraș. Zeke și Amar sunt polițiști, iar George antrenează corpul de poliție – locuri de muncă Neînfricate, așa le spun eu. Iar eu sunt asistentul unuia dintre reprezentanții orașului în guvern: Johanna Reyes.

Întind mâna pentru a strânge și celălalt mâner și mă las în afara vagonului în timp ce trenul virează, aproape atârând peste strada aflată la două etaje sub mine. Simt un fior în stomac, acel fior de teamă pe care adevărații Neînfricați îl adoră.

— Hei, spune Christina, apărând lângă mine. Ce mai face mama ta?

— Bine, îi răspund. Bănuiesc că vom vedea cu timpul.

— Mergi cu noi să ne dăm cu linia de zbor?

Privesc linia coborând în fața noastră, ajungând la nivelul străzii.

— Da. Cred că Tris ar fi vrut ca eu să încerc asta măcar o dată.

Rostirea numelui ei îi îmi provoacă un junghi de durere în piept, o pișcătură care îmi arată că amintirile cu ea sunt încă dragi sufletului meu.

Christina privește șinele din fața noastră și își sprijină umărul de al meu, doar pentru câteva secunde.

— Cred că ai dreptate.

Amintirile cu Tris, unele dintre cele mai puternice amintiri pe care le am, s-au estompat cu timpul, așa cum fac toate amintirile, și nu mă mai dor la fel ca înainte. De fapt, uneori chiar îmi place să le răscolesc în mintea mea, deși nu prea des. Uneori le depăn alături de Christina, iar ea mă ascultă

mult mai bine decât m-aș fi așteptat, ținând cont de gura ei mare, o trăsătură importantă în Candoare.

Cara oprește trenul, iar eu sar pe peron. În capul scărilor, Shauna se ridică din scaun și coboară treptele, rând pe rând, cu exoscheletul ei. Eu și Matthew cărăm după ea scaunul gol, care e imens și greu, dar nu imposibil de manevrat.

— Ceva vești de la Peter? îl întreb pe Matthew când ajungem la baza scărilor.

După ce Peter a ieșit din norul serului memoriei, unele dintre trăsăturile dure și ironice au revenit treptat, deși nu toate. După aceea am pierdut legătura cu el. Nu-l mai urăsc, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l plac.

— E în Milwaukee, îmi spune Matthew. Cu toate că nu știu ce anume face acolo.

— Lucrează într-un birou pe undeva, spune Cara, de la baza scărilor.

Duce urna în brațe, pe care a luat-o de la Shauna înainte să coboare din tren.

— Cred că e bine pentru el.

— Mereu am crezut că o să se alătore rebelilor DG de la periferie, intervine Zeke. Asta nu spune multe despre puterile mele de deducere.

— Acum e diferit, spune Cara, ridicând din umeri.

Încă mai există rebeli DG la periferie, care consideră că un alt război este singurul fel în care pot obține schimbarea pe care o doresc. Eu sunt mai mult de partea celor care vor să muncească pentru a schimba lucrurile, dar fără să existe violență. Am trecut prin suficiente acte violente cât să-mi ajungă pentru o viață întregă, și încă o resimt, nu în cicatricile de pe pielea mea, ci în amintirile care îmi răsar în minte când nici nu le aștept, prima întâlnire a pumnului tatei cu maxilarul meu, arma mea ridicată pentru a-l executa pe Eric, trupurile neînsuflețite ale celor din Abnegație împrăștiate pe caldarâm în fostul meu cartier.

Străbatem străzile care duc spre linia de zbor. Facțiunile au dispărut, dar această parte a orașului are mai mulți Neînfrigați decât oricare alta, putând fi recunoscuți după pielea tatuată și după chipurile lor cu piercinguri, dar nu și

după culorile pe care le poartă, care uneori sunt țipătoare. Unii merg pe trotuare, alături de noi, însă cei mai mulți sunt la muncă – toți cei din Chicago trebuie să muncească, atâta timp cât sunt ați de muncă.

În fața mea văd clădirea Hancock împungând cerul, baza fiind mai lată decât vârful. Traversele negre se fugăresc una pe cealaltă până pe acoperiș, încrucișându-se, strângându-se și întinzându-se. De mult timp n-am mai fost atât de aproape de ea.

Intrăm în holul principal, cu podelele lui lustruite și cu pereții mângăliți de graffiti. Neînfricate realizate în culori deschise, lăsate aici de către locuitorii clădirii ca un soi de relicvă. Aceasta este o zonă Neînfricată, deoarece ei au fost cei care au primit locul cu brațele deschise, pentru înălțimea lui și, cred eu, pentru singurătate. Neînfricaților le plăcea să umple spațiile goale cu zgomotele lor. E ceva ce am apreciat întotdeauna la ei.

Zeke apasă cu degetul arătător pe butonul liftului. Ne îngrămădim în el, iar Cara apasă pe numărul 99.

Închid ochii în timp ce ascensorul zboară în sus. Aproape că pot vedea spațiul deschizându-se sub picioarele mele, un hău întunecat și numai câțiva centimetri de pământ solid între mine și căderea liberă. Liftul se cutremură când se oprește, iar eu mă sprijin de peretele lui pentru a-mi recăpăta echilibrul în timp ce se deschid ușile.

Zeke mă atinge pe umăr.

— Nu-ți face griji, omule. Am făcut asta tot timpul, îți amintești?

Încuviințez cu o mișcare a capului. Aerul năvălește prin gaura din tavan, iar deasupra mea se află cerul, de un albastru deschis. Merg târșăit spre scară, alături de ceilalți, prea cuprins de teamă pentru a-mi zori picioarele.

Găsesc scara cu buricele degetelor și urc atent bară cu bară. Deasupra mea, Shauna urcă cu greutate, folosindu-și cu precădere mâinile.

Odată, în timp ce îmi tatuam simbolurile facțiunilor pe spate, am întrebat-o pe Tori dacă noi eram ultimii oameni din lume. *Poate*, a fost răspunsul ei. Nu cred că îi plăcea să se

gândească la un asemenea lucru. Dar aici, pe acoperiș, e posibil să crezi că noi suntem ultimii oameni rămași în această lume.

Privesc lung spre clădirile care se află de-a lungul mlaștinii, iar stomacul mi se strânge, apăsându-mă, de parcă mai are puțin și se prăbușește în mine.

Zeke aleargă de-a lungul acoperișului către linia de zbor și prinde una dintre curelele imense de cablul din oțel. O blochează, astfel încât să nu alunece, și privește spre noi, așteptând.

— Christina, spune el. Tu ești prima.

Christina stă lângă curea, lovindu-și bărbia cu degetul.

— Ce zici? Cu fața în sus sau cu spatele?

— Cu spatele, opinează Matthew. Eu am vrut să merg cu fața în sus ca să nu fac în pantaloni, așa că nu vreau să mă copiezi.

— Dacă mergi cu fața în sus, s-ar putea să pățești exact asta, să știi, spune Christina. Așa că hai, du-te așa, ca să pot începe să-ți spun Pișăciosul.

Christina își pune cureaua, introducându-și mai întâi picioarele, alegând să stea cu fața în jos, astfel încât să vadă clădirea devenind din ce în ce mai mică atunci când va zbura. Mă înfior.

Nu pot să mă uit. Închid ochii când Christina se îndepărtează, procedând la fel când vine rândul lui Matthew și apoi al Shaunei. Aud chiotele lor de bucurie în vânt, de parcă ar fi niște păsări.

— Rândul tău, Four, spune Zeke.

Clatin din cap.

— Haide, spune Cara. Mai bine să termini cât mai repede, nu?

— Nu, îi spun. Du-te tu. Te rog!

Îmi întinde urna, apoi inspiră adânc. Îmi lipesc urna de abdomen. Metalul e cald, fiindcă a tot fost ținut în brațe de toți cei care au zburat deja. Cara se suie în curea, nesigură pe picioare, și Zeke o leagă. Își încrucisează brațele la piept și Zeke o împinge, trimitând-o peste Lake Shore Drive, peste oraș. Nu aud nimic din partea ei, nici măcar un icnet.

Apoi rămânem doar eu și Zeke, privindu-ne.

— Nu cred că pot s-o fac, îi mărturisesc și, deși vocea mea e fermă, trupul îmi tremură.

— Bineînțeles că poți s-o faci, îmi zice el. Tu ești *Four*, legenda Neînfricaților! Tu poți face față oricărui lucru.

Îmi încrucișez brațele și mă apropii de marginea acoperișului. Și, cu toate că mă aflu la câțiva metri distanță, îmi simt trupul căzând peste margine, și clatin din cap din nou și din nou și din nou.

— Hei! spune Zeke, punându-și mâinile pe umerii mei. Aici nu-i vorba despre tine, îți amintești? Ci despre ea. Să faci ceva ce ea și-ar fi dorit să faci, ceva pentru care ea s-ar fi simțit mândră. Bine?

Asta e. Nu mai pot evita, nu mai pot da înapoi, nu când încă îmi aduc aminte de zâmbetul ei atunci când s-a cățărat pe roata de la Carusel alături de mine sau de maxilarul ei încleștat atunci când a înfruntat temeri după temeri de-a lungul simulărilor.

— Ea cum s-a dat?

— Cu fața, îmi spune Zeke.

— Bine, îi zic, întinzându-i urna. Pune asta în spatele meu, OK? Și deschide-i capacul.

Mă sui în ham, iar mâinile îmi tremură atât de tare, încât de-abia pot apuca marginile. Zeke strânge curelele pe picioarele mele și pe spate, apoi înghesuie urna în spatele meu, cu fața în jos, astfel încât cenușa să se poată împrăști. Mă uit în jos, spre Lake Shore Drive, îmi reprim gustul amar și pornesc.

Brusc, vreau să dau înapoi, dar e prea târziu, de vreme ce alunec deja. Țip atât de tare, încât mi-aș dori să-mi acopăr urechile. Simt țipătul sălășluind în interiorul meu, umplându-mi pieptul, gâtul și capul.

Vântul îmi înțepă ochii, dar mă forțez să-i țin deschiși, iar în acel moment de panică oarbă înțeleg de ce ea prefera să se dea cu fața – era pentru că o făcea să se simtă că zboară ca o pasăre.

Încă pot simți golul de sub mine și e la fel precum golul dinlăuntrul meu, precum o gură pe cale să mă înghită.

În acel moment îmi dau seama că m-am oprit. Ultimele rămășițe din cenușă zboară în vânt precum fulgii de zăpadă, iar apoi dispar.

Pământul se află la câțiva metri sub mine, suficient de aproape cât să pot să sar. Ceilalți s-au adunat acolo în cerc, cu brațele strânse sub forma unei plase din oase și mușchi, pentru a mă prinde. Îmi lipsesc chipul de curea și rîd.

Le arunc urna, apoi îmi răsucesc brațele la spate pentru a desface curelele care mă susțin. Cad ca o piatră în brațele prietenilor mei. Ei mă prind, oasele lor pișcându-mi picioarele și spatele, apoi mă coboară pe pământ.

Se așterne o tăcere incomodă în timp ce privesc încântat spre clădirea Hancock, și nimeni nu știe ce să spună. Caleb îmi zâmbește, precaut.

Zeke zboară spre noi într-un ham negru. La început pare un punct, apoi o bilă, iar apoi o persoană învăluită în negru. Chiuie de bucurie în timp ce se pregătește să frâneze și întind mâna ca să-l apuc de braț pe Amar. De cealaltă parte apuc o mână palidă, care îi aparține Carei. Ea îmi zâmbește și remarc un soi de tristețe în zâmbetul ei.

Umărul lui Zeke ne lovește brațele, tare, și zâmbește larg când ne lasă să-l legănăm ca pe un bebeluș.

— A fost frumos. Vrei să te dai din nou, Four? mă întrebă el.

Nu ezit înainte să răspund:

— Categorie nu.

* * *

Ne întoarcem la tren, într-un grup împrăștiat. Shauna merge cu exoscheletul ei, Zeke împinge scaunul gol, discutând cu Amar. Matthew, Cara și Caleb merg împreună, vorbind despre ceva care îi încântă peste măsură, ca niște spirite înrudite ce sunt. Christina ajunge lângă mine și își pune o mână pe umărul meu.

— O Zi a Alegerii fericită! spune ea. Am de gând să te întreb cum te simți cu adevărat. Iar tu trebuie să-mi dai un răspuns onest.

Uneori vorbim așa, dându-ne ordine unul celuilalt. Cumva, ea a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, în pofida certurilor noastre frecvente.

— Sunt bine, îi răspund. E greu. Mereu va fi.

— Știu, aprobă ea.

Mergem în spatele grupului, trecând pe lângă clădirile încă abandonate, cu ferestrele lor întunecate, și apoi peste podul care traversează râul mlăștinos.

— Mda, uneori viața e cu adevărat nașpa, recunoaște ea. Dar știi de ce o suport?

Ridic sprâncenele. Și le ridică și ea, imitându-mă.

— Pentru momentele care nu sunt nașpa. Șmecheria e să le observi atunci când se ivesc.

Zicând acestea, îmi zâmbeste, iar eu îi întorc zâmbetul în timp ce urcăm scările către peron.

* * *

Există un lucru pe care îl știi de mic: viața ne face rău tuturor, fără să putem evita asta.

Însă acum am mai învățat un lucru important: ne putem vindeca. Ne vindecăm reciproc.

MULȚUMIRI

Pentru mine, pagina mulțumirilor este locul perfect în care pot spune, cu toată sinceritatea, că mi-ar fi imposibil să izbândesc în viață și în scrierea cărților doar prin propriile mele puteri și abilități. Se prea poate ca această serie să aibă doar un autor, însă acest autor n-ar fi putut face mai nimic fără ajutorul următorilor oameni. Așadar, acestea fiind spuse: Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai scos în cale oamenii care mă vindecă.

Iată-i...

Mulțumiri pentru: soțul meu, nu doar pentru că mă iubește într-un fel extraordinar, ci și pentru că a îndurat câteva sesiuni dificile de *brainstorming*, pentru că a citit *toate* versiunile acestei cărți și pentru că a înfruntat-o cu toată răbdarea din lume pe Nevrotica Soție Scriitoare.

Joanna Volpe, pentru că a tratat totul CA O ADEVĂRATĂ ȘEFĂ, cu sinceritate și bunătate. Katherine Tegen, pentru comentariile ei excelente și pentru că mi-a arătat mereu că există o inimă sub toată acea mască dură de editoare. (N-am să spun nimănui. Ah, stai, tocmai am făcut-o!) Molly O'Neill, pentru tot timpul și toată munca depusă și pentru că a ochit *Divergent* în ceea ce sunt sigură că era un teanc de manuscrise. Casey McIntyre, pentru toate faptele vitejești în domeniul publicității și pentru că a dat dovadă de o amabilitate uluitoare (și mi-a arătat și câteva mișcări de dans).

Joel Tippie, Amy Ryan și Barb Fitzsimmons, pentru că au făcut ca aceste cărți să arate superb De. Fiecare. Dată. Uimitorii Brenna Franzitta, Josh Weiss, Mark Rifkin, Valerie Shea, Christine Cox și Joan Giurdanella, pentru că au avut mare grijă de cuvintele mele. Lauren Flower, Alison Lisnow, Sandee Roston, Diane Naughton, Colleen O'Connell, Aubry Parks-Fried, Margot Wood, Patty Rosati, Molly Thomas, Megan Sugrue, Onalee Smith și Brett Rachlin, pentru toate eforturile voastre în marketing și publicitate, eforturi care

sunt mult prea importante pentru a le numi aici. Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh, Kathy Faber, Liz Frew, Heather Doss, Jenny Sheridan, Fran Olson, Deb Murphy, Jessica Abel, Samantha Hagerbaumer, Andrea Rosen și David Wolfson, experți în vânzări, pentru tot sprijinul și entuziasmul vostru. Jean McGinley, Alpha Wong și Sheala Howley, pentru că ați dus cuvintele mele pe o mulțime de rafturi din întreaga lume. Ca atare, le mulțumesc tuturor editurilor internaționale, pentru că au crezut în aceste povești. Shayna Ramos și Ruiko Tokunaga, vrăjitorii de la producție; Caitlin Garing, Beth Ives, Karen Dziekonski și Sean McManus, care au creat niște cărți audio fantastice; și Randy Rosema și Pam Moore, de la finanțe – pentru talentul și munca voastră asiduă. Kate Jackson, Susan Katz și Brian Murray, pentru că pilotează atât de bine corabia Harper. Am alături o editură entuziastă, care mă sprijină mereu, iar acest lucru înseamnă atât de mult pentru mine.

Pouya Shahbazian, pentru că a găsit pentru *Divergent* o casă de producție atât de bună, și pentru toată munca, răbdarea, prietenia și înfiorătoarele farse cu gândaci. Danielle Barthel, pentru mintea ta organizată și răbdătoare. Tuturor celor de la New Leaf Literary, pentru că sunt niște oameni minunați, care fac o muncă la fel de minunată. Steve Younger, pentru că a avut mereu grijă de mine, atât în viață, cât și atunci când scriam. Toți cei implicați în „treburile filmului” – în special Neil Burger, Doug Wick, Lucy Fisher, Gillian Bohrer și Erik Feig – pentru că au tratat cartea mea cu grijă și respect.

Mama, Frank, Ingrid, Karl, Frank jr., Candice, McCall, Beth, Roger, Tyler, Trevor, Darby, Rachel, Billie, Fred, buni, familia Johnson (atât din România, cât și din Missouri), familia Krauss, familia Paquette, familia Fitch și familia Rydz – pentru toată dragostea voastră. (N-aș putea niciodată să aleg facțiunea înaintea voastră. Niciodată.)

Toți membrii (foști, actuali, viitori) de la YA Highway și Write Night, întrucât sunt niște colegi extrem de grijulii și de înțelegători. Toți scriitorii mai experimentați care m-au inclus și pe mine în grupul lor și care m-au ajutat enorm în ultimii

ani. Toți scriitorii care m-au contactat pe Twitter sau pe e-mail, pentru tovarășia lor. Scrisul e o muncă solitară, dar nu și pentru mine, întrucât vă am pe voi. Mi-aș dori să vă pot menționa pe toți. Mary Katherine Howell, Alice Kovacik, Carly Maletich, Danielle Bristow și toți prietenii mei non-scriitori, pentru că m-au ajutat să mă mențin pe linia de plutire.

Toate fansite-urile *Divergent*, pentru entuziasmul lor de pe internet (și din viața reală).

Cititorii mei, pentru că au citit, gândit, chiuit, twitterit, vorbit, împrumutat și, pe lângă toate astea, pentru că mi-au predat atât de multe lecții valoroase despre scris și viață.

Toți cei menționați mai sus au făcut ca această serie să fie ceea ce este, iar faptul că v-am cunoscut pe toți mi-a schimbat complet viața. Sunt atât de norocoasă!

Am s-o mai spun o singură dată: fiți curajoși!

MULȚUMIRI SPECIALE

În primăvara lui 2012, cincizeci de bloguri mi-au dat o mână de ajutor și au dus mai departe entuziasmul lor pentru seria DIVERGENT, sprijinind lansarea celui de-al doilea roman, INSURGENT, printr-o campanie online bazată pe facțiuni. Fiecare participant a fost fundamental pentru succesul acestei serii! Mulțumiri pentru:

ABNEGAȚIE: Amanda Bell (liderul facțiunii), Katie Bartow, Heidi Bennett, Katie Butler, Asma Faizal, Hafsa Faizal, Ana Grilo, Kathy Habel, Thea James, Julie Jones și HD Tolson

PRIETENIE: Meg Caristi, Kassiah Faul și Sherry Atwell (liderii facțiunii), Kristin Aragon, Emily Ellsworth, Cindy Hand, Melissa Helmers, Abigail J., Sarah Pitre, Lisa Reeves, Stephanie Su și Amanda Welling

CANDOARE: Kristi Diehm (liderul facțiunii), Jaime Arnold, Harmony Beaufort, Damaris Cardinali, Kris Chen, Sara Gundell, Bailey Hewlett, John Jacobson, Hannah McBride și Aeicha Matteson

NEÎNFRICARE: Alison Genet (liderul facțiunii), Lena Ainsworth, Stacey Canova și Amber Clark, April Conant, Lindsay Cummings, Jessica Estep, Ashley Gonzales, Anna Heinemann, Tram Hoang, Nancy Sanchez și Yara Santos

ERUDIȚIE: Pam van Hylckama Vlieg (liderul facțiunii), James Booth, Mary Brebner, Andrea Chapman, Amy Green, Jen Hamflett, Brittany Howard, O'Dell Hutchison, Benji Kenworthy, Lyndsey Lore, Jennifer McCoy, Lisa Parkin și Lisa Roecker

O SINGURĂ ALEGERE

O SINGURĂ ALEGERE
TE POATE TRANSFORMA RADICAL

O SINGURĂ ALEGERE
TE POATE DISTRUGE

O SINGURĂ ALEGERE
TE VA DEFINI

RECOMANDAT DE:

Super **BRAYC** Girl!

LEDA, marca înregistrată a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-606-93685-2-7

ISBN: 978-606-8623-53-5

9 786068 462353

www.grupulcorint.ro